

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Funny, smart, and spicy!"
—ABBY JIMENEZ

The Next Best Fling

A stylized illustration of a man and a woman in a romantic embrace. The man, with short blonde hair and a light beard, is wearing a light blue t-shirt and dark jeans. He is seen from the back, with his arms around the woman. The woman has long, dark, wavy hair and is wearing a white ribbed sweater and blue jeans. She is leaning into the man, her eyes closed in a blissful expression. They are standing in what appears to be a library or bookstore, with bookshelves filled with books visible in the background. The overall color palette is warm, with shades of pink, orange, and blue.

TWO BROKEN HEARTS ...
ONE MESSY PLAN

GABRIELLA GAMEZ

The Next Best Fling

I

M

SONSUZA KADAR

VewVork Boston

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Copyright © 2024 by Gabriella Gamez
Okuma grubu rehberinin telif hakkı © 2024 Gabriella Gamez ve Hachette Book Group, Inc.

Kapak tasarımı: Daniela Medina
Kapak illüstrasyonu: Leni Kauffman
Kapak telif hakkı © 2024 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri haklarının çalınmasıdır. mülkiyet. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak isterseniz (inceleme amaçları dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Desteyiniz için teşekkür ederiz yazarın hakları.

Sonsuza dek
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas, New York, NY
10104 read-forever.com
@readforeverpub

İlk Baskı: Temmuz 2024

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır. Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazlasını öğrenmek için şu adrese gidin hachettespeakersbureau.com veya HachetteSpeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Forever kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile iletişime geçin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Gamez, Gabriella, yazar.

Başlık: Bir sonraki en iyi kaçamak / Gabriella Gamez.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Forever, 2024. |

Seri: Aşık

Kütüphaneciler

Tanımlayıcılar: LCCN 2023049630 | ISBN 9781538726631

(ticari ciltsiz kitap) | ISBN 9781538726648 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3607.A436 N49 2024 | DDC 813/.6-dc23/eng/20231030

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023049630> adresinde mevcuttur

ISBN: 9781538726631 (ticari ciltsiz kitap), 9781538726648 (e-kitap)

E3-20240524-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthafı](#)

[Bir İki](#)

[Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On On](#)

[bir On](#)

[iki](#)

[On üç On](#)

[dört On beş](#)

[On altı On](#)

[yedi](#)

[Onsekiz](#)

[Ondokuz](#)

[Yirmi](#)

[Yirmi -Bir](#)

[Yirmi -İki](#)

[Yirmi -Üç](#)

[Yirmi -Dört](#)

[Yirmi -Beş](#)

[Yirmi -Altı](#)

[Yirmi Yedi Yirmi](#)

[Sekiz Yirmi Dokuz](#)

[Otuz](#)

[Otuz Bir](#)

[Otuz İki](#)

[Otuz Üç](#)

[Otuz Dört](#)

[Sonsöz](#)

[Okuma Grubu Rehberi](#)

[The Next Best Fling Playlist](#)

[Tartışma Soruları](#)

[Teşekkür Daha](#)

[Fazlasını Keşfedin](#)

[Yazar Hakkında](#)

Farklı kitapları, onlara en çok ihtiyacı
olanların ellerine ulaştırmak için mücadele
eden tüm okurlar, eğitimciler ve
kütüphaneciler için.

Umarım kazanırız.

Kitap çekilişlerini, ön gösterimleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

Bir

Uzattığı elinde küçük siyah **bir** kutu duruyor.

Şekli o kadar tanıdık ki nefesim kesiliyor. Küpe olabilir, diye düşünüyorum çılgınca. Gülümsemesi utangaç, ela gözleri aramızdaki söylenmemiş soru karşısında umutla parlıyor. Adrenalin damarlarımda dalgalanıyor, beni tetikte tutuyor. Kalbim öyle bir çarpıyor ki, kulaklarım akan kanın sesiyle doluyor, ta ki tek duyabildiğim o ses olana kadar. Güm. Güm. Güm. Kutuyu açtığında, bir nefes alıyorum.

Kesinlikle küpe değil.

İçindeki yüzük mütevazı ve narin, pırlanta zarif bir şekilde altın bir bandın içine yerleştirilmiş ve etrafı daha küçük taşlardan oluşan bir kümeyle çevrelenmiş. Ağzım konuşacakmış gibi açılıyor, ama boğazımın arkasından sadece kısık bir ses çıkıyor. Yüzük göz kamaştırıcı ama bu anın en önemli yanı bu değil. Gözleri yüzümden ayrılmıyor, bulabildiği her ipucunu inceliyor. Daha yakından bakmak için elimi uzatıyorum ve o da kutuyu elime bırakıyor.

Bunun ne anlama geldiğini anladığımda mideme bir korku çöküyor ama duygularımı yüzüme yansıtmamaya çalışıyorum. Ben Young söz konusu olduğunda bu konuda iyi olmayı öğrendim.

"Ee?" diye soruyor, artık kendini tutamıyor. Sonra, beni tamamen yıkmakla tehdit eden soru-

"Sence beğenecek mi?"

Restoranın gürültüsü kısık bir sese dönüşüyor. Dört bir yanıma öğle yemeği kalabalığıyla çevrili ama tek bir ses bile duyamıyorum. Alice Cho'yu kastediyor.

sekiz yıllık kız arkadaşı ve bu nişan yüzüğünün müstakbel alıcısı. Ne kadar süredir çıktıkları ya da başkalarının bu konuda ne söyleyeceği umurumda değil ama yirmi yedi yaş evlilik düşünmek için çok genç. Ama yine de başka biri, özlemine çektiğim adamın ölüm onları ayırana kadar kendisini yasal olarak başka birine bağlamasına üzülüşümü iddia edebilir. Ve belki de öyleyim, bunca yıldan sonra arkadaşlığımız hala ne kadar yakın olsa da. Hislerim ne olursa olsun onun mutlu olmasını istiyorum. Diğer en iyi arkadaşım Angela dışında kimsenin bu hislerimden haberi yok.

Alice ile yıllardır yakın olmadığım için yüzüğün onun zevkine uygun olup olmadığını söyleyemem ama önemli olan tarz değil. Önemli olan aralarındaki aşk ve bunca yıllık özlemime rağmen bunu asla sorgulayamadım. Masanın karşısındaki Ben'e bakıyorum, umut dolu gözleriyle karşılaşıyorum. Ağzım hissetmediğim bir gülümsemeye dönüşüyor ama yine de onu kandırıyor. Saklandığınız kişi sizi en başından beri hiç görmemişse, gerçek duygularınızı saklamak kolaydır.

"Mükemmel," diyorum ona, çünkü öyle. Az önce mideye indirdiğim lazanya primavera midemde çalkalanıyor. Bir mide bulantısı dalgasını sertçe yutkunarak geçiyorum. Midemi bulandıran sinir mi, reflü mü, yoksa bana bakan elmas mı bilemiyorum. Alaycı. O şeye bakmaya daha fazla dayanamadığımda, küçük kutuyu gürültüyle kapatıyorum ve aceleyle ona geri veriyorum. Benim tarafımdaki herhangi bir tedirginlik belirtisini fark edemeyecek kadar meşguldü.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Ben kutuyu göğsüne yakın tutarak soruyor. Açık kahverengi saçlarından bir tutam alına düşerek onu çocuksu ve kırılgan gösteriyor. Elleriyle tuttuğu nesneye temkinli bir ifadeyle bakıyor, sanki onun yerine kalbine bakıyormuş gibi. Ve sanırım ona göre öyle. Bu ikisini eş anlamlı kılacak yeterince metafor var.

"Şaka mı yapıyorsun?" Zoraki bir neşeyle soruyorum, ama o kadar yumuşak çıkıyor ki, içten içe ne olduğumu asla anlayamazsınız.

titriyor. Ses tonumla gözle görülür bir şekilde aydınlandı. "Hayır demek için aptal olmalı."

Gergin omuzları hemen gevşiyor, sahte gülümsememe inkar edilemeyecek kadar gerçek bir gülümsemeyle karşılık verirken ağzının kenarları yukarı kalkıyor. Dümdüz, parlak beyaz dişlerini gösteriyor ve bu görüntü beni daha çok gülümsetiyor. Alçının arasında bir parça gerçek çünkü onun mutluluğu en nihayetinde onun için en çok istediğim şey. Benim mutluluğum pahasına olsa bile.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun, Marcela?" diye sorar.

"Buna bayılacak," diyorum elimden geldiğince kendimden emin bir şekilde. Ben'le bir şansım daha olsaydı bile, o zaman çoktan geçmişti ve bir süredir de öyleydi. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yıllar. Yine de, bir gün sadece arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu söyleyecek kadar aptal olduğunu anlayacağına dair umut besleyerek ne kadar zaman harcadığımı itiraf etmekten utanıyorum. Tanrım, bir ömür önceymiş gibi hissettirmeli, ama San Antonio'daki Texas Üniversitesi'ndeki ilk yılımız hala dün gibi geliyor.

Keşke.

Şimdi, nişan yüzüğü aramızdayken, ne kadar uzun zaman geçtiğini fark ediyorum. Yıllar beni bir anda yıpratıyor, bir yorgunluk dalgası üzerime çöküyor.

"Endişelenmeyi bırak," diyorum ona, destekleyici arkadaş maskemi yeniden takınarak. "Soruyu ne zaman soracaksın?"

"Bu hafta sonunu düşünüyordum. Cuma akşamı Whiskey Cake'de rezervasyonum var. Akşam yemeği sırasında mı sorsam yoksa baş başa kalana kadar beklemem mi emin değilim."

"Ne seçersen seç, ama lütfen, Tanrı aşkına, şarap kadehine koyma." Gülüyor, muhtemelen Alice'in üniversite boyunca içtiği içkileri düşünüyor. O zamanlar hepimiz çok içerdik ama Alice hepimizi utandıracak kadar içermişti. Kız hiç düşünmeden bir fıçı dolusu bira içebilir. "Aksi takdirde gecenin geri kalanını acil serviste kutlayacaksınız."

"Haklı olabilirsin." Gülümsüyor, gözleri parlıyor

dizginlenemez bir mutlulukla. "Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum."

İkimiz de.

"İnan buna!" Sahte bir coşkuyla haykırıyorum. "Ve pazartesi günü bana her şeyi anlat. Her ayrıntıyı duymak istiyorum."

Kesinlikle hayır, ama başka ne söyleyebilirim ki? Bir kez bile yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim gerçeği mi? Şüpheli. Öğle yemeğinin geri kalanını olası tüm sonuçlar hakkında sohbet ederek geçiriyoruz, ailesi evet dediğinde (o "eğer" diyor ama ben zaten bunun kesin bir sonuç olduğunu biliyorum) bu habere nasıl tepki verecek, ta ki hesap gelene ve otoparkta yollarımız ayrılana kadar.

Güvenli bir şekilde arabama bindiğimde, uzun süredir bastırdığım duyguların nihayet üzerime çökmesine izin veriyorum. Bugüne kadar Ben'in ne planladığından haberim yoktu. Alice ile birlikte daha kalıcı bir hayat kurmaktan bahsettiklerini. Gözlerim yaşıyor ama düşmelerine izin vermeyecek kadar inatçıyım. Çok aptalca.

Bu benim için sürpriz olmamalıydı. On dokuz yaşımdan beri birlikteler. Neredeyse on yıldır. Akıllarında evlilik olmasaydı garip olurdu. Ama yine de, bu, gerçek bir nişan yüzüğü, hiç tahmin etmediğim bir yumruk.

Bir süredir bu aptalca aşkı aşmam gerektiğini biliyordum, ama bugün bir uyandırma çağrısıydı. Eğer Ben ve ben gerçekten birlikte olacak olsaydık, bu çoktan gerçekleşmiş olurdu. Artık hayatıma devam edebilirim. Bir ya da altı balkabağı empanadasından sonra.

Cuma gecesi, bu hafta duygularımı bastırmak için ikinci kutu pan dulce ile işten evime dönüyorum. Stres yemek benim çok eski bir geleneğimdir ve balkabağı

Empanadalar benim kriptonitimdir. Meksikalı bir anneye sahip olmanın sonucu olarak tatlıya düşkünlük geni çok güçlü. Sabahları kendimi suçlu hissedirim ama Pazar günü en iyi arkadaşım Angela Gutierrez binamın dışındaki patikada haftalık sabah yürüyüşümüze gelene kadar bu konuda hiçbir şey yapmam. İkimiz de maaşlarımızla spor salonu üyeliğini karşılayamadığımız için yaptığımız tek egzersiz bu. Spor salonuna isteyerek adım attığımdan değil.

İki yatak odalı dairem küçük ama ihtiyacım olan tek şey bu. Oturma odasının köşesinde, yirmi inçlik akıllı televizyonumun bulunduğu küçük siyah bir televizyon sehpaasına bakan pelüş, koyu gri bir kanepede var. Dairemde kablolu yayın olduğundan bile emin değilim ama maaşımın büyük bir kısmı üç farklı yayın sitesi arasında paylaştırılırken buna gerek yok. Oturma odası ve mutfak, kanepenin yanından yemek barına geçiş yapan bu garip yarım duvarla ayrılıyor. Kütüphane kitaplarımın çoğunu bu yarım duvarın yanı sıra ön kapının yanındaki antika giriş masasının üzerinde tutuyorum. Onları zaten sahip olduğum kitaplarla birlikte saklarsam, asla iade edilmeyecekler ve kütüphane kartına kalıcı olarak el konulan ilk kütüphaneci ben olacağım.

En iyi arkadaşım benden birkaç dakika sonra geliyor ve zile gereğinden fazla basarak kendini tanıtıyor. Onu içeri aldığımda, şehir merkezindeki favori panadería'mızdan hemen tanıdığım, tanıdık, sıradan beyaz bir kağıt torba taşıyordu. Tanrı onu korusun.

"Oh, kahretsin, beni yendin!" Angela sehpaamın üzerinde duran aynı derecede sıradan beyaz kutuyu gördüğünde haykırıyor. "Ben senden bir saat önce çıkmışken sen nasıl oldu da geldin?"

"Erica erken gitmeme izin verdi. Görünüşe göre, bütün gün kendime ve başkalarına faydasız olmaktan başka bir şey yapmamışım." Bunlar tam olarak söylediği sözler değildi, ama bunları söylediği için onu suçlayamazdım. Patronum beni eve gönderdiğinde çok daha nazikti ve çıkış yaptığım üçüncü kişi binayı terk ettiğinde "zihnimdeki sisi" atmamı söyledi.

Alarm zilleri. Kitapları müşterilere vermeden önce çarpmamızın bir nedeni var ve bir günde üç kez unutmak için çok fazla. Angela bütün gün raflara gömülmüştü, o yüzden fark etmemesine şaşırmadım.

"Zaten sakın bir gündü."

Angela, "Bu bunalımdan çıkmalısın Marcela," diyor. Sonra elini uzatır. "Pekala, görelim bakalım."

Dramatik bir iniltiyle telefonumu uzattım. Az önce güncellediğim profilimi okurken yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. Adımın ve yaşımın altında - Marcela Ortiz, 27 - iş unvanım ve en sevdiğim yazarların, alıntılarının ve içeceklerin bir listesi var. Okudukça gözleri kısılıyor ve sonunda onaylamaz bir ifadeyle başını sallıyor.

"Hayır." Telefonumu bana geri verdi. "Kesinlikle kabul edilemez."

"Oh, hadi ama! Bu sefer oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünmüştüm."

"Tinder biyografine Küllerdeki Kor'dan anlaşılmaz bir alıntı koyamazsın." Suratımı astığımda gözlerini devirdi. "Odayı oku, Marcela."

"Ne? Koşullar göz önüne alındığında bunun uygun olduğunu düşündüm."

Gözlerini tekrar öyle bir deviriyor ki, o anda beyninde hasar oluşmamasına şaşıyorum. "Subliminal mesajlarınız kesinlikle esrarengiz."

Telefonuma bakıyorum ve biyografimdeki alıntıyı okuyorum.

"İki tür suçluluk vardır: İşe yaramaz hale gelene kadar sizi boğan türden ve ruhunuzu bir amaç için ateşleyen türden."

Ben'le yediğim acı dolu öğle yemeğinden ona bahsettiğimde, flört hesaplarımı canlandırmak Angela'nın fikriydi. Ben'in benimle çıktığını öğrenince benim kadar şaşırmadı.

Alice ile ilişkisinde bir sonraki büyük adımı atıyor, bu da sadece kendi duygularımın beni gerçeklikten ne kadar uzaklaştırdığını gösteriyor. Sahip olamadığınız birini sevmek yorucudur. Ancak kararlı bir ilişki içinde olan birini sevmek sizi binlerce kiloluk bir suçluluk ve utanç yükü altında ezerek kanınızı kurutur. Bu ağırlığın altında yaşamak sadece sürdürülemez değil, aynı zamanda yalnız, kalp kırıcı ve dayanılmaz ve ben bunu bir saniye daha yapamam.

Yani Tinder'ı seçerek ikincisini seçiyorum. Ruhumu bir amaç için ateşle, bebeğim.

"Sabaa Tahir bu dünya için fazla bilge," diyorum neredeyse hüzünle. Sonra omzumun üzerinden masum bir bakışla arkadaşşıma bakıyorum. "Tinder için fazla mı derin?"

"Buna gerçekten cevap vermem gerektiğini sanmıyorum."

Ben daha gözümü kırpamadan telefonu elimden kapıyor, parmakları klavyenin üzerinde gezinerek yarım saatlik bir düşünceyi yeniden yazıyor. Angela yazmayı iki dakikadan kısa bir sürede bitiriyor ve telefonumu bana geri verdiğinde, gözlerim ekranda gezinirken kahkahalarla gülüyorum. Görünüşe göre spontane maceralar için yaşıyorum ve ciddi bir şey aramıyorum. Üç profil resmimden ikisini bile değiştirmiş ve genç kütüphaneci unvanım da gitmiş.

"Sıradan." Beynim bu kelimeye takılıp kalıyor, anlamlandırmayı reddediyor. "Gerçekten 'sıradan' bir kız olduğumu sanmıyorum."

"Başlamak için bundan daha iyi bir zaman olamaz. Tinder'ı amacına uygun kullanmalısın." Sehpanın üzerindeki kutudan parlak sarı bir konka almak için öne doğru eğilirken kıvrıcık saçları omuzlarına dökülüyor. "Tek gecelik ilişkiler."

Angela, her zaman bağlanma fobisi olan biri. Güzel, salkım söğüt gibi, uzun boylu, muhteşem ela gözleri ve zeytin tonlarında teniyle romantik ilgi alanları arasından seçim yapabiliyor. Her ne kadar ilişki tavsiyeleri vermekte hızlı olsa da, aslında hiç kendi ilişkisi olmamış. Bir kaçamak bile yapmamış, ben bildim bileli.

Onu tanıyorum. Bu kız bütün bir masaya bedava içki ısmarlamak için ustalıkla flört edebiliyor ama önüne gelen her avansı reddediyor. Bunun bir nedeni olup olmadığını hep merak etmişimdir.

"Ne zaman tek gecelik bir ilişki için Tinder kullandın ki?" Kaşlarımı kaldırarak ona karşılık veriyorum.

"Genel olarak arkadaşlık uygulamalarını hiç kullanmadım. Onlarla hiç ilgilenmiyorum." Her zaman bu kadarından şüphelenmiştim, ancak yine de bu doğrulama beni biraz şaşırttı. "Benim zamanım geldiğinde gelecek. Ama sen"-kemikli parmağını bana doğru sallıyor

-"Alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın var."

İçimi çektim. Bu konuda haksız değil.

"Hâlâ tek gecelik bir ilişkinin çözüm olduğunu düşünmüyorum."

"Dışarıdaki tüm romantik komedilere göre değil," diye ısrar ediyor, sesi bir ağız dolusu tava yüzünden biraz bozuk çıkıyor. Yutkunduğunda ifadesi ciddileşiyor. "Uzun zamandır birlikteler Marcela. Bunu kendine yapmaya devam edemezsin." Bu tavşan deliğine tekrar inmek istemediğim için gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Zor olduğunu biliyorum ama bunu uzun zaman önce yapmalıydın."

"Denemediğimden değil. Rastgele ilişki fikrinden hoşlanmıyorum. Her şey çok sinir bozucu görünüyor."

Ben'den bu yana bir dizi başarısız ilk randevuya, akıl sağlığımı test edecek kadar çok konuşma evresine ve tam olarak iki ilişkiye (her ikisinin de neredeyse geldikleri kadar hızlı bir şekilde dağıldıkları göz önüne alındığında, onlara böyle diyebilirsiniz) çıktım. Belki bir parçam biriyle çıkmayı heyecan verici bulsaydı, bu kadar sorun yaşamazdım. Bu haliyle, bedenime olan güvenim güne bağlı olarak sürekli dalgalanıyor ve biriyle çıkmak buna sadece daha fazla baskı ekliyor. Elbette, özellikle kendime güvendiğimde, yumuşak kıvrımlarımın oluşturduğu kum saati figürünü takdir edebiliyorum - yuvarlak kalçalara ve kalın uyluklara doğru genişlemeden önce hafifçe sivrilen bir bele doğru inen büyük bir göğüs. Ancak popom şaşırtıcı derecede düz. Yetersiz kaldığım tüm bölümler arasında, biraz daha fazla yağın gitmesini dilediğim tek bölge burası.

Ancak çıktığım ve potansiyel olarak yakınlaştığım erkeklerin vücudumu gördüklerinde nasıl tepki vereceklerini asla bilemiyorum. Daha önce, ilişki kültürüne aktif olarak katıldığım birkaç seferde yanmıştım. Ve bu, tanımak için zaman harcadığım erkeklerle oldu, sadece dönüp yatakta bana bok gibi davrandılar. Onlar benden istediklerini aldılar ama ben ne aldım? Kesinlikle (öhöm, istemediğim) şeyi değil. Ne nezaket, ne saygı. Hayaletler, seksten hemen sonra beni kolayca hayal kırıklığına uğratmaya çalışanlara neredeyse tercih edilse de, sonrasında bir arama ya da mesaj bile gelmedi. Daha yeni içine girdiğiniz birine onu bir daha asla görmek istemediğinizi söylemek yeterince iğrenç değilmiş gibi, dünyada "her zamanki tipleri" olmadığımı ya da daha da kötüsü beni çekici bulmadıklarını duymanın utancını yıkamak için yeterince duş yok. Bunun, söylemekten korktukları şeyi söylemenin şifreli bir yolu olduğunu fark edene kadar başımı ağrıtmıştı.

Şişmanlık fobisi için bir puan, bu saçmalığı içselleştirdiğim her an için bir puan daha. Bu yüzden şimdiye kadar flört etmekten neredeyse tamamen vazgeçtim. Bunu yapmayan pek çok erkek olduğu hatırlatmasıyla bombardımana tutulmadığımda bedenimi çok daha fazla sevebiliyorum. Kendimi tekrar o duruma sokmak istemiyorum.

"Tamam, o zaman bir kaçamağa ne dersin?" Angela bunun yerine kaşlarını imalı bir şekilde sallayarak öneride bulunur. "Pantolonuna atlamadan önce adamı biraz tanıyın ve sonra onunla bir daha asla konuşmayın."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kulağa kötü geliyor."

"Ya da bir sonraki kızın bulması için onu usulca rüzgâra salın," diye düzeltiyor. "Mutlu musun?"

"Pek sayılmaz." İçimi çektim, Ben'i unutmak konusunda ciddiysen fazla seçeneğim olmadığını biliyordum. "Ama sanırım denemekten zarar gelmez."

Ben sağa sola anlamsızca kaydırırken Angela buzdolabımın üstüne saklanmış votkayı buluyor. İlk eşleşmeyi bulduğumda bir shot alıyorum ve sonra adam

mesajıma hiç cevap vermiyor. Şişenin yarısı bittiğinde Angela benim telefonumu alıyor ve kendi telefonuyla birlikte televizyon sehpanın altındaki kilitli kutunun içine koyuyor. İkimizin o kadar çok ortak sırrı var ki, içimiz bittiğinde telefonlarımızı çok çok uzakta bir yerde saklamıyoruz.

Gece yarısına doğru ikimiz de kafayı bulmuştuk ve sebepsiz yere gülüyorduk. Tüm gün boyunca hissettiğim en iyi şeydi, sarhoş bir şekilde ona söyledim.

"Seninle ilişkiyi kesme zamanının geldiğini böyle anlıyorum." Şişeyi elimden kaptı. Suratımı astığımda, "Pobrecita. Bunu atlatacaksın." Votkadan mı yoksa Ben'den mi bahsettiğinden emin değilim. Her iki durumda da ona inanmıyorum.

Hemen yanımdaki yatağa çöküyor, başı yastığa değer değmez uykuya dalıyor. Yumuşak horlamaları yatak odasını dolduruyor ve beni uyanık tutuyor. Yanında uyanık yatıyorum, kafam elmas yüzükler ve rastgele Tinder profilleri düşünceleriyle yüzüyor.

Ertesi sabah telefonumu kilitli kutusundan çıkardıktan sonra günün ilk mesajını Ben'den aldım.

Evet dedi!!!

"Yapacağını biliyordum!" diye hızlı bir cevap yazıyorum ve yüksek sesli bir iniltiyle yuvarlanıyorum. Angela hâlâ derin uykuda ve ona imreniyorum. Başım dün gecedan beri çarpıyor ve kalbim günün erken saatlerinde kendimi taciz etmek için çok erken nedenlerden dolayı çarpıyor. Ama olan oldu. Değiştiremeyeceğim bir sonuç daha.

iki

Nişan Partisi İçin Lütfen Bize
Katılın
Onuruna

Ben Young ve Alice Cho

30 Eylül Cumartesi
Akşam Saat Yedide

Altın folyoya bakıyorum, öğleden sonra güneşinin ışığı yazılardan yansıyor ve içime bir korku çöküyor. Gerçeklik ikinci kez üzerime çöküyor, sanki ilkinde bile isteye görmezden geldiğimi biliyormuşum gibi. O evleniyor. Artık gerçek, parmak uçlarımda altındaki kabartma kadar gerçek.

Davetiyeyi elden teslim etmek için gelen kişi şaşırtıcı bir şekilde Alice'ti. Açık renk bir kot pantolon ve vücudunu her yönden saran krem rengi sahte yakalı bir kazak giymişti. Ben'le ilk çıkmaya başladığında ona imrenmiştim. Düz siyah saçları zarifçe omuzlarına dökülüyor, açık kahverengi gözleri hafifçe kısılmış, sanki içimi görebiliyor. İfadesinde kötü niyet yok, ama bakışlarının bu kadar keskin olması beni her zaman rahatsız etmiştir. Ne kadar doğal bir merak. Erkek arkadaşına -şimdi nişanlısı- olan hislerimden Angela dışında kimseye bahsetmedim ama onun bildiği hissinden asla kurtulamıyorum. Gerçi o da daha önce hiç bu kadar nefes almamıştı.

Belki de sadece paranoyadır.

Gözlerinde parlayan bilgiye rağmen gülümsemesi sıcak. "Gardens'ta olacak. Ailelerimiz de gelecek ve Pazar günü Guenther House'da yakın dostlarımız ve ailemizle brunch yapacağız. Siz de brunch'a davetlisiniz elbette. Son dakikada her şeyi bu kadar hızlı bir şekilde bir araya getirebilmemiz bir mucize!"

"Değil mi? Daha bir hafta bile olmadı." Davetiyeden başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Mekânı bu kadar çabuk ayarlamayı nasıl başardınız?"

"Görünüşe göre Ben kendi planlarını yapıyormuş," diyor boş boş. "Bir ay öncesinden yer ayırtmış! Eğer bulutların üzerinde yüzüyor olmasaydım, bu küstahlığı karşısında şok olurdum." Bunun üzerine hafifçe kıkırdıyor ve ben de sahte sesi anlamamasını umarak ona katılıyorum.

Üniversitede yakın olduğumuz bir dönem vardı. Birinci sınıf oryantasyonunda edindiğim ilk arkadaşım ve bunu ikinci sınıfa da taşıdık. Sonra o ve Ben çıkmaya başladılar. Ciddileşmeden önce de yakındık ama ona asla anlatamayacağım bir düzeyde ihanete uğramış hissettim. Ben ve ben sadece birkaç kez çıkmıştık ve sonrasında da yakın arkadaş olarak kaldık. Geceler boyu arkadaş grubumuzla takıldık ve bir gün tekrar deneyebileceğimize dair umudumu koruduğumu bir kez bile belli etmedim.

O zaman soğukkanlılığımı korudum ama o andan itibaren Alice'le aramdaki mesafeyi de korudum. O zamandan beri, baş başa yaptığımız her konuşmanın üzerinde asılı duran fark edilebilir bir gariplik var. Yıllar sonra bile, bunu aşmış olmam gerekirken. Ama onun nişanlısını bile unutamadım. Bunu söylemeye asla alışamayacağımı şimdiden söyleyebilirim. Yaptığının farkında bile olmadığı ihanet hala canımı yakıyor, suçluluk duygusu tenimi ısıtıp her etkileşimimizde beni ter içinde bıraksa bile.

"Hazırlanmak için yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Sadece içten içe ölmüyormuşum gibi görünmek için. En azından partinin sorunsuz geçmesine yardım ederek kendimi affettirebilirim. Nezaketimin ardında gizli bir neden olduğunu bilmesine gerek yok. "Sürecin herhangi bir kısmını daha az stresli hale getirmek için bana güvenebilirsiniz."

"Oh, bu çok tatlı bir teklif." İki elini kalbinin üzerine koyuyor, parmağındaki nişan yüzüğü bir uyarı işareti gibi ışığı yakalıyor. "Aslında, madem konuyu açtın, Ben'in kardeşini havaalanından alabilir misin? Atlanta'daki bir deplasman maçından dönüyor."

Doğru ya. Ben'in NFL oyuncusu kardeşini hep unutuyorum. Neden Alice'in diğer arkadaşları gibi olup onu arzulamıyorum?

"Uçağı Cuma sabahı geliyor ve ben izin almakta çok zorlanıyorum."

"Elbette. Memnuniyetle." Theo'yla sadece birkaç kez karşılaştım. O ve Ben gençken birbirlerinden ayrılmazlardı ama Theo üniversite için evden ayrıldığında birbirlerinden uzaklaştılar. Yıllar geçtikçe aralarında bir tür çatlak olduğunu anladım ama buna neyin sebep olduğu konusunda Ben'den hiçbir zaman net bir yanıt alamadım. Artık neredeyse hiç konuşmuyorlar ama tabii ki Theo yine de onlarla kutlama yapmak isteyecektir. O aileden biri. Eminim aralarındaki farklılıklar ne olursa olsun, yine de onları tebrik etmek isteyecektir.

"Hayatımı kurtardınız! Çok teşekkür ederim. Ben ve benimle kalacak. Aslında üzerimde yedek bir anahtar var, bekleyin." Parlak gümüş anahtarı bulmadan önce bir süre çantasını karıştırdı. "İşte."

"Oh, harika." Hissetmediğim bir gülümsemeyi daha zorluyorum. "Bana güvenebilirsin."

"Çok teşekkür ederim, Marcela." Beni kucaklıyor, vedalaşırken tatlı tatlı gülümsüyor. "Bize karşı çok iyisin. Partide görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum!" Yalan söylüyorum, yüzüm hayatımın en sahte gülümsemesine dönüşüyor.

Yatak odama döndüğümde, Tinder'da geziniyorum.

yarım saat boyunca. Tam pes etmek üzereyken telefonum bir eşleşmeyle alıyor. Bu sefer önce onun mesaj atmasını bekliyorum, inleyene kadar sürekli profillere göz atıyor ve kaydırıyorum. Tinder'dan uzaklaşmak için mesaj uygulamasını açıyorum ve Angela'ya nişan partisinden bahsediyorum. Cevabı hemen geliyor.

Yanında birini getirmelisin.

Tekrar homurdanıyorum, öfkeyle Tinder'da hiç iyi erkek kalmadığını yazıyorum. Sonunda daha çok deneyeceğime dair yarım yamalak bir cevap vermeden önce biraz ileri geri tartışıyoruz. Bunun bir yalan olduğu o kadar açık ki, göz deviren bir emojiden fazlasını göndermeye zahmet etmiyor. Onu okumaya bırakıyorum ve bir sonraki hafta sonu gelmeden önce umutsuzluk ve zlem kokusundan arınmayı umarak duş alıyorum.

Theo Young'la ilk tanıştığımda zil zurna sarhoştu.

Üniversite ikinci sınıfa geçeli üç ay olmuştu ve o zamana kadar sadece eğlenceli sarhoşlarla karşılaşmıştım. Masa üstünde dans eden kız ğrenci birliği kızları. Frat kardeşler aktivite merkezindeki havuza glle atmadan önce tüm kıyafetlerini çıkartıyorlardı. şimdiye kadar katıldığım birkaç partide ben bile eğlenceli bir sarhoş olmuşum. Müziğe kendimi kaptırdığım gibi ekingenliğimi de kaybettim ve kendi iyiliğim için çok fazla konuştum. Ama Theo o gece eğlenceli olmaktan çok uzaktı.

Kızgındı belki de? Özel olarak kimseye değil, belki kendisi hariç. Öfke ve üzüntüyü birleştiren bir kelime varsa, Theo o kelimeydi. Ben'in ğrenci evinde kendini ikiye vermiş, iki şişe tekilayı ve sonra da bir aynayı kendi eliyle kırmıştı. Yüzü gelen gözyaşlarıyla buruştuğunda, bunun herhangi bir fiziksel acıdan kaynaklanmadığı gibi tuhaf bir hisse kapıldım. ığlığı uyandırdı

Ama gürültü şikâyeti ve kampüs güvenliğinin ziyareti sırasında çoktan dışarı çıkmıştı. Onu o halde görünce korkmuştum ama kendim için değil. Ben için bile korkmamıştım, gerçi o bütün gece bir köşeye yaslanmıştı, yüzü bembeyazdı. Bir insanı kimin izlediğini umursamadan kendini bu şekilde yok etmeye iten şeyin ne olduğunu merak ettim.

O uyuyana kadar Ben kardeşinin yaralı eliyle ilgilenmedi. Yarayı temizlerken omzunun üzerinden onu izledim, bu kadar küçük bir kesikten fışkıran kan miktarı midemi bulandırdı. O kadar küçük görünüyordu ki, kesikleri alkollü mendillerle silerken yüzünü buruşturuyordu, sanki kardeşinin acıyla uyanmasından ve öfkesine devam etmesinden korkuyormuş gibi. Geriye dönüp baktığımda, o gece Ben'e daha çok aşık olmamı sağlayan şeydi. O zamana kadar ayrılmıştık ama kardeşine gösterdiği özeni izlerken kalbim sızladı. Theo'nun böyle bir iyiliği hak etmediğinden emin olduğumda bile, Ben'i ziyaret ettikten sonra tüm zaman boyunca böyle davrandı. Ertesi sabahın daha iyi olabileceğini hayal bile edemeden mazeretlerimi sıraladım ve hemen oradan ayrıldım.

Daha sonra Ben bana Theo'nun sakatlığından bahsetti. Yırtık bir ACL onun profesyonel futbol oynama şansını yok etmişti ve sarhoşken öfkelenmesinin nedeni de buydu. Ben'in açıklaması "Kendini çok zorluyor" olmuştu. "Daha önce de diziyile ilgili sorunlar yaşamıştı ama iyileşmesine asla izin vermiyor."

Bu arada, olan oldu. Bir kariyer başlamadan sona erdi. Ya da biz öyle sanmıştık. Kenar çizgisinin sadece geçici olduğu ortaya çıktı, ama o zamanlar hiçbirimiz bunu bilmiyorduk.

Theo'yu ikinci kez gördüğümde onu tanımakta güçlük çektim ve bunun tek nedeni aradan bir buçuk yıl geçmiş olması değildi. Sadece ayık değildi, aynı zamanda ağzının alabildiğine geniş bir şekilde gülümsüyordu, gözlerinde gerçek mutluluk parlıyordu. Alice ve Ben'in birlikte yaşamaya başlamalarının ertesi günü onlarla bir brunch randevusundaydık.

Theo daha sonra ilk kez özür dilemek için beni kenara çekti.

tanıştık. Daha önce karşılaştığım dayakçı adama hiç benzemeyen ciddiyeti beni çok etkilemişti. Hatta o gece orada olduğumu bile hatırlıyordu. O kadar sarhoştı ki, bayıldığını düşündüm. Özrünü önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirmeme izin vermedi, herhangi biri herhangi bir nedenle, hatta haklı bir nedenle bile benden özür dilemeye çalıştığında her zamanki içgüdüsel tepkim.

"Gerçekten, Marcela. Eğer o gece seni korkuttuysam ya da incittiysem özür dilerim," dedi ve nazik bir elini omzuma koydu. "Kendimi daha iyi kontrol etmeliydim. Ama inan bana, bir daha olmayacak." Birbirimizi çok az tanıyorken neden bana böyle bir söz verme zahmetine girdiğinden emin değildim.

Göz ucuyla Ben'in bizi yakından izlediğini fark ettim. Gözleri düşünceli bir şekilde kısılmıştı, vücudu ilk sorun işaretinde yerinden kalkmaya hazırdı. Theo'nun sırtı ona dönüktü, o yüzden fark etmedi. Konuşma uzun sürmedi ama bir şey beni huzursuz etti. Sanki bu yapbozda eksik bir parça vardı ama tek habersiz olan bendim.

Theo'ya gelince, onun gördüğüm iki versiyonunu zorlukla uzlaştırabildim. Hala hangisinin gerçek olduğunu söyleyemiyorum.

Şimdi havaalanına vardığımda arabamı park ediyorum ve onun gelmesini bekliyorum. Sarışın kafasını fark etmem uzun sürmüyor, çünkü etrafındaki insan kalabalığından en az yarım ayak daha uzun. Yolcu camını açıp ona el sallıyorum. Küçük Chevrolet'min yolcu koltuğuna yerleşmeden önce çantalarını bagaja bırakıyor.

"Selam." Onu son gördüğümünden beri görünüşünde pek bir değişiklik olmamış. Bu birkaç yıl önceydi, belki? Brunch'ta bir ficusun içine kusmuş, sonra da telafi etmek için garsona yüz dolar bahşiş vermişti. Her ne kadar hoş bir jest olsa da, hala adamın çözmesi gereken ciddi sorunları olduğuna ikna olmuş durumdayım. Saçları hatırladığımdan daha kısa, kafa derisine yakın kesilmiş. Sıcağa rağmen gri bir eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört giymiş, ama tüm bunların altında

katmanları hala bir tanrı gibi inşa edilmiştir. En azından Alice'in en yakın arkadaşı Christine, onu her ziyarete geldiğinde böyle söylüyor. Her yıl, Alice için onu zavallı adamdan uzaklaştırmak daha da zorlaşıyor. Onun yerine benden bir iyilik istemesi hiç de şaşırtıcı değil.

"Beni aldığın için teşekkürler. Zahmet etmene gerek yoktu."

"Sorun değil. Zaten bugün izinliydim ve konuşacak bir planım yoktu," diyorum gülererek. "Ben ve Alice'in evlendiğine inanabiliyor musun?" Aslında Ben ve Alice hakkında konuşmak istemiyorum ama çok az tanıdığım bu adamın yanında başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Tek ortak noktamız Ben olduğu için konuşacak pek bir şey kalmıyor. "Hâlâ yuva kurmak için çok gençmişiz gibi geliyor."

Homurdanıyor ama cevap vermiyor. Tamam mı? Belki o da nişanlanmaları hakkında konuşmak istemiyordur, ama nedenlerini hayal bile edemiyorum. Yeni bir bakış açısı bulmaya çalışıyorum.

"Maç nasıldı?" Soru ağzımdan çıkarken bile cevap için kendimi hazırlıyorum. Futbol bilğim en iyi ihtimalle berbattır ve bunu değiştirmek de kesinlikle umurumda değil. Ben oradayken UTSA takımı tarihsel olarak kötüydü, ancak bu, kayda değer sayıda öğrencinin iç saha maçlarını sabah sekizde kuyrukta beklemeye başlamak için bir şans olarak kullanmasını engellemedi. Tüm arkadaşlarımız günü içki içerek geçirirken, Ben ve ben sinemaya gitmeyi tercih ederdik. Lisede oynamış olmasına rağmen Ben'in sporla hiçbir ilgisi yok gibiydi. Şimdi bile bir futbol maçı başladığında kanalı değiştiriyor.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, Theo'dan aldığım tek şey bir homurtu daha. Omuzları çöküyor, kafasını ön camdan çeviriyor. Tamam... yani futbol konuşması da yok. Tanrım, bu adamla konuşacak başka ne var ki?

Görünüşe göre hiçbir şey. Araba yolculuğunun geri kalanı, bir tümsekten hızla geçmem ve Theo'nun kafasının büyük bir gürültüyle arabamın tavanına çarpması dışında çoğunlukla sessiz geçiyor. I

Bolca özür dileyip çantamdan Advil öneriyorum, o cevap vermeden önce çantamı karıştırmaya başlamıştım bile. Dikkatim dağılmışken başka bir tümseğin üzerinden geçtim. Theo düzeltmek için direksiyonu tutmadan önce arabam hafifçe sola savruldu.

"Özür dilerim." Direksiyonu geri alırken sesim yükseliyor, utançtan yüzüm kızarıyor. Neyse ki yerleşim yeri yolu ıssız, bu yüzden polislerin çağrılması ve beni sarhoş bir sürücü sanması riskiyle karşı karşıya değiliz. Theo'ya bir bakış attığımda, bir eliyle başının üst kısmını tutuyordu.

"Küçük araba sorunları." Ona mahcup bir gülümseme attım. "Çok özür dilerim. Yolcu koltuğunda uzun boylu insanlar varken nasıl araba kullanacağımı bilmiyorum."

"Sorun yok," diye beni temin ediyor, dudaklarını eğlendirici bir şekilde büküyor. Tam bir gülümseme sayılmaz ama beni rahatlatmaya yetiyor. "Benim alanımda buna alışırsın. Keşke kaskımı getirseydim."

Şakaya gönülsüzce gülüyorum. Gülümsemem temkinli, çünkü sonunda gevşemiş olsa da, hala kendine sakladığı düşünceleri merak ediyorum.

Ben ve Alice'in dairesine vardığımızda, çok erken bir an değildi. Bavullarını alıp merdivenlerden yukarı çıkmadan önce beni bıraktığı için teşekkür ediyor. Theo'nun ne yapacağından hâlâ emin değilim. Onu her düşündüğümde, fayans zemine yayılmış bedenini, kanlı parmaklarının arasındaki cam parçalarını görüyorum. Gıcıklanan boğazının ardındaki acıyı ve apartmanın yarısını uyandıran çığlığı. Sonra neredeyse iki yıl sonra onu düşünüyorum, yeterince cana yakın (kusmuğa rağmen). Tanıştığımız ilk gece sergilediği acıyı hiç tatmamış gibi gülümsüyor. Sanki o acıyı hiç hissetmemiş gibi gülüyor.

Aradan yıllar geçti ama hâlâ içimde onunla ilgili kötü bir his var.

"Ben'in kardeşini mi takip ediyorsun?"

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve Angela atladı. Omzumun üzerinden eğilerek, yayılmış ellerimin altından ekranı açmaya çalışıyor. İrkildim ama daha sıkı tuttum. Birkaç kahve dükkânı müşterisi dönüp bize bakıyor ama o gözünü bile kırpmıyor. Toplum içinde bile çocuk gibi davranmaktan çekinmiyor.

Bu benim en iyi arkadaşım, millet.

Sonunda onu silkeleyebildiğimde, karşımdaki koyu ahşap sandalyeye oturmadan önce suratını asıyor. "Kimseyi takip etmiyorum," diyorum ona. "Sadece bir teoriyi kanıtlamaya çalışıyorum."

"Peki bu hangi teori olabilir?" diye soruyor ve kişinden bir ısırik alırken kaşlarını kaldırıyor.

"Fark etmez. Bu biraz aptalca ve profili zaten gizli," diyorum, tam o sırada aklıma başka bir düşünce geliyor. "Tabii bir Wikipedia sayfası yoksa. Futbol taraftarları bu tür şeyleri önemser, değil mi?"

Angela bir ısırik daha alırken rahat bir ses tonuyla, "Sanırım bu, müstakbel damat adayını özlemekten iyidir," diyor. Ona kaşlarımı çatıyorum ama o hiç oralı olmuyor. "Yine de, akraba oldukları düşünülürse, olması gerektiği gibi bir adım olup olmadığından emin değilim. Ama yakın değiller ve Theo da şehirde yaşamıyor, o yüzden belki de senin için mükemmel bir ribaunt adaydır."

"Ondan hoşlanmıyorum." Bu öneri karşısında gözlerimi deviriyorum.

"Onunla ilgili garip bir his var içimde."

"Nasıl garip?" diye soruyor. "O çok tatlı biri ve tam bir bebek olduğundan bahsetmiyorum bile. Alice'in arkadaşlarının onun hakkında nasıl konuştuğunu duymalısın. Ahlaksızca ve bu hafif kalır." Farkındayım. Theo son kez şehre geldiğinde Christine'in yanına oturmuştum ve tek konuşabildiği ona yapmak istediği şeylerdi. Sonra tekrar, üniversiteden beri

Angela onlara her zaman benden daha yakın oldu, bu yüzden ne tür bir bilgiye sahip olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Onun bir 'tatlı' olduğunu bilmiyoruz. Onu neredeyse hiç tanımıyoruz," diye itiraz ediyorum. "Her düğünde bir joker vardır ve içimden bir ses bunun o olduğunu söylüyor."

Theo ve Ben'in arasının açılmasının ardındaki nedeni bilmiyor olabilirim ama bunun Theo tarafından kasıtlı olarak yapıldığını biliyorum. Tanıştığımız gece Ben'i ziyaret etmeden önce, iki yıldır birbirleriyle tek kelime konuşmamışlardı. Ben ona kaç kez ulaşmaya çalıştıysa da sessizlikle karşılaştı. Theo hakkında çok şey bilmiyor olabilirim ama temkinli olmak için yeterince şey biliyorum.

"Birkaç yıl önce brunch'ta Alice'in hamilelik korkusunu örtbas eden adam." Kafamı bilgisayar ekranından kaldırdım. Ne? "Buna 'iki kişilik içki' dedi ve bir ficusun içine kustu. Bunda tatlı olmayan hiçbir şey yok."

Ama aklım hala daha önce söylediklerinde. Hamilelik korkusu mu? Nasıl olur da bundan hiç haberim olmaz? Ben ve Alice'in bir bebekleri olduğu düşüncesi midemi bulandırıyor. Artık evlenmek üzere olduklarına göre, bir aile kurmaktan o kadar da uzak olmadıklarını varsayabilirim. Ama düşününce, çok daha erken olabilirdi.

"Sadece yansıtmadığına emin misin? Belki de joker sensindir." Angela'nın önerisi karşısında ağzım neredeyse açık kalıyor. Sonunda çıkan tek ses acınası bir gıcırta oluyor.

"Ne? Yeterince alkol aldığımda neler yapabileceğini biliyorum. Açık bar muhtemelen mutlu çift için kötü bir karar olur."

"Yeter." Kalbim hızla çarpıyor. Derin bir nefes almak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Belki yansıtıyorum ama asla isteyerek nişanlarını bozmaya çalışmam. Bunu biliyorsun, değil mi?"

O kişiden bir lokma daha yutarken midem bulanıyor. Cevabını beklerken olmak istediğimden daha endişeliyim. Onları ayırmak en büyük korkularımdan biri.

Ben'e olan hislerimi başkaları, özellikle de Alice öğrenirse. Kararlı bir ilişkiyi, hele de sekiz yıldır devam eden ve nişanla sonuçlanan bir ilişkiyi mahvettiğim için kendimi asla affetmem. Angela'nın bunu yapabileceğimi, hatta yapmak istediğimi düşünmesi

-Böyle bir şey yapmak beni derimden süründürüyor ve utanç içinde bir kayanın altına saklanmak istiyorum.

"Biliyorum." Yüzümdeki incinmiş ifadeyi ölçerken gözleri yumuşuyor. "Ama kalp kırıklığının bir insana neler yapabileceğini de biliyorum. Kendine iyi bak Marcela. Bu mesafeni korumak anlamına gelse bile."

"Bekle, ne demek istiyorsun?" Ona sordum. "Nişan partilerine gitmemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Diyorum ki" - öne doğru eğiliyor - "dikkatli ol. Görünüşünüzü korumak uğruna kendinizi kırılma noktasına kadar zorlamayın."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Üç

Kağıt fenerlerden oluşan **bir patika**, yükseltilmiş bir platform üzerinde beyaz kumaş kaplı yuvarlak masaların kurulduğu Bahçelerin açık verandasına götürür. Çevredeki meşe ağaçları ip ışıklarla sarılmış ve sanki bu yeterince büyümlü değilmiş gibi, Edison lambaları en yüksek dallardan aşağıya doğru iniyor. Yolda ilerlerken uzanıp ampullerden birine dokunuyorum, cam avucumda sıcacık. Mekan Pinterest düğün panomdan fırlamış gibi, bu da tüm bu çileyi çok daha kötü hale getiriyor.

Bilerek otuz dakika geç kaldım ve en az otuz dakika da erken ayrılmayı planlıyorum. Ben'in dostluğuna ne kadar değer versem de, tüm parti boyunca burada durmamın imkânı yok. Masalar çoğunlukla dolu, büyük insan toplulukları şampanya kadehlerinden yudumlarken boş sohbetler yapıyor. Esinti, özenle şekillendirdiğim saçlarımı kaldırıp yüzüme doğru savuruyor. Dudak parlaticımdan saç parçalarımı ayırıyorum ve kulaklarımın arkasındaki telleri düzeltiyorum. En azından lavanta rengi elbisem üzerime tam oturuyor, böylece Alice'in büyükanne ve büyükbabasının önünde Marilyn Monroe gibi davranmaktan korkmama gerek kalmıyor. Gariplikten bahsediyorum.

Alice'in üniversiteden kız kardeşleriyle çevrili bir masada oturmuş, Angela'nın gelmesini beklerken parmaklarım sabırsızlıkla tıkırdıyor. Her şeye geç kaldığı için ona lanet olsun. Christine bu gece Theo'nun kemiklerini sızlatma planı hakkında dinleyen herkese hararetli bir şekilde konuşuyor. Ondan daha önce duymadığım bir şey değil. Alice ve ben ayrı düştüğümüzde, ben Angela'ya doğru sürüklendim, o da Christine'e doğru sürüklendi. Tıpkı

En iyi arkadaşım Christine güzel ama kendini beğenmiş bir şekilde. Açık kahverengi saçları omuzlarına şık bir perde gibi düşer, görünürde ne kabarır ne de uçuşur, neredeyse St. Tropez şişesinden fırlamış gibi duran altın rengi teniyle aynı renktedir. Dudakları her zaman koyu kırmızıya boyanır, hiçbir avın karşı koyamayacağı bir zehir vaat eder. Ayaklarına kapanan erkekler ve kadınlar gördüm ve onları bir an bile suçlamıyorum. Christine bana gülümsediğinde, tüylerim diken diken oluyor. Bu a bilmek sırala . Gülümse, çok gibi Alice'in bilmiş bakışları. Delici. Bekârlığa veda eden bir kötü adam gibi, başroldekine yanlış nedenlerle burada olduğunu söylemek için zıplamadan hemen önce alaycı. Yıllardır suçluluk duygusunu ikinci bir deri gibi üzerimde taşımış olmamın bana bir faydası yok. İkisinin benim hakkımda düşündüklerinden ürperiyorum. Birden elbisemin tenimi nasıl sıktığının, fermuarımın nefes almamı engelleyecek kadar sıkı olduğunun farkına varıyorum. Ancak Christine konuşmasına geri döndüğünde Nefesimi tutmak.

Ahududulu mojitomun pipetini çevirip üç büyük yudumda içerken söylediklerini yarı yarıya dinliyorum. Sonra Ben ve Alice'i çimlerin üzerinde birlikte dururken görüyorum. Ben, Alice'in yüzündeki bir tutam saçı düzeltiyor ve sonra eliyle Alice'in yanağını okşuyor. Alice ona gülümsüyor, sanki etraflarında bir tek o varmış gibi, sanki hepimizin bilmediği bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi.

Göğsümde özlem gibi bir his var. Bazen onun da bana eskiden aynı şekilde baktığını düşündüğümde kendimi kandırıyor muyum diye merak ediyorum. Bazen yalnız kaldığımızda hala nasıl baktığını. Onlara bakarken bile midem bulanıyor. Kusmuğun tadını bastırıyorum, ekşi tat boğazımdan aşağı kayarken irkiliyorum. Sonra bir dakika boyunca içkimdeki buzu karıştırıyorum ve bir taneye daha ihtiyacım olduğuna karar veriyorum. Telefonum Angela'dan arka arkaya üç mesajla çaldığında, her şey yoluna girmişti.

Benden nefret etme ama bu gece

gelemeyeceğim. O kafede midem bulandı.

Aptal, lezzetli, zehirli kiş.

Evet. Kesinlikle o içkiye ihtiyacım var.

Theo'yu açık barda, Jack ve Kola'ya benzeyen bir şey içerken görüyorum. Bir tabureye yaslanmış, her zamanki sevimli gülümsemesiyle insan kalabalığına bakıyor. Görünüşte neredeyse sıkılmış gibi ama bacağı gergin bir hareketle bar taburesinin altında sallanıyor. Endişeli mi? Yüzü onu ele vermiyor ama içkisinden bir yudum alırken eli hafifçe titriyor.

Barmene sesleniyorum ve bir mojito daha sipariş ediyorum. Sesimi duyunca Theo'nun başı döndü. Selamlamak için başını sallıyor, ben de el sallayarak karşılık veriyorum. Yeni içkimi aldıktan sonra yanına oturuyorum.

"Burası harika bir yer, değil mi?" diye sordum. Başını sallıyor, ama gülümsediğinde... tuhaf görünüyor. Angela yansıttığımı düşünebilir ama ben o gülümsemenin içimde nasıl bir his olduğunu biliyorum. Boş. "Peki, şehirde ne kadar kalacaksın?"

"Pazartesi ayrılmam gerekiyordu ama..." Başını sallar. "Bilmiyorum. Bu biraz karmaşık."

"Oh," dedim, şaşkınlıkla. "Sen hâlâ Kovboylar'da değil misin?"

Kaşlarını çatarak arkasını döner ve barmene bir içki daha getirmesini işaret eder. Bu yeterli bir cevap. Onu barda bırakıp etrafı dolaşıyorum, üniversiteden arkadaşlarımla ve Ben'in daha önce hiç tanışmadığım aile üyeleriyle konuşuyorum. Angela olmadan, gerçek bir yön olmadan bir insandan diğerine atlayarak dolanıyorum. Çok geçmeden mutlu çiftin kendisiyle yüz yüze geliyorum. Ben'in kolu nişanlısının omuzlarına dolanmış, ikisi de teyzesinin gitmeden önce anlattığı bir fıkraya gülüyorlar. Onlardan birkaç metre uzakta duruyorum, gözlerim genel alanı değerlendiriyor (belki bir

kaçış). Ama Ben adımı söylediğinde çok geç kalmıştım.

Onları selamlamak için öne çıkıyorum, sesim çok tiz, ama ikisi de fark etmiyor. Etrafımızdaki parti muhtemelen onları duyamayacakları kadar gürültülüydü. Alice omuzlarında dantel ve boncuk detayları olan altın rengi midi elbisesiyle göz kamaştırıyor. Şık siyah saçları, benimkinden çok daha derli toplu görünen yarı yukarı yarı aşağı bir stile sahip. Ben de zeytin yeşili üç parçalı takım elbisesi içinde aynı derecede çarpıcı, kolları beni sıcak bir kucaklamayla sararken kulaktan kulağa gülümsüyor.

"Tebrikler," diyorum kulağının dibinde, sesim sebepsiz yere nefes nefese. Benden uzaklaştığında gözleri parlıyor ve Alice'e döndüğünde yumuşuyor. Alice onun bakışlarına karşılık veriyor, dudaklarında utangaç, yumuşak bir gülümseme oynuyor. Birlikte ne kadar iyi göründükleri için kalbim ağrıyor. Ne kadar mutlu oldukları belli.

"Geldiğin için teşekkürler, Marcela." Alice iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Ve dün Theo'yu aldığın için. Sen bizim için çok iyi bir arkadaşsın." Sesi kibar ama söylediği hiçbir şey doğru gelmiyor. Birinci sınıftan beri iyi arkadaş değiliz ama bu nezaketin farkındayım. Yarı omuz silkip yarı gülümseyerek bir tür oh, önemli değil hareketi yapıyorum.

Sonunda uzaklaşmama izin verildiğinde rahatlıyorum. Tuvalete giderken arkama dönüp onlara bakmamak için kendimi zorluyorum. Bu beni daha da kötü hissettirecek. Telefonumdaki saat bana sadece otuz dakika geçtiğini söylüyor ve bir kez daha düşünmek zorunda kalıyorum. Bu doğru olamaz. Şimdiden saatler gibi geldi.

Tuvalete ulaştığımda aynanın önünde duruyorum. Saçlarım karmakarışık, rüzgârda savrulan siyah buklelerden oluşuyor. Sonbaharın başlarında (Teksaslılar için uzatılmış yaz) açık havada parti vermenin iyi bir fikir olduğunu kim düşündüyse lanet olsun. Lavanta rengi elbise göbeğimi o kadar sıkıyor ki yan taraflarımdaki aşk tutamaçları açıkça görülüyor. En azından göğüslerim harika görünüyor, düşük yaka yüzünden zar zor zaptedilmişler.

Ama yüzüm pembeleşti, içmekten mi yoksa mutlu çiftin bir yarısını özlemekten mi, kim bilir. Saçlarımı parmaklarımla tarayarak daha idare edilebilir bir hale getirmeyi başarıyorum, sonunda tokaları çıkarıyorum ve bileğimdeki chongo ile bir tarafa çekiyorum. Düşük bir at kuyruğu işimi görecek.

Dışarı çıktığımda sarışın bir kafa gözüme çarpıyor. Theo'nun boyu onu ele veriyor. Binanın girişinde volta atıyor, ay ışığı iri silüetini aydınlatıyor. Uzun bacakları onu az önce çıktığım binanın önündeki beyaz taş sütunların arasında bir ileri bir geri götürüyor. Onu bir merhaba ya da hızlı bir el sallama ile selamlamayı düşünüyorum ama bana doğru bakmıyor bile. Aslında, tedirgin yürüyüşü neredeyse yanına yaklaşmakta tereddüt etmeme neden oluyor.

Elleri saçlarında yumruk olmuş, ağzı duyamadığım kelimelerle hareket ediyor. Yanakları kızarmış - volta atmaktan mı yoksa içmekten mi emin değilim. Etrafta başka kimse yok, bu garip görünüyor. Christine'in şimdiye kadar bir hamle yapmış olacağını varsayıyorum. Az önce ona asılmayı ne kadar çok istediğini söylüyordu. Tam iyi olup olmadığını soracaktım ki, kendi kendine söylediklerinin bir kısmını yakaladım.

"... seni çocukluğumuzdan beri sevdim. Bu evliliğe devam edemezsin-"

İzlerimde durdum. O olamaz...

Alice'ten mi bahsediyor?

Arkasını döndüğünde, bir elimle göğsümü tutarak hızla bir sütunun arkasına saklanıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki normal olması mümkün değil. Kalp krizi geçirenler ambulansa bindirilmeden hemen önce böyle hissediyor olmalı. Bacaklarım beni zorlukla dik tutuyor ama onu bu şekilde bırakamam.

Theo hakkında bilmediğim çok şey var, ama aynı şey Alice için de geçerli. O ve Ben çıkmaya başladıklarında aramız açıldı. Bildiğim tek şey, Leon Vadisi'nde Ben ve Theo'nun yanında büyüdüğü. Gözlemlediğim kadarıyla, Theo'nun ziyarete geldiği birkaç seferde onunla yakın görünüyordu, ama her zaman bunun bir tür yakınlık olduğunu varsaydım.

Komşuluktan doğan. Duyguları daha fazlasına dönüşmeden önce Ben'le yaşadığı türden bir yakınlık.

Theo konuşmaya devam ederken gözlerimi kapatıyorum. Kımıldamadan duruyorum, kendi kendine konuşmasını dinlerken saklanıyorum.

"Ve biliyorum, tamam mı? Bunu sana yapmamam gerektiğini biliyorum Alice," diyor. Ne kadar içtiğinden emin değilim ama sesi oldukça ayık geliyor. "Ama keşkeler yıllardır peşimi bırakmıyor ve ilk ve son kez, senin de benim için aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bilmek istiyorum. Eğer bir yerlerde seninle bir şansım vardı ve bunu kaçırdıysam."

Patlamak üzere olan gözyaşlarımın ardından göz kapaklarımı kapalı tutuyorum. Allah kahretsin. Kaç kez geceleri uyuyamayıp kardeşi hakkında aynı şeyi düşündüm? Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok ve uzun zamandır da yoktu. Theo da bunu bilmeli.

"Biliyorum. İnan bana, tamam mı, nişan partinde bunu yaptığım için gezegendeki en büyük pislik olmam gerektiğini biliyorum." Sesi yavaş yavaş ivme kazanan alçak bir gümbürtüydü. "Ama ben... ben... bilmek zorundayım."

Theo adımlarında bir tökezlemeyle yanımdan geçiyor, ilerlerken vücudu bir tarafa doğru eğiliyor. Tamam, belki de o kadar da ayık değildir. Adını seslenmeden önce bir adım uzaklaşmasını bekliyorum. Yavaşça durdu ama durduğunda omuzları gerildi. Başını omzunun üzerinden o kadar hızlı çeviriyor ki, kendini kırbaçlamadığına şaşırıyorum. Açılan gözlerindeki şoku gizleyemiyor. Dikkatli adımlarla ilerliyorum, sanki far ışığında ürkmüş bir geyiğe yaklaşıyormuşum gibi.

"Nasıl... ne kadar-" diye sözünü keserek iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Marcela."

"Theo." Bir adım daha yaklaşıncı göz göze geliyoruz. Biraz daha yaklaşırsam, gözlerinin içine bakabilmek için boynumu bükmek zorunda kalacağım. "Yapamazsın. Bunu yapamayacağını biliyorsun."

Ellerini yüzünden çektiğinde

Gözleri parlıyor. Nasıl hissettiğini biliyorum. İstedikimden çok daha fazla. Bu yüzden onu durdurmam gerektiğini biliyorum. Başını ileri geri çeviriyor, başka kulak misafiri var mı diye bakıyor ama sadece ben varım. Gerçi bunun ne kadar zamandır doğru olduğunu bilmiyorum. O büyük konuşmasını herkesin duyabileceği bir yerde, açık havada prova edecek kadar nasıl aptal olabilir?

"Anlamıyorsun." Başını sallıyor ve benden uzaklaşıyor.

"Oh hayır." Vücudumu onun önüne atıyorum.

kaçmak için bir şans. Kafamın yan tarafı ona çarptı. içinde

ve ikimiz de tökezlerken bir oof sesi çıkardık.

Geriye doğru. Viski kokusu kolonyasına karışıyor, başımı döndüren şaşırtıcı derecede sarhoş edici bir kombinasyon. Bu, bu gece ne kadar içtiği sorusunu cevaplıyor. Birkaç adım geri atıyorum ve ona bakmadan önce başımı sallayarak temizliyorum.

"Theo, yapamazsın. Sarhoşsun ve sabah her şeyden pişman olacaksın. Gel hadi."

Onu partiden uzaklaştırmak için kolundan tutuyorum ama bir milim bile kıpırdamıyor. Tabii ya. Kimin üzerinde fiziksel güç uygulamaya çalıştığımı unutmuşum. Pazusu sert ve kaslıydı, beyaz gömleğinin kumaşından sıcacık görünüyordu. İçinde bulunduğumuz durumun aciliyetini hatırlayıp kendimi odaklanmaya zorlamadan önce neredeyse kolunu ellemeye devam etmek istiyorum. Garip bir şekilde, hız tümseğinden geçip kafasını çarptığımda yüzünde beliren o eğlenceli gülümseme yine yüzünde beliriyor. Bunu kullanabilirim. Tuhaf maskaralıklarım onu eğlendiriyorsa, belki kardeşinin ilişkisini bozmaktan alıkoyabilirim dikkatini.

"Hadi, koca adam. Sana bir Uber çağırayım." Onu geri itmeye çalışıyorum, ama bu yine nafile.

"İhtiyacım yok." Beni geçmek istercesine öne doğru bir adım atıyor ama ben de onunla birlikte hareket ederek yolunu tekrar kesiyorum. Bu sefer ellerimi göğsüne koyuyorum ve kahretsin. Ama ben

Ellerimin altındaki sert karın kaslarının hissine hayret etmek için zamanım var. Ürkütücü olmaya başlamadan önce ellerimi hızla kaldırıyorum, ancak beni geçmesini engelleyecek kadar yukarıda tutuyorum. Sinirli bir iç geçiriyor, artık eğlenmiyor.

"Bence biliyorsun," diyorum ona, kulağına fısıldamak için parmak uçlarıma kadar yükseliyorum. Topuklu ayakkabılarla bile başım onunkine yaklaşıyor, bu yüzden boynuna fısıldıyorum. Elim beni dik tutmak için göğsünün üstünde duruyor. Dokunuşumun altında titriyor, parmak uçlarımin altında hafif bir vızıltı.

"Yapmak üzere olduğun şeyi düşün. Gerçekten düşün," diye yalvarıyorum ona. "Bu kardeşinin nişan partisi. Alice'i çalmaya çalıştığın için seni asla affetmeyecek, sonuç ne olursa olsun."

Bu onu bir an için ayıltmışa benziyor. Beni geçip kalabalığa doğru bakıyor. Ben de aynısını yapmak için arkamı dönüyorum ve işte o zaman üzerimizdeki gözleri fark ediyorum. Bize doğru dönen kafaların sayısını. Gizli fısıltılar. Lanet olsun, hemen buradan gitmeliyiz.

"Kaç kişi biliyor?" Nefesimin altında soruyorum.

Tekrar bana bakıyor. İfadesinde okunamaz bir nitelik var. "Sadece sen."

"Emin misin?" Heykel gibi kolunu kavriyorum, karanlık gözleriyle ciddiyetle buluşurken dikkatimin dağılmasına izin vermeye cesaret edemiyorum. "Bu gece yanından başka kimse geçmedi mi?"

"Hayır." Başını sallamaya başlıyor ama sonra sallamanın ortasında duraksıyor. "En azından benim bildiğim kadarıyla..."

"Siktir." Saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum. Bu sefer onu geriye doğru sürüklediğimde, dokunuşumdan etkileniyor ve peşimden geliyor. "Gel hadi. Daha fazla sorun çıkarmadan gitmeliyiz."

Çünkü beynimin arkasındaki düşüncenin ne kadar cazip olduğundan korkuyorum. Bırak itiraf etsin. Ben'in parçaları toplamasına yardım et, eğer gerekirse. Yıllardır hayalini kurduğum o ana çok yaklaştım.

Ama ben o kişi olamam. Olamam iste,

Artık öyle değil. Theo Young benim hatırlatıcım.

Dört

Sarhoş haliyle Alice ve Ben'in evine geri dönmesi mümkün değil, bu yüzden Theo'ya geceyi benim kanepemde geçirebileceğini söyledim.

Girişteki masanın üzerinde duran bir yığın gecikmiş kütüphane kitabına çarpıyor ve onları yere saçıyor. Dairem rahat (küçük diye okuyun) ve Theo'nun boyunda biri için hiç de uygun değil. Ön kapımın eşliğinden geçmek için eğilmek zorunda kaldı, ama sarhoş olduğu için zar zor düz yürüyebiliyor. Yere düşmüş kitaplara bakıyor ve bir eliyle ağzını kapatarak kahkahasını bastırıyor.

Onu sabitlemek için kolundan tutup omuzlarıma çekiyorum. Benimkilerden biri de onun beline dolanıyor. Aramızdaki garip boy farkına rağmen, neyse ki aşağı yukarı aynı kiloda görünüyoruz, bu yüzden onu kolayca dik tutabiliyorum.

"Hadi, koca adam." Kitapların üzerinden geçiyorum ve Theo'nun yüz hatlarının derin bir şekilde odaklandığı uzun bir ritmin ardından, bir ayağını diğerinin önüne atarak yere düşen YA romanlarından dikkatlice sıyrılıyor. Onları gerçekten işe geri götürmem gerekiyor.

Onu oturma odasındaki kanepeye götürdükten sonra eğilip yığını masaya geri koyuyorum. Sonra yatak odamdan yedek bir battaniye ve yastık alıyorum ama oturma odasına döndüğümde o çoktan bayılmış oluyor. Uzun kirpikleri kızarmış yanaklarının üst kısımlarını sarıyor. Bacakları kanepenin ucundan sarkıyor, sanki çizgi filmlerden fırlamış bir dev gibi. Onu izliyorum.

Göğsü düzenli nefeslerle inip kalkarken bir an için onu izledim. Uyurken yüzü o kadar masum görünüyor ki, kardeşinin nişanını mahvetmeyi planlayan bir beynin yüzüne hiç benzemiyor.

Belki sabah, Alice'e olan hislerini kendine saklaması için onu ikna edebilirim. Karşılıksız aşk hakkında tavsiye verebilecek biri varsa, o da benim.

Kabarık, pembe battaniyeyi açıp Theo'nun vücudunun üzerine örterek bir iç çekiyorum. Uyumasını izlerken ağzım bir karış yukarı kalkıyor. Parlak renk yaşını on yıl aşağı çekiyor, yüz hatlarının sert kenarlarını yumuşatıyor. Soluk pembe bir battaniyeye sarılmış halde uyurken o kadar da korkutucu görünmüyor. Kolu battaniyeyi omuzlarına çekmek için hareket ediyor ama onun dışında kıpırdamıyor. Yatak odama giderken ayağımı sehpaye çarptığımda ya da fısıltıyla, tiz bir küfür savurduğumda bile.

Ama tam yatak odamın kapısına ulaştığımda, ismime benzeyen bir şey söylediğini duyuyorum. Arkamı dönüyorum, sadece bir şeyler duyuyorsam onu uyandırmamak için dikkatli adımlarla kanepeye doğru geri gidiyorum. Gözleri hâlâ kapalı, yüz hatları rahatlamış. Oturma odasında bir süre oyalanıyorum ve tam tekrar çıkmak üzereyken dudaklarını zorlukla oynatarak mırıldanarak bir "teşekkür ederim" diyor.

Sıcak, davetkâr yatağımı görünce bu gecenin yorgunluğu iliklerime kadar işliyor. Hızlı bir duş alıp eski bir tişört ve ekose pijama şortumu giydikten sonra yatak örtümün mavi örtülerini arkaya atıp battaniye kozasının içine kıvrılıyorum. Ama uykuya dalmaya çalıştıkça, düşüncelerim çalkalanmayı bırakmıyor. Bu gece doğru şeyi yaptığımdan hiç şüphem yok ama bencilce, araya girip Theo'nun Alice'le konuşmasına izin vermeseydim neler olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

O da onun gibi mi hissediyor? Hissettiği bir zaman oldu mu? Theo daha sonra ona olan hislerini itiraf ederse, Ben'i bırakıp kardeşiyle gün batımına doğru kaçma ihtimali var mı?

Sonuçlarını hayal etmeden duramıyorum. En mantıklısı Alice'in Theo'yu reddetmesi ve onun da kalbi kırılmış bir şekilde kasabayı terk etmesi. Muhtemelen en absürd olanı da Alice'in Ben'e "Hayır" demesi ve onun yerine törende kardeşiyle evlenmesi. Ama Alice'in Theo'yla kaçtığı her yeni senaryoda, Ben'in hayatının aşkını kaybettiğini anladığı andaki yüzünün görüntüsünden kurtulamıyorum. Koridorun karşısında gözlerimiz buluşuyor, onun gözleri akmamış yaşlarla parlıyor. En güven verici ifademi takındım. Bunu atlatacağını bilmesini sağlayan bir ifade. Şu anda yıkılmış durumda, evet, ama-

Hayır.

Bu "ama "dan sonra ne olacağını düşünmeye cesaret edemeyerek başımı sallıyorum. Ama hiçbir şey. Yıkılır, kalbi kırılır ve bir daha asla başka bir kadına güvenmez. Bu onun hak ettiği son şey. Theo'nun kardeşinin hayatının en mutlu anını daha gerçekleşmeden mahvetmesini engellemekte haklıydım. Kendi bencil duygularımı onunkilerden üstün tutmayacağım.

Uykum az ve düzensiz ve çok geçmeden telefonumun alarmı beni saat dokuzda uyandırıyor. Oturma odasına girdiğimde Theo'nun hâlâ burada olmasını bekliyor muydum emin değilim ama burada olduğunu görünce neredeyse şaşıyorum. Dün gecedan sonra başka nereye gidebilirdi ki?

Sırt üstü uzanmış, saçları uykudan dağılmış, gözleri bulanık ve odaklanmamış. Kaydırdığı iPhone'u yüzünün bir santim üzerinde duruyor. Burada olduğumu haber vermek için duvara vurduğumda, kafasını telefonundan kaldırıyor.

"Kahvaltı ister misin?" Ona sordum.

"Elbette." Oturuyor. "Yemeğe asla hayır

diyemem." "Ortak bir noktamız olduğunu bilmek

güzel." Aslında iki şey diyelim.

Mutfakta kahve malzemelerini toplamak için koşuşturuyorum ve kahvaltıda ne yapacağıma karar veriyorum. Kahve telvesini kaşıkla bir kahve filtresine koyuyorum ve üstüne tarçın serpiyorum. Buzdolabından bir büyük patates, dört yumurta, bir kavanoz

Annemin ev yapımı domates ve jalapeño salsası ve bir paket H-E-B Bakery tortilla. Annemin ev yapımı olanları geçen hafta bitmişti. (Kendime not: Yakında annemi ziyaret edeceğim.) Fırının yanındaki alt dolapta bitkisel yağ ve bir kızartma tavası buluyorum, ardından bulaşık rafından bir kesme tahtası ve bıçak alıyorum.

Kahve demlendikten sonra "Ee," diye sesleniyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ne olduğunu açıklamaya gerek yok. Zil zurna sarhoş olabilir ama ikimizin de dün geceyi şaşırtıcı bir netlikle hatırladığımıza hiç şüphe yok.

Koltuktan homurdanıyor. "Yapmak zorunda mıyım?"

"Daha iyi hissedebilirsin." Patatesin kabuğunu bir bıçağın kenarıyla soyuyorum. "Ayrıca, seni ben kurtardım. En azından bir açıklama yapabilirsin." İtiraf etmeliyim ki merakımı cezbetti. Bir süre hiçbir şey söylemeyince ekliyorum: "Söyleyeceğin her şey benimle güvende. Ben'e ya da bir başkasına anlatmam konusunda endişelenmene gerek yok. Dün gece gerçekten ne olduğunu kimsenin bilmesine gerek yok."

Yarım duvarın içinden bir iç geçirdi. Bir süre düşüncelerini toplamasına izin verdim. Sonunda, "Onu çocukluğumuzdan beri seviyorum" dedi. Bunu dün gece söylediğini hatırlıyorum ama ona bu kadarını söylemedim. Belki de aramızda bir tür bariyer olması hikayeyi anlatmasına yardımcı oluyor, çünkü bir kez başladı mı durmuyor. "San Antonio'daki ilk arkadaşımdı, onunkinin yanındaki eve taşındığımızdan beri. Ailesinin ağaç evine gizlice girdim ve gerisi tarih oldu."

"Ne oldu?" Kızaran patateslerin cızırtısı üzerine soruyorum. Mavi bir spatulayla onları tavada ters çeviriyorum.

"Ben üniversite için ayrıldığımda irtibatı kaybettik" diyor. "Üniversite için şehirde kalmasına şaşırmıştım. Siyasi bir gazeteci olmak istiyordu. New York Times'ta falan çalışmak istiyordu. Sürekli bundan bahsederdik, benim profesyonel futbol oynayacağımdan, onun da önemli bir gazeteci olacağından. Onun ve kardeşimin geride kalmasını hiç beklemiyordum..." Sözüünü kesiyor.

"Hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı."

"Yani bunca zaman ikinizin arasında hiçbir şey olmadı mı?"

"Hayır." Bir iç çekiş daha ve ardından boğazının arkasından gelen sinirli bir ses. "Hiçbir zaman büyük bağlılıkları olan bir adam olmadım ve o da doğru olanı yapmak istediğim tek kızdı. Ama onun büyük hayalleri vardı ve bunları gerçekten başarabileceğini biliyordum. Eğer o da beni gerçekten sevseydi, yoluna çıkardım." O kadar uzun süre duraklıyor ki, neredeyse her şeyin bittiğini düşünüyorum. Sonra devam ediyor: "Sadece bir şansım olup olmadığını bilmek istedim. Hepsi bu."

Kalbim onun için acıyor. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Gecelerim Ben'le hiç ayrılmadığımız farklı bir gerçekliği dilemekle geçiyor. Ya da gitmeme izin vermesinin ne kadar büyük bir hata olduğunu fark ettiği bir gerçeklik. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda kapıma koşmasını. Asla inisiyatif alan kişi olmayacaktım, çünkü bunu yaparsam ne olacağını tüm kalbimle biliyordum. Beni geri çevirecekti. Alice ile mutlu olduğunu, onun geleceği olduğunu ve benim çok iyi bir arkadaş olduğumu söyleyecek ve öyle kalmak için yalvaracaktı.

Ama yapamazdık. İtirafım aramızda kalırken olmazdı, bu yüzden bu kadar uzun süre ağzımı kapalı tuttum.

"Üniversiteye gitmeden önce başıma bir sürü şey geldi. Sizi ayrıntılarla sıkmayacağım ama bıraktığım yerden hoşlanmadığımı söyleyebilirim." Theo devam ediyor, "Kendime temiz bir ara vermem gerektiğini söyledim. Ondandır, Ben'den, buradaki hayatımdan. Sadece bir saat uzaktaydım ama her gün görmediğiniz insanlardan uzak durmak daha kolay. En azından Alice olmadıkları sürece. Ona asla hayır diyemezdim ve o da beni istediğim kadar uzağa sürüklememe asla izin vermezdi. "Biz bir aileyiz" derdi hep. Ben'le evlendiğinde, gerçekten öyle olacağız."

Oturma odasına geçip ona bir tabak patatesli ve yumurtalı taco ile bir fincan kahve uzatıyorum. **Yanındaki** kanepeye oturduğumda bana teşekkür ediyor. "Benim bir

korkunç kardeşim."

"Hiç de değil," diye teminat veriyorum gözlerine bakarak. Eğer o berbat bir kardeşse, ben de berbat bir arkadaşım. Ya da en azından onunla aynı fikirde olduğum için ikiyüzlü davranmış olurum. Ama hikâyesini dinledikten sonra iyi bir kalbi olduğunu söyleyebilirim. Alice'i hedeflerinden alıkoymak istemediği için onun peşinden koşmaktan kendini alıkoyabildiyse, nişanını bozmaktan da kendini alıkoyabilir.

"Ama onun mutluluğuna engel olursan sen de olursun. Ve onunkine. Onun yolundan çekilmenin amacı onun mutluluğunu seninkinin önüne koymak değil miydi?"

Gözleri hafifçe açılıyor, sanki şaşırmış gibi. "Evet," diyor, sesi nefes nefese. Boğazını temizliyor ve tekrar deniyor, kuvvetle başını sallıyor. "Tanrım, evet. İsteyeceğim son şey onun mutluluğuna engel olmak. Kardeşimin mutluluğuna da." Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi çabucak ekliyor.

"O zaman müdahale edersen kendini asla affetmezsin," diyorum. "Güven bana."

Theo bunu nereden bildiğimi sormadan başını sallıyor. Onun nasıl hissettiğini herkesin bilebileceğinden çok daha iyi anlıyorum. Ona bu kadarını söylemeyi planladığımdan değil. Düşündüğümden çok daha fazla açılmış olsa da, onun hakkında hâlâ bilmediğim çok şey var. Dönüp Alice'e ya da başka birine kardeşine olan hislerimden bahsedeceğinden şüpheliyim, ama ya tekrar itiraf etmeye çalışırsa ve yanlışlıkla ortaya çıkarsa? Hayır, bu riski göze alamam.

Ancak bu, ona yardım etmek için mükemmel bir konumda olduğum anlamına geliyor. Ondan daha iyi olmadığım halde onu duygularından dolayı yargılamam mümkün değil.

"Evet. Kesinlikle haklısın." Bir eliyle yüzünü ovalıyor. "Sana borçluyum, Marcela. Beni durdurduğun için teşekkür ederim."

"Sorun değil." Kahvaltı taco'larından bir ısırık almak için gözlerinden uzaklaşıyorum. O kadar uzun zamandır konuşuyoruz ki, soğumaya başladılar. Theo'ya tam devam etmesini söyleyecektim ki elinin ağırlığı

Omzuma. Yüzündeki ciddi ifadeye bakıyorum.

"Ciddiyim," diyor bana, gözleri adını koyamadığım bir duyguyla yanıyor. "Her şeyi mahvedebilirdim. Peşinden gitmem gereken son kişi kardeşime aşık olan biri. Bu konuda bana yardım ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Rica ederim," diyorum kısık sesle. Nedense boğazım kurudu. Onu temizlediğimde sesim normal çıkıyor. "Şimdi ye bakalım."

İki kere söylemesine gerek yok. Theo patates ve yumurtalı taco'yu en az üç ısırıkta bitiriyor ve ardından ılık bir kahve içiyor.

"Kahvaltı için teşekkürler. Harika bir aşçısın ve artık brunch'a gitmemize gerek yok."

"Kahretsin." Ben ve Alice'in aileleriyle yapacağım brunch'ı tamamen unutmuştum. "Saat kaç?"

"Sakin ol, öğlene kadar değil. Sadece"-Theo telefonuna bakıyor-"yarım saat var. Ayrıca, daha yeni yemek yedik."

"Şaka mı yapıyorsun? Gitmek zorundasın!" Haykırıyorum. "Eğer gelmezsen bir şeyler olduğunu düşünecekler. Sadece partiden erken ayrılmakla kalmadın, dün gece onların dairesine de dönmedin. Onlardan kaçmaya devam edersen fark edecekler."

"O zaman ne yapmam gerekiyor?" Kanepeden fırladı, gözleri panikle açılmıştı. "Neredeyse yaptığım şeyden sonra onlarla nasıl yüzleşeceğim? Kendime ait bir yer bulana kadar onlarla kalmaya nasıl devam edebilirim?"

"Bekle, ne?" diye sordum. "Dallas'a geri dönmeyecek misin?"

"Emekli oldum," diyor bana. Bu gerçek onun moralini bozmuşa benziyor; omuzları yenilgiyle çöküyor ve sanki bu durum ona ağırlık veriyormuş gibi başını öne eğiyor. "Şu anda o karmaşaya girmek bile istemiyorum. Tanrım, ne düşünüyordum ki? Bu bir karmaşa."

"Hey." Bir elimi koluna koyuyorum ve o da bana bakıyor. "Bunu atlatacaksın, tamam mı? Ben de sana elimden geldiğince yardım edeceğim. Söz veriyorum."

Gözlerimle buluştu ve ilk defa gözlerinin rengini fark ettim.

İlk kez. Koyu mavi. Kıyıya hızla yaklaşan ikiz fırtınalar, tüm uygarlık izlerini yok etmeden hemen önce. Bu gözler yıkımın iki katı, tamamen yok oluş.

"Benim için gereğinden fazlasını yaptın, Marcela. Hak ettiğimden fazlasını."

Göğsümdeki bir sancı kalbimi sızlatırken bile, "Kimse senin yaşadıklarını tek başına yaşamayı hak etmiyor," diye onu temin ediyorum. En azından Ben'le ilgili her şeyi atlatmama yardım edecek Angela var. Theo'nun benden başka kimi var? Dallas'taki arkadaşları kardeşinin nişanlısının peşinden gittiği için onu yargılar mı?

"Ama her şeyden önce-"

"Brunch'ın şu anda iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Hazırlanırken bunu düşünebilirsin." Burnum aramızdaki havayı koklarken kırışıyor. Onu banyoya doğru itiyorum. "Ama belki önce bir duşla başlayabilirsin."

Beş

Bulabildiğim ilk brunch'a uygun elbiseyi (indirimde aldığım pembe çiçekli bir elbise) giydikten sonra saçımı ve makyajımı yapmak için ihtiyacım olan her şeyin banyoda olduğunu fark ediyorum. Tüm ürünlerim lavabonun üzerindeki aynalı dolabın içinde ve saç maşam mermer tezgahın üzerinde. Theo'nun duşundan akan suyun sesi banyo kapısının arkasından duyuluyor. Saati öğrenmek için telefonuma bakıyorum. Kahretsin. Theo'nun duştan çıkmasını beklememe gerek kalmadan zaten geç kalmıştık.

Kapıyı çalıyorum, belki açamaz diye azıcık açıyorum. su spreyinin arasından duydum. "Theo?" Elimi kaldırıp gözlerimi siper ederek sesleniyorum.

"N'aber?" diye sesleniyor, sesi yankılı.

"Saçımı ve makyajımı yapmak için içeri girip bir şeyler almam gerekiyor," diyorum. "Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. İstersen burada hazırlanabilirsin. Burası senin yerin."

Aynı fikirdeyim çünkü geçen hafta sonu tam boy aynam kırıldı ve bu gerçekten de kötü bir alamet oldu. On yıla yakın bir kötü şans daha, işte geliyorum. Saçlarımı yarı yukarı, yarı aşağı bir şekilde geriye doğru çekiyorum ve gece boyunca düzleşen dalları yeniden kıvrırmak için saç maşamı takıyorum. İnce bir buğu tabakası aynayı buğulandırmaya başlıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Belki de aynı banyoyu paylaşmak pek de akıllıca bir fikir değildir. Sis birkaç saniye içinde görülemeyecek kadar kalınlaşıyor. Avucumla sildiğimde kıvırcık yatak başım ortaya çıkıyor. Yemin edebilirim ki

Ben içeri girmeden önce saçım bu kadar dağınık değildi. Theo'nun duşunun sıcaklığı yüzünden olmalı.

Üst çekmecedен açık pembe bir saç lastiğı alırken içimi çektim. Düşük topuz o zaman.

"İyi misin?" Theo'nun sesiyle irkildim. Sürekli akan suyun sesine rağmen neredeyse burada olduğunu unutuyordum.

"İyi," diyorum, makyaj çantamı bulmak için dolapları karıştırırken saç maşasının fişini çekiyorum. "Sadece biraz saç sorunu yaşıyorum."

Theo ile banyoyu paylaşmak tuhaf bir şekilde samimi bir deneyim, gerçi bunun nedeni hiçbir ilişkimin böyle bir ev içi eylem için yeterince uzun sürmemiş olması olabilir. Acaba bunu daha önce çıktığı kadınlarla da yaptı mı? Ya da Ben'in anlattıklarına inanılacak olursa, tek gecelik ilişkilerinden sonraki sabahlarda. Lojistik sıraya giriyor. Ama şimdi, su aniden kesilince, kapıdan aceleyle çıkarken istemsiz bir gıcırtı çıkarıyorum. Kapı arkamdan gürültüyle kapanınca irkildim. Sanki en başta kapatan ben değilmişim gibi.

Yikes. Kendine gel kızım.

Dün geceden kalma takım elbisesinin yatak örtümün üzerine serilmiş görüntüsü, damarlarımda dolaşan ani endişeye hiçbir şey yapmıyor. Banyomda bir adam var. Çıplak bir adam. Muhtemelen şu anda havlularımdan biriyle vücudunu kuruluyor. Çıplak vücudu, çünkü yanında getirdiğı tüm kıyafetler yatağımın üzerinde duruyor.

Aman Tanrım.

Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim çıplak bir adamla aynı banyoyu paylaştım. Theo Young hakkında bildiklerim bir elin parmaklarını geçmez.

Dizin: Dallas Cowboys için oynuyor (oynadı mı?). Hakkında çok az şey bildiğim bir gerçek, bu yüzden sayılmalı mı?

Orta: Kardeşiyle bir çeşit kan davası var. Detaylarını bilmediğim bir başka gerçek.

Yüzük: Kardeşinin nişanlısı Alice Cho'ya aşık.

Pinkie: O... aslında çok tatlı. Bir kadının hedeflerini kendi arzularının önüne koymaya istekli bir erkekle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Angela onun hakkında haklıydı.

Başparmak: Benim gibi o da yemeğe hayır diyemiyor.

Theo dün geceki kıyafetlerini giydikten sonra beni oturma odasında karşıyor, takım elbise ceketini bir kolunun altına garip bir şekilde sıkışmış ve saçları hafif nemli. Hiç konuşmadan beni küçük arabama kadar takip ediyor. Birlikte dar bir alana hapsolmuşken, gül ve kehribar kokulu vücut losyonunun kokusu dikkatimi çekiyor. Bu konuda ne hissedeceğimden emin değilim.

Restoranın otoparkına vardığımızda, Angela'ya nasıl hissettiğini kontrol etmek için hızlı bir mesaj gönderiyorum. Theo koltuğunda kıpırdanıyor, sanki şimdiden bir sorun sezmiş gibi gözleri park yerinde geziniyor. Başını o kadar hızlı sağa sola dönüyor ki başım dönüyor. Angela hemen cevap veremeyince, mide bulantısını uyuyarak atlattığını varsayıyorum. Theo'ya içeride olacaklara kendini hazırlaması için bir süre vermeme rağmen, her zamankinden daha endişeli görünüyor.

"Hazır mısın?" Cevabı zaten bildiğim için ona soruyorum.

"Hayır." Omuzları bir iç çekişle çöküyor. "Bu bile değil önemli."

Partimize ulaştığımızda iki koltuk dışında masa dolmuştu. Ben masanın başında oturuyordum, Alice de onun yanında. Alice'in anne ve babası Alice'in yanında oturuyor, ancak Ben'in anne ve babası yan yana yerleştirilmiş iki boş sandalye ile ayrılmış durumda. Pek de dostane olmayan boşanmalarının hızlı bir hatırlatıcısı. Ben ve Alice'ten en uzakta olduğu için Bayan Young'ın yanındaki koltuğa oturuyordum. Ancak Theo'nun yüzüne bir kez baktığımda bu kararımın hemen pişman oluyordum. İleriye doğru adım atarken tereddüt ediyor, isteksizce babasının yanındaki, Alice'in çaprazındaki koltuğa oturuyordum.

Gözlerini bizden kaçırdığında bile gözleri onun yüzüne kilitleniyor. Gerçi bunu yapan tek kişi o. Her fırsatta, tüm gözler doğrudan benim üzerimde. Özellikle Christine bana doğru hançer gibi bakıyor, kahverengi gözleri yarıklara kadar kısılmış. Fark ettiğimde omurgamdan aşağı bir

tedirginlik akıyor.

Bir şey. Hayır, hepsinin baktığı ben değilim. Bize bakıyorlar. Bana ve Theo'ya.

Tuhaf.

"Sonunda ortaya çıkman ne güzel evlat," diyor Theo'nun babası, sırtını sıvazlayarak. "Hem de kolunda güzel bir kızla. Partiden erken kaçmanın sebebi o mu?" Sonra masanın üzerinden eğilip gözlerini bana diktiğinde gözleri açılıyor. "Oh, Marcela! Bu ne sürpriz!"

"Merhaba, Bay Young." Ona utangaç bir el sallıyorum, tam olarak göz teması kuramıyorum.

"Oh, hayır, biz-" Theo babasını düzeltmek üzereyken Bay Young onun sözünü keser.

"En büyüğümün zamanını kaliteli kadınlarla geçirmesi gibi bir şey değil," diyor ve kendi yorumuna sertçe kıkırdıyor. Yanımda eski karısı, keşke ben de yapabilsem dediğim şekilde gözlerini deviriyor. Bunun yerine Theo'ya bakıyorum, babasının bu kadınların "kaliteli" sayılmaları için hangi kriterleri karşılamaları gerektiğini düşündüğünü hayal ederken kaşlarım çatılıyor. Eminim bilmemeyi tercih ederim. Sonra Theo'ya pembe bir parmak gösteriyor ve "Bu sefer işi batırma evlat" diyor.

Belki de Bay Young'ın benim hakkımda bu kadar çok düşünmesi gururumu okşamalı ama bu duygu beni sadece huzursuz ediyor. Onunla birkaç kez aile kahvaltılarında tanışmıştım ve her zaman yeterince iyi biri olduğunu düşünmüştüm ama şimdiye kadar benim hakkımda ne düşündüğünü hiç bilmiyordum. Aslında, birbirimizle birkaç kelimedenden fazla konuşmadık, bu yüzden benim hakkımdaki görüşünü neye dayandırdığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Not edildi." Theo'nun sesi kesik kesik, sanki buhar olup uçmak ve bu konuşmayı bitirmek istiyormuş gibi. Öyle olduğumu biliyorum ve konuşulan kişi ben bile değilim.

"Hâlâ kütüphanede misin, Marcela?" Bayan Young bana soruyor.

"Evet." Başımı salladım. "Bir YA kitap kulübü kuruyoruz," diyorum, çoğunlukla konuşmayı ben ve Theo'dan uzaklaştırmak için, sanki gerçekten bir ben ve Theo olacakmış gibi. Ama olay çıkarma korkusuyla düşündüklerine karşı çıkmaya korkuyorum.

Zaten garip olan bir durumdan kurtulmak için. Aramızda bir şey olduğunu inkar edersek nasıl görünür? Onlara tam olarak gerçeği söyleyemeyiz.

Hayır, oğlunuz ve ben takılmadık. Sadece küçük oğlunuzun nişan partisini sabote etmesini engelledim, onu bir Uber'e bindirdim ve kalp ağrısını benim evimde uyumasına (burada örtmece yok!) izin verdim. Hayır, varsayımla çelişmek akıllıca olmaz.

Göz ucuyla Ben'in yüz ifadesini yakalıyorum. Gözleri bana dikilmişti. Soğuk ifadesi tüylerimi diken diken ediyor, yüzündeki soru çok net. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi bana bakıyor. Sonra gözleri kardeşine kayıyor ve sadece başını sallıyor. Bu ima karşısında tenim ısınıyor, kalbim sebepsiz yere iki kat hızlı atıyor. Buraya Theo ile gelerek onu bir şekilde üzdüm.

Alice'e gizlice bir göz atıyorum ve ifadesinde tam tersini buluyorum. Ispanak ve yumurta beyazı omletini sinsî bir gülümsemeyle keserken hiç etkilenmemiş görünüyor. Başını kaldırıp Theo'ya baktığında gözleri sıcaklıkla doluyor. Gülümsemesi dostça ama aynı şey Theo için söylenemez. Masanın öbür ucunda onunkilerle buluştuğunda gözleri yumuşuyor. Bu bakışın ne olduğunu anlıyorum. Özlem.

Biberliği ona uzatırken eli hafifçe titriyor, başparmağı parmaklarının kenarına değiyor. Kız onun dokunuşunu hissetmiyor gibi görünüyor, sadece yumurtasını biberliyor ve hiçbir şey olmamış gibi bir ısırik daha alıyor. Ama Theo boğazını temizliyor, sanki orada biriken duyguyu temizliyormuş gibi.

Bunu görebilen tek kişi nasıl ben oluyorum? Etrafımızdaki herkes gerçekten habersiz mi yoksa bu yeni bilgi Theo'nun onunla olan etkileşimlerini algılama şeklini mi değiştirdi?

Tenim aşırı ısınmış gibi hissediyorum. Acaba ben de onun kadar belli oluyor muyum?

Yemeğimi bitirir bitirmez, tuvaleti kullanmak için izin istiyorum.

Tuvalete. Yolda kendime derin nefesler aldırıyorum ama ancak kendimi bir kabine kilitlediğimde nefesimi düzene sokabiliyorum. Neden Theo'yu brunch'a zorlamanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Ya yine kardeşinin ilişkisini mahvetmeye çalışırsa? Onu daha önce durdurmadığım için bu benim suçum olacak. Kapı açılıyor, bir anlığına dikkatim dağılıyor ve şimdiki ana geri dönüyorum. Christine'in aynanın önünde rujunu yeniden sürdüğü lavaboda ellerimi yıkamadan önce işimi hallediyorum.

Aynada bana bakıyor ve bir an için nedenini anlayamıyorum, ta ki dün gece Theo'nun üzerine atlama planlarını hatırlayana kadar. Tanrım, Bay Young'ın boşboğazlığı şu anda başıma ne dertler açıyor.

"Peki, nasıl yaptın?"

Gözleri Alice'inkiler gibi içimi delip geçiyor ama yanlış bir fikre kapılmış. Ona nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değilim. Varsayımı sürdürmek için bir yalan mı uydurayım? Saptırmak mı? Aptalca bir bakış ve omuz silkmeye yetindiğimde gözlerini deviriyor ve "Unut gitsin. O kadar insan varken bana söylemeyeceğini düşündüm."

Çıkmadan önce çantasının askısını omzunda daha yukarı kaldırıyor, kapı arkasından menteşeleri üzerinde sallanıyor.

Partiden birlikte ayrıldık ve Theo bir daha Ben ve Alice'in evine dönmedi. Üzerimizde o kadar çok göz vardı ki, herkes bizi birlikte çıkarken görebilirdi. Herkes gerçeği yanlış anlayabilirdi.

Bu da bizim lehimize olabilir.

Tuvaletten çıktığımda, Theo'nun erkekler tuvaletini kullanmak için beklediğini görüyorum. Kadınlar tuvaletinden çıktığını fark edince yaslandığı duvardan sıçrayıp bileğimi yakalıyor. Beni gizli bir oyuğa çekti, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bana yardım etmelisin," diyor, sesindeki panik açıkça belli oluyor. "Ben bir şeyler olduğunu anlamış gibi bana bakıp duruyor. Buradan gitmeliyiz."

"Ne, şimdi mi?" Ben'in neden ona bakıp durduğunu biliyorum ve bunun gerçekte hiçbir ilgisi yok. Theo ile aralarındaki kan davası yüzünden bizim takılmamızı ihanet olarak görüyor. Ben üniversiteye gitmeden önce bir sürü şey oldu. Beni detaylarla sıkmasını istemediğim için pişmanım. Ben'den hiçbir zaman hikayenin tamamını öğrenemedim, sadece zor kazanılmış parçalar ve parçalar. Theo üniversiteye gitmeden önce yaptıkları büyük kavga, Ben'in gitmeden önce işleri yoluna koyamadığı için duyduğu pişmanlık, her ulaşmaya çalıştığında diğer hattaki sessizlik.

"Daha şampanya kadehini bile kaldırmadık. Öylece yapamayız-"

"Hemen şimdi, Marcela." Titrek bir eliyle saçlarını geriye doğru tarıyor. "Bu kötü bir fikirdi. Buradan hemen çıkmazsak hasta olacaktım gibi hissediyorum." Cildinde yeşilimsi bir renk var. Ve eğer bütün öğleden sonra Alice'e bakışının bu çıldırmayla bir ilgisi varsa, onu kurtarmam gerekiyor. Angela da benim için aynısını yapardı ve zaten daha fazla kalmak istemiyorum.

"Tamam, tamam, hallediyorum. Beni takip edin." Müşteriler koltuklarında dönüp bize tuhaf bakışlar atarken onu elinden tutup sürüklüyorum. Masaya döndüğümüzde, ne yazık ki erken çıkmamız gerektiğini söylüyorum. "Benedict yumurtasının benimle aynı fikirde olduğunu sanmıyorum." Yüzümü buruşturup bir elimi karnıma götürerek gösteri yapıyorum.

"Olamaz! Üzgünüm tatlım," diyor Bayan Young, oturduğu yerden kalkıp masanın etrafında dolaşarak. "Theo, tatlım, onu güvenli bir şekilde eve götür."

Theo sarsak bir baş hareketiyle, "Yapacağım," diye kekeliyor. Ben ve Alice'e "Tekrar tebrikler," diyorum ve Göremesem de yüzümdeki acılı ifadenin sahte karın ağrısından daha gerçek olduğuna eminim. Alice oturduğu yerden kalkıp bana ve Theo'ya sarılıp vedalaşıyor. Ben de aynı şeyi yapmak için ayağa kalkıyor. Kolları omuzlarıma dolanıyor, benimkiler de onun sırtını okşuyor. Ben geri çekilmeden önce, eli beni tutmak için kolumu hafifçe kavriyor.

yer.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyor kulağıma. Bir an için irkiliyorum ama yüzüne tekrar baktığımda ifadesi nötr. Ben de aynısını yapmaya çalışıyorum ama maskenin kaydığını hissediyorum. Ağzım titrek bir gülümsemeye dönüşüyor ve sonra Theo'nun kolu belime dolanıyor ve beni Ben'in ulaşamayacağı bir yere, restoranın dışına çekiyor.

Arabaya döndüğümüzde "Güzelmış," dedi. "Sanırım satın aldılar. Garip bir şeyden şüphelenmediler, değil mi?"

Sadece takıldığımızı ama bunu ona söylemeye zahmet etmediğimi. Bunu nasıl görmediğini anlamıyorum, ama belki de masadaki başka birini fark edemeyecek kadar Alice'e daldığı içindir.

Arabayı çalıştırırken "Hayır, sanırım temiziz," diyorum. "Seni Ben ve Alice'e bırakmamı ister misin?"

"Evet." Uzun bir iç geçirdi.

Park yerinden çıkarken başımı salladım. Yol çoğunlukla sessizdi, bu da bana düşünmek için zaman veriyordu. Şimdilik Theo'yu Alice'e olan hislerini itiraf etmemeye ikna etmiş gibi görünüyorum. Ama eğer bu gerçekten doğruysa, neden içimde bir şeyler yolunda gitmiyor? Theo'ya gizlice birkaç bakış atıyorum ama yüz ifadesinden hiçbir şey okuyamıyorum. Gözleri ön camdan dışarı bakıyor, dudakları düşünceli bir şekilde büzülmüş. Beni ona bakarken yakalamadan önce gözlerimi kaçırıyorum.

Ben ve Alice'in apartmanının önüne vardığımızda Theo her şey için teşekkür ediyor. Özrünü el sallayarak geçiştiriyorum ve bir şey olmadığını söylüyorum.

"Hiçbir şey değil." Gözlerime ciddiyetle bakıyor. "İnan bana. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

Hayallerinizdeki kızla şansınızı ve kardeşinizle zaten berbat olan ilişkinizi mahvedin. Bunların yerine, "Ne zaman istersen. Ben senin arkadayım."

Arabayı terk ediyor ve ben de koridora çekilişini izliyorum. Arabamı çalıştırmadan önce rahat bir nefes alıyorum.

En azından onları ayırmak için başka bir planı varmış gibi görünmüyor. Ama fikrini değiştirirse, bunun benim hatam olmadığını söyleyebileceğim. Theo Young artık benim sorunum değil.

Ama...

Dikkatli ol.

Ben'i düşünmekten kurtulmak için başımı sallıyorum. Yarın yanlış anlaşılmayı ortadan kaldıracak ve kardeşiyle aramda hiçbir şey olmadığına dair onu temin edeceğim. Ama neden benim evimde kaldığına dair gerçek olmayan mantıklı bir neden düşünmeye çalıştığımda elim boş dönüyorum. Tam kırmızı ışığa geldiğimde beynimde bir fikir kıvılcımı çıkıyor. Bu bir işaret olmalı, değil mi? Kafamda dönüp duran inanılmaz kötü fikirleri durdurmak için evrensel bir işaret. Özellikle de Ben'in üzerimizdeki yakıcı bakışları ana motivasyon kaynağım olduğunda. Ondan aldığım kıskançlığa en yakın şey.

Dikkatli ol.

Onun ne düşündüğü önemli değil. Aslında dün gece kim ne düşünürse düşünsün. Theo'nun sırrının ortaya çıkma tehlikesi varken ben kimim ki onları düzelteyim? Ona bir söz verdim ve bunu tutmaya niyetliyim.

Ve eğer bunu saklamanın sonucu ailesi ve arkadaşlarının birlikte olduğumuzu düşünmeleri olacaksa, o zaman bu benim yapmaya hazır olduğum bir fedakarlık.

Altı

Pazartesi sabahı işe on beş dakika erken geldim. Cam kapıların kilidini açıp içeri girerken çantamla ve taşan kitaplarımla uğraşıyorum. Binaya girdiğimde sensörler ötüyor ama gözlerimi devirmekten başka bir şey yapmıyorum. Suç mahalline dönmüyorum, sadece ödünç aldığım kitapları iade ediyorum... kütüphane kartımı kullanmadan. Hoppala. Bazen yeni şeyler için aşırı heyecanlandığımda böyle oluyor.

Eskiyen kâğıt kokusu genellikle beni sakinleştirir ama bugün sinir sistemim üzerinde hiçbir etkisi yok. Hafta sonu yaşananlar hâlâ beynimde dönüp duruyor ve durmayı reddediyor. Zihnim bu kadar meşgulken hâlâ erken gelebildiğime şaşıyorum.

Kütüphane iki katlıdır; giriş katı tüm koleksiyonumuzu barındırır, ikinci balkon katı ise iş toplantıları için herkesin önceden rezerve edebileceği konferans odalarına ayrılmıştır. Yeni kurgu dışı kitaplar, yeni genel kurgu kitapların bulunduğu yarım rafın önündeki büyük, kare bir masada sergileniyor. Çantamı açıyorum ve birkaç kitabı uygun yerlerine geri koymaya başlıyorum.

Bu benim Pazartesi sabahı rutinim - yönetici kütüphaneci Erica beni yargılamak için gelmeden önce bir hafta önce okumayı bitirdiğim tüm kitapları gizlice iade etmek. (Evdeki kütüphanemi ve sahip olduğum okunmamış kitapların utanç verici sayısını gördü). Ama para harcamak zorunda olmadığım parlak, yeni bir kitaba karşı koyamıyorum. Bu yüzden çantam kitaplarla dolup taşıyor. Bunların çoğu

Birinci katın arka tarafında kendine ait rahat bir köşede yer alan YA bölümünde.

Ellerimi sarılmış sırtlar boyunca gezdiriyor, kitap ayrıçalarını gerektiği gibi ayarlıyor ve sıkıyorum. Bu bölüm her zaman kendimi evimde dolaşırken en rahat hissettiğim bölüm olmuştur. Babam gittikten sonra annem bize bakabilmek için fazladan bir işte çalışmak zorunda kaldı, bu da çoğu hafta sonunu kapsıyordu. On bir yaşımdan on altı yaşıma kadar her hafta sonumu halk kütüphanesinde, şehir merkezine bakan devasa cam pencerelerin yanında, ortadan ikiye bölünmüş deri bir sandalyede kitap okuyarak geçirdim. Kuzenim Marissa o zamanlar Merkez Halk Kütüphanesi'nde kütüphane asistanıydı, bu yüzden bana göz kulak olabiliyor ve kapanıştan sonra beni eve götürebiliyordu.

Sadece kitaplara aşık olmadım, kütüphaneyle ilgili her şeye aşık oldum. Gençlik kütüphanecisiyle en son okuduğum kitap hakkında konuşmaktan, çocuklarını okumaya teşvik etmek için ebeveynlerle kitap önerilerini paylaşmaya kadar. Hatta kuzenim birkaç kez kendi seçtiği kitaplar yerine benim favori kitaplarımı sergilememe bile izin verdi. On altı yaşıma girdiğimde bir yardımcı pozisyonu açılana kadar yıllarca personellerinin fahri bir üyesiydim. Hemen işe alınmak için mülakata bile girmeme gerek kalmadı.

Kampüsteki John Peace Kütüphanesi'nde çalıştığım bir yıl, halk kütüphanelerinin kalbimin gerçekten yaşadığı yer olduğunu söylemem için yeterliydi. Sonraki üç yılımı Pura Belpré Halk Kütüphanesi'nde yardımcı olarak çalışarak geçirdim ve mezun olduktan sonra tam zamanlı asistan oldum. Altı ay önce Pamela Brown emekli olduğunda ve Erica onun yerine genç kütüphanecisi olarak beni önerdiğinde hayallerim gerçek oldu.

Çantamı boşalttıktan ve tüm kitapları uygun yerlere yerleştirdikten (ve çantamı yeni kitaplarla tekrar doldurduktan) sonra, mesaiye başlıyorum ve gün için hazırlanıyorum. Angela çoktan masasına oturmuş, saçlarını tepesinde sıkı bir topuz yapmış. Üzerinde düğmeli bir gömlek ve mükemmel ütülenmiş bir pantolon var. Ben ise

buruşuk pantolonum ve yakalı gömleğimin üzerine giydiğim
kapüşonlu tiş rt mle pasaklı biriyim. Ben

Starbucks bardağımdan uzun bir yudum alarak onun karşısındaki koltuğa oturdum.

"Karın ağrısı nasıldı?" Ses tonumu hafif bir acılıkla renklendirerek soruyorum.

"Berbattı. Bütün hafta sonu kustum," diyor ve ben de ona acıyarak yüzümü buruşturuyorum. Beni terk etmesinin onun suçu olmadığını biliyorum ve bunu bu şekilde görmeyi bırakmam gerekiyor. "Parti nasıldı?"

Omuz silktiğimde, bana bir kalem fırlattı. Koluma isabet ediyor ve irkiliyorum, buzlu kahve gömleğime dökülüyor. En azından kapüşonlunun koyu rengi daha az fark edilmesini sağlıyor.

"Oof, üzgünüm, kızım."

"Neyin var senin?" Bir mendille göğsümü sıvazlayarak soruyorum.

"Cumartesi günü eve kiminle gittiğini bana söylemediğin için senin neyin var?!" Şok içinde ağzım açık kaldı, kahve lekesi unutuldu. "Bana öyle bakma! Gurur mu duymalıyım yoksa endişelenmeli miyim bilemiyorum. Ben'in kardeşinin senin için uygun bir ribaunt olabileceğini söylediğimde şaka yapıyordum. Bununla birlikte, ayrıntılara ihtiyacım olacak."

Angela'nın bundan nasıl haberi oldu? "Bekle, bekle, bekle, hayır. Sana kim söyledi bilmiyorum ama-"

"Sakın bana dedikodu değirmeninin yanlış olduğunu söylemeye kalkma." Suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor. "Bu, tüm yıl boyunca duyduğum en iyi haber ve haklı olsalar iyi olur!"

"Kafam karıştı. Gerçekten doğru olmasını istiyor musun?" "Bu noktada, Ben olmayan herkesi destekliyorum."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Alaycı bir gülümseme veriyorum. "Öğle yemeğinde sana her şeyi anlatacağım. Düşündüğünden daha iyi bir iş."

"Bundan şüpheliyim." Kaşlarını çatıyor, bilgisayar monitörüne dönüyor, omuzları hayal kırıklığı içinde çöküyor.

Masası her zamanki gibi kitap ve DVD kutularından oluşan dev bir karmaşa. Görevlerinin bir kısmı hasarlı

kitapları onarmak ve kırık DVD kutularını yenileriyle değiştirmek, ama masasındaki kaosun içinde bunlara nasıl yetişiyor hiçbir fikrim yok. Alice Oseman'dan Sevgisiz'in bir kopyası

yığınının en üstünde duruyor, tertemiz mor kapağı hemen gözüme çarpıyor. Ama ona uzanmaya çalıştığımda Angela elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor.

"Bu Central'ın kopyası. Önce kontrol etmeden düzenli olarak eve kitap kaçıran kıza teslim etmeyeceğim."

Dramatik bir nefes verdim ama haklı bir noktaydı. Yığındaki yepyeni görünen tek kitap olmasına rağmen ona hasarlı olup olmadığını sormak üzereydim ama ben fırsat bulamadan önceki konuya devam etti.

"Bu arada, o partideki herkesin ikinizin birlikte olduğunuzu düşündüğünü bilmelisin. Alice bunun doğru olup olmadığını teyit etmek için bana birkaç kez mesaj bile attı. Bunu sözde en iyi arkadaşımdan önce ondan duyduğuma ne kadar şaşırdığımı bir düşünsene."

Dramatik ses tonu karşısında gözlerimi deviriyorum.

"Bu doğru değil... ama bunu ona söyleyemezsin." Bana kaşlarını kaldırdı. "Her şeyi açıklayacağım, yemin ederim. Sadece şimdilik ona hiçbir şey söyleme."

"Peki," diye homurdanır Angela. "Ama Christine'e dikkat etsen iyi olur. Yeni bir düşmanın kilidini açtın."

"Belki de daha önce harekete geçmeliydi," diye düşünüyorum, ta ki Theo'nun o gece tek başına volta attığını hatırlayana kadar. Belki de gruptan saklanıyor, Alice'e yapacağı konuşmayı تنها bir yerde çözmeye çalışıyordu. Christine ona nasıl ulaştığımı sorarken bunu mu kastediyordu?

"Bundan bahsedilmişti," diyor Angela bana. "Ama görünüşe göre bütün gece garip davranmış."

"Garip, nasıl?" Masa sandalyemde dönüp duruyorum. Gerçeği tahmin eden oldu mu? Daha da iyisi, benden önce onu dinleyen oldu mu? Angela şaşkınlıkla bana bakıyor ama cevap veremedi. Erica Espinoza'nın ofisinin kapısı açılıyor. Yüksek bir bukleye zarifçe geriye toplanmış tuzlu biberli saçları, ışıltılı kahverengi gözlerini ortaya çıkarıyor. Yönetici kütüphanecimiz nazik, ama saçma sapan bir şekilde.

"İkiniz heyecanlı bir hafta sonu geçirmişsiniz gibi görünüyor." O

mavi eteğini düzeltiyor. "Ama benim duymak istediğim kitap kulübü lansmanıya ilgili planlar. Bu kesinleşti mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Duyuru bugün ilerleyen saatlerde tüm sosyal medya hesaplarımızda yayınlanacak. Ayrıca ayın üçüncü cumasındaki yüz yüze etkinliğe kadar her hafta çevrimiçi okuma sprintleri düzenleyeceğiz."

Angela, "Sosyal medyada anketler düzenlemenin de eğlenceli olacağını düşündük, böylece gençler bir sonraki kitabımızın seçiminde söz sahibi olabilecekler," diye ekliyor. "İlk kitabımızı onlar seçti, ikincisini de yeni ayın ilk haftasında seçecekler. Marcela ve ben aralarından seçim yapabilecekleri birkaç kitap belirledik bile."

"Çok iyi." Erica gülümsüyor. "Angela, sanırım bu sabah ilk olarak dolaşım masasına atandın."

"Doğru ya. Ev ödevi zamanı." Kendini tekerlekli masa sandalyesinden kaldırırken patronumuza kazanan bir gülümseme gösteriyor.

Angela, kütüphane asistanı olmadan önce UTSA'da öğretmenlik sertifika programındaydı. Son dönemine kadar, sınıf yönetiminin derinliklerinde, korkunç bir hata yaptığını fark etmemişti. Yeni görevime başladıktan sonra yerime geçmesi için Erica'ya onu tavsiye ettim. Şimdi yüksek lisansını yapmak ve gençlik hizmetleri kütüphanecisi olmak için internet üzerinden ders alıyor. Yakında bir gün artık aynı kütüphanede çalışmayacak olmamız bana biraz acı veriyor.

Angela ofisimin önünde beni karşılayıp dışarı çıkmamızı önerdiğinde öğle yemeği vakti gelene kadar tüm sabahım toplantılarla geçiyor. Whataburger arabaya servis bölümü tıklım tıklım dolu, bu da bana onu yakalamam için bolca zaman bırakıyor.

Angela, "Tamam, söyle bakalım," diyor. "Theo'yla takılmıyorsanız ne yapıyordunuz?"

Ona söylemeden önce bir an tereddüt ediyorum. Bu tam olarak benim sırrım değil ve Angela benimkini söylerse ne kadar kötü hissedeceğimi biliyorum. Ama hiç söylemedi, bu yüzden Theo'nun sırrını saklaması konusunda ona güvenebileceğimi biliyorum. "Onu durdurdum

Ben ve Alice'i ayırmak."

Angela neredeyse önümüzdeki arabaya çarpıyordu. Yolcu camının üstündeki tutma koluna uzanıyorum, o frene basarken gözlerim yuvalarından fırlıyor. Ona daha dikkatli olması için bağırarak üzüldüm ama yüzünü bana döndüğünde korkmuş görünme nezaketini bile göstermedi. İkimizin de hayatı kararsız ellerindeyken beni dehşete düşüren bir heyecanla koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

"Şaka yapıyorsun!" diye bağırıyor. "Bana her şeyi anlat!"

Ben de öyle yaptım. Angela doğru yerlerde soluk soluğa kalıyor, sanki yıllardır izlediği en ilginç diziymişim gibi göğsünü tutuyor. Ama benim asıl dikkatimi çeken, düşünceli bir şekilde hafifçe kısılan gözleri. Ben hikayeme devam ederken bile kafasında hangi düşüncelerin çalkalandığını merak ediyorum. Yemeğimizi aldıktan sonra arabayı kenardaki bir boşluğa park ediyor, böylece kesintiye uğramadan yiyebiliyor ve tüm gerçeklerin üzerinden geçebiliyoruz.

"Vay canına. Biliyor musun, adam hakkında pek bir şey bilmiyorum ama Alice'e karşı bir şeyler hissettiğini asla tahmin edemezdim," diyor tavuk şeritlerinden aldığı ısırmalar arasında. "Ama yine de burada yaşamıyor. Belki de başından beri böyle hissediyorsa mesafesini koruması iyi bir şeydi."

"Evet." İçimi çekiyorum, sözlerini fiziksel bir darbe gibi algıladığım için midem bulanıyor. "Belki de başından beri yapmam gereken şey buydu."

Bana sempatik bir bakış atıyor ve elini omzuma koyuyor. "Denedin tatlım. Onu bir arkadaş olarak öylece terk edemezsin."

"Belki." Ama şimdi pek ikna olmuş değilim. Belki de başlangıçta istediğim gibi çıkmayı bıraktıktan sonra onu aşamalı olarak uzaklaştırmış olsaydım, onu uzun zaman önce unutmuş olurdum. Ama kanıtladığı bir şey varsa o da arkadaşlığımızı o kadar kolay bırakmayacağıdır. Alice ve benim birbirimizden uzaklaştığımız gibi değil, ikimiz de ilk tanıştığımızda sahip olduğumuz kolay arkadaşlığı yeniden kazanmak için savaşılmaya istekli değiliz. Ben bunu açıkça

belirtmişti.

ikimizi de hayatında istiyordu.

"Bu kısmen Ben'in de hatası," diyor bana. "Eğer ortağım eski sevgililerinden biriyle arkadaş kalmakta ısrar etseydi, oradan öyle hızlı kaçırdım ki, havada benim dumanlı bir resmim uçuşurdu."

"Mesele de bu zaten. Gerçekten eski sevgili olduğumuzdan emin değilim."

Üç ay boyunca bir avuç randevuya ilişki demek zor. Basit akşam yemeği ve film randevularımız arasında neredeyse her gün birlikte takıldığımızı boş verin. Ders çalışmak için bulduğumuzda kampüste en sevdiğim atıştırmalıkları ve kahveyi almak için ne kadar düşünceli olduğunu boş verin. Her günün başında ve sonunda telefonuma gelen "günaydın" ve "tatlı rüyalar" mesajlarını boş verin. Çoğu gece beni sabah ikiye kadar ayakta tutan gece yarısı telefon görüşmelerini de boş verin. Karanlıkla ilgili bir şey normalde olduğumdan daha dürüst olmamı sağlıyordu ve o da beni kendi gerçekleriyle ödüllendiriyordu. Geçmişlerin değiş tokuşu. Belki geleceklerin de değiş tokuşu.

En azından arkadaş olarak daha iyi olacağımızı düşündüğünü söyleyene kadar.

Birdenbire ve kendinden emin bir şekilde bizi farklı bir kulvara yönlendirmesi beni şaşırttı. Neredeyse bir ayrılık gibi hissetmiyordum, tabii göğüs boşluğumdaki acı dışında. Ona neden arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu düşündüğünü, gerçek bir şeye hazır olup olmadığını ya da fikrini değiştirmesine neden olan şeyin benim yaptığım ya da söylediğim bir şey olup olmadığını sormak istediğim zamanlar oldu. Ama kendime karşı dürüst olursam, vereceği cevabın sağlayacağı kapanışa hazır değildim.

"Bence sana çok fazla güveniyor. Senin nasıl hissettiğini bilmiyor olabilir ama o yüzüğü senin önünde sallandırmak çok acımasızcaydı." Başını sallıyor ve tavuğundan bir ısırık daha alıyor. "Anf da fa-"

"Konuşmadan önce yutkun lütfen."

Gözlerini deviriyor ama pipetinden bir yudum alıp yutkunarak razı oluyor. "Ve aslında her zaman bir

Her yeni biriyle çıktığında bu işe bulaşmanın bir yolunu bul-" Sözüünü kesiyor, o kadar kızgın ki cümlesini bile tamamlayamıyor. Gözleri titreyerek kapanıyor. "Başlatma şimdi."

"Lütfen, lütfen yapmayın."

Angela duygularımı ikinci sınıfın ikinci döneminde, Chris adında bir çocukla çıkmaya başladığımda öğrendi. O ve ben hiçbir zaman çıkıyormuşuz gibi davranmadık çünkü arkadaş grubumuzun geri kalanıyla Ben'in dairesinde takılmak için onu sürekli ekiyordum. Ben de bu duruma hiç yardımcı olmuyordu, çünkü dinleyen herkese zavallı adam hakkında sürekli kötü konuşuyordu. Angela'nın hala banyoda olduğunu unuttuğumuz bir gece, Chris'in arkadaşlarımdan hiçbirini sevmediğini ve zaten onunla çok az takıldığımı öne sürerek onu terk etmem gerektiğini söyledi.

Ben de öyle yaptım.

Angela diğer arkadaşlarımızdan daha hızlı bir şekilde ikiyle ikiyi bir araya getirdi. Bu konuda benimle yüzleştğinde, bana ne kadar korkunç bir insan olduğumu söyleyeceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, iki saat boyunca kucağında ağlamama izin verdi ve bana ikimizi de boğmaya yetecek kadar balkabaklı empanada aldı. Angela'ya göre, onunla ne kadar aynı fikirde olmasam da duygularım tamamen yersiz değil. Ben hiçbir zaman fiziksel sınırları aşmadı ve aşmaya da çalışmadı.

Sorun her zaman bendim.

"Mesele şu ki, bu tamamen farklı bir durum," diyor Angela konuşmayı yeniden yönlendirmek için. "Ayrıca, nişanı bozmaya çalışan sen değilsin. Alice için de endişelenme. Başka soru sorarsa onu ben hallederim."

"Teşekkür ederim."

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum ve kollarım güçten acıyana kadar ona sarılıyorum. Kütüphaneye döndüğümüzde Angela'ya gerçeği söylediğim için kendimi çok daha iyi hissediyorum. Theo'nun bundan sonra ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama en azından

Artık bu konuda tamamen yalnızım.

Yedi

Meğer öğrenmek için çok beklememe gerek **yokmuş**.
İşten eve döndüğümde bilinmeyen bir numaradan bir mesaj
aldım. Alan kodunu görene kadar neredeyse siliyordum.
469. Dallas.

Bu gece ne yapıyorsun? Bu

Theo, bu arada.

Gece için hiçbir planım olmadığını söyledim ve o da bir
şeyler içmek için dışarı çıkmamızı önerdi. Ondan. Davete
çok anlam yüklediğime eminim. Angela haklı. Ribaundlar
söz konusu olduğunda, Theo muhtemelen en kötü seçenek
değil. Aramızda romantik bir şeyler olmasını beklediğimden
değil. Christine gibi kızların onunla şansı yoksa benim de
yok. Olsa bile, Ben dışında istemem gereken son kişi o. Bu
düşük bütçeli Lifetime filminin sloganını hayal etmek bile
tüylerimi diken diken etmeye yetiyor:

Adam gelini istiyor, kadın da damadı. Ama ya
gerçekten istedikleri tek şey... birbirleriye?

Hay aksi. Düşüncelerimden arınmak için başımı sallıyorum. Bir de
saçmalıklara ayıracak vaktim yok.

Ama Theo'nun kendi ribaundunu bulması da o kadar kötü
bir fikir olmazdı. Zihnime not ettim.

bu gece ona bu fikri açacağım.

Araba mı kullanmalıyım yoksa Uber mi?

Gülümseyen bir şeytan emoji si ve bir zaman ve yer ile cevap veriyor. Uber olsun.

Pazartesi gecesi ortalığı dağıtacak sam, rahat olsam iyi olur. Yakasındaki kahve lekesine rağmen solmuş bir kot pantolon ve en sevdiğim pamuklu bluzumu giyiyorum. Gideceğimiz bar genellikle loş ışıklıdır ve öyle olmasa bile umursayacağım dan şüpheliyim. Saçlarımı açık bırakıyorum ama gecenin ilerleyen saatlerinde kaçınılmaz olarak toplamam gerektiğinde kullanmak üzere bileğimde bir chongo tutuyorum.

Havana Bar benim her zamanki uğrak yerim, gerçi Theo'nun bunu bilmesine imkân yok. River Walk'un hemen dışındaki bir otele bağlı olan bar, günah ve sefahat başlamadan önce bir bardan çok bir içkili mekâna benziyor. Tamamen mum ışığında aydınlatılan bar, mobilyaların kırmızı kadife döşemeleriyle uyumlu olması için şeytani bir kırmızıya boyanmış. Şezlonglar cılız ahşap masaların etrafına yerleştirilmiş. Sanki bir romandan fırlamış gibi, ki bu da ilk etapta beni cezbetmesinin nedenlerinden biri. Angela ve ben burada sayılamayacak kadar çok gece geçirdik. Hatta bazı çalışanlarla arkadaş olduk ve belli sayıda içkiden sonra akıllı telefonlarımızı koruyacak kadar onlara güveniyoruz.

On dakika geç kalmama rağmen ilk ben geldim. Bu gece Krystal Ramirez çalışıyor, ki bu benim için büyük şans çünkü o benim favori barmenim.

"Seni bir süredir burada görmemiştim," diyor sırtarak. Koyu renk, kıvrıcık saçları barın arkasındaki kavanoz mumlar yüzünden kızıla boyanmış. Sanki bu bir yangın tehlikesi değilmiş gibi. Bugün hâlâ barmenlerin kazara mekânı ateşe vermeden alkole nasıl ulaşabildiklerini anlamıyorum. Büyük halka küpeleri ve dövmelelerini gösteren siyah atletikle ortama tam uyum sağlıyor.

"Angela ile buluşacak mısın?"

"Hayır. Bu sefer yeni bir arkadaş." Merakla kaşlarını kaldırıyor. "Bana ahududulu mojito getirebilir misin?"

"Yeni arkadaş, eski içki. Tamamdır."

Theo, içkimin geldiği anda koyu renk bir kot pantolon ve mavi kapüşonlu bir tişört giymiş olarak geliyor. Saçları nemli, belki duştan çıkmıştır. Beni fark ettiğinde elini sallayarak bana doğru ilerliyor.

"Selam." Beni yandan kucaklıyor ve duş jelinin kokusunu içime çekiyorum. Fark etmemesini umarak kokusunun odunsu miskini içime çekiyorum. Baş döndürücü derecede güzel kokuyor ve bunun sağduyum için benim kehribar ve güllü vücut yıkama suyum gibi koktuğu zamandan daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğuna karar veremiyorum.

"Bu gece bana sürpriz yaptın," diyorum. "Sebebi neydi?"

"Bu hafta sonu için teşekkür etmek istedim." Theo, Krystal'dan iki shot tekila sipariş ediyor ve bana dönüp baktığında gözleri bilerek parlıyor. Yüzüm ısınıyor Yüzündeki varsayım.

"Gerçekten, sana ne kadar teşekkür etsem azdır," diyor Theo ve beni o ana geri çağırıyor. "Kardeşimin evine döndüğümde, bunu yapmış olsaydım ne kadar aptalca bir hareket yapmış olacağımı anladım. Bunu kendi kardeşime yapamam. O yüzden teşekkür ederim." Elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı. Sıkıca ve ılık bir şekilde kavırıyor ve içimde uzun zamandır hissetmediğim bir şey uyandırıyor. Daha doğrusu kendime hissetme izni vermediğim bir şeyi. Krystal'ın bakışlarının sıcaklığı yüzümün yan tarafını ısıtıyor ama kontrol etmek için arkamı dönmeye cesaret edemiyorum.

Ama en çok da Theo'dan başka bir yere bakmaya dayanamıyorum. Onu partiden uzaklaştırmak için yaptığım sayısız girişim sırasında vücuduma bastırılan kasları düşünüyorum. Yatağımın üzerindeki buruşuk kıyafetleri. Brunch'taki vücut yıkamam gibi kokuyordu. Gözlerinin sabit ağırlığı, yükselen bir gelgitin gücüyle beni içine çekiyordu.

Oh, kahretsin. Ondan etkilendim, değil mi?

"Sadece dışarı bakıyorum." Sesim hafifçe titriyor. Buraya

geleli on dakika bile olmamıştı ve bu düşünceler hoşuma gitmiyordu.

Başımın etrafında dönüyordu. "Dinle, ben yargılayacak biri değilim. Hepimiz o anın sıcaklığıyla hatalar yaparız ama o an eninde sonunda geçecek," diyorum, sadece onu ikna etmek için değil. "Ve geçecek." diye eklemek için tüm kararlılığımı topluyorum.

Benden uzağa bakıyor, kaşları çatık. Sonra başını salladı. "Biliyorum. Haklısınız. Bu yüzden sana düzgün bir şekilde teşekkür etmeliyim." Krystal önümüze iki kadeh koyduğunda birini alıp diğerini bana uzatıyor.

"Geçmekte olan ana."

"Şerefe." Bardakları tokuşturuyor ve karşılık veriyoruz. İçki boğazımı yakıyor ama Lifetime filminin sloganını beynimden atmak için ihtiyacım olan tek şey bu.

Aptal olma, Marcela.

Ama hangisi daha aptalca olurdu? Hayatımın geri kalanında aldatılmış bir adamın özlemini çekmek mi, yoksa kardeşiyle takılarak söz konusu aldatılmış adamı unutmak mı?

"Şimdi planın ne?" Theo'ya soruyorum, sadece kendimi zaten içinde olduğumdan daha da derin bir çukur kazmaktan alıkoymak için.

"İş bulana kadar şehirde bir daire tutacak kadar birikimim var" diyor. "Ayrıca bu hafta birkaç görüşme ayarladım. Görünüşe göre pek çok lise eski bir NFL oyuncusunun futbol takımlarına koçluk yapması fikrinden hoşlanıyor." Ağzının kenarı alaycı bir sırıtışla yukarı kalkıyor. "Aklımdaki kariyer tam olarak bu değildi, ama bir şeylerin faturaları ödemesi gerekiyor."

"Ne oldu bu arada?" diye sordum. "Neden emekli oldun?"

Bir inilti çıkardı. "Yine aptal dizim."

"İlk imzayı atmana mal olan mı?" Gözleri büyüdü, ağzı hafifçe açıldı. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, bu soruyu sormak kötü bir fikirdi. O cevap vermeden önce ben geri adım atmaya çalışıyorum. "Buna cevap vermek zorunda değilsin. Bu kadar istilacı olmak istememiştim. Eğer rahat değilsen..."

"Hayır, öyle değil," diyor. "Sadece çok uzun zaman önceydi. Hatırlayacağını düşünmemiştim."

Tabii ki hatırlıyorum. Tekila kokusu her şeyi geri çağırıyor - bağırışlar, kırılan camlar, uyuyana kadar ağlaması. Ama o kadar sarhoştur ki, belki de o geceyi kendisi bile hatırlamıyordur. Ona hatırlatmak dilimin ucunda ama bunu yapmanın iyi bir yolunu bulamıyorum.

Sonunda konuştuğunda, artık konuşmak zorunda değilim.

"Tekilanın her zaman kötü tarafımı ortaya çıkarma gibi bir alışkanlığı vardı." Başını sallıyor. "Futbol benim için her şeydi. Bazı açılardan hâlâ da öyle. Sırf oynayabilmek için lisede iyi notlar aldım, NFL'e seçilebilmek için üniversiteye gittim. Sadece sevdiğim için değil, başka hiçbir şeyde iyi olmadığım için. Bu kadar tutkuyla bağlı olduğum başka bir şey yoktu."

"Bir iş kariyer olmak zorunda değil, Theo. Yapabileceğin pek çok başka şey var." Gözlerini bana dikti. "Ama belki de bakılacak en iyi kişi ben değilim. Benim tüm kariyerim kitaplar etrafında dönüyor."

"Kütüphaneci, değil mi?" Belki de brunch'ta Alice'ten başka birine dikkat ediyordu.

"Evet. Gerçi işimin kötü günleri de yok değil. Bazen çocuklarının okuduğu YA kitaplarındaki uygunsuz materyallerden şikayet eden ebeveynleri sarsmak istiyorum. Sanki başrolde bir transseksüel olması ya da hafif cinsel temalar olması uygunsuz bir şeymiş gibi. Onlar ergen. Hafif bir sevişme onları bu kadar rahatsız ediyorsa, ben gençken ne okuduğumu öğrenmek için can atarlardı."

"Oh, öyle mi?" Theo'nun ağzının köşesi imalı bir şekilde kalkıyor. "Anlat."

Theo'ya cinsel uyanışımı aşk romanlarıyla anlatmamın imkanı yok.

"Kapa ç e n e n i." Koluna hafifçe vuruyorum. "Konudan saptık. Lütfen devam edin."

Konumuza döndüğümüzde sırtışı biraz azalıyor. "Bilmiyorum," diye başlıyor Theo. "O zamanlar her şey daha acil geliyordu. Sanki askere alınmazsam her şey boşa gidecekmiş gibi. Her şey

O kadar çalıştım, o kadar uzun geceler çalıştım, o noktaya gelmek için o kadar fedakârlık yaptım. Başka türlü asla kendim için bir şey yapamazdım."

"Bu yüzden bu kadar acı çekiyordun." Gülümsemesi bir anda tamamen kayboluyor. Sebebinin ben olmasından nefret ediyorum. "O zamanlar seni hiç tanıımıyordum, bu yüzden... ne düşüneceğimi bilemedim sanırım. Şimdi mantıklı geliyor." Bana karşı bu kadar dürüst olmasına neredeyse şaşıyorum. Bu hafta sonundan önce birbirimize yabancıydık. Şimdi eski arkadaşmışız gibi açılıyor. Ya da... sanki arkadaş oluyormuşuz gibi.

Theo ve ben arkadaş mıyız?

"Tekrar özür dilerim," diyor, gözleri yumuşuyor. "Beni o şekilde görmek zorunda kalmamalydın. O geceyle ilgili hatırladığım pek bir şey yok ve bunun için şükrediyorum." Gergin bir kahkaha atıyor.

En başta neden orada olduğumu bile hatırlamıyorum. Beni Ben mi çağırdı, yoksa Theo geldiğinde ben zaten orada mıydım? Bugünlerde Ben'e soracağım, onu bir daha gördüğümde. Onu kesinlikle yakın zamanda görmemem gerekse bile.

"Hepsi geçmişte kaldı." İçkimden bir yudum alıyorum. "Bu arada, numaramı nasıl aldın?"

"Önce Ben'e sordum ama reddetti ve senden uzak durmamı söyledi." Gözlerinde tuhaf bir bakış var. Kalbim göğsümde tekliyor ama nötr bir ifade takınıyorum. Kardeşine numaramı vermek istemediğine göre, Ben şu anda birlikte olmamızdan nefret ediyor olmalı. Bu düşünce beni heyecanlandırmamalı ama garip bir şekilde onaylamamasını istiyorum. Onu kıskandırmaya en çok bu kadar yaklaşabilirim.

Her açıdan kötü bir fikir, Marcela.

"Ben de onun yerine Alice'e sordum."

"Bunu gerçekten söyledi mi?" Tam olarak şaşırmamış olsam da soruyorum. Ben her zaman bana karşı korumacı olmuştur, özellikle de hayatıma yeni bir erkek girdiğinde. Ve Theo'nun şöhretini göz önünde bulundurduğumda, gerçekten takıldığımızı düşünüyorsa Ben'in neden endişelendiğini anlayabiliyorum.

Theo'ya kardeşini düzeltip düzeltmediğini sormak üzereydim ki (içten içe umarım düzeltmemiştir) kapı çaldı ve bir grup tanıdık kadın bara girdi. Alice, Christine ve ekiplerinin geri kalanı. Angela'yı gruptaki sarışın bir kızın arkasında görüyorum, gözleri birini arıyormuş gibi barı tarıyor.

Göz ucuyla Krystal'ı görüyorum, kendi kendine gülümsüyor ve barın arkasından çıkıp onlara doğru ilerliyor. Muhtemelen Angela'ya merhaba demek için, diye düşünüyorum. Sarhoşken yanağını okşadığı ve "güzel yüzüne" övgüler yağdırdığı zaman Angela'ya dert yanmayı seviyor. Angela bunu hâlâ sarhoşken yaptığı en utanç verici şey olarak görüyor.

Ama Alice'in tüm arkadaşları Pazartesi gecesi Theo ve benimle aynı bara mı gidiyor? Bu kötü bir alamet gibi rahatsız edici bir his uyandırıyor. Zihnimin arkasında sinsi bir şüphe büyüyor.

"Geliyor." Girişe doğru işaret ettiğimde Theo'nun başı dönüyor. Alice bizi fark ediyor ve gözlerinde aynı bilmiş parıltıyla el sallıyor. Biz de ona el sallıyoruz ve iki yanında Christine ve Angela'nın oturabileceği kadar büyük, pelüş, döşemeli bir şezlonga çöküşünü izliyoruz. Theo'nun yüzünü inceliyorum ama neredeyse hiç tepki vermiyor. Biraz daha dik oturuyor, rahat ifadesinin üzerine bir duvar kapanıyor.

"Hey." Neredeyse eline uzanacaktım ama son anda tereddüt ettim. "İyi misin?"

"Elbette," diyor ama sesi tınısız. Sessizliği beni huzursuz ediyor ama onu rahatlatmak için ne söyleyebileceğimden emin değilim. Telefonum bir bildirimle aydınlanıyor ve Theo'nun dikkati asık suratla içkisini boşaltmaya yöneldiği için kontrol ediyorum.

Angela'dan gelen bir dizi mesaj şüphelerimi doğruladı.

Çok özür dilerim.

Christine herkesi gelip Theo ile randevunuzu gözetlemeye ikna etti. Alice'i onları durdurmaya ikna edemedim.

Bu gerçek bir randevu mu? Eğer öyleyse, DETAYLARA ihtiyacım var, kızım!

Bana haber verdiği için teşekkür ediyor ve bunun bir randevudan çok daha öte bir şey olduğuna dair onu temin ediyorum. Üç tane hıçkırık emojisi gönderiyor ve ben de ona dijital bir tane göndermeden önce gözlerimi deviriyorum. Tam ona Theo'yla çıkmanın neden son derece kötü bir fikir olduğunu ayrıntılı bir şekilde hatırlatmak üzereydim ki yanımdaki sıcak bir varlık başımı çevirmeme neden oldu. Theo omzumun üzerinden ekrana bakıyor.

Telefonumu kilitleyip ters çeviriyorum, yanaklarım kızarıyor.

"Bir randevu sırasında telefonunu kontrol etmek kabalık değil mi?" Yüzüm daha da ısınırken Theo sırtarak soruyor. Loş, yapay kırmızı ışıktaki yanaklarımın ne kadar kızardığını görmediği için şükrediyorum. Ses tonu, iki elimle yüzümü kapatmak istememe neden olan alaycı bir nitelik kazanıyor. Kendimi zor tutuyorum.

"Hadi, Marcela. Bana adil bir şans ver. Burada birbirimizi tanımaya çalışıyor olmamız gerekiyor." Ayakkabısının ucunu benimkine vuruyor ve sırtıyor. Benimle dalga mı geçiyor?

"Nişan partisindeki herkese göre, birbirimizi zaten çok iyi tanıyormuşuz." Oh Tanrım. Bu sözler gerçekten ağzımdan mı çıktı? Theo öksürüyor, gözleri utanç içinde benimkilerden uzaklaşıyor. Utangaçlık mı yapıyor, yoksa birlikte olduğumuz düşüncesi onu iğrendiriyor mu? Üzerimden bir utanç kovası geçerken, yüzü tekrar bana dönüyor.

Gözleri kırmızı ışığın parıltısı altında parlıyor, ağzı gülünç derecede büyük bir sırıtışla yayılıyor. Bunun onda gördüğüm ilk gerçek gülümseme olduğuna eminim. Derin bir nefes alıyor,

diyaframından gelen gürleyen bir kahkaha. Yanlışıyla böyle müstehcen bir söz sarf etmiş olmanın omuzlarımda yarattığı gerginlik dağılıyor ve kendimi onunla birlikte gülerken buluyorum.

"Bu brunch'tan çok daha kötü," diyor hâlâ gülererek. "Aslında buraya bizi gözetlemeye geldiler, değil mi?"

"Evet. Hepsi senin suçun bu arada." Şaşkınlıkla kaşlarını çatma cüretini gösterdi. Gözlerimi deviriyorum, inanmıyorum. "Christine seni istiyor. Sen ne zaman şehirde olsan tek konuştuğu şey bu."

"Oh."

Omuzlarının çöküşünde, ağzının köşelerinin aniden aşağıya inişinde hayal kırıklığına benzer bir şey var. Bu ifadenin ne olduğunu anlıyorum. Sadece birkaç dakika önce Ben'in, kardeşiyle çıktığım için duyduğu olası kıskançlıkla eğleniyordum. Theo'nun Alice'in bizi kıskandığı ve bu yüzden keşif yapmak için askerlerini bara çağırdığı balonunu istemeden de olsa patlattım.

"İyi bir ribaund olurdu, biliyorsun. Christine."

Bana bakıyor, gözleri bulanık. "Doğru," diyor, dikkati dağılmış bir halde. "Belki. Önce seni seçtiğimi unutabilirse tabii."

Ve işte tam o anda, kırılmanın parıltısı yerini daha keskin bir şeye bırakıyor. Ağzı çapkın bir sırtıyla yukarı kalkıyor, gözleri bir fener inceliğiyle beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. Kalbim küt küt atıyor ve gözleri yavaşça vücudumda gezinirken yanaklarımın yeniden kızardığına eminim.

O Ben'in kardeşi.

Ben'in daha büyük, daha seksi, NFL oyuncusu kardeşi. Bugün buluşana kadar, beni isteme ihtimali olmadığını bildiğim için onun yanında rahattım ve benim ligimin çok dışında olduğu için çekiciliği radarımdaki bir işaretti. Belki de atmosfer yüzünden onu bu şekilde görüyorum. Ya da belki de şu anda bana baktığı şekildedir, bir kaş kemerli, dolgun ağzı bir tarafa doğru kıvrılmış ve bir

sırıtırıyor, mavi gözleri parlıyor. Ona olan çekimim karşılık buluyor mu?

Öğrenmeye cesaret edemedim, nefesimi tutmak için başımı ondan çeviriyorum. Onun etrafında ne kadar uzun süre kalırsam, sağduyu beynimden o kadar hızlı sızıyor. Ancak bir kısmını geri kazanmaya çalışırken Alice'in masasından üç çift gözle karşılaşıyorum. Göz göze geldiğimiz anda hepsi uzaklaşıyor ve ben de bilmiş bir bakışla Theo'ya dönüyorum. Benim hoşuma gitmeyecek kadar eğleniyor.

"Brunch'tan sonra kimseyi düzeltmedin, değil mi?"

"Hayır," diyor, bir an bile inanmadığım özür dileyen bir bakışla gözlerini benimkilerden kaçırarak. Belki de kardeşini kızdırmak isteyen tek kişi ben değilimdir. "Herkes öyle zannederse benim lehime olur diye düşündüm. Özür dilerim."

Ben bir şey söylemem. Bu benim de işime yarayabilir.

Omzuma dokunan bir el irkilmeme neden oluyor ve arkamı döndüğümde Alice önümde duruyor. Theo ile benim aramda manevralar yapıyor, Theo'nun yüzüne bakmaya zahmet etmeden, "Theo, bana Marcela ile bir dakika izin verir misin?" diyor.

Bizden üç sıra aşağıya oturmadan önce mırıldanarak "Elbette" diye ayaklarına bakıyor. Ani korkumu bastırmak için dikkatimi Alice'e vermeden önce barın öbür ucundan ona bakıyorum.

"Alice, hey." Theo'nun boş yerini alıyor. "Ne var ne yok?"

Gözlerimle o kadar uzun süre buluşuyor ki kıvranmaya başlıyorum. Aramızdaki sessizlik garip ve rahatsız edici bir şekilde büyüyor. İfadesindeki hiçbir şey onu ele vermiyor ama kalbim hızla çarpıyor. Dehşet midemin çukurunda birikiyor ve nihayet bir şey söylemeden önce "NE İSTİYORSUN?" Diye bağırmaktan saniyeler uzaktayım.

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Sekiz

Sözlerinde uğursuz bir şeyler var. Sanki yıllardır şüphelendiğim gibi gerçekten içimi görebiliyor. Umarım ne yaptığını biliyordur.

"Ne hakkında?" İlgisizmiş gibi davranarak soruyorum ve çok başarısız oluyorum. Kardeşine aşık olduğum halde Theo'yla yatmam hakkında mı? Sahip olamayacağım bir adama karşı bir şeyler hissetmiyormuşum gibi görünmek için Theo'yla yatıyormuşum gibi davranmam hakkında mı? Barın içi rahatça serinliyor ama alnımda boncuk boncuk terler oluşmaya başlıyor. Bu sorgulamanın gidebileceği çok fazla yol var ve hangi yöne gideceğini tahmin etmekten çok korkuyorum.

Başını eğiyor, kahverengi gözleri o meraklı bakışlarıyla hafifçe kısıyor.

"Sen ve Theo." Ben ve Theo. Bu hafta sonuna kadar böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. "Bak, sen yetişkin bir kadınsın ve yaptığın seçime saygı duyuyorum. Ama üzü ondan önce geliyor."

Pek çok nedenden dolayı gülmek istiyorum ama bir şekilde yüzümü asmamayı başarıyorum.

"Ben kendini kötü bir duruma sokmandan endişeleniyor. Sen hiçbir zaman takılmayı sevmedin ve Theo da aynı kızla iki haftadan fazla zaman geçirmedim." Yine irkildim. Theo'nun kötü olduğunu biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu düşünmemiştim.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum ya da en azından etmeye çalışıyorum, ama ikna olmuş görünmüyor. "Bir kez olsun sıradan bir şey denemek istiyorum. Diğer yarının nasıl yaşadığını görmek istiyorum." Bu değil

tam olarak bir yalan, ama yanlış yönlendirme. Çünkü bu doğru olsa da, Theo ile sıradan bir ilişkinin sadece felaketle sonuçlanacağını zaten biliyorum.

Duydun mu, sağduyu? Şimdi beynime dön lütfen.

"Gerçekten mi?" Gözleri genişledi. "Bunun senin tarzın olduğunu düşünmemiştim."

"Genelde değil." Bardağın içinde tortudan başka bir şey kalmamasına rağmen ellerimle bir şeyler yapmak için içkimin pipetiyle oynuyorum. "Ama bilemiyorum. Belki de tüm eğlenceyi geçiriyordumdur." Ve benim de eğlenceye çok ihtiyacım var. Theo kendini gerçekten bir seçenek haline getireceğinden değil. Ama eğer yapsaydı.

Tamam, görünüşe göre bu gecelik sağduyuya veda ediyorum.

Alice'in de yardımı olmayacak, çünkü o gülümsüyor. Aslında Theo ve benim takılma düşünceme gülümsüyor. Belki de kendime verdiğim değerden daha iyi bir oyuncuyumdur.

"O zaman umarım biraz vardır. Sadece dikkatli ol. Kalbini onun etrafında koru."

"Söyleyeceğim," diyorum ve bu ona bu gece söylediğim ilk doğru şey oluyor.

Masasına geri döndüğünde, Theo ikinci tur tekila shot'larını taşıyarak onun boşluğunu dolduruyor. Sözsüzce bardakları tokuşturup içiyoruz. İkinci seferde daha az yakıyor.

"Bu neyle ilgiliydi?" Theo soruyor.

"Sadece senin yanında kalbimi korumam için dostça bir uyarı," diyorum sahte bir dramatik havayla. "Ününün senden önce geldiğini biliyor muydun? Sana Taylor Swift demeye başlamalıyım." Ellerini çırparak bir kahkaha daha patlatıyor. "Bu duruma yakalanmamız çok kötü oldu. Benimle takılmak yerine gerçek bir ilişki arıyor olabilirdin."

"Ama seninle takılmayı seviyorum." Koluma dokunmak için elini uzattı. Teni sıcacık, içimi dışımı ısıtıyor. Neyim var benim böyle? Tüylerim diken diken oluyor.

basit bir dokunuşla kollarımdan akıyor. Umarım fark etmez. "Ayrıca, herkesle uğraşmak eğlenceli. Şimdi tadını çıkaralım, sonra sahte bir şekilde ayrılırız."

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi, tüm bunlar elimizden kaçmadan önce." Ama içimde, göğsümü ısıtan hayal kırıklığının çiçek açması beni şaşırtıyor. Aptal olma. Sonunda dinlemeden önce bunu kendime kaç kez söylemem gerekiyor? Theo Young kötü bir fikir. Ama Ben'den daha mı kötü? Hâlâ karar veremiyorum. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, Ben'i o kadar unutmaya başlıyorum.

Ve bu sadece iyi bir şey olabilir, değil mi? "Yine de biraz komik."

"Komik olan ne?"

"Bugün en yakın arkadaşımla bir kaçamak hakkında konuşuyordum." Tehlikeli sulara yüzüyorum. "Gerçi o kadar ileri gidemedim. Tinder, içine giremeyecek kadar korkak olduğum bir lağım çukuru."

"Öyle mi?" Ama gözleri omzumun arkasındaki bir şeye takıldığı için beni yarı yarıya dinliyor. "Hâlâ bakıyorlar. Ve kıkırdıyorlar." Sesi normalden daha yüksek çıkıyor. Bu durumdan rahatsız olmuşa benziyor ama nedenini bilmiyorum. Eğer gülüyorlarsa, benim yüzümden gülüyorlardır. Christine muhtemelen (yüksek sesle) onunla birlikte olmak varken benim gibi biriyle ne işi olduğunu merak ediyordu.

"Onları görmezden gel." Bakışlarım onun üzerinde kalıyor. "Onlar sadece benim yerimde olmak istiyorlar. Angela hariç. Ve Alice."

Yüzünü buruşturdu, ben de dilimi ısırđım. Filtresi olmayan çakırkeyif beynime lanet olsun. "Özür dilerim."

"Özür dileme," diyor, nefesi tenimde sıcak. Yüzlerimizin ne kadar yakın olduğunu ancak şimdi fark ediyorum. Bizi ayıran sadece birkaç santim. Bütün gece onun hakkında düşündüğüm şeyler düşünüldüğünde tehlikeli bir yakınlık. Ama Ben hakkında düşünmekten daha iyi olmalı. Şimdiye kadar kendimi buna neredeyse ikna etmişim.

"Belki de buraya geri taşınmak kötü bir fikirdi. Düşündüm ki

aileme daha yakın olmak istedim, ama bu..." Düşüncesini tamamlayamadan başını sallar.

"San Antonio büyük bir şehir. Gerektiğinde onunla arana mesafe koyabilirsin." Neredeyse uzanıp koluna dokunacaktım, tıpkı onun benimkine dokunduğu gibi, ama son anda tereddüt ettim ve kolumun çubuğun üzerine düşmesine izin verdim. "Onun hayatını ve nasıl ilerlemeyi seçeceğini etkilemesine izin verme."

Komplocu bir tavırla daha da yaklaşıyorum ama onun misk kokusu beni sarhoş ediyor. Onu bir kez kokladım ve bağımlıların nasıl hissettiğini anladığımı düşünmeye başladım. Gözleri çok mavi, içinde boğulabileceğim derin çivit rengi havuzlar. Kardeşinin ela gözlerine hiç benzemiyor.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun, Theo?"

"Ne?" Sonunda doğrudan bana bakıyor. Bakışlarının ağırlığı neredeyse kaldırılamayacak kadar fazla.

"Bir ribaund!" Birkaç santim geri çekilene kadar işaret parmağımla göğsünü dürtüyorum. Artık o kadar yakın olmadığı için daha rahat nefes alabiliyorum. Belki onu başka biriyle takılmaya ikna edebilirsem, onu bu şekilde düşünmeyi bırakacağım. "Birkaç kızın altına gir. Ya da üstlerinden. Arkalarına. Hangi pozisyon sana uygunsa. Eminim birkaç tanesiyle başa çıkabilirsin."

Bir ekürinin yapacağını hayal ettiğim gibi onu dirseğimle dürtüyorum. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, ağzı gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi sallanıyor.

"Doğru." Bir gülümseme yayılıyor, geniş ve neredeyse komik, eğer bu kadar çekici olmasaydı. Ama sonra, uzaktan gelen bir çığlık onun tekrar omzumun arkasına bakmasına neden oluyor. Ben de arkamı döndüm. Alice alkışlıyor, bir kahkaha bedenini ele geçirirken başını geriye atıyor. Christine kaşlarını çatıyor, masadan kalkıp çantasını omuzlayan Angela'ya bakarken gözleri kısılıyor. Gruba el sallıyor ve barın karşısında göz göze geldiğimizde kaşlarını bana doğru sallıyor.

Angela'nın her zaman arkamı kollayacağını bilmek için içeriği bilmeme gerek yok. Christine'e her ne söylediyse

beni savunmak içindi.

Ama Theo benim bildiklerimi bilmiyor. Yine tedirgin, bacakları bar taburesine doğru titriyor. Gözleri Alice'e, onun parlak siyah saçlarına ve kızarmış yanaklarına dikilmiş. Sonunda kaşlarını çatarak arkasını döndü. "Şu anda beni rahatsız ettikleri kadar seni de rahatsız ediyorlar mı?"

Başımı sallıyorum. Hiç umurumda değil, ama eğer öyleyse, yardım edebileceğim bir yol olabilir... ne kadar kötü bir fikir olursa olsun. Ama dikkatini bir anlığına bile olsa Alice'ten uzaklaştırabilirsem, takım için bir tane almalıyım, değil mi? Gözlerim aniden çözmeyi çok istediğim bir kaş çatmayla büzülmüş dolgun dudaklarına düşüyor.

Tekilanın kötü yanlarını ortaya çıkarmasından bahsediyoruz. Ve biz daha sarhoş bile olmadık.

"Buraya gelme sebeplerini onlara her zaman verebiliriz." Tekrar bana baktı. "Peki bu ne olabilir?"

Bakışlarındaki sıcaklık bana zaten bildiğini söylüyor. Ya da belki de sadece benimkinin sıcaklığıyla eşleşiyordur. Gözleri aşağı kayıyor ve şimdi ikimiz de birbirimizin ağzına bakıyoruz. Tenim kızarıyor, ateşim yükseliyor. Bir an tereddüt ediyor ve gözlerimi tekrar onunkilere çevirdiğimde, orada bir kararsızlık buluyorum. Sıcaklık mantığın yerini almadan önce sadece bir an sürüyor ve sonra aramızdaki boşluğu kapatıyor.

Dudaklarımız birbirine çarpana kadar öne eğiliyor, aniden ve çökerek. Dişlerimin arasından kayan dilindeki tuz ve misket limonunun tadını alıyorum ve uzaktan ahududu gibi tadım olup olmadığını merak ediyorum. Parmaklarım saçlarında kıvrılıyor, yumuşak ve ince bir dokunuş. Tanrım, bu yıllardır aklıma gelen en kötü fikir.

İri elleri belime dolanıyor ve beni göğsüne, açılmış bacaklarının arasına doğru çekiyor. Saçlarını çekiştiriyorum ve dudaklarıma değen alçak, gırtlaktan gelen bir iniltiyle ödüllendiriliyorum. Yanaklarının ense kısmı benimkine sürtünüyor ama bu hiç de kötü bir his değil. Dillerimiz birbirine kayıyor ve bu his neredeyse çok fazla. Zevk midemin derinliklerinde birikiyor, o kadar yoğun ki bacaklarımı sıkmak zorunda kalıyorum.

Alice'in, arkadaşlarının ve bardaki diğer herkesin önünde ona saldırmaktan alıkoydu.

Bunu beklemiyordum. Bu kadar iyi hissetmemesi gerekiyordu. Öpücüğün merakımı gidermesi gerekiyordu - tek seferlik bir öpücük, başka tek seferlik aktivitelere geçmem için bana ilham verecekti. Tercihen soyadı Young olmayan erkeklerle. Ama şimdi onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğim için, tek yapmak istediğim bu. Bu beni korkutmalı ama ondan daha fazlasını istiyorum.

Uzaklaşıyor, gözleri puslu, gözbebekleri o kadar geniş ki mavinin tek bir izini bile göremiyorum. Acaba hissettiğim

kadar harap mı görünüyorum, şu anda onun görüldüğü

kadar harap mı? Eğer Ben'i unutmak için tek gereken

buysa, neden bunu yıllar önce yapmaya başlamadım?

Boğazımı temizleyip tabureme doğru geri çekiliyorum.

Theo'nun elleri düşmek uzakta itibaren benim

Geri,ve sıcaklık . onun yokluğuyla

hemen soğuyor. İkimiz de zor nefes alıyoruz ve daha sert

bakıyoruz. Bir tek ben değilim sanırım.

aramızdaki yoğunluğa şaşırdım.

"Peki." Boğazımı tekrar temizliyorum. "Bu..."

Yumruğumu ağzıma götürdüm, kendime gülüyordum. Bize.

Az önce olanlarla ilgili hiçbir şeyin komik olmadığını boş verin. Belki benim cüretim hariç.

"Evet," diye onaylıyor, ağzı geniş bir sırtışa dönüşüyor. Gözleri omzumun üzerinden geçiyor ve sonra başını geriye atıp gülüyor.

"Ne?" Arkamı döndüm ve sonra kocaman gözlerle ona döndüm. "Aman Tanrım. Gittiler."

Histeriye kapıldık, tam bir aptal gibi güldük. Bir tur daha shot sipariş ediyor ve gecenin geri kalanı sipariş, içki, içki şeklinde geçiyor. Öpücükten sonra ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey buydu çünkü vay canına. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Görünüşe göre aklımı dağıtmak için başka bir şeye dalmakta o kadar hızlıyım ki kaç shot içtiğimizin sayısını unutuyorum ve görüşüm barın bizim tarafımızdaki shot bardaklarını sayamayacak kadar bulanıklaşıyor.

"Pekâlâ Ortiz, ne yapmam gerektiğini biliyorsun." Krystal bulanık elini beklenti içinde uzattı. "Ver onu."

"Ben yapmak zorundaysam o da yapmak zorunda." Bir kolumu Theo'nun omuzlarına atıyorum. Diğer elimi uzattığımda gözlerini kısarak bana bakıyor. "Telefon. Sen de en az benim kadar sarhoşken arama tehlikesiyle karşı karşıyasın."

"Alice'i sarhoşken aramayacağım," diyor sarhoş bir hıçkırıkla. Yerimden kıpırdamayınca iç geçiriyor ve iPhone'unu elime tutuşturuyor. Benimkini Krystal'a vermeden önce kilit ekranında Angela'dan gelen iki cevapsız mesajı fark ediyorum.

Christine, Theo'nun sende ne bulduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söyleme cüretini gösterdi. Gerçekten çıkmıyor olabilirsiniz ama ben onu düzelttim!

On yıl boyunca reddedildikten sonra belki de vazgeçmesi gerektiğini söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz.

Sert bir kahkaha atıp başımı salladıktan sonra iPhone'umu kapatıp Krystal'a uzatıyorum. Theo bu kadar komik olanın ne olduğunu sorduğunda omuz silkip tekrar başımı sallıyorum. Angela'nın Theo ve benim onlar için hazırladığımız gösteriyi kaçırdığını düşünmek. Ona her şeyi daha sonra anlatmam gerekecek, tenim hâlâ onun dokunuşuyla uğuldamıyorken.

"Biliyorsun..." Theo geçirmek için ağzını kapatıyor. Koku, yanıcılık açısından bir ejderhanınkine rakip olabilir. "Ben'le yaşamaktan nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum.

Sadece bu hafta sonu bile çocukluğumuzdan kalma her türlü kötü anıyı tetikliyor." "Ama eskiden yakın olduğunuzu sanıyordum?" Eğilerek soruyorum.

faiziyle birlikte.

"Öyleydik. Ama ondan gerçekten hoşlandığım zamanlarda kötü yaşam alışkanlıklarına aldırmıyordum. Bu

şuna benziyor" -kelimeleri birbirine karışmaya başlıyor ve ne dediğine dikkat etmek için fazladan çaba sarf etmem gerekiyor- "bir çorabını

koridor ve dünyanın sonu."

"Doğru." Başımı salladım, ilgimi kaybetmeye başlamıştım bile. Bu umduğum gibi bir şey değildi. "Hey, şu anda ne kadar sarhoş olduğunu düşünüyorsun?"

Cevabını düşünürken kaşları kırışıyor, alnında çizgiler oluşuyor. Bir kahkaha patlatıyorum, omzunu öyle sert itiyorum ki tabureden sallanıyor. Kendini zar zor tutmayı başarıyor ve yerine otururken kaşlarını çatıyor. "Bunu neden yaptın? Düşünmem bitmemiştir."

"Eğer bunu düşünmeniz gerekiyorsa, cevabınız 'yeterli değil' olacaktır."

Ciddiyetle başını sallıyor ve Krystal son çağrı anonsunu yaptığında son bir shot sipariş ediyor. Theo barmenin anonsundan en ufak bir rahatsızlık duymuyor ama hesabı ödeyip telefonlarımızı almadan önce beni aceleyle içkimi bitirmeye zorluyor. Krystal bize bir Uber çağırıyor ve birbirimize göz kulak olmak için birlikte binmemizi sağlıyor. Beni güvende tutacağı konusunda ona her zaman güvenebildiğim için mutluyum, bardan çıkarken sarhoş bir şekilde ona içimi döküyorum.

"Tekrar kalmak ister misin?" Kapıyı benim için açık tutarken Theo'ya soruyorum. Barın içinde, çalışanlar gece için toplanmaya başlarken ışıklar sönüyor. Kullandığı battaniye ve yastığı kanepemden kaldırmadım ve kardeşiyle kalmaktan çok nefret ediyor gibi görüldüğü için -ve saat sabahın ikisi olduğu için- bunu teklif etmek nazık bir şey gibi görünüyor.

Sonra, zaten ona teklif ediyormuşum gibi konuştuğum için, alaycı bir sesle ekliyorum, "Utanç yürüyüşünü zaten bir kez yaptık. Bir kez daha yapsak ne olur?"

Bana bakışı çeliği bile eritebilir. Gözleri dudaklarıma düşüyor ve en hassas yerlerimde sıcaklık birikiyor. Sarhoş beynimi o öpücüğü düşünmemeye zorlamaya çalışıyorum ama aklımda tekrar tekrar oynuyor. Dudaklarımı yaladıgımda hâlâ onun tadını alıyorum. Sıcak, limonlu ve tuzlu. Başını tuğla binaya yaslayarak bir inilti çıkarıyor.

Sonra adını koyamadığım bir duygu titreşimi gözlerini bulandırıyor. Sanki bir konuda fikrini değiştiriyormuş gibi başını sallıyor. "Yapamayız, Marcela."

İçime dolan hayal kırıklığı beni şaşırttı.

Ona sorduğum şey bu bile değildi. En azından tam olarak değil. "Sarhoşsun," dedi Theo, sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi.

Bu. "Ve ben sarhoşum. Yani, yapmamalıyız." Sözcüklerin üzerinde tökezliyor, demek istediğini fazla vurguluyor. "Bunu yapmamalıyız. Şu anda olmaz."

B e y n i m son kısma takılıyor, çünkü bununla ne demek istiyor?

Şimdi olmaz.

"Theo." Neden gülümsediğime dair hiçbir fikrim yok. "Bu benim-"

"İstemediğimden değil-" diye devam ediyor, ta ki mavi bir Honda kaldırıma yanaşana kadar. Yolcu camı açılıyor ve sürücü Theo'nun adını söylüyor. Öne çıkıp arka kapıyı benim için açarken şoföre başını sallıyor.

"Leydim."

Gözlerimiz açık kapının ardında buluşuyor. Ağzı kurtça ya da sinsice değil, çok daha gerçek bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. Peşimden geliyor, kapıyı arkasından kapatıyor.

İstemediğimden değil- Ne?

Ben mi?

Beni kastetmesine imkân yok ama konuşmayı Uber gelmeden öncesine nasıl döndüreceğimi bilemiyorum.

"Eve bu kadar geç geldiğin için Ben sana kızacak mı?" Theo sorum karşısında omuz silkiyor. Gözleri yarı kapalı; sanırım çoktan uyuduğu için. "Yine benim kanepemde yatabilirsin."

"Güzel. Teşekkürler."

Dokuz

Şu anda uyanık olmak istemiyorum.

Yatağım ayrılamayacak kadar rahat, bu yüzden gözlerimi kapatıp tekrar uykuya dalmaya çalışıyorum. Ama bir şeyler ters gidiyor, sadece ne olduğunu söyleyemiyorum. Dün geceye dair anılar bulanık bir şekilde geri geliyor. Alice'in keskin gözleri, Angela'nın mesaj telaşı, Theo'nun kırmızı mum ışığıyla çizilmiş yüzü. Öne doğru eğilmeden ve dudaklarımız buluşmadan hemen önce gözleri kapanıyor.

Dikkatli ol.

Yorganı yüzümden geriye atıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Pencereden odaya neredeyse kör edici bir ışık doluyor. Neredeyse tıslayıp yorganı tekrar yüzüme çekeceğim ama şimdi tekrar uyumamın imkânı yok. Dün gece gerçekten yaşandı mı, yoksa bu sadece bir tür tuhaf ateşli rüya mıydı? Yanımdaki yatakta yer değiştiğinde donup kalıyorum.

Korkarım cevabımı çoktan almış olabilirim.

Yavaşça doğrulmaya çalışıyorum ama kendimi sıkışmış buluyorum. Binlerce kez yapmış gibi rahatça ortama attığı kolunu gördüğümde zar zor nefes alıyorum.

Theo.

Birden ayağa fırladım, öfkeyle kendimi incelerken kolunu savurdum. Üzerimde hâlâ dün gecedan kalma kot pantolonum ve bluzum var ve içime çektiğim rahatlama o kadar büyük ki, kendi yatak odam olabilir. Dışarı çıkarken giydiğim ayakkabıları bile hâlâ giyiyorum. Parlak mavi Keds ayakkabılarım, üzerinde durdukları beyaz çarşaftan bana bakıyor. Vay be. Bu muhtemelen hijyenik olamaz, ama alternatifinden daha iyi.

Theo yüksek sesle inlediğinde başımı ona çeviriyorum. Yatak başlığına yaslanmış, kalın ve kaslı kollarını başının üzerine uzatmış oturuyordu. Bakışlarım altın teninde takılı kaldığında nefesim kesiliyor. Kollarının üst kısmında, teninin altın renginin pembeye dönüştüğü yerde belli belirsiz bronz çizgiler. Göğsündeki sarı saçların daha da silik izleri. Omuzları o kadar geniş ki, kolları neredeyse bedenimi iki kez saracak kadar uzun görünüyor. Boyu ve yapısıyla yatakta benden daha fazla yer kaplıyor.

O çok iri yarı.

Yorgan göğsünden aşağı süzülüyor ve Theo'yu ilk kez gömleksiz görüyorum. Aman Tanrım

"Dün gece ne oldu?" Theo, ben düşüncelerimi tamamlayamadan soruyor. Gözlerim hemen onunkilere kayıyor.

"Shotlar." Sesim sebepsiz yere kuru ve boğuk çıkıyor. Çünkü akşamdan kalmayım, h ile başlayan başka bir kelime değil. Boğazımı temizliyorum ve tekrar deniyorum. "Bir sürü shot."

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve kendini tekrar yatağa bırakmadan önce bir inilti daha çıkarıyor. "Tanrım, başım çatlıyor. Dün gece bütün barı içtik mi?"

"Bundan hiç şüphem yok." Şimdi o söyleyince benim de başımın arkasına bir ağrı saplandı. "Banyoda biraz Advil var. Bana bir saniye ver."

Ayağa kalktım ve bitişikteki banyoya doğru yürüdüm. Işıkları yaktığımda lavabonun üzerindeki aynada kendi yansımamı görünce irkildim.

Saçlarım düğüm düğüm ve Tanrı bilir daha neler neler. Siyah rimel yanaklarımdan aşağı akıyor, kurumuş lekeler gözlerimin çevresine yayılıyor. Theo ile buluşmadan önce makyaj yaptığımı bile hatırlamıyorum. Hatırladığım tek şey onu etkilememeye çalıştığım. En sevdiğim eski püskü bluzumu bile giymiştim, gerçi şimdi yakasındaki kahverengi kahve lekesi gün ışığında çok daha belirgin. Makyajım işe gitmeden önceydi,

O zaman.

Çalışıyorum. Neredeyse salı olduğunu unutuyordum. Tanrım, Theo beni kime dönüştürüyor!?

"Hey, benim için saati kontrol edebilir misin?" Kapalı kapıdan sesleniyorum, sesimdeki endişeyi gizlemeyi başaramıyorum. Geç kalırsam Erica beni öldürecek. Geç kalırsam ben de kendimi öldüreceğim, çünkü daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Yüzümdeki kabuk bağlamış makyajı hızla siliyorum ve ecza dolabından bir şişe alıyorum.

"Yedi otuz beş."

Diş fırçamı elime aldığımda rahat bir nefes alıyorum. Tanrıya şükür. İşe gitmem gerekene kadar iki boş saatim var. Theo omzunu kapı aralığına yaslamış, başını tutuyor. Fırçama bir miktar diş macunu sıkmadan önce ona ilaç şişesini uzatıyorum. Göz ucuyla Theo'nun iki elini ağzına götürerek gizlice nefesini kontrol ettiğini görüyorum.

"İhtiyacın olursa yedek bir diş fırçam var."

Banyoya girmeden önce başını sallıyor. Çok küçük bir hareket ama kalbim aniden çarpmaya başladı. Belki de aynadaki yansımada ikimizin yan yana durduğunu gördüğüm içindir. Dün geceki öpüşmeden sonra bu evcimenlik nedense daha da samimi geliyor. Nasıl oluyor da onu tanıdığım bu kısa süre içinde bir banyoyu iki kez paylaşmış oluyoruz?

Yedeği ona uzatıyorum ve diş macununun kapağını açmasını izliyorum. Beni aynaya bakarken yakalıyor ve ağzının kenarı sırtarak kalkıyor. Gözlerimi tekrar yansımama çeviriyorum, öfkeyle dişlerimi fırçalıyorum ve onun bakışlarından tamamen kaçıyorum. Benden önce lavaboya gidiyor, ağzını çalkalıyor ve iki hapi suyla yıkıyor. Şişe elinden kayınca suyu kapatıyor ve eğiliyor. Gözlerimi zorla kapatmadan önce gözlerim hemen kot pantolonlu kışına takılıyor.

Ona aval aval bakmayı kes, Tanrı aşkına.

Neyse ki, o gözlerini alamadan lavaboya ulaştım.

ağzımın kenarından damlayan diş macunu şelalesinin. Tüm bu durum, beni kelimenin tam anlamıyla üzerine salya akıtırken yakalamadan da yeterince garip.

"Burada tekrar kalmama izin verdiğiniz için teşekkürler," diyor banyodan çıkarken. Gülümsemesi göz kamaştırıcı, çivit rengi gözleri ıslıl ıslıl. Midem bedenimin içinde taklalar atıyor. İçimdeki korkuyu hissedebiliyorsa bile bunu söylemeyecek kadar kibar. "Bunu gerçekten takdir ediyorum. İkimiz de nasıl bu hale geldiğimizi hatırlamıyor olsak bile... bilirsin işte."

Bana mı öyle geliyor yoksa gülümsemesi şeytani bir hal mi aldı? Öpüşmeyi mi yoksa birlikte yatağa girmeyi mi kastettiğinden emin değilim. Belki de ikisini de. Dişlerinin parlamasıyla nabzım tekliyor. "Evet." Sesimin nefes nefese çıkmasından nefret ediyorum. "Hayır. sorun."

Kapüşonunu oturma odasının zeminine atılmış halde buluyor. Onu odaya kadar takip ediyorum, zihnim her türlü uygunsuz düşünceyle çalkalanıyor. Dün geceki öpücük kafamda tekrar tekrar canlanıyor. Dilimdeki tuz ve ıhlamur tadı, vücudumdaki büyük ellerinin verdiği his. Uzun zamandır uykuda olan bir yanıma uyandırıyor, hala var olduğundan emin değildim.

Hala var, tamam.

"Ee," diye başlıyorum, gözleri tekrar üzerime çevrildiğinde nabzım bedenimin altında sert bir vuruş yapıyor. "Dün gece... eğlenceli miydi?" Bu bir soru olarak ortaya çıktı. "Doğru kelime bu mu? Eğlence mi?" Onay mı yoksa onun fikrini mi sorduğumdan emin değilim.

"Kesinlikle eğlenceli." İşte yine o hınzır sırıtış. "Bunu yakında tekrar yapmalıyız."

"Hangi kısmı?" Aptalca bir şey söylemek üzereyim ama yine de sorunun ağzımdan kaçmasına engel olamıyorum. "İçki içme kısmı mı, öpüşme kısmı mı, yoksa aynı yatakta uyanma kısmı mı?"

Gülümsemesi azalıyor.

Gözlerindeki neşe yerini daha baş döndürücü bir şeye bırakıyor. Daha karanlık bir şey. Bizi ayıran bir metre boşluk var ama

dairemdeki sıcaklık artıyor.

Boğazını temizliyor ama cevap verirken sesi kalın çıkıyor. "Askerin seçimi."

Bir, iki kez göz kırptım. Yanlış duyduğuma eminim.

"Her neyse." Ben daha ne demek istediğini sormayı akıl edemeden konuyu değiştirirken gülümsemesi mahcup bir hal alıyor. "Muhtemelen olanlar hakkında konuşmalıyız. I..." Sakinleştirici bir nefes alır. "Bak, kahvaltıdaki yalanı kabul ettiğin için sana minnettarım ama seni kullanıyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum. İstersen herkese bunun sadece bir iletişimsizlik olduğunu söyleyebiliriz."

"Sanırım bunu aştık." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum, ancak yalanı geri almaya istekli olduğu için söyleyebileceğimden daha fazla minnettarım. Alice ve arkadaşlarına verdiğimiz öpücüğü ikimizi de küçük düşürmeyecek şekilde açıklayamayız ama kullanıldığımızı hissetmemem için her şeyi itiraf etmeye istekli olması... beklenmedik bir şey. "Benim için sorun değil."

"Emin misin?" "Eminim."

Başımı salladım.

"Tamam." Kaşları çatıldı. "Nedenmiş o?"

Nedenmiş o?

Ona gerçeği söylersem beni anlar mı? Ne de olsa aynı çıkmazın içindeyiz. İlk düşündüğüm kadar korkutucu biri değil. Onda görmeyi beklemediğim bir yumuşaklık var. Yapabileceğini hiç bilmediğim bir kırılganlık. Sırrımı paylaşırsam kimseye söylemez. Sırrımı kendi sırlarının yanında saklardı. Gerçeği itiraf etmek için ağzım açılıyor ama açıklama boğazımın arkasında düğümlenip boğuluyor.

"Uzun zamandır böyle öpülmemiştim," diye itiraf ediyorum, bu nedense kardeşine karşı hissettiklerimden daha utanç verici. Ürperiyorum ve gözlerimi kapatıyorum, yüzüm ısınıyor. "Tanrım, bu-"

"Hayır." Eli omzuma yaklaşıyor. Sıcaklığı gömleğimin içinden tenime sızıyor. "Doğrusunu istersen ben de bilmiyorum."

İnanamayarak ona baktım. "Gerçekten mi?"

Ses tonumdaki şaşkınlığa gülüyor. "Son zamanlarda dikkatim çok dağınıktı. Takımdan ayrılmak ve bundan sonraki hayatımda ne yapacağımı düşünmekle. Alice ile..." İçini çekti. "O öpücükten pişman değilim ama pişman olsaydın seni suçlamazdım."

"Yok," diye teminat veriyorum. "Ciddiyim. Sen sadece... bana neyi kaçırdığımı hatırlattın." İçimi bir sıcaklık kaplıyor. "Daha önce hiç gündelik bir şey yapmamıştım. Angela sürekli denemem gerektiğini söyleyip duruyor. Hatta tüm eski arkadaşlık uygulamalarımı yeniden indirmemi istedi," diye ekliyorum çabucak.

"Angela." Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Dün gece sana mesaj atan oydu."

"Evet." Başımı salladım. "Kendisinden daha ağırmış gibi görünen büyük, kıvrırcık saçlı, gerçekten sıksa olan."

"Ah." Gözleri tanıma duygusuyla parlıyor. "Onu şimdi hatırlıyorum." Bana tekrar baktı, gözlerinde açıklanamaz bir şey vardı. "Yani... sadece sıradan bir şey arıyorsun."

Bunu söyleme şekli neredeyse bir soru haline getiriyor. Bir çeşit anlayış.

"Dünyadaki en kötü şey olmazdı. Değil mi?" Omuz silkiyorum, gözlerinden kaçıyorum.

Şans eseri ona baktığımda, öncekinden çok daha yakınımda olduğunu görüyorum. Vücudu üzerimde geziniyor, başı yüzlerimiz birkaç santim ayrılana kadar eğilmiş. Bunu başarmak için neredeyse çömelmesi gerekiyor. Bedenim onun hala muhteşem bir şekilde gömleksiz olduğunun, unutulmuş kapüşonunun kapalı bir yumruktan sarktığıнын farkında. Gözleri dudaklarıma kaydığında, havadaki bir şey değişiyor ve süper şarj oluyor, bir kıvılcım patlamasıyla çarpışmak üzere olan iki elektrik akımı haline gelene kadar.

"Ahududu." Dudakları kıpırdıyor ama aralarından geçen kelimeyi zar zor duyuyorum. Bir eli sol kaşımı düzeltmek, kaşlarımın çatılmasıyla oluşan gerginliği yumuşatmak için yukarı kalkıyor. "Dün gece tadın ahududu gibiydi."

Bir soluk, yavaşça alınan bir nefes, boğazımı terk ediyor. O da benim kadar dün geceyi mi düşünüyordu? Bir parçası

bundan etkilenen tek kişinin ben olup olmadığımı merak etmeye başlamıştım. D n gecenin tekrarını isteyen bir tek ben miyim diye. Kapalı kapılar ardında, aramızdaki bu Şey gösteri yapmakla ilgili olmadan. Neredeyse gerçek olduğuna inanmak için.

"Marcela." Eli ağzımın kenarına gidiyor, başparmağı alt dudağımın altında geziniyor. Oradaki sinir uçları vızıldayarak canlanıyor, ta ki vücudumda farkında olduğum tek deri parçası orası olana dek. "Bana burada ne yapacağımı söylemelisin. Bunu baŐlatması gereken kişi ben değilim... birçok nedenden dolayı."

O haklı, aklımın arkasından gelen bir uyarı söylüyor. Geçmişteki başarısız giriŐimlerime dayanarak her zaman sıradan biri olamayacağımı düşünmüştüm. Ama aramızdaki çekimi inkar edemem. İkimizin de bunu ne kadar çok istediğimizi inkar edemem.

Gözlerim onun ağzına kayıyor, yastık yumuŐaklıĐındaki dudaklarını hatırlıyorum. "Neden? Neye bulaştığımı bildiğimden emin olmamı istediğin için mi?" Sesimi sabit tutabilmem bir mucize. Başını sallarken gözleri kapanıyor. Parmak uçlarıma kalkıyorum, dudaklarım kulağını sıyrıracak kadar yaklaşıyor. "Senden hiçbir Şey beklemiyorum Theo. Bunun ne olduğunu biliyorum."

Dokunuşumun altında titriyor, omuzlarında tüyler diken diken oluyor. Benim yüzümden mi? Onun  zerindeki etkim bu mu?

"Emin misin?" Sesi nefes nefese, kızarmış yanaklarıma karşı ılık bir t rp  gibi. "     burada iyi bir adam olmaya çalışıyorum, Marcela. Ama sen bunu benim için inanılmaz derecede zorlaştırıyorsun."

EĞer bu onun gücü bana geri verme yoluysa, işe yarıyor. Sarhoş edici. Birbirimize zar zor dokunuyoruz ama hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Belki onun üzerindeki etkimin kanıtı, belki de derimin altında uğuldayan beklenti, ama her neyse, bana devam etmem için gereken cesareti veriyor.

Şansımı deniyorum ve boynunu öpüyorum, vücudunun dokunuŐum altında titremesinden zevk alıyorum. Kulağıma yaydığı gırtlak iniltisiyle. Elleri kalçalarını kavırıyor ama

Hareket edin. Yerlerinde kilitleniyorlar, aşılması gereken son bir tereddüt engeli. Çenesini öpüyorum, dudaklarına ulaşmadan hemen önce duruyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve kilitleniyor. Tıpkı dün geceki gibi, göz bebekleri kocaman açılmıştı.

"Bunu istiyorum, Theo-"

Ağzını benimkine dayamadan önce adını zar zor söyleyebildim. Birbirimizi çekiştirirken bu sefer ikimiz de kendimizi tutamıyoruz. Elleri bluzumun üzerinde geziniyor, benimkiler de çıplak tenimi okşuyor. Bacaklarının arkası kanepeye ulaşana kadar onu itiyorum. Oturmak için öpüşmeye bir an ara veriyor ve beni kucağına çekiyor.

Büyük eli enseme kavrarken dizlerim belinin iki yanında duruyor. Parmakları ensemdaki minik tüyleri takip ederek sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti yayıyor. Ellerim zaten aşırı ısınmış tenimi ısıtan çıplak göğsünde dolaşırken o çenemi öpüyor. Bedenlerimizin olabileceği kadar yakınız ama bu yeterince yakın hissettirmiyor. Aramızda hâlâ çok fazla katman var. Elleri belimden çekerek beni kucağına doğru itiyor. Pantolonundaki şişkinliği hissediyorum ve utanç verici derecede yüksek bir inilti çıkarıyorum.

Kötü fikir kötü fikir kötü- Düşüncelerimi bir kapıyı çarparak kapatır gibi kapattım, iyi bir önlem için kilitleri sürgüledim. Düşünmek yok, sadece bu. Sadece elleri saçlarımda, dudakları tenimde, uzuvları benimkilere dolanıyor, ta ki ben nerede bittiğimi, o nerede başladığını unutana kadar.

Sırtım koltuk minderlerine değene ve vücudu benimkinin üzerinde durana kadar yer değiştiriyoruz, bacaklar birbirine dolanıyor, eller kendi istekleriyle dolaşiyor. Sadece saatler oldu ama bütün bir geceyi yatağında onun ağzı benimkinde olmadan nasıl geçirdiğimi bilmiyorum.

"Tanrım, bunu özlemişim," diye mırıldanıyor tenime karşı, kelimeleri beynimden söküp alıyor.

"Senin gibi erkeklerin kurak dönemler geçirdiğini düşünmezdim."

Dudaklarıma karşı kıkırdıyor. "Bu da ne demek oluyor? Benden hoşlanan erkekler mi?"

"Neye benzediğini gördün mü?"

"Neye benzediğini gördün mü?" diye karşılık veriyor ve beni göğsüne çekiyor. Elleri bluzumun eteğiyle oynuyor, parmakları çıplak tenimde geziniyor. Ağzı yukarı doğru hareket edip dudaklarımı sert ve hızlı bir şekilde öptüğünde ben hala onun sözlerinin -neye benzediğini gördün mü- tadını çıkarıyorum. Daha yeni başlamıştık ama öpüşme şekli sanki zamanımız tükeniyormuş gibi. Kalçalarım kot pantolonlu ereksiyonuna, tam da ona ihtiyacım olan yere sürtünmek için bir ritim bulurken ellerimiz iç içe geçiyor.

"Tanrım, Marcela." İnliyor, elleri saçlarımı en lezzetli şekilde çekeştiriyor. "Eğer yavaşlamazsan bu iş başlamadan bitecek."

"Yavaşlamak istemiyorum," diye itiraf ediyorum, sesimin bu kadar boğuk çıkmasına şaşırarak. "Ama muhtemelen bunu yakında yatak odasına taşımalıyız."

İkimiz de bir santim bile kıpırdamıyoruz. Dudakları boynumda bir yol oluştururken yakıyor. Terli ellerim göğsünden aşağı kayıyor, ta ki kot pantolonunun düğmesini bulana kadar. Düğmeyi açamadan elimi çekince hayal kırıklığı ve hüsrana göğsüme doluyor. Ama "Yatak odası, Marcela." dediğinde yeniden canlanıyorum. Şimdi."

Doğru. Evet.

İsteksizce kanepeden kalkıyoruz ve onu yatak odasına götürüyorum. Beni öpmek için eğiliyor ama o öpmeden telefonumun alarmı sessizliği bozuyor. Aniden çalan ses ikimizi de o kadar ürkütüyor ki, kafalarımızı birbirine çarpıyoruz. Beyaz sıcak bir acı kafatasımın önünü yakıyor.

"Ow! Lanet olsun!"

Acı dolu bir ifadeyle başını tutuyor ama dudaklarında eğlenmiş gibi görünen bir sırıtış var. Komidinden telefonumu alıyorum ve derin bir iç çekerek alarmı kapatıyorum. Artık ruh hali resmen öldüğüne göre, bir iniltiyle yatağa uzanıyorum.

"Yakında işim var." Cinsel olarak hayal kırıklığına uğramış bir homurdanma olarak çıkıyor.

"Anladığım kadarıyla..." Gözleri eğlenceyle parlıyor.
"Sanırım gitsem iyi olacak."

"Ya da"- yataktan kalkıp ona doğru ilerliyorum
-"Üçüncü alarm çalana kadar kalabilirsin. Bu bize yaklaşık otuz dakika daha kazandırır."

"Üçüncü alarm mı?" diye soruyor, dudaklarımı öperken bile. Dizlerimin arkası yatağın kenarına çarparken bile. Ama aşağı itildiğimde ve sırtım yatağa çarptığında ona cevap veremiyorum, Theo üzerimde geziniyor. "Eminim birkaç şey için zaman bulabiliriz."

Bu gülümseme beni öldürecek.

On

Theo'nun bir süper gücü var: Zamanın normalden beş kat daha hızlı geçmesini sağlayabiliyor. Tam da kot pantolonunun düğmelerini açmışken üçüncü alarmım çaldığında aklıma gelen tek mantıklı açıklama bu. İkimiz de zor nefes alıyoruz, gözlerimiz kilitlenmiş, telefonum aralıksız çalarken bile.

"Bunun senin alarmın olduğuna emin misin?" Theo sanki bir trans halinden çıkıyormuş gibi soruyor, gözlerindeki bulanıklık açılıyor. Dengesini yeniden kazanmak istercesine başını sallıyor. "Ses farklı."

Haklı, geç de olsa fark ettim. Alarmım bangır bangır çalan zil seslerine ayarlı ama zil sesim çok daha yumuşak. Ben'in resmi ekranı doldurduğunda nefesim kesilerek ona bakıyorum.

"Çok özür dilerim." Ben aceleyle ondan uzaklaşırken Theo'nun gözleri endişeyle kırışıyor. "Buna bakmam gerek."

O tepki veremedi yatak odasını geçip banyoya daldım. Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapandığında, cevapla tuşuna basıp telefonu kulağıma götürüyorum.

"Alo?"

"Hey." Ben'in sesinde nadiren duyduğum bir tereddüt var. Ya da belki ben yansıtıyorum. Görünüşe göre bunu çok yapıyorum. Sadece bir kelime söyledi ve ben sımsıkı sarıldım, çarpışmaya hazırlanıyorum.

"Konuşmayalı uzun zaman olmuş gibi hissediyorum," diye devam ediyor.

"Evet," dedim. "Partide ve brunch'ta çok fazla zamanınızı almak istemedim. Bu arada ikisi de harikaydı. Herkes harika vakit geçirmiş gibi görünüyordu."

"Ben de öyle duydum." Ses tonu alaycı bir hal alıyor ama alay mı ediyor yoksa kesiyor mu anlayamıyorum. "Ben de bu yüzden seninle konuşmak istedim. İşten sonra buluşabilir miyiz? Eski günlerdeki gibi altılı bir paket Angry Orchards getiririm."

Aramızdaki mesafeyi korumak için hayır demeliyim. Ama reddedersem tuhaf bir şeyden şüphelenir mi? Ve konuşmak istediği şeyin bu olduğunu söyleyerek ne demek istiyor? Aralarındaki anlaşmazlık yüzünden Theo'yla görüşmemden hoşlanmıyor mu?

"Elbette," diyorum, ağzımdan çıkar çıkmaz bu cevap için kendimden nefret ediyorum. Bana bunun nasıl olduğunu sorarsa nasıl cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Gördüğünüz gibi, onu nişanlıınızdan uzaklaştırmakla tüm barı tükettiğimiz günün ertesi sabahı arasında bir yerde başladı. Şimdi çıkıyoruz ve hoşuna gitmediyse kusura bakma. "Çıkmanın" hayal gücünün çok ötesinde, uzayda bile olabileceğini boşverin.

Bunun sonu felaket olacak.

"Saat yedi nasıl?"

"Mükemmel," diyor. "O zaman görüşürüz."

Yatak odasına döndüğümde Theo yan dönüyor ve dirseğini kaldırarak kendini destekliyor. Sarı saçları çok sevimli bir şekilde dağılmış, bir çocuğunki gibi yukarı kalkmış. Elimde olsa başını kucağıma koyar ve bütün gün parmaklarımı saçlarında gezdirirdim. Yatağın üzerine diz çöküp elimi uzatmak üzereyken "Bu da neydi şimdi?" diye soruyor.

Göz kırpıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bir telefona cevap vermek için tuvalete koşmak. Ben o kadar da ilginç biri değil." Parmakları saçlarımla arasında kıvrılana kadar boynumun çizgisini takip ediyor. Sadece takılıyor olsa da, sözleri hâlâ tüylerimi diken diken ediyor. Tam onu itmek üzereyken, "Benden kurtulmak istiyorsan, bunu söyleyebilirsin" diyor.

Onun gitme düşüncesi daha da kışkırtıyor.

"İstediğim bu değil." Başımı sallıyorum. Omzuma yaslanıp iç çektiğinde rahatlamış gibi bir ses çıkıyor. "Ama yine de gitsen iyi olur. Gerçek dünya seni bekliyor."

"Tamam." Kendini geri çekerken dramatik bir inilti çıkarıyor. "İşten sonra bir planın var mı?"

Birden, keşke yapmasaydım dedim.

"Ben geliyor." Doğrudan yüzüne bakmaktan kaçınıyorum. "Muhtemelen biraz hasret gideririz. Uzun sürmez."

"Oh. Harika." Ağzı, beni mahvetmekle tehdit eden o şeytani sırtışa dönüşüyor. "Gittiğinde bana mesaj atar mısın?"

"Elbette." Yumuşakça gülüyorum. Bu gülümsemenin günün bu erken saatinde beni tahrik etmeye hakkı yok. "Güle güle."

Ama ikimiz de hareket etmiyoruz. Birbirimize o kadar uzun süre bakıyoruz ki hava ısınıyor. Ta ki kısa bir tereddüt anından sonra bana veda öpücüğü vermek için başını eğene kadar. Ancak dudaklarımız buluştuğu an, hiç de iffetli bir öpüşme olmuyor. Dili dudaklarımın arasından kayarken bir inilti çıkarıyorum, ellerim saçlarına dolanıyor.

Buna alışabilirim.

Vücudunun sıcaklığı kardeşiyle ilgili tüm düşüncelerin dağılmasına yardımcı oluyor. Angela bu konuda haklıydı - ribaundlar gerçekten harikalar yaratabilir.

Geri çekildiğimizde ağzı şaşkın bir sırtışa dönüşüyor. Gözlerini sımsıkı yumuyor, sanki az kalsın yine kendimizi kaptırıyormuşuz gibi utanıyor. Boğazımın arkasından yükselen kahkahayı gizlemek için yüzümü boynunun kıvrımına saklıyorum. Omuzları kendi kahkahasıyla sarsılıyor, bir eli başımı okşamak için kalkıyor.

"Gitmeliyim," diyor benden uzaklaşırken. "Gelmediğin için seni kovdurmadan önce."

"Doğru." Bu düşünce bir kova buzlu suyun yapacağı etkiyi yapıyor. Hızlıca telefonuma bakıp saati öğreniyorum. Hazırlanmaya başlamalıyım, hem de hemen. "Seninle yürüyeceğim"

dışarı."

Kapüşonunu oturma odasının zemininde buluyoruz. Başına geçirdiğinde sarı saçlarını daha da karıştırıyor. Saçlarına dokunmaya daha fazla dayanamayarak elimi uzatıp okşuyorum. Bana izin veriyor, dudakları onaylarcasına yumuşak bir hmm sesiyle titriyor. "Bir saat içinde bir görüşmem var."

"Oh, iyi şanslar!" Çarpıcı bir sarılmayla kollarımı ona doluyorum. Bir anlık şaşkınlıktan sonra o da bana karşılık veriyor. Bu sefer hiç sıcaklık yok, sanki bir şekilde dizginlenemez şehvet ve platonik dokunuş arasında sorunsuzca geçiş yapabiliyoruz. "Bu iş sende."

"Teşekkürler." Bana gülümsüyor, sanki dün gece olanlara hâlâ inanamıyormuş gibi. Gerçekten ben de inanamıyorum. "Akşama görüşürüz."

İşten sonra annem ev yapımı ürünlerden oluşan bir koleksiyonu bırakmak için uğruyor. Tortillalar, salsa kavanozları ve bahçesinden taze olgunlaşmış meyve ve sebzeler mutfak tezgahımı dolduruyor. Her şeyi yerine koymak için arkamı döner dönmez, akan suyun sesi kulaklarımı dolduruyor. İçimi çekiyorum ama tek kelime etmiyorum. Annemin lavabodaki bulaşıklardan daha fazla tahammül edemediği bir şey yok. Kendi lavabosu olmasa bile.

Ufak tefek olmasına rağmen annem hiç de çelimsiz değildir. Ev işlerine, bahçesine bakmaya, komşularıyla sosyalleşmeye ve çok sayıda gönüllü işe yetişmek için bu kadar enerjiye nasıl sahip olduğu hala merak konusu. Çalışırken bile meşgul olmanın yollarını buluyordu. Artık emekli olduğuna göre, bu durum hiç değişmemiş.

"Vay canına. Hiç geri durmamışsın." Boş meyve tabağıma koymak üzere bir avuç limon topluyorum. En azından uzun süre boş kalmayacak.

"Bunun sizi bir süre idare edeceğini düşündüm."

Azaldığını söylemiştin," diyor. "Domatesler bir ya da iki gün içinde olgunlaşmış olmalı. Çürümelerine izin verme, onları kaçırmak istemezsin. Onları daha uzun süre yetiştiremeyeceğim." Evde yetiştirilen domatesler yenilmez. Çocukluğumun yaz aylarında onları bir tutam tuzla tek başlarına yedim. Gerçekten de o sulu market domateslerini utandırırıldı.

"İnan bana, yapmayacağım."

"Bueno." Suyu kapatırken başını sallıyor. Siyah saçları kısa kesilmiş ama yine de kalın, parlak bukleler oluşturacak kadar uzun. Kırçıldan eser yok, demek ki yakın zamanda kuaföre gitmiş olmalı. Onu oturma odasına kadar takip ediyorum, orada kanepenin üzerine gelişi güzel atılmış pembe bir battaniyeyi katlamaya başlıyor. "Angela dün gece burada mıydı?"

Bakışlarından özenle kaçınırken yüzüm ısınıyor. Yetişkin bir kadın olabilirim ama annem beni asla küçük kızından başka bir şey olarak görmeyecek. Uzanıp Theo'nun kısa bir süre önce kullandığı battaniyeyi annemin elinden alma dürtüsü beni ele geçiriyor ama parmaklarımı gevşek yumruklar halinde kıvrarak bu dürtüyü bastırıyorum.

"Mm-hmm." İtirazsız bir şekilde başımı sallıyorum. "Ben de biraz sonra arayı kapatmak için gelecek."

"Ah." Düzgünce katlanmış battaniyeyi yere bırakıyor. "O nasıldı?"

"Güzel," diyorum. "O artık nişanlı, yani... bu da var." Aman Tanrım. Demek öyle. İşte bu. Sesim daha monoton çıkabilir miydi?

Neyse ki annem bunu fark etmedi. Heyecanla haykırıyor ve benden iyi dileklerini iletmemi istiyor. Ona ileteceğimi söylüyorum ve konu kapanana kadar mekanik bir şekilde başımı sallıyorum. Ne yazık ki benim için konuşmayı tehlikeli bir alana taşıyor.

"Bir süredir bana yeni birinden bahsetmiyorsun. Hâlâ o uygulamalarda mısın?" diye boş boş soruyor ama ben onun umursamaz tonuna inanmıyorum. Gerçi bana hiç baskı yapmamıştı.

Artık oturmuş bir kariyerim olduğu için bir sonraki uygun erkekle yuva kuruyorum, yine de onunla flört hayatım hakkında konuşurken geriliyorum. Pembe battaniye yanında düzgünce katlanmış, bu sabahın suçlu bir pastel hatırlatıcısı.

"Öyleyim ama biraz işe yaramazlar." Omuz silkmeye çalışıyorum ama omuzlarım gergin. "Randevulara ara veriyorum. Muhtemelen süresiz olarak."

Beni savunmaya geçiren bir kahkaha patlatıyor. "Bu neden komik?" diye soruyorum. "O günden sonra kimseyle çıkmadın.

baban ve sen çok mutlusun, değil mi?"

"Bu kadar erken pes etmek için çok gençsin." Başını sevgiyle sallıyor, sorumu duymazdan geliyor. Zaten retorik bir soruydu. Şu anda ne kadar mutlu olduğunu ve buraya gelebilmek için neler çektiğini biliyorum. "Gerçekten heyecanlandığın son çocuk Ben'di ve o da yıllar önceydi."

İlk çıkmaya başladığımızda ona ondan bahsettiğimi hatırladıkça hâlâ utanıyorum. Bana çıkma teklif ettikten sonra aradığım ilk kişiydi, ilk resmi randevum için heyecanlıydım. Tabii ki bu heyecan, bana erkeklerden çok okula odaklanmamı öğütlediğinde çabucak azaldı. Şimdi keşke bunu devam ettirse ve bana işime daha fazla odaklanmamı ve flört etmeye daha az odaklanmamı söylese. Ayrıca, ilişkimiz yürümediğinde ondan ne kadar hoşlandığımı bilmesi utanç verici.

"Keşke bana karşı dürüst olabildiğini hissetsen." Bir an için dairemdeki hava durmuş gibi hissediyorum. Nefesimi tutup ona bakıyorum ve bombanın düşmesini bekliyorum. "İlişkilerin başarısız olması normaldir. Benimle konuşabilirsin. Hayatını bilmek istiyorum. Bana biriyle görüştüğünü söylemek için nişanlanmayı bekleme. Tamam mı?"

Düşündüğüm şeyi söylemediği için rahat bir nefes alıyorum, yine de gerçeğe bu kadar yakın olmasından hoşlandığımdan emin değilim. Ona ismen bahsettiğim son erkek olarak Ben'den ilk kez bahsetmiyor. Belki de haklıdır ve ona ondan sonra gelenlerden bahsetmeliydim, hepsi başlangıçta fiyaskoya uğramış olsalar bile. En azından o

zaman, çıktığımı bildiği tek erkek Ben olmazdı.

"Aslında kulağa kötü bir fikir gibi gelmiyor." Parmağımı çeneme vuruyorum. "Yine de belki düğünden sonraya kadar beklerim, ne olur ne olmaz."

"Mensa olma!" Elimi tokatlıyor, nefesinin altında bana cık cık ediyor. Küçükken bana en sevdiği lakabı taktığında içimi bir nostalji dalgası kaplıyor. Yine de, mensa benim kitabımda gorda'dan çok daha iyi. Annemin sonunda bu lakabı bırakması çok zaman aldı, hatta onu sevecenlikten çok aşağılayıcı davrandığına ikna etmek daha da fazla zaman aldı. "Ben ciddiylim."

"Öyle olduğunu biliyorum." İçimi çektim. "Sadece söyleyecek pek bir şey yok. Yıllardır ciddi bir ilişkiye yakın bir şey yaşamadım. Belki de hiç."

Önce bana inanmayan bir bakış atıyor, ama yüz ifadem değişmeyince bana yeni bir ışıkla bakıyor. Bir süre öylece baktı ve sonunda "Neden olmasın?" diye sordu.

Ona nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Ben'e karşı karşılıksız duygularım ve biriyle çıkmaya karşı kararsızlığım arasında, iyi bir cevabım yok. Ama bunların sadece bahane olduğunu biliyorum. Gerçeği -bir ilişkimin onunki gibi bitmesinden korktuğumu- itiraf etmek çok acı verici. Yapmak istediğim son şey onu incitmek, bu yüzden bunun yerine saate bakıp zamanı ilan ederek soruyu geçiştiriyorum. Komşularından biriyle buluşmaya geç kaldığını fark edince koltuktan fırlıyor.

Ben'in gelmesinden otuz dakika önce ayrılıyor. Bu süreyi kendi kendime, her ihtimale karşı, hissetmem gereken heyecanı aktaracak şekilde haberi paylaşmanın yollarını çalışarak geçiriyorum.

Ben nişanlandı! Harika değil mi?

Evet, o eski top ve zinciri gönüllü olarak kendine zincirliyor. Ben de sizin kadar şaşırmadım.

Ben ve Alice'in başaracağını hep biliyordum.

Her zaman mı? Hayır. Bu daha çok her geçen yılla birlikte gelen kademeli bir bilgiydi. Her yeni anıtsal

ilişkilerinde ileri bir adım. Kendime karşı dürüst olursam, nişan kaçınılmazdı. Kendilerini sonsuza dek birbirlerine bağlamadan önceki son adım. Her zaman evliliğe doğru gitmiyor olabilirler ama bu her zaman son duraktı. Ancak şimdi son durağa yaklaştılar.

Ben saat tam yedide kapımın önüne geldi. Bir kolunun altında altılı bir Angry Orchard paketi var, eşiği geçtiğinde ondan alıyorum. Kanepeye yerleşiyoruz ve Ben'in evime en son ne zaman geldiğini düşünmeye çalışıyorum. Neredeyse bir yıl önceydi belki? Netflix'te bir film izlemiştik ve çıktığım bir adamı eski sevgilisiyle mesajlaşırken yakaladıktan sonra bana ilişki tavsiyeleri vermişti. Komiktir, Ben'e göre bu kesin bir tehlike işaretiydi, ama sonunda ayrıldığımızda, bu onun eski sevgilisi yüzünden değildi. Benimki yüzünden oldu. Bu ironi benim gözümünden kaçmadı ama Ben'in gözünden kaçmadı.

"Alice bana dün seni gördüğünü söyledi," diyor. "Havana Bar'da kardeşimle birlikte."

"Evet, güzeldi," diyorum çünkü bunu nasıl oynayacağımdan emin değilim. Flört hayatımla ilgili ondan sakladığım pek bir şey yok ama bu farklı hissettiriyor ve bunun tek nedeni Theo ve benim sürdürdüğümüz yalan değil. Burada o kadar çok gariplik var ki: Onunla çıktıktan yıllar sonra kardeşiyle çıkmam, aralarındaki sessiz düşmanlık, en başta bu ribaunda ihtiyaç duymamın sebebinin o olması. Daha da önemlisi, onunla arkadaş kalmak için bu geri dönüşe ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemez. Onu kaybetmek istemiyorum. O bunu göremiyor ama uzun vadede arkadaşlığımızı kurtarabilmemin tek yolu bu.

"Tatlı bir adam," diye devam ediyorum, aramızdaki keskin sessizliği doldurma ihtiyacı duyarak. "Şehirde koçluk pozisyonları aradığını söyledi. Ve eğer bu kalacağı anlamına geliyorsa, o zaman belki..." Ben'in gözlerindeki bakış beni hazırlıksız yakaladığı için sözümü kesiyorum.

"Marcela, biz yıllardır arkadaşız.

söylemek için." Elimi uzatıyor ve tüm duygularım ön plana çıkıyor. Parmaklarımız, aldatmak gibi hissettiren bir şekilde iç içe geçiyor ama bunu ona söylemeye hiç cesaret edemedim. Muhtemelen bana fazla düşündüğümü söyleyecekti. Belki de öyleyimdir.

"Kardeşim sana göre biri değil."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. Bu bir çeşit vahiy mi?

"İnanın bana, biliyorum. Şöhreti falan filan." Şarabımdan bir yudum almak için elimi onunkinden çekiyorum. "Ve onunla aradığım şey bu değil. Kabul etmelisin ki, eğer biriyle kaçamak yapacaksam, kardeşin mükemmel sayılır."

"Elbette, evet, Pazartesi gecesi bardaki herhangi bir rastgele kız için, ama senden bahsediyoruz," diye patladı, ses tonunu renklendiren hayal kırıklığıyla. "Onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsun. Senin incindiğini görmek istemiyorum."

Bu gece korumacı yönünün ortaya çıkacağını tahmin etmiştim ama ondan böyle bir tepki beklemiyordum. Aralarındaki düşmanlığı düşününce bile, kardeşiyle takılmama bu kadar karşı olacağını ve bunu açıkça söyleyeceğini hiç beklemiyordum.

"Sorunlarınız olduğunu biliyorum ama gerçekten o kadar kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona sordum. "Mesele

bu mu?" "Hayır, Marcela. Konu bu değil." Elimi tuttu. tekrar sıkıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Onun ela ışıltısında kendimi kaybetmemeye çalışıyorum. "Onun kadınlara karşı nasıl olduğunu biliyorum. Lütfen bunu yapma Marcela. Senin için endişeleniyorum."

"Olmana gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koymak için koltuktan kalkıyorum. Onun dokunuşunun bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum, oysa bu hisler tam anlamıyla başka herkese ait olmalı. Bu duyguların artık Theo'ya ait olduğunu sanıyor çünkü yıllardır ondan sakladığım gerçeklerden tamamen habersiz. "Her ne için endişeleniyorsan, e n d i ş e l e n m e m e l i s i n .

Burada kimsenin canı yanmayacak."

Tam bir şey söyleyecekken telefonu çalar. Ekranı baktığında kaşları çatılır. "Ben Alice. Bana bir dakika izin ver."

Telefona cevap vermek için mutfağa giriyor, kafası yarım duvarın arkasında kayboluyor. Hiç utanmam olmadığı için kollarımı göğsümde kavuşturup başımı arkaya yaslıyorum, en iyi dinleme pozisyonu. Telefonumu çıkarıp ana ekranda aşağı doğru kaydırıyormuş gibi yapıyorum.

"Hayır, evet, üzgünüm bebeğim. Hâlâ isteyim." Kaşlarım çatıldı. Neden Alice'e yalan söylüyor? "Elimden geldiğince çabuk eve geleceğim. Ben de seni seviyorum."

Yüzüme nötr bir ifade yerleşerek kanepenin ucuna geri dönüyorum. Döndüğünde kolçaktan ceketini alıyor. "Üzgünüm, gitmem gerekiyor. Ama lütfen." Ciddi bir ifadeyle gözlerime bakıyor. "Söylediklerimi bir düşün."

"Tamam." Başımı salladım. Ağzımdan çıkan her yalanın bir öncekinden daha kolay çıkması beni endişelendirmeli. "Söyleyeceğim."

"Güzel." Kapıdan çıkıp gitti. Suçluluk duygusu bunaltıcı ve rahatsız edici, ama daha da rahatsız edici olan, başka biriyle görüştüğüm için onu bu kadar gergin görmenin verdiği haz. Bunun gerçekten kıskançlık olduğuna inanmak için kendimi kandırmıyorum, ama hayal gücüm neredeyse hiçbir şeyi bütün bir ilişkiye dönüştürebiliyor. Alice'e nerede olduğu konusunda bile yalan söyledi.

Gelebileceğini söylememem gerektiğini biliyordum.

Bu kötü oldu. Fiziksel olarak bir sınırı aşmadık ama elim hâlâ dokunduğu yerden sıcak hissederken bunun doğru olduğunu söyleyebileceğimden emin değilim. Gözlerindeki endişe, tüm hileyi itiraf etmemi, onu incitecek bir şey yapmayacağıma dair güvence vermemi istedi. Kardeşinin onu ne kadar etkilediğini biliyorum. Ben'i herhangi bir şekilde incitmek, biraz fazla kıskançlık gibi gelen korumacılığının sınırlarını test etmek isteseydim, kardeşiyle çıktığımı düşünmesini sağlamak mükemmel bir yol olurdu. Ama gerçekten istediğim bu mu?

Theo. Theo'yu düşün.

Benim mükemmel dikkat dağıtıcım. Gözlerim kapandığında, onun gözlerinin içine baktığımı hayal ediyorum. İkiz fırtınalar. Gerçek gülümsemesini gösterirken parıldayan cerulean. Ellerim vücudunda gezinirken neredeyse siyah. Sıcak elleri belimde, gömleğimin eteklerini okşamadan önce beni yerime kilitliyor. Ağızlar birbirine çarpıyor, tadı hala dudaklarımda.

Sonra bu sabah ne dediğini hatırlıyorum, ağzı o hınzır sırtışıyla kıvrılmıştı.

Gittiğinde bana mesaj at.

On bir

Theo mesaj atıp onunla Northside Futbol Stadyumu'nda buluşmamı istediğinde CVS'teydim. Mesaja kaşlarımı çatarak bakıyorum, geceyi yatak odamın dışında hayal edemiyorum. Diğer elimdeki prezervatif kutusu bana suçlayıcı bir şekilde bakıyor, sanki ne duruyorsun bayan der gibi. Başımı sallıyorum ve yine de kasadan alıyorum. Gece bizi hala daireme götürebilirdi.

Stadyumda, onu tribünün tepesinde otururken buldum. Neyse ki stadyumun ışıkları hâlâ yanıyor, yoksa bütün gece onu aramak zorunda kalacaktım. Ben vardığımda tribünler gibi geniş saha da terk edilmişti. Çimlere bakıyor, mavi gözleri özlemle parlıyor. Hayatının gidişatından pişmanlık duyup duymadığını merak ediyorum. Geriye dönüp her şeyi farklı yapmak isteyip istemediğini.

Tribünün yarısına geldiğimde beni fark ediyor, ağzı sırtıyor. Duruma göre çeşitli gülümsemeleri olduğunu fark ettim. Bu gülümseme gözlerine kadar ulaşıyor; gözlerinin kenarları kırışıyor ve şefkatle parlıyor. Dostça gülümsemesi, bu sabah bana gösterdiği ayak parmaklarını kıvıran gülümsemenin folyosu.

Yanına yerleşiyorum ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. Onun sıcaklığı içime sızıyor ve havadaki erken sonbahar soğuğuyla mücadele ediyor. Günlerin hâlâ kavurucu olduğu ama gecelerin serinlemeye başladığı yılın o zamanı. Uçsuz bucaksız futbol sahasına bakarken başımı onun göğsüne yaslıyorum.

"Şu manzaraya ne dersin?"

"Evet." Hafifçe kıkırdıyor, nefesi başımın tepesinde ılık. "İlk stadyum maçını asla unutamazsın. Işıkları, kalabalığı. Yepyeni bir dünyaydı. Ben ve ben ortaokuldayken hep buraya gizlice girerdik. Nefes nefese kalmadan sahanın etrafında bir tur bile koşamazdık."

Gülüyorum. "Nefes nefese kaldığını hayal bile edemiyorum." "Bu sabah çok yaklaştım." Onunkini tokatlıyorum

ve güçlü eliyle elimi tutuyor. Parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve ben ürperiyorum. Suçluluk yok. İşte böyle hissettirmeli. "Bu kadar küçük biri için bu kadar vahşi olabiliyorsun."

"Beni test etme," diye uyarıyorum ve o da eğlenerek gülümsüyor. "Ee, görüşme nasıl geçti?"

"Cuma günü öğreneceğim," diyor. "Ama şansım oldukça yüksek görünüyor. Şimdi tek yapmam gereken bir daire bulmak ve arabamı buraya getirmek. Babamın eninde sonunda ona ihtiyacı olacak."

"Eşyaların ne olacak? Hala toplanman gerekmiyor mu?"

"Aslında bir aydan fazladır eşyalarımı topluyorum," diyor bana. "Tüm hayatının 10'a 10'luk bir depolama ünitesine sığabileceğini biliyor muydun?" Başımı sallıyorum, o da dişlerinin arasından bir nefes üflüyor. "Aslında biraz iç karartıcı."

"Yani aslında bana olanları tam olarak anlatmadın," diye hatırlatıyorum ona. "Şimdi konuşmak ister misin?"

"Dizim hiçbir zaman düzgün iyileşmedi," diye açıklıyor. "Lisede geçirdiğim eski bir sakatlık yüzünden. Ben bana sakatlıktan sonra ağırdan almamı söyledim ama ben dinlemedim. Kendimi zorlamaya devam ettim çünkü durursam elimde hiçbir şey kalmayacaktı." Boğazını temizlemek için bir an duruyor. "Ama takımın fiziksel antrenörüyle yaptığım son görüşmede bana oynamaya devam edersem dizime kalıcı olarak zarar verebileceğimi söyledi. Sonra bana bir seçenek sunuldu. Oynamaya devam edip her an kendimi tehlikeye atabilirdim ya da bırakıp gidebilirdim."

"Bana pek de seçme şansın varmış gibi gelmedi."

"Belki," diyor. "Ama emekli olmayı seçmemin tek nedeni bu değildi. Bulduğum noktaya gelmek için pek çok kötü seçim yaptım. Yapmamam gereken pek çok fedakarlık yaptım. Hayatım daha farklı olabilirdi, eğer ben..."

"Daha önce itiraf ettin mi?" Çekinerek sordum. "Alice'e mi?"

Omuz silkiyor ama ben onun umursamazlığına inanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Geçmişini değiştirmeye çalışmanın bir anlamı yok," diyor sonunda. "Eve geri dönmenin iyi bir fikir olduğundan emin değildim ama şimdi doğru olduğunu hissediyorum." Gözlerimle buluşmak için omzunun üzerinden bakıyor.

"Gerçekten mi? Dallas, San Antonio'dan çok daha havalı. Eminim orada kolayca bir koçluk pozisyonu bulabilirdin."

"Hayır," diyor kolayca. "Dürüst olmak gerekirse burayı hep özledim. En çok da annemi."

"Sen bir ana kuzusu musun?" diye soruyorum ve sesim alaycı bir tona bürünse de kalbim bu yeni bilgiyle kabarıyor. Yanakları kıpkırmızı kesiliyor ama ben onu rahat bırakıyorum. "Bunu sevdim. Ben de bir anne kızıyım."

"Öyle mi?" diye soruyor. "Babasının kızı değil misin?" Gözlerimi deviriyorum. "Siktir et onu."

Bir kahkaha atıyor ve ben de kolunu itiyorum. "Benimkini de sikeyim," diyor.

"Gidip birbirlerini becerebilirler." Beşlik çakmak için elimi uzatıyorum ve avucu benimkiyle birleştikten sonra parmaklarımızı tekrar iç içe geçiriyor. Bir hafta önce birbirimizi neredeyse hiç tanımıyorken şimdi ona dokunmanın ikinci doğamız haline gelmesi ne tuhaf. "Ortak baba sorunlarımız olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Diğer şeylerin yanı sıra.

"Bunun için bir kulüp olduğundan oldukça eminim" diyor. "Seninki ne kadar kötüydü?"

"Şey, ben on iki yaşındayken gitti ve o zamandan beri ondan haber almadım." Hayatınızın en kötü gününü kaç şekilde açıklayabileceğiniz, kaç şekilde evrilebileceği komik

Yıllar boyunca. Her şey ilk olduğunda, tüm o öfkeli duygular hala tazeyken, zihnimde sessizce öfkelenirken konuşmayı başkalarının yapmasına izin verdim. Birkaç yıl sonra, kızgınlığım hiç eksik olmadan sert bir şekilde ortaya çıktı. Şimdi söz konusu olduğunda, basit ve özlü konuşmayı tercih ediyorum. Bunca yıl sonra bile hala ne kadar acı verdiğini göstermemeye çalışıyorum.

Bir an boyunca sersemlemiş bir şekilde sessiz kaldı. Sonra "Tamam, sen kazandın." dedi.

Güldüğümde şaşırmış görünüyor. Dürüst olmak gerekirse ben de kendime biraz şaşırdım. Babamın gidişini açıkladığım onca yol varken, daha önce bu konuda hiç gülmemiştim. Ama itiraf etmeliyim ki, bir zamanlar bana bu kadar keder veren bir şeye gülmek iyi hissettiriyor.

"Peki ya baban?" Soruyorum, çünkü şu anda gülüyor olsam da bu detaylara girmeye hazır olduğum anlamına gelmiyor. "O kadar da kötü görünmüyor." Theo'nun çıktığı kızlar hakkında garip yorumlar yapması dışında.

"Boşanmadan önce anneme davranış biçiminden nefret ediyordum," diyor. "Beni yanlış anlamayın, ikisi de pek çok hata yaptı. Ama nasıl ilerleyecekleri konusunda anlaşıyorlardı. O... anneme bir sürü isim taktı." Başını sallıyor. "Onun için ayağa kalkmaya çalıştığımda çok kavga ederdik."

"Bu korkunç bir şey." Ailesinin boşanması hakkında ne kadar çok şey bildiğimi belli etmemeye çalışıyorum. İlk tanıştığımızda, Ben ve ben ilk olarak terk edilme sorunlarımız üzerinden birbirimize bağlanmıştık. Ebeveynlerimize karşı beslediğimiz tüm karmaşık duygular hakkında konuşarak saatler geçirirdik. Annelerinin, ilişkilerini düzeltmek için verdiği mücadeleden sonra bile babalarıyla olan evliliğinin onu boğduğunu hissettiği için ayrıldığını biliyorum. Ama kararını çoktan vermişti, Ben'i lisenin son üç yılında babası tarafından yetiştirilmek üzere bırakmıştı.

Ve sonra kavga çıktı. Çünkü tüm terk edilme sorunlarının kökeninde sadece annesi yoktu. Theo da oradaydı.

"Ve asistanıyla aldatan kendisi olduğu halde ailemizi parçalayan şeyin futbol olduğunu söyleme cüretini gösterdi. Tam bir şaka." Theo elini yüzüne sürüyor.

"Futbolun bununla ne alakası var?" diye sordum. Cevap vermeyince tekrar deniyorum. "Ayrılma şeklin yüzünden mi?"

Merak ediyorum ama kendime engel olamıyorum. Alice ve bu yeni bilgi külçesi arasında, aralarında ne olduğunu hiç olmadığı kadar merak ediyorum. Ama Ben bana hikâyenin tamamını anlatmadıysa, Theo'nun anlatma ihtimali nedir?

"Boş ver," diye geri adım attım. "Buna cevap vermene gerek yok."

"Sorun değil," diyor. "Bu da işin bir parçası. Ailem... çok fazla. Onlardan uzak durmaya ihtiyacım vardı ama bunu sağlıklı yollarla yaptım. Annem dışında onları olması gerekenden daha uzun süre görmezden geldim. Onlardan neden uzaklaşmam gerektiğini herkesten çok o anladı."

Sen kaçtın. Bunu söylemek dilimin ucunda ama kelimeleri ve ortaya çıkarabilecekleri yargıları yutuyorum. Ben'in bana anlattığı ya da anlatmadığı ne olursa olsun, parçası olmadığım bir geçmiş için onu suçlayamam. Kardeşiyle olan sorunları sadece ve sadece kendisine ait.

"Harika. Babamın Cuma gününe kadar arabasını geri alması gerektiğini hatırladım. Alice'in beni bu hafta sonu Dallas'a götürmesi gerekiyordu ama şimdi..."

"Tuttum seni," diyorum, güven verici bir elimi koluna koyarak. "Bunun için endişelenme."

"Teşekkür ederim." Rahat bir nefes aldı. "Bu benim tabağımdan bir şey eksiltti. Artık her şey gerçekten oluyor." Tekrar sahaya bakıyor ve ona burada tek başımıza olmamızın sorun olup olmadığını sorduğumda, "Stadyum müdürü iyi bir arkadaşım. Burada yalnız kalabilmem için anahtarları bana ödünç verdi. Başladığım yer hakkında biraz fikir sahibi olayım diye."

"Peki ya sen? Biraz bakış açısı kazandın mı?"

Bir an sessiz kalıyor, gözleri düşünceli. "Henüz emin değilim."

Acaba Alice'i mi düşünüyor, lisedeki arkadaşlıklarını mı? Hiç şüphesiz onun kendisi için tek olduğunu anladığı anı. Onu sonsuza dek kaybettiğini anladığı anı.

"Onun hakkında benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Alice. Aramızda hiçbir şey hissetmiyoruz, bu yüzden kıskanacağımdan falan korkmana gerek yok. İhtiyacın olursa ben iyi bir dinleyiciyim."

"Onu düşündüğümü nereden bildin?" Belli belirsiz şaşırılmış görünüyor.

"Birlikte büyüdüğünüzü söylemiştiniz. Sanırım buna lise de dahil," diye hatırlatıyorum. "O bir amigo kızdı, değil mi? Onu bu sahada çok görmüş olmalısın."

Onun da böyle söylediğini hatırlıyorum, çünkü Ben de futbol takımındaydı. Üçünü burada kendilerine biçilen rollerde, gelecek yıllarda hayatlarının nasıl şekilleneceğinden tamamen habersiz hayal etmek benim için çok kolay. Ne kadar kaotik, karmakarışık bir karmaşa olurdu.

"Evet." Esprili bir şekilde gülüyor. "Evet, bu sahada birbirimizi çok gördük. İlk yılının her öğlenini birlikte geçirdik. Bir dönem en iyi arkadaşımdı."

"Şimdi en iyi arkadaşın kim?" Angela olmadan hiçbir yerde olamayacağımı bildiğim için soruyorum. Omuz silktiğinde, kalbim onun için biraz kırılıyor. Gözlerime bakmıyor. Omuzları yorgunluktan öne doğru çöküyor. "Bu yüzden mi bu kadar yalnız görünüyorsun?"

"Hadi senin hakkında konuşalım," diyor aniden, benden uzaklaşıyor ve vücudu bana doğru dönene kadar yer değiştiriyor. Ben de dönüyorum, ta ki birbirimizin önünde bağdaş kurup oturana kadar. "Birlikteyken benim hakkımda konuşmak için çok daha fazla zaman harcıyoruz ve bundan hoşlanmıyorum." Sesinde alaycı bir ton var ama fark edilir bir gerginlik de var. Hâlâ gözlerime tam olarak bakamıyor.

"Tamam," diyorum, sırf onu yatıştırmak için ona ayak uyduruyorum, ama şimdi dikkatlerin üzerime çevrilmesinden biraz korkuyorum. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Neden aniden bir kaçamak yapma ihtiyacı duydun? Senin de unutmaya çalıştığın biri mi var?" Gözlerimi hemen ondan kaçırıyorum. Geri dönüp baktığımda kendi kendine sırtıyordu. "Savunmasız olan olmak o kadar da eğlenceli değil, değil mi?"

"Rica ederim," diyorum, yumuşayarak, ama sesimde bir parça burukluk var. Çünkü az önce bana Ben'e olan hislerimi itiraf etmem için mükemmel bir fırsat verdi ve ben bunu istemiyorum. Belki de benimle bu kadar çok şey paylaşmışken bunu ondan saklamam haksızlık ama...

Peşinden gideceğim son kişi kardeşime aşık olan biri olmalı.

Gerçeği bilseydi her şeyi iptal eder miydi?

Kendime bunun bir anlamı olmadığını söylüyorum. Sadece sıradan bir ilişkimiz var. Aramızda güven yok, sadakat yok. Alice'e olan aşkını neredeyse itiraf ettiği zaman peşimden koştuğu gibi koşmuyor. Aynı şey değil, o yüzden gerçeği bilip bilmemesinin ne önemi var?

Bir ismi atlamak yalan söylemek değildir ve benim de tek yaptığım bu. "Peki, tamam. Haklısın. Biri var." Nefes alıyorum. "O... üniversiteden bir arkadaşım. Arkadaş olarak daha iyi olduğumuza karar vermeden önce birkaç kez çıktık. Belki o zaman bunun doğru olduğunu düşünmüştüm ama ayrıldıktan sonra neredeyse her günü birlikte geçirdik. Farkında bile olmadan ona aşık olmuştum. Ta ki o başka kızlarla çıkmaya ve benimle onlar hakkında konuşmaya başlayana kadar. Bu hiç beklemediğim bir yumruktu."

Söylemediğim şey, benden sonra sadece bir kız vardı. Alice. Ama geri kalan her şey tamamen doğru.

"Evet, bunun ne kadar acı verebileceğini biliyorum," diyor. "Daha çok sevdikleri kişi sizinle akraba olduğunda daha da kötü oluyor. İnanın bana."

"Haklı olduğunuza eminim. Ama... bilmiyorum." Düşüncelerimi toparlamak için bir nefes daha alıyorum.

Ben'in ilişkilerime girdiği zaman. Hiçbir erkek benim için yeterince iyi değildi ve yaptıkları her hata anlaşmayı bozuyordu. Onun bende gördüğünü benim de görebilmeyi dilediğini, böylece nasıl bir insanı hak ettiğimi tam olarak bilebileceğimi söylerdi. Ama zaman geçtikçe, bu standart daha da imkansız hale geldi. Kendi payıma düşen boktan adamlarla çıktım, ama asla adil bir şans vermediğim pek çok kişi olduğunu da itiraf edebilirim.

"Ayrılık beni çok şaşırttı. Aynı sayfada olduğumuzu sanıyordum ama belki de tüm ilişkimizi yanlış yorumlamışım."

"Ya da belki de başından beri seni yönlendirmiştir," diyor. "Erkekler aptaldır. Bazen gerçekten ne istediğimizi bilmediğimizde bunu yaparız. Ya da çok geç farkına vardığımızda."

"Belki," diyorum ama buna tam olarak inandığımdan emin değilim. "Peki, onunla hâlâ konuşuyor musun?"

Dişlerimin arasından yalan söylemeden önce bir süre tereddüt ediyorum. "Hayır. Şu anda ciddi bir ilişkisi var, o yüzden mesafemi korumanın daha iyi olacağını düşündüm."

Onu asla gerçekten unutamam bile, bir gün bunu yapacak gücü bulabilmek için dua ediyorum. Ben'e ve kendime karşı çok daha iyi bir insan olurdum. Ama tüm bu toparlanma bunun için: Ben'i unutmak için, böylece daha sonra arkadaşlığımıza zarar vermeyeceğim.

"Belki sen de Alice'e aynısını yapmalısın. Biraz mesafe koy." Bunu önerdiğim için ikiyüzlüyüm ama o benden daha kötü durumda, değil mi? Ne de olsa nişanlarını bozmaya çalışan oydu.

"Evet." Başını sallıyor, teslim olmuş gibi. Daha fazla karşı koymaya çalışmamasına biraz şaşırdım. "Muhtemelen haklısın."

"Peki iyi bir başlangıç ne olurdu biliyor musun?" Kaşları soru sorarcasına kırışıyor. Eğiliyorum ve çantamdan bir kutu prezervatif çıkarıyorum. Benimle kutunun arasına bakarken çenesi düşüyor. "Buradan çıkmak ister misin?" Ona en alaycı gülümsememi veriyorum.

"Şaka mı yapıyorsun?" Kollarını belime dolayarak beni

tribünden aŖađıya savurdu. Yüksek sesle bir çığlık attım,

Kollarını sıkıca kavradı. "Hadi gidelim, kadın!"

On iki

Aceleyle daireme geri dönüyoruz ve aynı anda binamın önündeki otoparka varıyoruz. Yanıma yanaşıyor, arabasından atlıyor ve hemen kapımı açmak için aracın etrafında koşuyor. Beni öperken elleri yüzümü kavırıyor ve tadı rahatlama gibi geliyor. Sanki bütün gün nefesimi tutmuşum da sonunda bana istediğim havayı veriyor. Her seferinde gizli ve yepyeni hissediyorum, sanki her an her şey elimizden kayıp gidebilirmiş gibi.

Sonunda daireme girmeyi başardığımızda, beni kapıya doğru itiyor ve ellerimi başımın üzerinde kenetliyor. Zihnim bulanıklaşana kadar beni öpüyor ve onun sert bedenini benimkine karşı hissetmek için can atıyorum. Ellerim saçlarına dokunmak için avuçlarından kayıyor ve gömleğime doğru ilerliyor. Ağzının içinde istemsiz bir inilti çıkarıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Bu senin için çok hızlı ilerlemiyor, değil mi?" diye soruyor, dudakları boynumda geziniyor. Başımı sallıyorum ve tenime karşı sırtıyor. "Tanrıya şükür."

Gömleğimin eteğini kaldırıyor ve kollarım kendiliğinden yukarı kalkıyor. Karanlıkta umutsuzca birbirimize sarılmadan önce gömleğimi bir hamlede çıkarıp yere atıyor. Dudaklarımız tekrar buluşuyor, dillerimiz en bağımlılık yapıcı şekilde çarpışıyor. Ellerim gömleğinin altında geziniyor, kumaşı yukarı doğru çekerken cebimde titreyen telefonumun vızıltısı anı bozmakla tehdit ediyor. Gömleği sıyrıldığında ve ten tene olduğumuzda buna aldırmıyorum. Ellerim yontulmuş göğsünde geziniyor, parmaklarım

kas girintileri arasında koşuyor. "Yatak odası mı?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

Kuvvetle başını sallıyor, başı panjurların arasından sızan loş ışıkla belirginleşiyor. Parmaklarım onu öne doğru çekmek için kot pantolonunun kemer köprülerinde kıvrılıyor ama telefonum tekrar titrediğinde sinirli bir inilti çıkarıyorum. Kotumun cebinden çıkarıp oturma odasına fırlatıyorum. Dudaklarımız tekrar buluşmadan önce Theo başımın yan tarafına doğru bir kahkaha atıyor.

Theo "Kahretsin" demeden ve cebinden kendi telefonunu çıkarmadan önce odanın çok uzağına gitmemiştik. Ekranı kardeşinin bir fotoğrafı dolduruyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Lanet olsun ona.

"Seni de arıyor muydu?" diye soruyor, telefonunu uzatarak.

"Bilmiyorum. Kontrol etmeye zahmet etmedim," diye itiraf ediyorum dudağımı ısırarak.

"Ben...?" Sözünü kesiyor.

O an resmen öldürüldü. Tanrım, neden bu sürekli başımıza geliyor? Başımı sallayıp ondan uzaklaşarak atılmış gömleğimi arıyorum. Karanlıkta onu bulabilmem bir mucize, tek ışık izi Blu-ray oynatıcımın saati göstermesinden geliyor. Gömleğimi tekrar giydikten sonra koridorun ışığını yakıp oturma odasına geçiyorum. Theo kanepede oturmuş, buruşuk ve sinirli görünüyordu. O kardeşiyle konuşurken ben de telefonumun nereye düştüğünü arıyorum ve sehpanın altına sıkışmış halde buluyorum. Elbette, bildirim ekranımda Ben'den gelen iki cevapsız arama var.

"Neden bilmek istiyorsun?" Theo kardeşine sorar. Ben'in cevabı karşısında gözlerini devirir. "Çünkü bu seni ilgilendirmez." Bir duraklama daha. "Ben, bırak kendi kararlarını kendisi versin. Bunun onunla bir ilgisi yok-" Telefonu kapatmadan önce sinirli bir ses çıkarıyor. Bana bakıp "Tanrım" dediğinde korku omurgamdan yukarı tırmanıyor.

"Ne?" Ben soruyorum. "Ne dedi o?"

Theo'nun çökmüş halini görünce kalbim hızla çarpıyor. Sert bir eliyle yüzünü ovuşturuyor, göğsü nefes alıp verirken hızla inip kalkıyor. Hâlâ hızlı nefes alıyorum ama şimdi çok farklı bir nedenden dolayı.

"Sana benden bahsetti mi?" Başını kaldırıp bana baktığında, gözleri beni olduğum yerde sabitliyor. "Beni görmeye gelmeden önce mi?"

Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum, gözlerim yüzünde bana ne düşündüğünü gösteren herhangi bir ipucu arıyor. Ama ne kadarını ele verdiği bakılırsa taştan oyulmuş gibi. Sonunda başımı salladığımda bir nefes veriyor. Kanepede arkasına yaslanırken vücudu sönüyor.

"Sadece senin yüzünden değil," diyorum hemen. "Biriyle çıkmaya başladığımda Ben hep böyle davranır. Bu korumacı, maço bir saçmalık, ama sadece incinmediğimden emin olmak istiyor."

"İnanın bana. Her şeyin benimle ilgisi var." Kaşlarını çatarak saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor. İki elimle karnımı tutuyorum. Bu açık müdahale Ben'in geçmesini hiç beklemediğim bir çizgi, ama bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum. Hem de hiç. Alice ne düşünürdü? Ve neden bize karşı bu kadar katı?

"Tam olarak ne dedi?"

"O sadece... gerçekten senin yanında olmamı istemiyor," diyor, bir elini çenesinin altına koyarak. "Bak, ben kardeşimle yakın değilim. Alice yıllardır bunu değiştirmemizi istiyor. Ben, görüşmeye devam edersek sana zarar vereceğimi düşünüyor. Ve görünüşe göre, bunun olmasını engellemek için gece yarısından sonra ikimizi de arayacak kadar ileri gidiyor."

Kaşlarımı çattım. "Kulağa mantıklı geliyor."

Kuru kuru gülüyor. "O kadar ileri gittiğine göre seni gerçekten önemsiyor olmalı." Ama gözleri bu konuda hiç ikna olmadığını belli edecek şekilde kısılmış.

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü kendime güvenmiyorum. Ama gözlerini üzerimde hissediyorum, düşünüyor.

"Gitmek zorunda değilsin." Bir adım öne çıktım.

mahkumiyet beni daha yakına çekiyor. Üstüne çıkarken elimle omzunu destekliyorum. Ne olduğunu anladığında gözleri hafifçe açılıyor ve sonra arzuyla bulanıklaşıyor. Kendimi onun kucağına bırakırken dizlerim vücudunun her iki yanında duruyor. Elleri belime yerleşirken gözleri yüzümden ayrılmıyor. Ona doğru eğilip boynunu öpüyorum. Gırtlaktan bir inilti çıkarıyor, hareket dudaklarımda titreşiyor.

"Kal," diyorum. "Bana söylediği her şeyi yapmak zorunda değilim, biliyorsun."

"Sana benden uzak durmanı mı söyledi?"

Hafifçe geri çekiliyor, bana bakarken gözleri kırışıyor. Sanki yüzündeki endişeyi gidermek istercesine başparmağımı kaşının üzerinde gezdiriyorum. Başımı sallıyorum, her ne kadar satır aralarını okursanız tam olarak söylediği şey bu olsa da. Ona doğru tekrar eğildiğimde alınlarımız birbirine değiyor, ellerim geniş göğsünün üzerinde geziniyor. Kalbi avuçlarımda altında hızla atıyor, sert bir davul sesi benimkinin de çılgınca çarpmasına neden oluyor. Bu sinir mi, yoksa daha fazlası mı?

Adımı iç çekerek söylüyor. Aynı nefesi paylaşıyor olmamıza rağmen zorlukla çıkarabiliyorum. Ağzına bakmaktan kendimi alamam da. Ya da benimkinde olmasını dilememe rağmen. Elleri saçlarıma doğru ilerliyor, yüzlerimizi daha da yakınlaştırırken buklelerin içine batıyor.

"Bana yalan söyleme Marcela" dediğinde dudaklarımız hafifçe birbirine değiyor.

Ondan uzaklaşırken kalbim tekliyor. Bu gece ona zaten bir kez yalan söyledim, ama bunun suçluluğu şu ana kadar aklıma gelmemiştir. Özlemine çektiğim adamın kardeşi olduğunu bilse ne hissederdi? Bir yanımla Alice'le olan durumunu göz önünde bulundurunca anlayacağını düşünüyor. Ama ona gerçeği söyleme düşüncesi bile midemi sıkıştırıyor.

Theo tereddüt ettiğimi hemen anlıyor. Elleri yanaklarımı kavrayacak şekilde aşağı iniyor ve beni doğru düzgün nefes alabilmem için yeterince itiyor. Titrek bir nefes alıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değiliz Marcela," diyor. "Ben

senden bir şey beklemiyorum. Ve eğer kardeşimin uyarısı seni etkilediyse... durabiliriz. Bunu yapmanı istemiyorum..."

"Theo-"

"Marcela, sorun yok." Kanepedeki yerinden kalkıyor, beni tekrar kanepenin minderine yatırmadan önce hızlı bir hareketle üzerinden kaldırıyor. Bu hareket onu sarsmadı bile.

Bir an için afalladım. Üniversitenin ilk yılında, bir gün dersten sonra ana binanın dışında bileğimi burktuğumda Ben'le birlikteydim. Hemen canlandı, yoldan geçen birine yemekhaneden bir torba buz ve ayağımı sarması için bir şey getirtti. Ama beni kaldırmaya çalıştığında yüzünün rengi soldu. Sırık gibiydi ve o zamanlar daha da zayıftı, bu yüzden onu durdurmaya çalışmışım. O an ikimiz için de çok farklı nedenlerden dolayı utanç vericiydi.

Ben kahraman olmayı seviyordu, sonradan fark ettim. Yoldan geçen kişi kampüs doktoru ve tüm işlerle birlikte geri döndüğünde

-

Sargı bezleri, pamuk topları ve sıyrık için ovalama alkolü, bir çift koltuk değneği... İzlemediğimi sandığında Ben'in yüzünü inceledim. O anda benim için endişelendiğini düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum ki onun için bir şeyler yerine oturmuştu. O doktor, Ben'in yardım çağırmadan birkaç dakika önce yaptığı gibi benimle ilgilendi. Sahip olmadığı fiziksel güçle beni yerden kaldırmaya çalışmadan önce.

İki gün sonra bana "arkadaş olarak daha iyi" cümlesini kurdu. Yıllarca bu iki anı birbirine bağlamamak için çok uğraşmışım. Ama-

Kafamı sallayarak beynimdeki bu davetsiz misafiri temizliyorum. Kardeşi oturma odamda onun hakkında konuşurken, şu anda düşünmek istediğim en son şey bu.

Theo anlayışlı olmaya çalışarak, "Anlıyorum," diyor. "Onu benden daha uzun süredir tanıyorsun. Elbette benim yerime onun senin için en iyisini bildiğine inanırsın."

Güvenin bizimle bir ilgisi yok. Theo ve benim yaptığımız şey için buna ihtiyacımız yok. Aramızda hiçbir bağ, hiçbir duygu ve gerçek bir bağa yakın hiçbir şey yok.

Ben'e gelince, ona bir kez güvenmiştim. Belki de çok fazla, daha iyi bilmem gerekirken. Ne zaman bana olan güvenini yeniden inşa etse, bunu her zaman acı gerçekler takip ediyor. Benden ayrılıyor ama hayatında hâlâ bir öncelik olduğumu kanıtlıyor. Alice ile birlikte olmak, ama çıktığım erkeklerin bana sunduklarından çok daha fazlasını hak ettiğime dair bana güvence vermek. Alice'e evlenme teklif etmesi son darbe oldu.

Theo'nun tekrar aptalca bir şey yapmayacağına güvenmiyorum ama Ben'in ona duyduğu güvensizliği de paylaşıyorum. Theo'nun yaptığı hiçbir şey kardeşinin ona karşı duyduğu küçümsemeyi haklı çıkarmaz.

Theo ayağa kalktığı anda kalbim sıkışıyor. Gidiyor. Ayağa kalkıp onu kapıya kadar geçirirken aklımdan kalmasını sağlayacak yollar geçiyor.

"Bunun hiçbir şeyi değiştirmesi gerekmiyor," diyorum ona. "Tanrı aşkına, ben yetişkin bir kadıyım. Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Ben bunun sadece bir..." Aklım doğru kelimeyi bulmak için dönüyor.

"Kaçamak mı?" Theo teklif ediyor. "Ribaund?"

"Ya öyle ya böyle." Omuz silkiyorum. "Bir yolunu buluruz. Ama tüm bunların yanı sıra, biz arkadaşız, değil mi?"

Bunun üzerine biraz erir. "Umarım öyledir." Bunu söylediğini duymak içimi rahatlattı.

"Elbette öyleyiz." Omuzlarıma çöken yorgunluğa rağmen dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Fiziksel şeyler bir yana, nişan partisinden bu yana gerçekten hızlı arkadaş olmuşuz gibi hissediyorum. Cumartesi gününden bu yana onun iyiliğini bu kadar önemsemeye başlamam beni şaşırttı. Daha yeni başlamışken arkadaşlığımızı kaybetmek istemiyorum. Aklımın bir köşesindeki "kaybetmek istemediğin tek şey bu değil" düşüncesini görmezden gelip bir adım öne çıkıyorum.

"Ben senden daha fazlasını beklediğimi düşünüyor. O

bunun ne olduğunu bilmiyor. Bu yüzden bu kadar zahmete giriyor."

Theo düşünceli bir şekilde gözlerini kısıyor. Sanki söylediklerimin mantıklı olduğunu fark etmiş gibi aniden başını sallıyor. Belki de bu gerçektir ve bencilce olmasını istediğim kıskançlık değildir. Ama Ben'in gerçeği ya da en azından Theo'yla olan ilişkimdeki gerçeğin bir parçasını bilmesine de hazır değilim.

"Önce bunun ne olduğunu anlayalım," diyorum ayaklarımın üzerinde düşünerek. "Sonra insanlara bizim hakkımızda ne söyleyeceğimize karar verebiliriz. Tamam mı?"

"Kulağa hoş geliyor." Başını sallıyor, ağzı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Bunu görünce bile rahatladım.

On üç

Bu Ben'in nefret ettiğim birine dönüştüğü ilk sefer değil. Eminim son da olmayacak, ama her zaman bunu telafi etmeyi başarıyor. Tek kelime etmesem bile ona kızgın olduğumu bir şekilde hissedebiliyor. Ona göre, belki de sessizliğim çok şey anlatıyor.

Alice'le ilk birlikte olduklarında, günün son dersinin dışında beni takip edene kadar tüm mesajlarından kaçtım. "Benden kaçıyor musun?" O alaycı tavrıyla, acıyı hafifletmek için yarım bir gülümsemeyle sormuştu. Meşgul olduğuma dair bir bahane uydurmuştum, ama bana bunu söylemek yerine yemek salonuna kadar eşlik etti ve bana erken bir akşam yemeği ısmarladı. Saatlerce konuştuk ve Alice'in adını bir kez bile anmadı, sanki bunun benim için hassas bir nokta olduğunu biliyor gibiydi. Beni arabama kadar geçirdiğinde, en başta ona neden kızdığımı unutana kadar beni güldürdü.

Beni kızdıran başka insanlarla çıkmaya başlaması değildi, gerçekten değil. Bu kaçınılmazdı. Sanırım sadece ondan nefret etmek için bir neden arıyordum, daha doğrusu ihtiyacım vardı, hayatıma devam etme sürecini başlatmak için. Ondan kaçmak için, gerçi o bana hiç izin vermedi.

Cuma günü öğleden sonra Ben'den beni dondurmakla tehdit eden bir mesaj aldım. İş yerindeki ödünç verme masasındayım ve istediğim gibi çıldıramıyorum, kütüphanede beni görecekt çok fazla insan yok. Sadece bir sürü güvenlik kamerası var. Bir cevap yazıyorum ve sonra her kelimeyi siliyorum. Bir iniltiyi bastırarak mesajını tekrar okudum ve bundan kurtulmanın olası bir yolunu bulmak için beynimi zorladım.

Theo'yu sizinle Dallas'a gelmem için ikna ettim.
Umarım sorun olmaz.

Bu kesinlikle iyi bir şey değil ama şüphesini çekmeden bunu ona söylemenin bir yolunu bulamıyorum. Eğer Theo'nun brunch'ta yaptığı kadar açık olursam, Ben'e karşı bir şeyler hissettiğimi öğrenmemesine imkân yok. Sıkışık bir yerde dört buçuk saatlik bir yolculuk sırasında bir şeyleri ele vermek zorundayım. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

Onun esprilerine çok mu gülüyorum? Komik bile olsalar duygularım beni onun berbat mizah anlayışının gerçekliğine karşı körleştirdiği için mi anlayamıyorum? Bakışlarım biraz fazla mı uzun sürüyor? Onun yanında ellerim titriyor mu?

Kütüphane asistanlarından biri tarafından masa görevinden azat edildiğimde, arka tarafa yürüyorum ve Angela'nın çalışma masasının önündeki koltuğa oturuyorum. Bilgisayar monitöründen başını kaldırıp kaşlarını kaldırarak bakıyor.

"Yalan söylediğimi anlayabiliyor musun?"

"Yüklü bir sorudan bahsediyoruz." Gülüyor, diyaframından gelen büyük bir kahkaha. Kaşlarımı çattığımda yüz ifadesi mahcuplaşıyor. "Önce kitap kulübü için bulduğum bu parlak fikir hakkında konuşabilir miyiz?"

Zihnim hâlâ Ben'in son mesajından dolayı dönüyor olsa da kaşlarım kendiliğinden kalkıyor. Ama işin şu an için iyi bir dikkat dağıtıcı olacağını umarak vazgeçiyorum.

"Devam edin. İşiniz bittiğinde de son soruma dönün."

"Tamam." Sandalyesinde dönüyor, tekerlekler hareketiyle birlikte takırdıyor. "Kitap kulübü tartışması için bulduğumuz gün, en sevdiğimiz YA karakterleri gibi giyinmeliyiz."

Bir nefes verdim ve sonra uzanıp omuzlarını kavradım. "Angela, sen bir dahisin." Heyecanını haykırıyor. "Okuyuculara da giyinmelerini söyleyelim mi?" Ben soruyorum. "Etkinlik iki hafta sonra, sence bu yeterli mi?"

zaman?"

"Aslında bu ilk seferde sadece biz olmalıyız diye düşünüyordum," diyor Angela. "Sonra onları bir dahaki sefere giyinmeye teşvik ederiz, böylece plan yapmak ve hazırlanmak için bolca zamanları olur."

"İyi bir noktaya değindin." Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Şimdi bir kostüm bulmam gerekiyor."

"Doğru, evet. Bunu düşün, yerine-" Gözlerimi ona diktiğimde birdenbire ona neden geldiğimi hatırlayarak sözünü kesti. "Allah kahretsin."

Ona Ben'in Dallas gezimizde Theo ve bana katılma planından bahsediyorum ve o da sempati ile yüzünü buruşturuyor. Sonra neredeyse ona barda öpüştüğümüzü anlatacaktım... daha fazla öpüşmeye. Beni engelleyen şeyin ne olduğundan emin değilim, çünkü en başta bana bir rebound'a ihtiyacım olduğunu söyleyen oydu. Tüm erkek sorunlarım için gittiğim kişi o. Hiç ilişkim olmamasına rağmen (ya da

belki de bu yüzden), mükemmel tavsiyeler veriyor.

Randevu tavsiyelerinizi tarafsız bir kaynaktan almanın her şeyi perspektif içine koyan bir yanı vardır.

Ama Theo sokaktan geçen rastgele bir adam değil. Ben'in kardeşi. CW'nin en çok kullanılan alt olay örgüsünün ortasındayım; ailevi bir aşk üçgeni. En azından, olay örgüsüne ekleyebileceğim bir kardeşim olmadığı için şükredebilirim. Her ne kadar en iyi arkadaşım bu durumda ne yapmam gerektiğini şüphesiz bilecek olsa da, o da fikrini esirgemeyecektir. Angela benim en iyi arkadaşım ve beni önemsedini biliyorum. Ama Theo ile yaptığım şeyi itiraf etmenin getireceği utançtan korkuyorum.

Bu yüzden şimdilik ondan uzak duruyorum.

Birkaç küçük ayrıntı dışında yeterince bilgi sahibi olduğunda, ben de elimdeki soruya dönüyorum. "Ben'in yanındayken neyi ele veriyorum?"

"Theo'nun kardeşinden hoşlandığını öğrenmesi gerçekten önemli mi? Sonuçta o da aynı durumda, sadece tersine dönmüş durumda." Yüz ifadem değişmiyor. Cevap vermediğimde,

bir iç çeker ve rahatlar. "Bazen çok kıpır kıpır oluyorsun. Özellikle de Alice etraftaysa. Ne zaman gözlerinin içine baksa yüzünde suçlu bir ifade beliriyor."

"Harika. Duygularımın her zaman yüzümde yazılı olmasına bayılıyorum." Başımı sallıyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Şey..." Dudakları büzülüyor, gözleri yüzümden uzaklaşıyor. İfadesi karşısında sandalyemde doğruluyorum ve tereddütünü gidermek istercesine öne doğru eğiliyorum.

"Ne?" diye sordum. "Bana öyle baktığına göre kötü bir şey olmalı."

"Benden nefret etme." Sırtım dimdik, hazır ol vaziyetinde. "Bu belki bir şey söylemek değil, daha çok bir gözlem, ama Ben sana yapmanı söylediğinde bir şey yapma olasılığının daha yüksek olduğunu fark ettim."

Ağzım konuşacakmış gibi açılıyor. Hiçbir şey çıkmayınca kendimi kapatmaya zorluyorum.

"Chris'i terk etmelisin dedikten bir gün sonra terk ettin," diye hatırlatıyor bana. "Onun önerdiği her restorana gidiyorsun ve Netflix'te iyi olduğunu söylediği her şeyi izliyorsun. Evet, evet, bunun aynı zevke sahip olduğunuz için olduğunu söyleyebilirsin," diye ekliyor sözünü kesmek için ağzımı açtığımda, savunmalarım aşırı hızlanmaya başlıyor. Ağzından çıkan her kelime doğrudan karnıma inen bir yumruk gibi. "Peki ya onu Biryani Pot'a götürdüğün ve onun yemeklerin çok baharatlı olduğundan şikâyet ettiği zamana ne demeli? O restorana seviyorsun ama o zamandan beri Hint yemeği yemiyorsun."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Beni orada yakaladı. "Tamam, ona çok fazla katılıyorum. Not edildi."

Ama dün gece beni kardeşi hakkında uyardığında ona hiç katılmadım. Her isteğine cevap vermek için zıplayabilirim ama dün gece aradığında telefonumu odanın diğer ucuna fırlattım.

"Hiç... belli oldu mu?" Bu soruyu sormak bana ne kadar acı verse de, Angela'ya uzun zaman önce sormam gereken bir soruydu. Ama bu soruyu sormanın getirdiği utançla hiçbir zaman yüzleşemedim, çünkü bu neredeyse daha kötü

bir adama karşı bir şeyler hissettiğimi itiraf etmekten daha iyi. "Biliyorsun, ben..." Soru zihnimde tam olarak şekillenmeden irkiliyorum. Ama Angela'nın gözleri yüz ifadem karşısında yumuşuyor.

"Başka kimse bilmiyor, eğer endişelendiğin buysa," diyor bana. "Alice ve Christine ile birçok kez konuştum, birlikte ya da ayrı. Bildiklerine dair hiçbir belirti göstermediler, hatta bu konuyu şaka olarak bile açmadılar. Sen temizsin."

Sarsıntılı bir şekilde başımı salladım. "Teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Arkanı kollayacağımı biliyorsun."

Ben'in arabasını alıyoruz.

Arabasını apartmanımın önüne çekiyor ve beni karşılamak için iniyor. Bana sarıldığında oyalanmamaya çalışıyorum ve hemen ondan uzaklaşıyorum. Ben bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni yolcu tarafına götürüyor. Tüylerim diken diken oluyor ve kimsenin fark etmemesini umarak kollarımı ovuşturuyorum. Angela'yla konuşmamdan sonra, bana kimsenin bir şeyden şüphelenmediğini söylemiş olsa da, diğer insanların duygularımı öğrenmesi konusunda her zamankinden daha fazla paranoyak oldum. Ben kapıyı açık tutmak için önüme geçiyor. Ön koltukta onun yanında oturmanın muhtemelen en iyi fikir olmadığının farkındayım, ama son anda panikliyorum ve yönlendirildiğim yere gidiyorum.

Ben yola döndüğünde hepimiz sessiziz; tek ses radyodan gelen ve tanımadığım bir hit parçadan geliyor. Dört buçuk saat buna dayanamayacağım, bu yüzden gerginliği kırmak için "Birlikte büyümek nasıl bir şeydi?" diye soruyorum.

Ben kardeşinden çok farklı. Hiçbir şey onu etkilemiyor, beni kardeşinden uzak tutmak için bu kadar çabalamasına hâlâ şaşırmanın bir nedeni de bu. Çoğu insana açılmıyor ama bana karşı açık.

Ya da en azından eskiden öyleydi. İkimiz de öyleydik.

Theo, tüm korkutucu boyuna ve fiziksel gücüne rağmen, çok daha açık bir kitap. Ben'in eski dairesinde ilk karşılaşmamızdan sonra bunu asla tahmin edemezdim. Onda gördüğüm bu iki versiyon birbirinden daha uzak olamazdı, ama şimdiye kadar, ondan istediğim cevapları almak için çok çalışmam gerekmediğini anladım. Sadece sormam gerekiyor.

"Çok fazla rekabet var," diyor Ben gergin bir gülümsemeyle. "Ama hep kaybettim, değil mi kardeşim?"

"Çünkü ben babamın genlerini taşıyorum. Senin hiç şansın yoktu." Buna gülüyorum. Ben kardeşinden bir buçuk metre daha kısa ve çok daha zayıf yapılı. Babaları daha tıknaz ve 1.80 boyunda.

Kelimeler yeterince hafif, ama Ben'in göğsüne fiziksel bir darbe gibi indiği açık. Yola bakarken yüzü düşüyor. Neredeyse onun için üzüleceğim ama bir şey beni onunla tam olarak empati kurmaktan alıkoyuyor. Göz ardı edilmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Sürekli olarak daha iyi bir seçimin gölgesinde kalmak. Ben de bunun nasıl bir his olduğunu bilmesine rağmen yine de bana bunu yaptı. Belki de yaptığının farkında değildi, ama bunun bir önemi yok.

"Ee," diyor Ben sonunda. "Bu nasıl oldu?" İşaret parmağıyla ikimizin arasını gösteriyor. "Siz ikiniz hayal edebileceğim en son eşleşme gibisiniz."

Gözlerimi sertçe devirmeye direniyorum ama Theo arkamdan yutkunuyor. Bacağı koltuğumun arkasına öyle sert çarpıyor ki midem bulanmaya başlıyor. "Um." Ben bana bakıyor, ela gözleri ben hikâyemizi doğru anlamaya çalışırken değerlendiriyor.

"Hepsi benim yüzümdendi," diyorum sonunda ve kardeşinin de yakaladığından emin olduğum bir ifadeyle Theo'ya dönüyorum. "Nişan partisinde ona saldırdım."

"Sen mi?" Ben sorar, ses tonundaki şaşkınlık açıktır. "Gerçekten mi?" Şaşkınlık hızla inançsızlığa dönüşüyor, bana tekrar bakarken gözleri kısılıyor.

"Evet." Elimi Theo'nun kalçasına koymak için koltuğumda dönüyorum ve sanki bana karşı çıkmaya

cesaret ediyormuş gibi Ben'e bakıyorum. Benim

Kaşları meydan okurcasına kalkıyor ve ağzı açık kaldığında hafifçe sırtıyorum. Ben'i şaşırttığım için içimi bir memnuniyet dalgası kaplıyor. "Biraz fazla mojito içmiş olabilirim. Aksi takdirde onunla bir şansım olduğunu düşünecek kadar cüretkâr olabileceğimi hayal bile edemiyorum." Kendimi küçümseyen bir kıkırdamayı zorla elime alıyorum. "Ayrıca, kardeşini hiç gördün mü?" Theo'ya dönerken hülyalı hülyalı iç geçiriyorum, gözlerim bininci seviyede.

Bir yanım abarttığımdan korkuyor ama abartıyorsam bunun tek nedeni Theo'nun panikten donakalmış olması. Ama gözlerindeki panik, yüzümdeki aşk dolu ifade her neyse yumuşuyor. Eli benimkinin üzerine kapanıyor, sıkıyor.

"Sen de fena sayılmazsın," diyor sonunda, yanakları kızarak. Gözlerimle tam olarak buluşamıyor.

"Hadi ama, bundan daha iyisini yapabilirsin," diye takılıyorum, gerçekten çıktığım bir erkeğin yanında hiç sahip olmadığım bir güvenle. Bacağını tokatladığımda elimi tekrar tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Başparmağı avucumun içinde kayarak okşadığında bir ürpertiye direniyorum.

Bu rol yapmak gibi gelmiyor.

Kirpiklerini indirip kapüşonlu gözlerle bana bakıyor, ağzının kenarı hınzır bir sırıtışa dönüşüyor. Dudakları tam kulağımın üzerine gelene kadar eğiliyor, nefesi zaten kızarmış tenimde ılık.

"Çok güzelsin." Sözcükler fısıltıyla söyleniyor ama söylenir söylenmez göz ucuyla Ben'in yüz ifadesini yakalıyorum. Gözleri hemen bizden uzaklaşıyor, sanki görmemeyi tercih edeceği mahrem bir ana girmiş gibi. Elleri direksiyonu öyle sıkı kavlıyor ki eklemleri bembeyaz oluyor. Kardeşinin sesini net bir şekilde duydu.

Theo'nun ağzına bir öpücük konduruyorum ve Ben görmese de dudaklarımızın çıkardığı yüksek sesli muah'ı başka bir şeyle karıştırmak mümkün değil. Ben geri çekilemeden Theo'nun eli enseme yerleşiyor ve beni yerimde sabitliyor. Beni tekrar öptüğünde nerede olduğumuzu unutuyorum.

Tamamen. Dili benimkine doğru kayıyor, beni ürperten bir şekilde okşuyor. Sonunda birbirimizden ayrılmadan önce Ben'in üç kez boğazını temizlemesi gerekiyor.

Bir fast-food restoranında hızlı bir öğle yemeğinden sonra, Theo'nun eski dairesine varıyoruz ve o da evi son bir kez gözden geçiriyor. Yatak odasına girdiğinde Ben kolumdan çekiyor. Balkona açılan kapıyı açarken onu takip etmekten başka çarem yok.

"Ow." Beni tuttuğu kolumu ovuyorum. Ona ne oldu böyle?

"Özür dilerim, seni incitmek istememiştim," diyor ve nazik elini kolumun üst kısmındaki kırmızı noktanın üzerine koyuyor. "Ama seninle konuşmam gerek."

"Ne hakkında?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak masum rolü yapıyorum.

Bana attığı bakış sırtımdan aşağı ürpertiler gönderiyor. "Sen ve Theo?" Sesi kesik kesik.

"Gerçekten mi?"

Gözlerimi devirip ondan uzağa bakıyorum. "Aş artık bunu, Ben." "Atlatamam. Marcela, o benim kardeşim.

Onu çocukluğumdan beri tanıyorum.

ve çıktığı kadınlar için işler asla iyi bitmez."

Belki Theo'yla gerçekten çıkıyor olsaydık Ben'in uyarılarına daha fazla dikkat ederdim. Ne de olsa Angela hep böyle yaptığımı düşünüyor. İtiraf etmekten nefret etsem de, o haklı. Her zaman herkesten önce onu dinliyorum. Kendimden bile önce. Kendi payıma düşeni kabul etmek zorunda olsam da, ilişkilerimin çoğunun başarısız olmasının bir nedeni de o. Bunu şimdi daha net görmeye başlıyorum, belki de Theo ile aramızda hiçbir romantik duygu olmadığı içindir. İkimiz de ne olduğumuzu biliyoruz, bu yüzden onun için endişelenmemi gerektirecek bir neden yok.

Tabii ki, Ben'e bunların hiçbirini söyleyemem.

"Her zaman senin iyiliğini düşündüğümü biliyorsun. Bana güvenmiyor musun?" Hiç inkar edemediğim o yumuşak ton. "Onunla görüşmeyi bırakmalısın."

Ciddiyetini ölçmek için yukarı bakıyorum. Ellerini

Kalçaları, başı hayal kırıklığına uğramış bir baba gibi sarkıyor. Bana baktığında gözleri öfkeli yarıklara dönüşüyor. Ciddiden de öte olduğunu fark ettiğimde ağzım açık kalıyor. Gerçekten de bana böyle bir şey yapmamı söylemeye hakkı olduğunu ve daha da kötüsü onu dinleyeceğimi düşünüyor.

Çünkü ben hep öyleydim.

"Ciddi olamazsın." Başımı sallıyorum. Sonra alay ediyorum. Bunu daha önce nasıl görmedim? "Ben. Yapamazsın-"

Theo aniden kapıyı açıyor ve Ben'i azarlayamadan sözümü kesiyor. Kafamda mükemmel bir cevap hazırdı bile. Sanki senin kontrolündeymişim gibi bana emir veremezsin. Benimle kendin çıkmayacaksan kiminle çıkacağımı söyleyemezsin. Ağzım kapandı. Belki de Theo'nun araya girmesi daha iyi oldu. Çatık kaşlarıyla aramıza bakıyor, ta ki gözleri bana gelip orada kalana kadar. Sorunun ne olduğuna dair bir işaret bulmak için gözleri yüzümde geziniyor. Nötr bir ifade takınmaya çalışıyorum ama işe yaradığından emin değilim. Theo'nun gözleri bana neyin yanlış olduğunu soruyor gibi, ama tek verdiğim yorgun bir omuz silkme.

"Burada her şey yolunda mı?" Theo sonunda kardeşiyle yüzleşerek bize soruyor.

Ben bir şey söylemiyor. Kardeşini iterek geçiyor ve geçerken homurdanıyor. Gözlerim kapanıyor. Başımın arkası aniden gelen bir baş ağrısıyla zonkluyor. Theo'ya iyi olduğumu söylediğimde ikna olmuş görünmüyor ama bu konuda üstüme de gelmiyor.

Neyse ki Theo'nun toparlanması fazla uzun sürmüyor. Bitirdiğinde onu otoparka kadar takip ediyorum, Ben de kollarını kavuşturmuş asık suratıyla bizi bekliyor. Ben'in kendi başına dönmesine, benim de Theo'yla gitmeme karar verdik. Anladığım kadarıyla bir günlüğüne bizim açık sevgi gösterilerimizden bıkmış.

Arabası sanki buradan yeterince hızlı çıkamıyormuş gibi aceleci, sarsak hareketlerle otoparktan çıkıyor. Theo'nun bakışları sırtımı ısıtıyor, ama kardeşinin sözlerini kafamda tekrarlamaktan kendimi alamıyorum.

Onu görmeyi bırak. Onu görmeyi bırak. Onu görmeyi bırak.
Theo bana gitmeye hazır olup olmadığımı sorduğunda,
gözlerimden taşan endişeye karşı gözlerimi kapatmak
zorunda kalıyorum.

"Evet," dedim sonunda. "Hadi gidelim buradan."

On dört

Aramızdaki hava gergin ve rahatsız edici. Endişe Theo'dan dalga dalga yayılıyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Ama Ben'e ne kadar kızgın sam, kendime o kadar kızgınım. Onu bu kadar uzun süre beklediğim ve artık benim önceliğim olmadığı halde en ufak bir ilgi göstermediği için. Ona harcadığım yıllar için.

"Sence satın mı aldı?" Theo, gümüş BMW'sine güvenli bir şekilde bindiğimizde soruyor. Bunu sormasına bile şaşırdım ama belki de kardeşini okumakta iyi değildir. Ya da belki de gerçekten sormak istediği soruyu dile getirmekten çok korkuyordur.

"Kesinlikle," diyorum ona. "Sonrasında gözlerimizin içine bile bakamadı."

Otoparktan çıkarken, "Başta sana karşı sessiz kaldığım için özür dilerim," diyor. "Sanırım arka planımız üzerinde daha önce çalışmalıydık. Şaşırtıcı derecede iyi bir yalancısın." Ağzı eğlenen bir sırıtışa dönüşüyor. Ben de ona karşılık vermeyi başarıyorum ama içimde bir boşluk hissediyorum. "Önce brunch'ta, şimdi de kardeşimin yanında. Başın sıkıştığında harika oluyorsun."

"Böyle düşünmene sevindim." Gülümsememi yüzüme yapıştırarak onu selamlıyorum.

Şimdi eğleniyor gibi görünebilir, ama onu bir ribaunt olarak kullanmamın gerçek nedenini öğrenene kadar bekleyin. Umarım asla öğrenmez, ama kimi kandırıyorum ki? Eğer bu daha fazla sürerse, bir noktada kendimi ele vereceğim.

"Sen ve Ben ne hakkında konuşuyordunuz?" Sesinde tereddütlü bir ton var. "Sanki siz ikiniz

Kavga. Sen iyi misin?"

"Evet, kavga ediyorduk," diye itiraf ediyorum, son soruyu duymazdan gelip homurdanarak koltuğumda kamburlaşıyorum. "Sadece Ben yine aşırı korumacı saçmalıklarına devam ediyor. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Batmakta olan güneş ufku sonuna ulaştı ve gökyüzünde bir renk patlamasıyla patladı. Pembe, turuncu ve leylak rengi. Karanlık kısa sürede üzerimizi örtecek, ama o zamana kadar Theo'nun yüzümden bir şey okuyamaması için gözlerimi yolcu camından ayırmıyorum.

"Aşırı korumacı mı?" Ben bir şey söylemeyince, "Yine mi benim hakkımdaydı?" diye ekledi.

Uzun bir iç çektim. Theo şimdiye kadar bana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadı. Ona kardeşine olan hislerimden bahsetmeye istekli olmayabilirim ama en azından diğer her konuda ona karşı dürüst olabilirim, değil mi? Aklım doğru kelimeleri bulmak için dönüp duruyor. Theo beklerken başka bir şey söylemiyor.

Sonunda başımı çevirip ona bakıyorum. Bakışları ön camdan uzaklaşıp bana bakarken gözlerinin kenarları endişeyle kırışıyor. Sonra geri dönüyorlar. Yüz ifademden ne anladığından emin değilim ama her neyse, uzanıp dizimi tutması için yeterli oldu. Elinin sıcaklığı kumaşın arasından sızıyor, dokunuşu katı ve topraklayıcı. Bir nefes alıyorum ve ona gerçeğin yarısını söylemeye hazırlanıyorum.

"Bu Ben'in bir ilişkiye ilk kez dahil oluşu değil," diyorum. "Gerçi o bizim olduğumuzdan daha ciddi olduğumuzu düşünüyor ama olsun."

"Hmm." Theo'nun gözleri ön camdan dışarı bakmaya devam ediyor ama hafifçe kısılıyor. Ne düşündüğünü sormaya korkuyorum ama onun yerine açıklığa kavuşturmak istiyor. "Ve 'dahil olmak' derken, demek istediğin...?"

"Yani, fikrini özgürce söylüyor. Ona göre çıktığım hiçbir erkek benim için yeterince iyi değildi. Sanırım bu da yapabileceğim en kötü şeyin sen olduğun anlamına geliyor." Hafif bir gülümseme deniyorum.

ama Theo sırtıtmıyor bile. Aksine, ağzı acımasız bir çizgiye oturuyor. Görüntüsü hiç hoşuma gitmedi.

"Hey, acıktın mı?" Çoğunlukla konuyu değiştirmek için soruyorum ama aynı zamanda midem o kadar yüksek sesle gurulduyor ki onun da duyduğuna şüphe yok.

"Şehirde bir yerde durabiliriz." Bir an sessiz kaldık ve belki de Ben konusunu tamamen kapattığımızı düşünmeye başladım. Kendi kendime rahat bir nefes alıyorum. Tam radyoyu açıp açamayacağımı soracaktım ki, "Peki, sana özel bir sebep söyledi mi?" dedi. Gözleri tekrar bana dönüyor, ifadesinde okunamayan bir şey var. "Neden benimle çıkmaman gerektiğini mi?"

"Um..." Zihnimi somut bir şey bulmak için zorluyorum ama bulamıyorum. "Alice'in söylediği şeyin aynısı, kalp kırma konusunda bir şöhretin var." Bu da bana o gece barda söylediği başka bir şeyi hatırlattı. "Hiç ilişkiniz olmadığı doğru mu?"

Ön camdan dışarı bakarken yanakları hafifçe kızarıyor. Sonunda cevap verdiğinde sesi bitkin geliyor. "Evet. Ama denemediğim için değil."

"Gerçekten mi?" Alice ve Ben, kadınların içinden geçme şekli yüzünden onu bir kadın katili gibi gösteriyor.

"Tüm siteleri denedim," diyor. "Tinder, Bumble, vesaire. Kadınların hiçbirinde bir sorun yoktu ama"-Adem elması sert bir yutkunmayla sallanıyor-"onlar hakkında hissettiklerimi Alice hakkında hissettiklerimle karşılaştırıp durdum. İnanın bana, bunun ne kadar adaletsiz olduğunu biliyorum. Kimsenin onunla boy ölçüşme şansı yoktu çünkü ben onlara bu şansı hiç vermedim."

Birdenbire iştahımı kaybettim. Midem öyle bir dönüyor ki, neredeyse boğazımın arkasında kusmuk tadı alıyorum. Sertçe yutkunuyorum, korkunun sırtımdan aşağı süzülmesine neden olan batma hissinden hoşlanmıyorum. Bazı yönlerden tamamen zıt olsak da, diğer yönlerden aynı kişi olabiliriz.

Gerçek bir ilişkiyi ne oluşturur? Ben'den sonra iki kısa ilişkim oldu, ama o sevdiğim tek erkek. Yaşadığımız şeye ilişki demekle tereddüt etsem de, bir zamanlar o benim için her şeydi. Başka kimseye ihtiyacım yoktu. Ancak yıllar geçtikçe ve Alice ile ilişkisi ciddileştikçe, ona karşı hissettiklerime "aşk" demek yanlış geliyor. Saf ve dürüst olması gereken bir duyguyu, kirli ve korkunç bir şeye dönüştürüyor. Anlatılamaz bir şeye.

Theo sözlerini şöyle bitiriyor: "Zaten onları karşılaştırmam gerekmiyordu, ama eski alışkanlıklar falan,".

Her zaman ondan beklediğimden daha dürüstdür. Şimdiye kadar ona karşı olduğumdan daha dürüst.

"Onu tüm hayatın boyunca tanıdın. Bu alışkanlığı kırmanın ne kadar zor olduğunu görebiliyorum."

"Evet." Başını sallıyor. "Şimdi, bir değişiklik yapıp sohbeti bana döndürmeyi bırakmaya ne dersin?" Alaycı bir şekilde gülümsüyor. Ağzımın açık kaldığını ancak yanağımı dürttüğünde fark ediyorum. "Ne yaptığını çok iyi biliyorum Marcela. Kendin hakkında konuşmayı gerçekten sevmiyorsun, değil mi?"

Yüzüm ısınıyor. Şu anda yarı karanlığın örtüsü altındayız, mor bulutlar ve çivit mavisi gökyüzü. Ama karşıdan gelen arabaların farlarından yanaklarındaki kirli sakalları hâlâ seçebiliyorsam, eminim o da benim pembe yüzümü mükemmel bir şekilde görebiliyordur.

Onun

Başparmağı kızarmış bir yanağımı okşuyor, parmaklarının geri kalanı çenemin altında kıvrılıyor. Vücudum kendiliğinden tepki veriyor, nefesim kısa pantolonlarla geliyor, uyluklarım sıkılıyor.

Hiç kimse kendim hakkında konuşmaktan nefret ettiğimi fark edecek kadar beni fark etmedi. Theo'nun bunu yapmasının ne anlama geldiğini ya da kalbimin neden göğsümde tekleyip durduğunu bilmiyorum.

"Sanırım hayır," diyorum ona, dudağımı ısırarak. "Bana ne istersen sor."

İfadesi beni şaşırttı ama sorularına doğru cevap verme ihtimalinden korkmadığımı fark ettim.

Eli benimkine uzanıyor, parmaklarımız iç içe geçiyor ve temas yüzünden tüylerim diken diken oluyor. Arabayı hız kontrolüne ayarlıyor ama bir elini direksiyonda tutuyor. Sonra başını çeviriyor ve gözlerimle buluşuyor. Ona daha iyi bakabilmek için bedenimi hafifçe sola çeviriyorum.

"Tamam." Boş boş başını sallıyor ama ses tonu beni bir an bile yanıltmıyor. "Kardeşim aşk hayatınıza ne sıklıkla karışıyor?" Bu soruya hiç giriş yapmıyor, bu da beni bir süredir aklını kurcalayan bir şey olduğuna inandırıyor.

Deri koltuğun içinde inliyorum ama Theo sadece gülüyor. "Oldukça fazla." Sözlerim kesik kesik, ama bu Theo'nun daha müdahaleci sorular sormasını engellemiyor.

"Ve sen ona izin mi verdin?"

"O benim en yakın arkadaşlarımdan biri. Angela'nın bana çıktığım erkekler hakkında ne düşündüğünü söylemesinden farklı olmazdı." Gerçi dürüst olmak gerekirse, Angela hiçbirisi hakkında Ben kadar yargılayıcı olmamıştı.

"Angela, en iyi arkadaşın mı?"

"Evet." Başımı salladım, dikkatimi başka yöne çektim. "Üniversitede tanıştık, Shakespeare'den nefret eden tek iki İngilizce öğrencisi. İkimiz de epey heyecan yaratmıştık." Buna gülüyor. "Aslında onunla daha önce tanışmıştın. Birkaç yıl önce Ben ve Alice ilk kez birlikte yaşamaya başladıklarında brunch'taydı."

"Oh!" diye haykırıyor. "Bedava mimoza için garsonla flört eden o mu?"

"İşte o." Hatırladıkça gülümsüyorum. "Ve hayır, o zamandan beri hiç değişmedi."

"Sanırım bu kızla tekrar tanışmak istiyorum. İkinizi kendi ortamınızda görelim." Elimi sıktı. "Elbette" deyip omuz silmek üzereydim ki ani bir düşünce beni durdurdu. Birkaç gün önce ona, insanlara ne söyleyeceğimize karar vermeden önce aramızdaki şeyin ne olduğunu anlamamız gerektiğini söylemiştim. Ama eğer öylesine bir şey değilse, arkadaşlarımla buluşmak özel bir bölgeye sınırı geçmek gibi geliyor. Ayrıca,

Birbirimizin hayatında uzun süre yer almayacaksak bunun ne anlamı olabilir ki?

"Göreceğiz," diyorum sonunda.

"Bu hayır demek," diyor Theo, bir nefes çekerek. Bunun yalan olup olmadığından hâlâ emin olmadığım için ona aksini söylemek üzereydim ki, "Neden en iyi arkadaşın Marce ile tanışmamı istemiyorsun?" dedi.

Neredeyse havasızlıktan boğulacaktım. "Marce?" Ağzımı kapatarak tekrarlıyorum.

"Evet, neden olmasın?" diye sorar, sesi hafiftir. "Beğenmedin mi?"

Önce en iyi arkadaşım ile tanışmak istedi, şimdi de bana sevimli lakaplar takıyor. Hayır. Başımı sallıyorum. Şirin değil.

İlişkinin ciddi dönüm noktaları konusunda çok rahat davranıyor. Eğer bu ilişkisizlik istediğimiz şekilde yürüyecekse, bazı sınırlar koymamız gerekiyor. İkimizin de ihtiyacı olan son şey, peşinden koşacak başka bir insan.

Elini bırakıyorum ve koltuğumda öne doğru dönüyorum.

Karanlıkta yüz ifadesini seçemiyorum ama endişesi yüzünden okunuyor. "Sanırım bu konuda birkaç temel nokta bulmalıyız.

Kurallar," diyorum koltuğumda daha dik oturarak. "Bilirsin işte, tüm bu ribaund-fling olayı için."

"Tamam, tabii." O da dik oturuyor ve sonra arabayı hız sabitleyiciden çıkarıyor. Bakışları yeniden ön cama odaklanıyor ve onun gözleri üzerimde değilken daha rahat nefes alabiliyorum. "Ne gibi?"

"İlişkimizi normal hayatımızdan ayrı tutuyoruz," diyorum. "Birbirimizin arkadaşları ya da ailesiyle tanışmak yok. Bunun bazı çizgileri bulanıklaştırabileceğini hissediyorum."

"Bunu görebiliyorum," diyor omuz silkerek. "Ailemi zaten tanıyor olman dışında. Bu, kardeşimle olan arkadaşlığınız için nasıl işliyor?"

Bu kural mükemmel bir şekilde işliyor, çünkü beni Ben'le aramda çok ihtiyaç duyduğum mesafeyi korumaya zorlayacak. Eğer onu unutabilirsem, bir geri dönüşle ya da başka bir şekilde, onunla arkadaş kalabileceğimi düşünmüştüm. Ama Theo'yla geçirdiğim her gün, bunun gerçekten mümkün olduğuna olan inancımı azaltıyor.

Onunla olan ilişkimi

Ben'den uzak durmalıyım ki onu unutabileyim. Ve kavgamızdan sonra, şimdi ondan uzak durmak için bir sebebim var.

"Seninle görüşmeyi kesmemi söyledi." Ellerime bakıyorum, çünkü şimdi ona bakarsam, gölgeli ifadesi bile bunu söylemekte tereddüt etmeme neden olabilir. "İfadesinin hiçbir yerinde bir soru yoktu, hatta onunla savaşağıma dair en ufak bir şüphe bile yoktu. Aşk hayatım üzerinde söz sahibi olabileceğini düşünmesi haksızlık. Buna şimdi bir son vereceğim. Onunla yarın bu konuyu konuşacağım ve o zaman artık Ben'in ribaunt ilişkimize karışmasına gerek kalmayacak."

Bunun üzerine başını sallıyor, uydurduğum kelime karşısında ağzı hafifçe yukarı kalkıyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Harika. Şimdi, takma ad..."

"Ne? Bir takma ad bile alamıyor muyum?" Elini göğsüne koyup suratını astı. "Kırıldım, Marce."

"Bu çok... ilişkisel hissettiriyor." Başımı sallıyorum. "Bir de bakmışsın, sana Theo-bear'ım diyeceğim ve bunu kim ister ki?"

İki kez göz kırpmıyor. "Sanırım ikimiz de 'Theo-bear'dan biraz daha iyi bir şey bulabiliriz."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Konu bu değil!"

"Hey, anladım!" Teslim olmak için ellerinden birini kaldırıyor. "Neden bazı sınırlar koymak istediğini anlayabiliyorum. İncinmek ya da herhangi bir duygunun seni ele geçirmesini istemiyorsun. Ama bir ribaundun tüm amacı, hala başka birine karşı bu hisleri besleyebileceğini kanıtlamak değil mi?"

"Evet, ama..." Elimden geldiğince, bunun için bir argümanım yok. Ama bu, bu fikri sevdiğim anlamına gelmiyor.

Yolcu penceresinin dışında, San Antonio şehir sınırları tabelasının yanından geçiyoruz. Uzaktan Hemisfair Kulesi'nin parlayan ışıklarını seçebiliyorum, her zaman evin ilk işareti. Yirmi dakika sonra Theo arabasıyla evimin iki sokak aşağısındaki Whataburger'in otoparkına giriyor. Double Et siparişi veriyorum, kendimden utanmayacak

kadar açım. Siparişime gözünü bile kırpmıyor, ama hesabı
kimin ödeyeceğı konusunda zorluk çıkarıyor,

Ben çantamdan cüzdanımı çıkaramadan kartını uzattı.

Masaya oturduğumuzda, "Bunu bugün için bir teşekkür olarak kabul et," diyor. "Kıçımı kurtardın. Ve... seninle vakit geçirmek hoşuma gidiyor." Gülümsemesi utangaç ve içimdeki soğuk bir şeyler çözülmeye başlıyor.

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum, ama gözleriyle tam olarak buluşamıyorum. "Dinle. İkimiz de kendi işlerimizle uğraşıyoruz, o yüzden neden bunu basit tutmuyoruz?" Çenesini elinin arasına alıp ilgiyle öne doğru eğiliyor. "Bize şey diyebilirsin... Bilmiyorum. Yararları olan hasarlı arkadaşlar."

İçkisini boğazına tıkıyor, zamanlaması kötü bir kahkaha atarak Dr Pepper'ını burnundan getiriyor. Burnunu peçeteyle silerken gereğinden fazla gülüyorum.

Burnundaki soda ve sümüğü silmeyi bitirdiğinde, "Kanepede yapılan niteliksiz terapi seansları, çarşaflarda başka tür seanslara yol açıyor," diye devam ediyorum. Kaşlarımı imalı bir şekilde sallıyorum.

"Sen bir aptalsın," diyor kalın bir sesle. "Ve bu etiketi yapıştıracak kadar vasıfsız terapistin olamıyorum."

"Ayrıca henüz doğru düzgün bir diğer tür seans yapmadık." Alt dudağımı ısıırıyorum. Gözleri onlara kayıyor, sanki bu gerçeği değiştirmek istiyormuş gibi bakışlarına sıcaklık doluyor. Bunu isteyen tek kişi o değil. "Ama bunu değiştirmek için her zaman zaman vardır."

"Evet, çünkü çıkarları olan hasarlı arkadaşının gazozunu burnuna çekmesinden daha seksi bir şey olamaz." Yüzünü eliyle kapatarak alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Ya da Double Meat çizburgeri rekor sürede mideye indirdiğinde," diye ekliyorum. "Bu noktada ikimiz de alçakgönüllülüğün çok ötesindeyiz, ama belki de mesele budur. Daha sonra bu çekiciliği ortadan kaldıracak bir şeyler yapmamız gerekecek."

"Yemek yemenin nesi bu kadar kötü?" diye soruyor en ufak bir alaycılık belirtisi göstermeden. Kaşları gerçekten kafası karışmış gibi kırışıyor. Gülümsememi engelleyemiyorum. Başımı salladığımda,

bırakır ve elindeki konuya geri döner. "Durumumuzla ilgili basit bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi? Basit olması için zorlamak bir çözüm değil."

"Biliyorum. Ama-"

"Sana karşı bir şey hissetmeyeceğime söz veremem." O devam ederken söylemek üzere olduğum her şey boğazımda düğümleniyor. "Söz verebileceğim tek şey sana karşı her zaman dürüst olmak. İşte sana henüz söylemediğim bir şey."

Gözlerimiz buluşuyor ve masanın üzerinde kilitleniyor. O çivit mavisi derinliklere çekiliyorum, donup kalıyorum.

"Senden hoşlanıyorum. Ne kadar zorlaştırırsan zorlaştı, seni tanımak hoşuma gidiyor. Beni açılmaya zorlamayı ve hayatımın en kötü iki anına tanık olduktan sonra hâlâ dostluğunu sunmanı seviyorum. Sen iyi bir insansın, benim olmayı umabileceğimden çok daha iyi bir insansın. Hâlâ başkası için yanıp tutuşan bir adamdan çok daha iyisini hak ediyorsun ve benden sonsuza dek uzaklaşacağın gün geldiğinde seni destekliyor olacağım. Bir gün senin kadar harika birini bulacağından hiç şüphem yok. Eğer onu bulmana engel oluyorsam, benim için sorun yok demektir."

Ağzımı açıyorum ama hiç ses çıkmıyor. Kalbim ağzına kadar dolu, sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanabilecek bir şeyle dolup taşıyor. Tarif ettiği kişi gibi hissetmiyorum. Yakınından bile geçmiyorum. Ben, ondan daha iyi bir insan mıyım? Kardeşi için yanıp tutuşurken ve gerçeği saklayarak ona yalan söylerken mi? Başımı sallıyorum ve gözlerini ondan kaçırıyorum. Hangi dünyada bu doğru olabilir ki? Ona tekrar baktığımda, sadece benim için yumuşak bir gülümseme takınıyor. Ben de ona karşılık veriyorum, ama eminim ki gülümsemesi sulu oluyor.

Ona "Sen de harika birini bulacaksın," diyorum ve ona söylediğim hiçbir söz bundan daha doğru olamaz. "Alice neleri kaçırdığının farkında bile değil."

Boş hamburger paketine bakarak hüznle gülümsüyor. Söyleyecek pek bir şey kalmadı, biz de çıktık. Beni daireme bıraktığında, hava bizim

Sessizlik. Her ne kadar onu içeri davet etmek ve diğer tür seanslarımıza başlamak istesem de, tüm günü arabanın içinde geçirdiğim için bitkin ve iğrenç hissediyorum. Kaslarım sertleşmiş ve klimanın üflemesine rağmen kıyafetlerim şüphesiz terlemiş.

"Yarın mı?" Bakışlarımda sıcaklıkla soruyorum.

"Kahretsin." Gözleri kapanıyor ve hayal kırıklığı her iki omzumda da çöküyor. "Yarın nakliyecilerle buluşacağım. Sana sonunda burada bir daire bulduğumu söylemiş miydin?"

"Yapmadın. Bu inanılmaz!" Ona sarılmak için ayağa fırladım. "Gelecek hafta sonu?" Kaşlarımı imalı bir şekilde kaldırarak sordum.

"Belki daha erken, eğer başarabilirsek." Sesi alçak ve boğuk.

Aramızdaki boşluğu geçip beni yavaşça öpüyor. Eli enseme duruyor, gece havasının soğuttuğu tenimi ısıtıyor. Ayrıldığımızda, nefeslerimiz arasındaki boşlukta oyalanıyoruz.

"İyi geceler, Marcela."

On beş

Salı sabahı Ben mesaj atıyor ve konuştuklarımız hakkında daha fazla düşünüp düşünmediğimi soruyor. Neden bahsettiğini hatırlamam biraz zaman alıyor ve hatırladığımda gözlerimi deviriyorum. Nasıl yanıt vereceğimi düşünürken kilit ekranımdaki mesajına bakıyorum. Hayır, Ben'in söyledikleri hakkında pek düşünmediğim açık. Ve hayır, sırf o söyledi diye kardeşiyle görüşmeyi kesmeyi planlamıyorum. Güne hazırlanmak için bildirimi telefonumda bırakmayı tercih ediyorum.

Günün büyük bölümünde kurgu raflarında takılıp kaldım, I'den L'ye kadar olan kitapları rafa kaldırdım. Bu, yardımcılığımдан beri yapmadığım bir iş ama umurumda değil. Düşüncelerimi düzene sokmak için yalnız kalmaya ihtiyacım var. Koruyucu Ben, kıskanç Ben'e en çok yaklaştığım kişi. Ve yıllarca, aşk hayatıma girmesine izin verdim. Tüm bunlar, bir gün bana o erkeklerin yeterince iyi olmadığını düşünmesinin gerçek nedeninin, benim için tek kişinin kendisi olduğunu söylemesi umuduyla oldu.

Her zaman hüsnükuruntu ile hayalperestlik arasında ince bir çizgide yürüdüğümü düşünürdüm, ama şimdi bunca zamandır düpedüz hayalperest olduğumu düşünmeye başlıyorum. Ben'e olan hislerimi çoğunlukla kendime saklamayı seçtiğim için mutluyum. Angela'dan başka biri onun benim için gerçek bir arzu olduğunu bilseydi utancımдан ölürdüm.

Ama sonunda bu temelsiz arzuların ne olduğunu görmeye başlamam iyi oldu. Bir dönüm noktasının eşiğindeyim ve sanırım Theo'nun cazibesine teşekkür etmeliyim. Ben'in benimle çıkarken aniden heyecanlanmasında heyecan yok.

Onu kiminle görüştüğüm konusunda bu kadar gergin görmek beni tatmin etmiyor. Bu hiç de çekici bir görüntü değil ve farklı düşündüğüme inanamıyorum.

Öğle yemeği molamda, Angela'ya çok uzun süren Whataburger arabaya servis kuyruğunda Dallas gezisini anlatıyorum, bilmesi gerekmeyen birkaç küçük ayrıntıyı atlıyorum. Theo'yla yatarsam beni yargılayacağından değil, ama nişanlı bir adama karşı hissettiklerimle başa çıkmak için kullandığım en son yöntemi bilmemesini tercih ederim. Yavaş ama emin adımlarla toza dönüşen duygular.

Ben'in benden açıkça kardeşiyle görüşmeyi kesmemi istemesine şaşırmadı ama ben hâlâ sarsılmış durumdayım. İyi ya da kötü, her zaman kendimden çok Ben'i dinlediğimi şimdi daha iyi anlıyorum. Şimdi Theo ve ben gerçekten çıkıyor olsaydık tepkimin farklı olup olmayacağını merak ediyorum. Çünkü Theo ile aramızdaki ilişkiyi daha başlamadan bitirmeyi hiçbir şekilde planlamıyorum.

Konuşmamız arabamın Bluetooth ekranından gelen bir aramayla kesildi. Alice'in adı bir uyarı işareti gibi yanıp sönüyor. Görmezden gelmek istiyorum ama Angela "Devam et" diyor. Koltuğuna hevesle yaslanmış, gözleri hiç hoşlanmadığım bir şekilde bana kilitlenmiş. Ama fazla seçeneğim yok.

"Alo?"

"Marcela, hey!" Alice'in sesi normalden bir oktav daha yüksek cıvıldıyor. Hasar kontrol sesini tanıyacak kadar çok kız öğrenci birliğinde onunla birlikte oldum. "Ben bana bu hafta sonundan bahsetti. Görünüşe göre sen ve Theo ciddileşiyorsunuz."

Bir an donup kalıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Angela sanki kendim için ne kadar derin bir çukur kazdığımı merak ediyormuş gibi kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Yeterince derin.

"Evet, sanırım?" Zeminimi bulmadan önce başımı sallıyorum. "Bir buçuk haftanın ne kadar ciddi olduğundan emin değilim ama hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyoruz, eğer sorduğun buysa." Cevabım yeterince muğlak, ama emin değilim

ne kadar ileri götürebileceğimi bilmiyorum. Gerçi Theo hikayemizin kontrolünü elime almamı hiç umursamıyor gibi.

"Theo için bu, olabildiğince ciddi bir şey," diyor gülerek. Theo'nun kadınlarla olan geçmişini bir kez daha hatırlayarak irkiliyorum. Bir parçam hâlâ onun Alice'ten başka hiç kimseyle ciddi bir ilişki yaşamadığına ve onun için hiç kimsenin onunla boy ölçüşemeyeceğine inanamıyor. Bu konuda herhangi bir şey hissetmeye hakkım olduğundan değil. Aramızda hiçbir söz yok.

"Ama her neyse, siz ikiniz hâlâ birlikte olduğunuza göre, bence önümüzdeki Cumartesi hep birlikte dışarı çıkmalıyız," diye devam ediyor Alice.

Ağzım açılıyor ama tek bir ses bile çıkmıyor.

"Ve bundan kurtulmanın bir yolunu düşünmeden önce - çünkü şu anda yaptığınız şeyin tam olarak bu olduğunu biliyorum - lütfen bunu düşünün." Alice'in söylediği çok derin bir şey. Birinci sınıfta, benim kaçınma eğilimlerimi hemen fark etmişti. "Theo ve Ben'in ilişkilerinde onarılması gereken ciddi sorunlar var. Sen Theo'ya ulaşmaya çalış, ben de Ben'e ulaşmaya çalışayım."

Bunu yapabileceğimi ona düşündüren neydi bilmiyorum. "Bunu yapmak için doğru kişi olduğumdan emin değilim. İkisini de yıllardır tanıyorsun-"

Alice, "Bu da sorunun bir parçası," diye itiraf ediyor ve merakım artıyor. Neredeyse bir buluşun eşiğindeyim ama elimdeki parçalar henüz tam olarak yerine oturmuyor. Nişan partisinde itiraf etmesine izin vermediğim halde Theo'nun ona karşı olan hislerini biliyor mu? Ama yepyeni şüphelerimi doğrulamak yerine, "Bütün numaralarımı biliyorlar. Birini neredeyse tüm hayatın boyunca tanımanın sonuçları. Ama o sana güveniyor.

Theo'ya

ulaşabilirsin."

Bundan şüpheliyim, ama ona bunu söyleyemem. Sonunda, Theo'nun bundan hoşlanmayacağını bilmeme rağmen denemeyi kabul ediyorum.

Bundan kesinlikle hoşlanmadım.

Theo işten sonra gelmeye fazlasıyla hevesli ama Alice'le yaptığım telefon görüşmesini ona anlattığımda uzun süre böyle hissetmeyeceğinden eminim. Siyah pantolon üzerine jean ceket ve dar gri bir tişört giymiş, sarı saçlarını yüzünden geriye doğru mükemmel bir şekilde toplamış. Bir elinde beyaz bir paket servis çantası asılı, kapıdan içeri girerken bana uzatıyor. Yanımdan geçerken yanağıma bir öpücük konduruyor; kalbimi yerinden oynatmaya hiç de hakkı olmayan tatlı bir jest.

"Umarım açsındır," dedi bana. "Hint yemeği getirdim, umarım sorun olmaz."

Mutfaktaki plastik torbayı açıyorum, kaplardan köri ve taze naan kokusu yayılıyor. Midem onaylarcasına homurdanıyor. "Bu mükemmel." İroniye gülümsüyorum. Theo düşüncelerimi okuyamıyor ama yine de sırtıyor.

O dolapları karıştırıp tabak ararken ve ben televizyonu açarken, ikimizin oluşturduğu aile tablosuna dikkat etmeden edemiyorum. Erkek arkadaş paket servis alıyor ve işten sonra kız arkadaşını evinde ziyaret ediyor. Kız arkadaşı Netflix'te izleyecek güzel bir şeyler ararken erkek arkadaşı kız arkadaşının dairesinde mutfak eşyaları arıyor. Erkek arkadaş ve kız arkadaş televizyonun karşısındaki kanepede yan yana oturur, basmati pilavı ve tavuk tikka masalayı kaşıklayarak ağızlarına atarlar. Haftada bir kez tekrarlayın, dairenin genel ruh haline bağlı olarak paket servis türünü stratejik olarak değiştirin (yağmurlu günler için Tayland, tembel günler için pizza, kutlama etkinlikleri için Meksika), zamanın sonuna kadar. Ya da, bilirsiniz, ayrılana ya da evlenene kadar.

Gecenin nasıl bittiğini bile hayal edebiliyorum. Kız arkadaşı erkek arkadaşını, erkek kardeşi ve ikisinin de aşık olduğu kızla çifte randevuya çıkmaya zorlayarak korkutur. Erkek arkadaşından geriye kalan tek şey duvardaki delik olur.

"Bu arada," diyor kalın bir yutkunmadan sonra. "Koçluk işini aldım."

"Yaptın mı?" Tüm vücudum ona dönük olana kadar dönüyorum. Utangaç bir şekilde gülümseyerek başını sallıyor. "Theo, bu inanılmaz!"

Yemeğini bıraktığında sarılmak için hamle yapıyorum ama heyecandan üzerine atlıyorum. İkimiz de kanepede çapraz bir pozisyonda yayılıp bacaklarımız birbirine dolanırken şaşkın bir kahkaha atıyor. Eski bir NFL oyuncusunu bu kadar kolay devirdiğim için göğsümü bir güvensizlik duygusu kaplıyor ama o başımın üstünü öperek beni rahatlatıyor. Elleri saçlarımda dolaşüyor, parmakları enseme okşuyor. Tenim ısındığında, bunun tamamen farklı bir nedeni var. "Heyecanlı mısınız?" Bir dirseğimle kendimi destekliyorum, ona bakıyordu. "Bunun gitmek istediğin yol olduğundan emin olmadığını biliyorum."

"Bilmiyorum." Saçlarımla oynuyor, koyu renk bukleler göğsünden aşağıya doğru iniyor. "Baş antrenör bana gruptan biraz bahsetti ve bu beni heyecanlandırdı. Oyun için böyle bir tutkunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum. Peşinden koşmak için her şeyimle mücadele ettiğim bir hayal ya da ilk sakatlıkta kolayca elimden alınan bir iş olmadığı zamanları."

"Futbolla hiç ilgilenmediğimi bilmek sana acı verir mi?"

Gözleri benimkilerle buluşmak için kırbaçlanıyor. Kendini kaldırdığında, ondan uzakta oturmak zorunda kalıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir? Sen Teksas'ta yaşıyorsun!" Suçlama yerine oturmadı. Ona boş boş bakıyorum.

"Bunun bir anlamı olmalı mı?"

Başını sallayarak iç geçirdi. "Bunu düzeltmek için bir şeyler yapmamız gerekecek." Yüzüm hoşnutsuzluğa benzer bir ifadeye büründüğünde, ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalıyor. "Marcela!"

"Yapmak zorunda mıyız?" Ona henüz Alice'ten bile bahsetmediğimi hatırlıyorum ve kalbini tekrar kırmak zorunda kalmadan önce vazgeçmeye karar veriyorum. "Peki, tamam." Homurdanıyor ama yumruğunu zaferle havaya kaldırıyor.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, "Bugün Alice aradı," diyorum,

Çünkü bir yerden başlamam gerekiyor. Bir an bile inanmadığım tarafsız bir ifadeyle bakıyor. Yalan söylemeyi sadece istediği zaman beceriyor olması ne kadar komik. "Gelecek hafta sonu Ben ve onunla çifte randevuya çıkmamızı istiyor."

Theo'nun tüm tavrı bir anda değişir. "Kesinlikle olmaz." Omuzları geriliyor ve çenesi dişleriyle ceviz kırabilecek kadar kilitleniyor. Gözlerini benden kaçırıyor ama kaşlarının birbirine nasıl kenetlendiğini fark etmeden önce değil.

"Muhtemelen garip olacağını biliyorum." Gözlerini öyle bir deviriyor ki, gariplik bunu karşılamaya yetmez, der gibi.

"Bu senin kurallarından birine aykırı değil mi?" diye soruyor ve bana Dallas'tan dönerken yaptığımız konuşmayı hatırlatıyor. "Birbirimizin arkadaşlarına ve ailelerine karışmayacağımız konusunda anlaşmıştık. Yoksa sadece senin ailen olmadığı sürece mi sorun yok?"

Ouch.

Bu konuda haksız değil, gerçek ne kadar acı olursa olsun. Benden istediği şekilde pes etmek, Alice'e denediğimi ama olmadığını söylemek, neredeyse mahvettiğim bu geceyi kurtarmak istiyorum. Ama içimde Alice'in benden istediği her şeyi ona borçlu olduğumu söyleyen ve beni daha da zorlayan o seğirme, suçluluk duygusu var.

"Hey, ben de bundan hoşlanmadım. Sonunda herkesin düşündüğünün aksine seks yapmamız gerekiyordu." Bunun üzerine ifadesi biraz yumuşuyor, ağzının kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrılıyor. "Bak, Ben'le tam olarak konuşmadığınızı biliyorum ama bunu değiştirmek istemiyor musun? Kardeşinle yeniden bir ilişki kurmak istemiyor musun?"

Omuz silkmeye çalışıyor ama omuzları neredeyse hiç hareket etmiyor. Theo hâlâ bana bakmıyor ve çok daha derin bir şeyler olduğunu hissediyorum.

"Bana söylemediğin başka bir şey mi var?" diye sordum. "Bunu yapmak istememenin başka bir nedeni mi var?"

İç geçiriyor, başını bana doğru çeviriyor. Gözleri

sertliğini kaybetmiş ama hâlâ tereddüt ettiğini
hissedebiliyorum.

Sözlerini söylemeden önce zihninde dikkatlice seçiyor. Aynı benim dışlerimin arasından yalan söylemeden hemen önce yaptığım gibi.

"Hayır," diyor sonunda. "Sadece asla özür dilemediğimiz küçük rekabetler."

"Peki." Bir tutam saçımı yüzümden geriye doğru itiyorum.

"O baltaları bir noktada gömmek zorundasınız. Neden şimdi değil?"

Bir iç çekiş daha. "Senin için bu kadar önemliyse, tamam."

Bu şekilde tanımlayabileceğimden emin değilim, özellikle de benim de onun kadar gitmekten korkmak için nedenim varken. Bunu bildiğinden değil. İtiraf etmek onun için işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar? Bir yandan, belki benim de onunla aynı durumda olduğumu bildiği için kendini daha az yalnız hissedecektir. Birbirimize daha fazla dayanabiliriz. Duygularımızı dürüst bir şekilde konuşabiliriz. Lanet olası duygularımız bizi en kötü anlarımıza sürüklediğinde birbirimize destek olabiliriz.

Ama öte yandan, zaten duygularımı ondan bu kadar uzun süre sakladım. Şimdi söylersem, bunu bir ihanet olarak görür mü? Ben'e karşı ne hissettiğimi bilseydi belki de bu numarayı asla kabul etmezdi. Hala nasıl hissettiğimi. Bilirse hakkımda farklı mı düşünür? Beni şüphesiz olduğum gibi ikiyüzlü görür mü?

Ona daha önce söylemediğim için büyük olasılıkla cehenneme birinci sınıf bir bilet aldım. Peki, neden şimdi başlayayım?

Gecenin geri kalanında havada hissedilir bir gerilim var. Sessizce televizyon izlerken dizlerimize bile dokunmuyoruz. Sanki ani bir hareket yapmaktan korkuyormuşum gibi saatlerce nefesimi tutuyorum. Ta ki jenerik dönene ve o oturduğu yerden kalkana kadar. Ceketine uzandığında, içimdeki her şey sönüyor.

Gidiyor.

"Bu kadar erken gitmek zorunda mısınız?" Hissettiğim kadar incinmiş görünmemeyi umarak soruyorum. "Hala konuşmamız gereken bir sürü kötü film var." Ve açılmamış bir kutu

prezervatifler komodin çekmecemde duruyor, ama çok güçlü görünmemeye çalışıyorum. Belki de aradan yeterince zaman geçtiği için tüm anlaşmamız hakkındaki fikrini değiştirmiştir, ama daireme girdiğinde yanağımı öptü. Ama bu dostça bir yanak öpücüğü müydü yoksa arkadaşça bir yanak öpücüğü mü?

"Sadece kafamı boşaltmaya ihtiyacım var." Eli kapı tokmağına uzanıyor ama duraksıyor ve bana son bir kez bakıyor. Tüm vücuduyla bir iç geçiriyor. "Surat asma. Gitmemi zorlaştırıyorsun."

O zaman yapma.

"Somurtmuyorum." Kesinlikle surat asıyorum.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem." Sesindeki alaycı ton kayboldu. "Tüm bunları düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Seni anlıyorum." Başımı salladım. "Bu gece iyi bir gece değil." Anlayışlı görünmek için kendimi zorluyorum ama içimde bir boşluk var. Gecemizi daha başlamadan mahvettim. Ve şimdi, dairemde çıkarken arkasından bakarken, onun da anlaşmamızı yeniden düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

On altı

Theo'dan on gündür haber **alamıyorum.**

Panikle kızgınlık arasında bir yerdeyim, çünkü bu onun yapacağı bir şey olmasa da Ben'in beni en başta uyardığı Theo'ya benziyor. Cevapsız iki telefon görüşmesi ve okunmuş beş mesajdan sonra ona ulaşmaya çalışmayı bıraktım. Orada olmamayı tercih eden insanları hayatınızda tutmaya çalışmanın ne kadar faydasız olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Son birkaç haftadır yaşadıklarımızdan sonra, keşke bana bunu söylemenin daha iyi bir yolu olsaydı.

Belki de o çifte randevuyu teklif ederek onu çok zorladım. Her şeyi iptal etmek isteseydi onu suçlamazdım. Çok aptalca. Neden Alice'in onu ikna etmek için benimle konuşmasına izin verdim?

Bu işe başlarken tam olarak neye bulaşacağımızı bildiğim için kızmak için bir nedenim yok. Ama terk edilmenin ufacık bir izi bile beni altıncı sınıfa geri götürüyor. Annemin babamın bıraktığı notla bana dikkatli bir şekilde yaklaşması, gözlerim buruşuk kağıdı tararken kolunu omuzlarıma dolaması. Sonrasında sanki babamın baba olmak istememesi onun suçuymuş gibi ona çıkışmam. Masayı dolduran arkadaşlarım, gözlerinde yüzen sempati, dayanamadığım istenmeyen tavsiyeler.

Sonunda komşum Bayan Yolanda bana her zaman aklımda kalan bir şey söyledi. Kalabalık evden kaçma fırsatı bulduğum nadir günlerden biriydi, fırsat buldukça bu fırsatı değerlendiriyordum. Yolanda Hanım eviyle ilgileniyordu.

Dışarı çıktığımda, açık hava kıyafetlerini giymişti: hasır güneş şapkası ve neon sarısı eldivenler. Ne konuştuğunu pek hatırlamıyorum, çünkü sık sık benimle konuşma alışkanlığı vardı. Anneme gizlice çıktığımı söylemeden sokağın etrafında yürüyüş yapamayacağımı fark ettiğimde hissettiğim şiddetli hayal kırıklığını hatırlıyorum. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Sesi beni dondurdu.

evimin merdivenlerinde izlerimi buldum. "Ona her zaman bu kadar sert davranma. Şu anda zor bir dönemden geçtiğini biliyorum ama o da öyle. Kalmaya devam eden ebeveyni sevmek, çekip gidenden nefret etmekten daha kolaydır. Enerjini değiştiremeyeceğin şeylere harcama." Söyleyeceklerini söyledikten sonra durakladı. "Devam et." Ona şaşkınlıkla baktım. "Sana on dakikalık bir avans vereceğim."

Söyledikleri hakkında çok düşündüm ve haklı olduğuna karar verdim. Öfkemi çıkarabileceğim biri yokken, bizi terk edip gittiği için babamdan nefret etmek faydasızdı. Hâlâ beni önemseyen biri vardı.

Kalan kişiyi sev.

O asla Theo olmayacaktı. Birbirimize hiçbir şey borçlu değiliz. Ben onun için bir araçtım, tıpkı onun benim için olduğu gibi. Beni kullanmak istemediğine ve bana karşı bir şey hissetmeyeceğine dair söz veremediğine dair tüm konuşmalarına rağmen, biz bir ilişki içinde değiliz. Onu açıkça rahatsız olduğu bir şeye zorlamaya hakkım yoktu. Belki de ileride birbirimizi incitmeden önce ilişkimizi şimdi bitirmemiz daha iyi olur. Ama en azından yüzüme karşı bittiğini söyleyecek kadar erkek olabilir.

Cuma öğleden sonra, Angela ve ben günü YA bölümünde sandalye ve masa kurarak geçirdik, bu da Theo ile ilgili sürekli aklımda olan düşüncelerden uzaklaşmamı sağladı. Neredeyse bütün bir ay geçmişken şimdi dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olması ne kadar da komik. Bu akşamki etkinlik için raf arabalarıyla girişi kapattık. Erica balonların abartılı olacağını düşündü ama ben YA raflarına şenlikli bir görünüm vermeleri konusunda ısrar ettim. Şimdi ben

Angela'nın yerini bulmak için onlardan oluşan bir denizin içinden geçmek zorundayız.

"Orada iyi misin?" diye soruyor, benim hatırım için kahkahasını gizleme zahmetine girmiyor.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Fransız örgülerimi omuzlarımın üzerine düşecek şekilde yeniden ayarlıyorum. "Saçım nasıl görünüyor? Sanırım elektriklenme beni kabartıyor."

"Birazcık." Angela, parlak pembe ölüm tuzaklarının arasından yürüyerek masanın benim tarafıma geliyor. Gri hırkası ve beyaz kaprileriyle rahat görünüyor. Takımındaki tek renk patlaması deniz mavisi atleti ve mücevherli sandaletleri. Sadece Angela herkesi şık giyinmeye ikna ettikten sonra dönüp kendisi için mümkün olan en sıradan kostümü hazırlayabilirdi.

Ellerini kafa derimin üzerinde gezdiriyor ve bu işe yaramayınca çantasından küçük bir şişe saç serumu çıkarıyor. "Bu işe yarayacaktır."

"Çok fazla değil. Beni yağlandırmayın."

Ellerini serumla başımın üstünde gezdiriyor, altın folklorik küpelerimi yeniden ayarlıyor ve ardından örgülerimin ucundan sarkan kırmızı ponponları düzeltiyor. "Bu bluz gerçekten çok şirin."

"Teşekkür ederim." Belime dolanan paçaları düzeltiyorum. Beyaz köylü bluzunun boyun ve kol kısımları serulean ipliklerle detaylandırılmış. "Şehir merkezindeki bir dükkânda bulduğum pançoyu görmelisin. Ön sipariş resmiyle mükemmel uyum sağlıyor."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sadece en sevdiğimiz YA karakterleri gibi giyinmedik - en sevdiğimiz Latin YA karakterleri gibi giyindik. Angela'nın kıyafeti, ne kadar gündelik olsa da, Lila Reyes'in A Cuban Girl's Guide to Tea and Tomorrow kitabının kapağında giydiğinin aynısı. Pançomu giydiğimde, bu akşam tartışacağımız kitap olan Şafaktan Önce'deki Sofia gibi giyinmiş olacağım. Latin esintileri taşıyan bir YA fantezisi olan bu kitapta yozlaşmış bir siyasi sistem ve iki genç kız arasındaki aşk anlatılıyor.

karşıt taraflardaki düşmanlar. Sofia en başından beri Enrique'den nefret ediyor ama içinde bulunduğu durum onu ailesinin intikamını almak için Enrique'nin güvenini kazanmaya zorluyor. Devam kitabı As Dusk Breaks'in elime ulaşan ileri okuyucu kopyasında, ikilinin Sofia'nın ailesini öldüren yozlaşmış hükümeti devirmek için bir araya gelmesi ve krallığın yeni yöneticileri olarak sonsuza dek mutlu yaşamaları ile sona eriyor.

Bir sonraki kitap serimizi farklı geçmişlerden gelen geniş bir yazar yelpazesinden seçtik. San Antonio'da büyük bir Meksikalı Amerikalı topluluğu var, ancak birçok farklı topluluktan insana da hizmet veriyoruz. Komşu liseden tam olarak hangi kitapları aradıklarını bilen çok sayıda çocuk geliyor ve istedikleri kitap elimizde olmadığında yüzlerindeki hayal kırıklığı, elimizde olduğunda duydukları heyecandan daha fazla aklımda kalıyor. Koleksiyonlarımız için bu kitaplardan mümkün olduğunca çok satın almayı kendime görev edindim. Sadece daha fazla çocuğun okumasını değil, okudukları kitaplarda kendilerini de görmelerini istiyorum. Bunu etkilemeye yardımcı olacak bir şey yapabilirsem, bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şekilde mücadele edeceğim.

"Güzel." Angela başını sallar. "Peki, ne düşünüyorsun? Gençler bizim tam bir aptal olduğumuzu düşünürleri mi?"

"Bizim tam bir aptal olduğumuzu bildiklerinden eminim."

Arkasındaki penceredeki yansımda gülümsemem geniş. Bu benim gecem. Birkaç saat içinde kütüphane, okumak için heyecanlı ve okudukları hakkında konuşmak için ekstra heyecanlı gençlerle dolacak. Bütün ay boyunca telefonuma, ikinci kitap kulübü seçimi açıklanmadan önce göz atmam gereken kitap önerilerinin bir listesini yazdım. Angela'ya bundan bahsettiğimde, bunu kütüphanemizin blogunda yayınlamamı ve linki kütüphanemizin tüm sosyal medya hesaplarının biyografisine eklememi söyledi. Bağlantı bu sabah yayına girdi ve toplantının başında gençlere duyuracağız.

Bu gece benim gecem. Theo ve kardeşiyle ilgili tüm düşünceleri aklımdan çıkarıyorum ve YA kitabını yapmaya odaklanıyorum.

kulüp bir aksama olmadan gider.

Kütüphane saat yediye on kala dolmaya başlıyor ve koltuklar beklediğimizden daha hızlı doluyor. Erica masadakileri onaylarcasına başını sallıyor ve göz göze geldiğimizde bana memnun bir gülümseme gönderiyor. O bile bizimle birlikte giyinmeye karar verdi. Erica, Noemí'nin Mexican Gothic'in kapağındaki cesur kırmızı gece elbisesini giyiyor. Saçlarını küt bir şekilde tutturmuş ve bordo ruj sürmüş. Kitap YA olmayabilir ama giyinmeye karar verdiği için daha fazla mutlu olamazdım.

Angela beni, Erica'yı ve kendisini tanıtarak kitap kulübünü başlattı. Sonra oturuyor ve ben tartışma sorularını yönetmeyi devralırken Şafaktan Önce'nin kopyasını açıyor. Herkesten masanın etrafında dolaşıp kitabın en sevdikleri bölümünü paylaşmalarını istedim. Çoğu atmosfer, büyü ve karakterler gibi cevaplar veriyor, ta ki en sevdiğim kütüphane kullanıcısı Andy Sanchez benim cevabımı çalana kadar.

"Romantizmi sevdim," diyor. On dört yaşındaki kız ufak tefek ama kişiliği ergenlik öncesi yapısını fazlasıyla telafi ediyor. Kahverengi saçları başının tam tepesinde yüksek bir topuzla toplanmış ve siyah kare çerçeveli gözlükleri koyu renk gözlerini vurguluyor. "Enrique ve Sofia mı? Ve sondaki o öpücük... Bayıldım." Kendini yelpazeleyip sandalyesinde bayılma numarası yaparken masadakiler kahkahalara boğuluyor.

"Benim de en sevdiğim kısım buydu," diye katılıyor Angela başını kuvvetle sallayarak. "Yavaş ilerleyen romantizmi severim."

"Düşmandan aşığa, yavaş ilerleyen bir romantizmi severim," diye düzeltiyorum mırıldanan bir koro eşliğinde. Angela başka bir şey söylüyor ama onu zar zor duyuyorum ki gençlerin sırasının üzerinde sarışın bir kafa görüyorum. Bir nefes boğazımı düğümlüyor.

Theo ahşap bir kitaplığa yaslanmış, elleri kot pantolonunun ceplerinde. Küçük bir gülümseme dudaklarını yukarı doğru çekiştiriyor ama ışıltılı mavi gözleri bana dikilmiş.

Onu görmezden gelmek mümkün değil, ama biz

küçük grup aktivitesi zamanı gelene kadar tartışıyoruz. Bana ulaşmaya çalışıp çalışmadığını görmek için masanın altındaki telefonumu kontrol ediyorum. Kilit ekranımda iki cevapsız arama ve ürkütücü derecede belirsiz bir kısa mesaj buluyorum.

Konuşabilir miyiz?

Gördüğümde midem bulanıyor. Bu sorudan sonra hiç iyi bir şey gelmez. Özellikle de bir hafta boyunca mesajlarımdan kaçarak konuşmaya çalıştığını düşünürsek. Şimdi de özel olması gereken bir gecede beni takip etti.

Angela herkese ikişer dörder kişilik gruplara ayrılmalarını ve kitaptan canlandırmak istedikleri bir sahne bulmalarını söylüyor. Kaçınılmaz sonu daha fazla uzatamam.

"Hemen döneceğim."

Angela'nın gözleri, Theo'nun YA personelinin seçtiği masanın üzerinde gezinen formuna takılır. "Mm-hmm." İfadesinde bilmiş bir parıltı var, dudaklarının kenarı bir sırtışa dönüşüyor. Görüntüsü hiç hoşuma gitmiyor ama yerimden kalkarken şimdilik görmezden gelmeyi tercih ediyorum. Eğer içgüdülerim doğruysa, onun şüpheleri için çok geç olacak.

"Burada ne yapıyorsun?" Onu görüş alanımdan çıkarmaya çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Gözlerimi ona diktiğimde, onu gruptan uzaklaştırmama izin veriyor.

Kot pantolon ve düz mavi bir kapüşon giymiş, ellerini ceplerine sokmuş. Omzumun üzerinden, sanki hayatlarının seçmelerine hazırlanıyormuş gibi kitaptan diyalogları dramatik bir şekilde canlandıran genç gruplara bakarken gözleri parlıyor.

"Bütün bunlar da ne?"

"Yaklaşık on gün geç kaldınız, bu yüzden sanırım soruları burada ben soracağım."

Bir eliyle ensesini ovuşturuyor, ifadesi birdenbire utangaçlaşıyor. Her ne kadar ona bir parça vermek istesem

de

şimdi zamanı değil. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Angela ile göz göze geliyorum. Sessiz bir soruyla bileğime dokunuyorum ve o da telefonundaki zamanlayıcıyı kaldırıyor. Grupların pratik yapmak için üç dakikası daha var. Kendime Theo'yu serbest bırakmamın tek sebebinin bu olduğunu söylüyorum.

"Kitap kulübünü bölüyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, beni yargılaması için cesaretlendiriyorum. Ama gülümsemesi daha da genişlerken aklındaki son şey bu gibi görünüyor. Gözleri bana döndüğünde, tüm kararlılığım bakışlarının altında eriyor. Haftalardır planladığım bir geceyi merak ettiği için ona kızamam. "Neden-" Ona neden burada olduğunu sormak üzereydim ama benden önce araya girdi, ayakları heyecanla aşağı yukarı zıplıyordu... heyecanla?

"Giyinmek şart mı?" Saç örgümün ucuna bağlı kırmızı ponpona dokunmak için uzanıyor. Beynimde dolaşan lanetli düşünceler için fazla güler yüzlü. "Kim olman gerekiyor? Çok tatlı görünüyorsun."

Sevimli. Bu kelime midemde uçuşan kelebeklerin patlamasına neden oluyor. Son paranoyak düşüncelerimle birlikte omuzlarım çöküyor. Beni sahte bir şekilde terk etmek için burada olsaydı bana sevimli demezdi, değil mi? O zaman neden bir hafta boyunca benden kaçtı? Ona hâlâ kızgınım ama ona Şafaktan Önce'nin bir kopyasını uzatıyorum ve kapaktaki kahramanın resmini gösteriyorum. Kitabı incelemek için elimden alıyor, özetini bulmak için çevirirken kaşları çatılıyor. Bulamayınca gözleri şaşkınlıkla kısılıyor. Kitabı ondan geri alıyorum ve içindeki bantlanmış kapağı açıyorum.

"Sert kapaklar için açıklamalar iç kısımda yer alıyor," diyorum ona.

Kitabın konusunu okuduktan sonra "Kulağa hoş geliyor," diyor. "Bu kitap kulübünün seçimi mi?"

Birden aklıma bir ceza fikri gelince başımı sallıyorum. Bunca yolu sırf beni terk etmek için geldiyse, önce bir işe yarasın bari. Bu iyi olmalı.

"Bunca yolu geldiğine göre, yardım edebilirsin." I

elini tutup onu masaya geri sürükledim. En az on beş gencin meraklı bakışları altında bile beklediğimden daha kolay itaat etti.

"Angela, anlatıcımız olur musun?"

Theo'yu bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Şafaktan önce. "Koca adam bize katılıyor mu?" "Biz tam olarak neyiz-"

"Buldu!" Theo'nun sorusu üzerine haykırıyorum. Kitabın üç yüzüncü sayfasına, elli yedinci bölümün ilk sayfasına geldim. Andy'nin ve benim en sevdiğim sahne. Theo'ya yedek bir kopya uzatıyorum ve hangi sayfayı çevirmesi gerektiğini söylüyorum.

"Enrique rolünü oynuyorsun," diyorum ona. "Ve dramatik ol. Güvenini kazanmak için aylarımı harcadım, bu yüzden sana bıçak çektiğimde şok oldun ve ihanete uğradın."

Gözleri telaşla açılıyor, ama yine de gözlerinde parıldayan bir eğlence belirtisi var. "Et tu, Brute?"

Diyaframımdan kaçan kahkahaya engel olamıyorum.

"Önce antrenman mı yapacağız?" Theo soruyor.

"Ne eğlenceli olurdu ki?" En sinsi gülümsememi gösteriyorum. "Ayrıca, zamanımız kalmadı."

Küçük grupların dikkatini tekrar ön tarafa çekiyoruz ve ardından sahneyi canlandıran ilk grup biz oluyoruz. Theo'nun sesi ilk başta titrek çıksa da benim dramatik performansımı yansıttıkça ivme kazanıyor. Angela'nın saç serumu şişesini hançer yerine tuttuğumda bir adım geri atmaya çalışıyor, gözleri panikle açılıyor ama bir sandalye daha ileri gitmesini engelliyor. Sahte hançeri boğazına doğru tutarken ayak parmaklarımın ucunda duruyorum, tam olarak tenine değmiyor.

"Söylentiler doğruymuş, anlıyorum," diyor, gözleri beni temkinli bir şekilde tarıyor. "Bana sırtını dönmeyeceğine güvenmekle aptallık etmişim."

"Aptalı oynamak o kadar da eğlenceli değil, değil mi?" Şafaktan Önce'nin final sahnesi, koruma sözü verdikleri sırada ailesi Enrique'nin askerleri tarafından öldürülen Sofia için bir tersine dönüş. Bu, tüm kitap boyunca planladığı ama sonunda yapamadığı bir andır. Onun için önemli olan

Enrique onu öldürmek için çok fazla.

Bu Theo ve benim için de bir tersine dönüş, ancak bu sahnede kendimi daha çok Enrique gibi hissediyorum. Kendimi ona karşı güvende olduğuma inandırdım, beni incitmeyeceğine neredeyse güveniyordum. Ama onu suçlayamam, gerçekte ne olduğumuzu unutmamızı ne kadar kolaylaştırmış olursa olsun. Bu tekrar yapacağım bir hata değil. Tabii çoktan bitmediyse.

Şişeyi boynuna saplıyorum ve o da acı çekiyormuş gibi yapıyor. Parlayan gözleri bana bundan beklediğimden çok daha fazla keyif aldığını söylüyor. Bir sonraki repliğini kontrol etmek için başını hafifçe aşağı çeviriyor.

"Sen aptal değilsin, Sofia." Boştaki kolu belime dolanıyor, beni bedenine yaklaştırıyor ama yalnız olsaydı yapacağı gibi beni kendine çekmiyor. "İkimiz de gerçekten neden korktuğuna biliyoruz."

Havada bir vınlama ve ardından Theo vücudumu eğerken kitap elinden düşüyor, sırtımdaki büyük elleri beni yerimde sabitliyor. Mesafeyi kapatmadan önce yüzü benimkinin üzerinde geziniyor, dudakları iffetli bir öpücükle yanağıma konuyor, çünkü kitap öpücüğü tam olarak iş için güvenli diyebileceğim bir şey değil

malzeme.

Seyircilerden Andy'nin sesi olduğunu anladığım belirgin bir çığlık geliyor ve ardından herkes tezahürat ve alkışlara katılıyor. Ayağa kalktığımda, Theo ve ben kalabalığı selamlarken el ele tutuşuyoruz.

İlk grup gençler performansları için ayağa kalkarken Erica, Theo'nun oturması için bir sandalye buluyor. Benimkinin yanındaki sandalyeye oturuyor, o kadar yakın ki zar zor nefes alabiliyorum. Angela performanslar arasında birkaç kez kaşlarını kaldırarak bize bakıyor. Her göz göze geldiğimizde başımı sallıyorum.

Toplantıdan sonra gelecek ayın seçimlerini açıklıyoruz ve her hafta sosyal medya anketlerimizde oy kullanmalarını hatırlatıyoruz. Ayrıca, bu arada başka bir şey okumak isterlerse göz atabilecekleri kütüphane blogu hakkında da bilgi veriyorum.

"Oh, ve gelecek ay en sevdiğiniz kitap karakteri gibi giyinip gelmeyi unutmayın!" Dedim.

"Yeterince insan katılırsa, en iyi kostüm için bir ödülümüz bile olabilir!" Angela ekliyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona yan yan bakıyorum.

"Gerçekten mi?" Gençler etrafta koşuşturup gitmeye hazırlanırken soruyorum. "Buna karar verdiğimi hatırlamıyorum. Buna karar verdiğini hatırlıyor musun Erica?"

Patronum parıldayan gözlerle aramıza bakıyor ama tek kelime etmiyor.

"Yine de iyi bir fikir, değil mi?" Angela oturduğu yerden sıçradı. "Özellikle de daha fazla kişinin giyinmesini istiyorsak."

"Peki teşvik olarak hangi ödülü kullanacağız?" Erica çenesini kaldırdığı eline dayayarak soruyor.

Angela'nın cevabını duymadan önce gömleğimi çekiştirmesi arkamı dönmeme neden oluyor. Andy kolunu benimkiyle birleştiriyor ve on dört yaşında sıska bir çocuk için şaşırtıcı bir güçle beni patronumdan ve arkadaşımдан uzaklaştırıyor.

"N'aber evlat?"

"Benden bir şey mi saklıyorsunuz, Bayan Ortiz?" Kahverengi gözleri omzumun üzerinden gizlice bakıyor, ama arkamı dönmeye çalıştığımda omzuma elini koyarak beni durduruyor. Endişeli gözlerini endişeyle karşılıyorum, ama "O senin erkek arkadaşın mı?" diye sorduğu anda bu endişe kayboluyor.

Aman Tanrım.

Elini sıkıyorum ve arkamı dönüyorum. Theo rahat bir sırtıtışla bakışlarımı karşılıyor. Elleri kot pantolonunun cebinde ama birini kaldırıp bize el sallıyor. Yüzümde aptalca bir gülümsemeyle Andy'ye dönüyorum.

"Daha çok gençsin," diyorum. "Seninle bu konuşmayı henüz yapamam."

"Şaka mı yapıyorsun? Şimdiye kadar on erkek arkadaşım oldu!" Bu duyuru karşısında şaşkınlığımı gizleyemeyerek bir nefes verdim. Ergenler bile flört konusunda benden daha iyiler. "Artık bir tane edinmenin zamanı gelmişti.

Senin için endişelenmeye başlamıştım.

sen, bilirsin."

"Tamam, annen nerede?" Elimi sırtına koyarak onu çift camlı kapıdan çıkarırken hızımı artırıyorum. "Eve gitme vaktin geldi."

"Benden o kadar kolay kurtulamazsınız," diyor. "Annem çok tuhaf saatlerde çalışıyor. Yarın hemen buraya döneceğim ve bir cevap bekliyor olacağım."

"O zaman yarın izinli olmam iyi bir şey." "Her zaman bir sonraki gün vardır," diyor neşeyle. "Ve ondan sonraki gün ve ondan sonraki gün! Sizden bir cevap alacağım!"

Onun maskaralıklarıyla uğraşmıyorum, sadece otoparka ulaştığımızda başımı sallıyorum. Dışarıda, lacivert bir Honda Civic'in gümüş rengi farlarıyla karşılaştık. Andy'nin annesi şoför mahallinden çıkıp bize el sallıyor. Andy'yi annesinin arabasına götürüyorum.

"Kitap kulübü nasıldı?" Andy'nin annesi bana kendi annemi hatırlatıyor. Kıvırcık siyah saçları beyaza boyanmaya başlamış ve omuzlarında biten bir küt kesilmiş. Bir genç kız annesi için inanılmaz derecede genç görünüyor. Ta ki gülümseyip kırışık gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgiler gerçek yaşını gösterene kadar.

"İnanılmaz!" Andy haykırıyor. "Marcela kitabın en dramatik bölümünü canlandırmasına yardım etmesi için erkek arkadaşını getirdi."

Derin bir nefes alıyorum. Bir gün, yeterince büyüdüğünde, bu kızı öldüreceğim.

"Erkek arkadaş mı?" Annesi kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Dedikodular böyle başlar, Andy!" Annesine dönmeden önce başımı sallıyorum. Daha düşük bir ses tonuyla, "Bu biraz karışık. İkimiz de ne yaptığımızı gerçekten bilmiyoruz."

"Ah, anlıyorum." Özlemle gülümsüyor. "O ilk günleri çok iyi hatırlıyorum."

Bununla ne demek istediğini tam olarak bilmiyorum ama

sorma şansı bulur. Andy arabaya bindiğinde ikisi de el sallayarak vedalaşıyor. İçeri girmeden önce onların gidişini izliyorum. Çocukların çoğu çoktan gitmiş, sadece Erica ve Angela kalmıştı.

Theo ile.

Masaya ulaştığımda Angela, "Mavi kod," dedi. Çatık kaşlarıma bakarak, "Kütüphanede okumayan biri var!" diye haykırıyor.

Erica, karşısında oturan Theo'ya başıyla işaret ederek, "Onu kütüphane kartı için kaydettiriyorum," diyor. Masanın üzerine eğilmiş bir form dolduruyor. "Biliyorum, sen de bunu isterdin."

"Tamamdır." Theo kalemi bırakıyor ve kâğıdı patronuma uzatıyor. "Kartımın tasarımını seçebilir miyim?"

Sesi neredeyse heyecanlı geliyor.

"Elbette yapabilirsin." Formu bana uzattı. "Marcela, nerede olduklarını hatırlıyor musun?"

"Eğer yapmazsam neden para aldığımı bilmiyorum." Theo'nun elini tuttum ve onu dolaşım masasına götürdüm.

Kitap kulübü gecesinin heyecanı sona erdiğine göre, tuhaf bir duyguyla baş başa kaldım. Theo burada, benim iş yerimde, en iyi arkadaşım ve patronumla dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi konuşuyor. Erica onu kütüphane kartı için kaydettirmiş. Birkaç saat önce bittiğimizi sanmıştım. Ne tür bir alt üst olmuş dünyada yaşıyoruz?

Bu her türlü sınırı ihlal ediyor, ama bu sefer o kadar da umursamadığını hissediyorum. Artık benim sınırlarım olduğu için değil.

Onu sistemimize kaydettiğimde ve parlak mor bir kütüphane kartına sahip olduğunda, onu otoparka kadar geçiriyorum. Bir sokak lambasının altında duruyoruz, ışık onu altın bir hale içinde gösteriyor. Şimdi kargaşa yatıştığına göre, buraya neden geldiğini hatırlıyorum. Konuşabilir miyiz?

Artık ona kızgın değilim, sadece kendime kızgınım.

Bunun olacağını biliyordum. Ama bundan daha fazlası, yıkıldım. Bu kadar erken gitmesine izin vermeyi düşündüğümünden çok daha fazla.

"İyi misin?" diye soruyor, gözleri endişeyle kırışmış.

"Evet." Boğazımı temizliyorum, bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmeye karar veriyorum. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Kaşları çatıldı. "Daha önce mesaj atmıştın... konuşabilir miyiz diye?"

"Ah," diyor, hatırladıkça yüz ifadesinde bir şeyler değişiyor. "Doğru ya. Ben... sana daha önce dönmediğim için özür dilemek istedim. Seni bu kadar uzun süre bekletmem hiç hoş değildi. Aklımda çok şey vardı."

"Akşam yemeğinden çıkabiliriz," diye geveliyorum, çünkü tüm bu sorun bu yüzden başladı. Eğer onu anlaşılmamıza devam etmekten alıkoyan tek şey buysa, belki de aramızdaki ilişkinin eski haline geri dönebiliriz. "Alice'e hastalandığımı söyleyeceğim ve asla yeniden planlamayacağız. Her şey yoluna girecek."

"Hayır." Başını sallıyor ama yüz ifadesi acı çekmiş gibi görünüyor. Sanki o tek kelimeyi söylemek olması gerekenden daha zormuş gibi. "Teşekkür ederim ama iyi olacağım. Söz veriyorum."

"Emin misin?" Bir şeyler bana doğru gelmiyor. Yemekten vazgeçmiyorsa neden on gündür benden kaçıyor? Neredeyse iki hafta hiçbir şey yapmadıktan sonra neden bu kadar kolay pes ediyor?

Başını sallayıp alnımdan öpüyor. "Eminim. Sonsuza kadar onlardan kaçamam."

"Benimle konuşabilirdin." Konuşamadığını hissetmesi bu kadar acı vermemeli. Ben de kendi sırlarımı ondan saklamışken olmaz. Kollarımı göğsümde kavuşturarak kaldırıma bakıyorum. "Ne düşünüyordun?" Cevap vermeyince tekrar soruyorum. "Kim için daha çok endişeleniyorsun? Alice mi Ben mi?"

"İkisi de." İçini çekti. "Ama seçmek zorunda olsaydım... Ben." Kafamda dans eden birçok sorudan biriyle devam etmek üzereyim, ama yapamadan önce ekliyor, "Benim için endişelenme. Seni böyle birdenbire terk etmek istemezdim ama fark ettim ki eğer hayatıma devam edeceksem

bunun olduğunu kabul etmek zorundayım." Nefes verirken göğsü düşüyor. "Evleniyorlar. Onları en azından bir kez yüz yüze tebrik etmeliyim."

Başımı sallıyorum ama başka bir şey söylemiyorum.

"Bunu sana bir daha yapmayacağım." Ona baktığımda eli yanağımı kavırıyor. "İz bırakmadan kaybol. Bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Boğazımın arkası adını koymaktan korktuğum bir duyguyla tıkanıyor. Onu temizliyorum ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu hissetmemesini umarak başımı sallıyorum. Bir parçam ona inanmasa bile.

On yedi

Mor **bir** tulum, sahip olduğum her giysinin sahip olmasını dilediğim bir şekilde kıvrımlarımı sarıyor, yıkanmış kollar omuzlarımla üzerine düşüyor ve kollarımı alıştırımdan çok daha fazla ortaya çıkarıyor. Malzeme hafif ve cildime nefes aldırıyor, ki bu da herhangi bir kumaştan isteyebileceğim tek şey. Bununla birlikte, geniş omuzlarımla veya üst kollarımın kalınlığını gizlemek mümkün değil, ancak yıllardır ilk kez umurumda değil.

Vücudumla olan ilişkim her gün değişiyor. İsteksizce kabul ettiklerim, beni kutsadığı için Tanrı'ya şükrettiklerim ve keşke yeterince göze batsa da yok olsa dediklerim var. Ancak, diğer insanların vücudum hakkında yorum yaparken hissedebildikleri gibi, hangi parçalarımla değerli, hangilerinin değersiz olduğunu seçemem. Peki neden yapmalıyım? Neden diğer insanların içinde yaşadığım bedene yönelik küçümsemelerinin ağırlığını taşımam beklensin ki?

La Cantera alışveriş merkezine yaptığımız son gezide Angela beni bu tulumu almaya ikna etti çünkü içinde bir Instagram modeline benzediğimi düşünüyordu. Ona inandığım için değil, vücudumun hiçbir zaman mükemmel olmayacağı konusunda kendimi cezalandırmaktan yorulduğum için satın aldım.

Sonunda kendimi aşabildiğim için mutluyum. Kollarımın yanı sıra sırtımın büyük bir kısmı da açıkta, altın sarısı tenimin genişliğini gösteriyor. Yaka kısmı göğüs dekoltemin arasında bir kalp şekline dönüşüyor; hayal gücünü zorlayacak kadar yüksek ama bazı yasadışı hayallere ilham verecek kadar da alçak. Gözlerimin çizgileri tam olarak

İnce uçlu bir kalemle çizilmiş, dramatik bir kanat. Dudaklarım parlak kırmızıya boyanmış, morun tonuna karşı muhteşem görünen ikinci bir renk patlaması. Saçlarım aşağıya inmiş ve bir omzumun üzerinden yandan ayrılmış. Bu gece ne kadar harika göründüğümü ben bile inkar edemem.

Bu çifte randevunun olmak istediği son yer olduğunu düşünürsek, Theo şaşırtıcı derecede dakik. Hazırlanmayı henüz bitirmiştım -ayaklarımı yürümesi kolay bir çift alçak, kalın topuklu ayakkabıya geçirmiştım- ki kapı çaldı. Theo, lacivert bir elbise pantolonunun içine sokulmuş sade beyaz bir düğmeli bluzla kapıda kalabalık yapıyor. Onu içeri almak için kenara çekildiğimde, gözleri dışında bir santim bile kıpırdamıyor. Beni tepeden tırnağa tarıyor, tüm vücudumu ürperten yerlerde oyalanıyorlar. Kollarımla kendimi örtme dürtüsüne karşı koyuyorum ve onun gözlerinin dolmasına izin veriyorum.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?" Sesim alaycı bir eğlenceden çok alçak ve soluk soluğa çıkıyor. Gözleri benimkilere dikildi, mavi iristen çok siyah gözbebekleri vardı.

"Her zaman iyi görünüyorsun, ama lanet olsun, Marcela." Kafasını temizlemek istercesine sallıyor ve ben onu bu şekilde etkilemiş olmanın verdiği güvenle dolup taşıyorum. Zaten bildiğim bir şeyi bana söylemesine ihtiyacım yok ama yine de bu övgüsünün damarlarıma işlemesini engellemiyorsa ne olayım. Elleri belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. "Bu yemeği gitmeye değer kılmış olabilirsin."

"Öyle mi?" Ellerim gömleğini yumrukluyor, rujumu kesinlikle mahvedecek bir öpücük için onu kendime çekiyorum. Onu hissetmekten, yanaklarının benimkilere değen kirli sakallarından, ağzının sıcaklığından ve bağımlılık yapan tadından zevk alıyorum. Birdenbire, arzu karnımda birikirken, keşke daireden ayrılmak zorunda olmasaydık diyorum. Çok erken ayrılıyoruz, ikimiz de zor nefes alıyoruz.

"Muhtemelen gitmeliyiz, çok farklı bir nedenden dolayı iptal etmeye kalkışmadan önce," diyorum ona. Gözlerim

onun kırmızı lekeli ağzına takılıyor ve bir elimle ağzımı kapatıyorum. "Ama önce temizlenmeliyiz."

"Daha önce hiç kırmızı rujumu öpmeme izin verilmemişti." Theo'nun sıcak nefesi kulağımda, bir eli benimkinin üzerine kapanıyor, böylece diğeri dudaklarımın dış hatlarını izleyebiliyor. Ağzı şeytani bir kırmızıyla çevrili, kendini beğenmiş bir sırtışı dönüşüyor.

Rujumu yeniden sürdükten ve Theo'ya ağzını temizlemesi için bir makyaj mendili verdikten sonra, yola çıkmamız gereken saatten on dakika sonra arabasına yerleşiyoruz. Biz vardığımızda Ben ve Alice çoktan oturmuş, menüleri ve su bardaklarını önlerine koymuşlardı.

"Geciktiğimiz için üzgünüm," diyor Theo, bana bir sandalye çekerek. Sadece kibarlık yapıyor olsa bile, bu basit jest karşısında kalbim eriyor. "Sanırım zaman bizim önümüze geçti."

"Burada küçük bir şey var." Alice ağzının kenarını işaret ediyor ve Theo'nun eli onunkine geliyor. Ona baktığımda rujumdan kalan kırmızı bir leke görüyorum. Ne olduğunu anlayınca yanakları pembeleşiyor. Yanımdaki bez peçeteyi alıp ağzının kenarını ovuyormuş gibi yapıyorum.

"Yakalandık. Zamanın bizden nasıl kaçtığını çok iyi görüyorsunuz." Ses tonum aşırı müstehcen ama gülüşüm gerçek.

Yüzündeki tüm ruj lekelerini temizledikten sonra kolaylıkla koltuklarımıza yerleştik. Theo'nun kolu Ben'in hiç hoşlanmayacağı o sahiplenici erkek tavrıyla sandalyemin arkasına dolanıyor, ben de sırtımı onun koluna yaslıyorum. Alice bize eğlenerek bakıyor, dudaklarını eğerek bizim adımıza mutlu olabileceğini düşünüyorum. Ben ise bizden başka restoranın içindeki her şeye bakıyor.

"Vay canına," diye hayretle Theo ve bana bakıyor Alice. "Biliyor musun, Christine bana nişan partisinden birlikte çıktığınızı söylediğinde ne düşüneceğimi bilememiştim." Sanki hâlâ bilmiyormuş gibi başını sallıyor. "Ama aslında birlikte çok tatlı görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim." Sesim sabit ama minnettarlığım tamamen sahte. Theo'nun gözlerinin bir soru sorar gibi üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ama ona bakmak için dönmüyorum. "Kimse bu kadar şaşırmadı

inan bana."

"Bundan şüpheliyim," diyor Ben, gözlerini menüsüne dikmiş. Alice dirseğiyle onu dürtüyor ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

"Hayatında bir kez olsun destekleyici olamaz mısın?" Tüm masa Theo'ya bakar. Ben sonunda kardeşinin bakışlarıyla karşılaşır, şaşkınlığını gösteren tek şey irileşen gözleri. "Bu senin için neden bu kadar zor?"

Ancak garsonumuz siparişlerimizi almak için geldiğinde Ben kardeşinin yüklü sorusuna cevap vermekten vazgeçiyor. Sipariş vermeye hazır olan tek kişi benim ama karar vermek için biraz daha zamana ihtiyacımız olduğunu söylüyoruz. Ben ve Theo bu kararı vermek için menülerini açmak yerine, hiçbir şey olmamış gibi devam ediyorlar.

"Kendini kandırma. İkimiz de bunun uzun sürmeyeceğini biliyoruz." Theo'yla konuşuyor olsa da, Theo'yla aramızdaki gerçek olmaktan çok uzak olduğunu bilmeme rağmen, bu sözler fiziksel bir darbe gibi üzerime iniyor. Ama belki de bu yüzden acıtıyorlar: çünkü gerçeğe fark ettiğinden çok daha yakın. "Gerçek ilişkilerin nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Ben, yapma-"

"Onca insan arasından sen bana yanıldığımı söyleyemezsin." Ben Alice'e dönüyor ve daha önce hiç duymadığım bir ses tonu kullanıyor. Keskin ve alaycı ve hiç de onun tarzı değil. Ama Alice etkilenmiş bile görünmüyor. Omuzları teslim olmuş bir şekilde çöküyor ve gözleri kapanmadan hemen önce yuvarlanıyor. Başını kendi kendine sallıyor, sanki bu daha önce yaptığı bir konuşmaymış gibi. Sanki duymaktan bıktığı bir şeymiş gibi.

"Onu bu masadaki herkesten daha iyi tanıyan sensin. Gerçekten düşünüyor musun-"

"Ben, dur." Theo'nun sesini yükseltmesiyle kafalar dönüp bize bakıyor. Bazılarının yüzünde ürkmüş bir ifade, bazılarının gözleri fal taşı gibi açılmış, hatta bazıları bizi akşam yemeği eğlencesiymişiz gibi süzüyor. Theo'nun gözleri kardeşini süzerken sertleşiyor, ikisi sessiz bir savaşa kilitlenmiş durumda. Midem bulanıyor,

yerini batan bir korkuya bıraktı. Burada önemli bir şeyi kaçıyorum, gözümün içine bakan bir şeyi. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Garson ikinci kez uğradığında, kendim ve Theo için iki tabak parmesanlı tavuk sipariş ediyorum. Sonra elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Bana bakıyor, yüz ifadesi hemen yumuşuyor.

"Gidebiliriz," diyorum ona, çünkü birdenbire bu masa olmak istediğim son yer haline geldi. "Bilmiyordum-" Başımı sallayarak nefes alıyorum. Ben'in gözleri üzerimizde ve bu beni aşırı sıcak yapıyor. Bu kadar kötü olacağını bilmiyordum. "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin. Seni zorlamamalıydım."

"Marcela, gitme," diyor Ben bana. "Kardeşim hakkında bilmen gereken bir şey var. Eğer onunla görüşmeye devam edeceksen, ki bunun kötü bir fikir olduğunu sana defalarca söyledim."

"Ve ona kiminle çıkıp çıkamayacağını söylemek değil mi?" Alice aniden, soruyu daha çok bir ifade olarak soruyor. Sesi sakın ve dikkatlice ölçülü, gözleri nişanlısını kesiyor. Daha önce yaptıkları başka bir konuşma.

"Bu farklı ve sen de bunu biliyorsun." Ama ona bakmıyor. Gözleri kardeşinin gözlerinde. "Kendini neyin içine soktuğunu bilmeyi hak ediyor, sence de öyle değil mi?"

"Theo?" Elini sıkarak onu kendime bağlamaya çalışıyorum ama hiçbirimize bakmıyor. Göğsü hızlı nefes alıp vermelerle inip kalkıyor, diğer eli masanın altında beyaz bir yumruk halinde sıkılı duruyor. Oturduğu yerden kalkıyor ve benimle temasını kesiyor. Kimse başka bir şey söyleyemeden restorandan çıkıp gitti. Ben, Theo'nun arkasını kollarken kendini beğenmiş bir yüz ifadesiyle bakıyor. Ne kadar aptalca davrandığım için kendimden nefret ederek gözlerimi ona dikiyorum. Bu gerçekten de neredeyse on yıldır özlemini çektiğim adam mı?

"Bu da neydi böyle?" Ona bağırmamak için kendimi zor tutuyorum. Olduğu gibi, biz zaten bir

diğer akşam yemeği misafirleri için.

"Nişanlıma aşık." Bir an için tek yapabildiğim şaşkınlıkla ona bakmak oldu. Biliyorlar. Alice burnunun kenarını sıkıyor, gözleri kapalı. "Yıllardır öyle. Ben de seni bu konuda uyarmaya çalışıyordum."

Ağzım açılıyor ama kafamın içinde çınlayan ve ikisine de sormadığım soru dışında söyleyecek tek bir şey bile bulamıyorum. Başından beri biliyor muydun?

"Bu konuda hıyarlık yapman için bir neden yoktu," diyorum ve Theo'ya yetişmek için masadan kalkıyorum.

Restoranın dışında ya da çevredeki dükkânların hiçbirinde ondan bir iz yok. Alçak topuklu ayakkabılarımın kayışları yürüdükçe tenime batıyor, ta ki onları çıkarmak zorunda kalana kadar. Theo hiçbir yerde görünmüyor. Arnavut kaldırımllı avlu, etrafta dolaşan ve banklarda sohbet eden birkaç yaya ile benek benek. Bir çeşmenin kenarına oturup telefonumu çıkarırken başımı eğiyorum. Arama doğrudan sesli mesaja döndüğünde, nefesimin altında küfrediyorum. Dün söylediklerinden sonra beni arkada bırakmayacağını biliyorum ama keşke ona nasıl yardım edebileceğimi bilseydim.

Bir gölgenin kenarı görüş alanıma giriyor ama kafamı kaldırdığımda karşımda Alice'i görüyorum. Yanımda yerini alırken bir elimi göğsümün üzerine koyuyorum. "Beni korkuttun."

"Geri dönecektir," diyor. "Terk eden tiplerden değildir. Muhtemelen sadece kafasını boşaltmaya ihtiyacı var."

"Sen öyle diyorsan," diyorum, birdenbire onu bu kadar iyi tanımasından nefret ederek. Bir keresinde onu hiçbir şeyden mahrum edemediğini söylemişti. Bu yüzden onu hiç terk etmedi ama aynı şey benim için söylenemez.

Ama şu anda endişelendiğim şey bu değil, her ne kadar geçen haftadan sonra daha iyi bilmem gerekse de. Ben daha çok Theo'nun nasıl hissettiğı konusunda endişeliyim. Alice'in beni buna zorlamasına asla izin vermemeliydim ve ben de Theo'yu gitmek istediğinden daha fazla zorlamamalıydim. Belli ki endişelenmekte haklıydı.

"Neden bu gece onu getirmemi istedin?" "Neden bu gece onu getirmemi istedin?"

Bir yanım bunu hak etmediğini bilse de. "Böyle bir şey olacağını biliyor olmalıydın." "İnan bana, bu kadar kontrolden çıkacağını düşünmemiştim," diyor sakince.

"Theo ve Ben'in ilişkilerini düzeltmeleri için ne kadar uğraştığımı bilmiyorsun. Çok yorucu Ben'in işleri daha da kötüleştirmesine gerek yok."

"Evet," diyorum alaycı bir ifadeyle, başımı sallayarak. "Onları düzeltmenin senin işin olmadığını biliyorsun, değil mi? Özellikle de bu işi kendileri yapmak istemiyorlarsa."

Hiçbir şey söylemiyor ama yüzü neredeyse söylemek istermiş gibi görünüyor. Gözlerini benden kaçırışının ne olduğunu anlıyorum. Suçluluk duygusu. "Neredeyse hiç konuşmamalarının sebebi ben olduğumda öyle oluyor."

Bu yüzden kendini sorumlu hissediyor. Bu yüzden Theo'nun ikisinden de uzun süre kopmasına izin vermiyor. Onları tekrar bir araya getirmek istiyor çünkü en başta onları ayıran kendisi.

"Theo harika bir adam. Onu en son ne zaman bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum." Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki, "Ben draması bir yana, yani" diye ekledi.

Ona bunların hiçbirinin gerçek olmadığını söylemek istiyorum. Arkadaş olmamızın tek sebebinin onun nişanını bozmasını engellemek olduğunu ve herkesin düşündüğü şekilde takılmadığımızı.

"Ben'e sana söylememesini söyledim," diyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Eğer öğrenirsen ona bir şans vermeyeceğinden korktum, sadece takılmak için başlamış olsanız bile. O harika birini hak ediyor ve senin onun için öyle biri olabileceğini düşündüm. Belki de bencillik ettim."

Ona tüm gerçeği söyleyemem ama şu kadarını söyleyebilirim. "Bana söyledi." Başını bana doğru eğdi. Derin bir nefes alıyorum. "Başından beri bana karşı dürüsttü. Neye bulaştığımı biliyordum."

"Öyle mi?" diye soruyor merakla. Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra omzunun üzerinden büyük, gölgeli bir silüet yakalıyorum, ışığın içine adım atıyor

sokak lambası. Theo'nun sarışın kafasını seçebiliyorum, koyu renk gözleri bir metre öteden bile delip geçiyor. Elleri ceplerinde, omuzları yenilgiyle çökmüş.

Alice'in ne gördüğünden emin değilim. Pek mutlu görünmüyor, sanki hareket etmekten korkuyormuş gibi bizden sadece birkaç adım ötede duruyor. Arnavut kaldırımlı patikayı geçmek için ayağa kalkmadan önce Alice'e hızlıca bir iyi geceler diyorum. Alice'le konuşmamı bölmek ya da onunla daha fazla etkileşime girmek zorunda olmadığı için minnettar görünüyor. Yüz ifadesindeki acı, gözlerindeki maskesiz özlem açıkça görülüyor. Onu nasıl teselli edeceğimden emin değilim ama çaresizce bir şeyler yapmak istiyorum.

"Hey." Ellerini tuttuğumda bile bana bakmıyor. Onun yerine kollarımı boynuna doluyorum ve o da sonunda kollarını sırtıma dolayarak karşılık veriyor.

"Seni terk ettiğim için özür dilerim." Derin bir nefes alır. "Sadece oradan çıkmam gerekiyordu."

Ellerim saçlarına gömülüyor. Tenime doğru iç çekiyor. "Seni suçlamıyorum. Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim. Ne kadar safmışım."

Arabaya döndüğümüzde Theo motoru hemen çalıştırmıyor. Şimdiye kadar cevapların bir kısmını bildiğimden emin olsam da, aramızda vızıldayan çok fazla soru var.

Theo sormak yerine, "Muhtemelen bir tür açıklama istiyorsun," diyor. Başımı eğip ona bakıyorum. Şimdiye kadar bana Alice'le olan ilişkisi hakkında bilmem gereken her şeyi anlattığını sanıyordum. Ya da en azından, bilmek istediklerimi bana isteyerek anlatacağını. Ama bu doğru olsa bile, soracağım doğru soruları bilmiyordum.

"Alice onu sevdiğini biliyor," diyorum. Başını sallıyor ama hâlâ bana bakmıyor. "Ve kardeşin de bunu biliyor."

"Evet." Sesi bir hava kabarcığından daha fazlası değil. "Ne zamandır biliyorlar?"

"Ona karşı olan hislerimi hiçbir zaman gizlemedim, hiç harekete geçmemiş olsam bile." O bakarken kelimeler düzenli olarak geliyor

ileri, neredeyse boş dükkanlara. "Ben gizli gizli özlem çekecek bir insan değilim."

Benim gibi değil.

İkiyle ikiyi daha önce nasıl bir araya getiremedim bilmiyorum. Berbat bir yalancı, bu da onu daha da kötü bir sır tutucu yapar. Eğer hayatı boyunca onu sevdiyse, bunu kendine saklamasına imkan yok. Kesinlikle bu kadar uzun süre saklayamazdı. Ben ve Alice'in zaten biliyor olması mantıklı. Ama mantıklı olmayan nişan gecesi yapmaya çalıştığı şeydi.

"Benim onun hakkında ne hissettiğimi her zaman biliyordu ama ben onun ne hissettiğini hiçbir zaman gerçekten bilmiyordum," diye devam ediyor. "Yine de bu beni hiç rahatsız etmedi. Lisede ikimizin de farklı hedefleri vardı. O hala benim en iyi arkadaşımdı ve ikimiz de hiçbir şeyin bunun önüne geçmesini istemedik. Ama kardeşimle birlikte olduğunda..."

"Ne?" Soruyorum.

Gözleri titreyerek kapandı. "Ona karşı ne hissettiğimi o da biliyordu. Herkes biliyordu, belki babamız hariç. Ben bunu bir ihanet olarak algılayacağımı biliyordu ama yine de bu onu durdurmadı."

İşte oldu. Şimdi aralarındaki düşmanlık çok mantıklı.

"Bu sadece boktan bir yılın üstündeki kirazdı" diyor. "Diz sakatlığımdan NFL'den reddedilmeme, küçük kardeşimin hayatımın aşkıyla çıktığını öğrenmeme kadar. Ve bunu yetişkinler gibi konuşmak yerine seni tampon olarak kullandı."

Yapbozun bir parçası daha yerine oturuyor. Farkına vararak gözlerini ona dikiyorum. "Bu tanıştığımız ilk geceydi."

Yavaşça başını sallıyor. "Berbat durumdaydım. Biz berbat durumdaydık ve o seni asla bu işe bulaştırmamalıydı."

O gece Ben'in ne kadar küçük görüldüğünü hatırlıyorum, kardeşinin parçalanışını izlerken bir köşeye sıkışmıştı. Bunun kısmen Ben'in işi olduğunu asla tahmin edemezdim.

"Onun hakkında ne hissettiğini biliyordu ve yine de

peşinden gitti," diye tekrarlıyorum, neredeyse
inanamıyorum. Ama inanıyorum,

Çünkü mantıklı olan tek şey bu. Ben'in hiç görmediğim bir yönü olsa bile, kindar ve baltalayıcı. Ya da belki de hiç görmek istemediğim bir yönü. "Alice zaten biliyorsa, neden nişan partisinde itiraf etmeyi planlıyordun?"

"Çünkü hâlâ bilip bilmediğinden emin değildim," diyor. "Mezun olduktan sonra arkadaşlığımız asla eskisi gibi olmadı. Bana her zaman ulaşmaya çalışsa da farklı yükümlülüklerimiz vardı. Bu duyguların hiç geçmediğini bilmesini istedim ve benim hakkımda ne hissettiğini ilk ve son kez öğrenmek istedim. Geçmişimizi değiştirebilseydik, şu anda bu konuda bir şey yapabileceğimden değil. Bir sürü insanı incitmeden olmaz."

Açıklamasını bir sessizlik izliyor. Sanki çok şey söylediğini fark etmiş gibi gözleri yüzünden uzaklaşıyor. Ben de onun yüzüne bakamıyorum, beni de bu listeye dahil ettiğini fark ettiğimde değil. Ama en korkuncu haklı olabileceğinin ortaya çıkması.

"En çok da Ben," diyorum gerginliği kırmak için, aklım başımdan gidiyor. "Ondan bu yüzden mi nefret ediyorsun?"

"Benden daha çok nefret ediyor," diyor Theo, ifadesi buz gibi oluyor. "İnan bana."

"Ne gibi bir sebebi olabilir ki?" Soruyorum ama o sadece başını sallıyor.

"Bilmiyorum. Çocukluğumuzdan kalma önemsiz şeyler" diyor ama bundan daha fazlası olmalı. "Büyürken aramızda çok fazla sağlıklı rekabet vardı ve şimdi aramızda yarı gömülü bir sürü kırgınlık var. Alice'le çıkmaya başladığında..." Sözüünü kesiyor ama ne demek istediğini gayet net anlıyorum. Ben'in onu gerçekten böyle görüp görmediğini merak ediyorum. Kazanılacak bir ödülün başka bir şey değil.

"Şimdi tekrar bu işin içine çekildiğin için üzgünüm." Theo sonunda gözlerimle buluştu. "Senin için çok fazlaysa anlarım."

"Bunun için çok geç," diyorum, ağzım hafifçe yukarı çekilerek. Alaycı sırıtışıma karşılık vermiyor ve onun yerine

Eskisinden daha sert. "Hey, hiçbir yere gitmiyorum," diye teminat veriyorum, elini tutmak için uzanıyorum. "Neye bulaştığımı biliyordum. Hiçbir şey değişmedi."

"Gerçekten mi?" diye soruyor tereddütle.

"Artık geri dönemeyecek kadar derindeyiz," diyorum ona. "Ve... ben istemezdim."

Bunu itiraf etmenin neden bir parçamı ele veriyormuşum gibi hissettirdiğinden emin değilim ama gözlerinin içimi yakıp kavurması tüm vücuduma sıcaklık yayıyor. Beni öptüğünde, ağzı benimkine karşı kavruluyor. Ellerim saçlarına dolanıyor, o da yanlarımdaki kumaşı yumruklayıp beni kendine çekiyor.

"Hadi buradan gidelim."

Arabayı vitesle taktığında koltuğumda arkama yaslanıyorum, motoru çalıştırdığında gülüyorum. Acelesi olan tek kişi o değil.

On sekiz

Bu sefer acelemiz yok, öpüşmelerimiz uzun, kalıcı ve keşifsel.

Beni dairemin ön kapısına, yan binanın öne bakan pencerelerinin tam görüş açısına sabitledi. Gölgelelerin bizi ne kadar örttüğünden emin değilim ama şaşırtıcı bir şekilde umurumda değil. Daha önce hiç böyle öpüşmemiştik, ağzı benimkinde sıcak ve durgun. Sanki bunu yıllardır yapıyormuşuz gibi. Sanki birkaç yıl daha yapabilmişiz gibi. Parmaklarım yanaklarındaki kirli sakalın izini sürüyor, kaşıntının tadını çıkarıyor. Bu noktaya kadar hareketlerimiz hep çılgıncaydı, başımızın üstündeki görünmez saati kaçırmaktan korkuyorduk. Sokağa çıkma yasağını geçmiş iki genç, eve dönmeden önce yalnız geçirdiğimiz her dakikanın değerli olduğundan emin.

Bu kez bizim durumumuz farklı, ama bu değişikliği pek fark edemiyorum.

Öpücükler arasında "Birazdan içeri girsek iyi olacak," diyor ama durmuyor. Ben de durmuyorum.

"Muhtemelen haklısın," diyorum dudaklarına karşı, bedenimi onunkine bastırarak.

Bu.

Bu tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey, ama neredeyse bundan daha fazlası olduk. Aklımı kardeşinden uzaklaştırmak, onu Alice'le her gördüğümde göğsümde hissettiğim acıyı unutmak için ona ihtiyacım olmalı ama Ben aklımdaki son kişi.

Theo'nun dili dudaklarımın arasından kaydığında, bu anın dışındaki tüm düşünceler buharlaşıyor. Sırtı kapıya değene kadar yer değiştiriyoruz. Bir elim göğsünden aşağı kayarken diğer elim

çantamın askısına takılı anahtarlara uzanıyor. Havalı bir hareket yapmaya çalışıyorum -onu öpmeye devam ederken kapının kilidini açmak, birbirimize bağlı kalırken bizi içeri sokmak- ama ne yazık ki hiç havalı değilim. Adımlarım onun vücuduna çarpana kadar bocalıyor. Daha da kötüsü, anahtarımı kilide sokarken yanlışlıkla dudağını seksi olmayan bir şekilde ısıyorum.

"Ah!" Bir elini ağzına götürerek geri çekiliyor. "Oh, kahretsin!" Haykırıyorum. "Kanıyor mu? Çok üzgünüm-"

"Sorun yok, sadece biraz acıyor." Elini indiriyor ve alt dudağındaki diş izlerini ortaya çıkarıyor. Yine de sinsice yaklaşıyor, elleri belimde dururken aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Daha kötüleriyle de başa çıktım."

Aklıma yırtılmış elinin görüntüsü geliyor, parmaklarından aşağıya kan damlaları akıyor. Kaşlarını çatmış

ağzı ve kaşlarının birleştiği yerin üstündeki deri kırıışıklığı, sanki uykusunda bile acıyı hissedebiliyordu. Evet, sanırım deriyi bile delmeyen bir ısırık bundan daha kötü olamazdı.

Ön kapının kilidini açıyorum, onu içeri çekiyorum ve koridorun ışığını yakıyorum. Theo yanımdan geçip kanepeye gidiyor ve yanan bir bakışla yanındaki boşluğu okşuyor. Oturma odasından geriye doğru yürürken başımı salladığımda kaşları çatılıyor. Sırtım yatak odamın kapısına çarpıyor, gözlerim ona dikili kalsa da.

Kapı açılırken ona "Kanepe yok," diyorum. "Yatak. Şimdi."

Yüzünün rengi kararıyor. "Buna itiraz edemem."

Eşiğin altında çarpışıyoruz, kolları sırtımı sarıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Elleri sırtımdan aşağıya yayılıyor, sıcaklığı hareket ettiriyor. Göğüs göğüse, dudaklar dudaklara, ben onu odaya götürürken bacaklar birbirine dolanıyor. Ellerim yanaklarındaki tüylerden gömleğine kayıyor, pantolonunun içine sokulmuş kumaşı çekiyor. Tenini arıyorum.

Kendi kayışları tulumumun harap olmuş kayışlarının altından kayıyor ve dokunduğu her santim teni

tutuşturuyor. "Bu şeyin üzerinde fermuar gibi bir şey var mı?"

Yok ve işte o zaman birbirimizi çıplak görmek üzere olduğumuzu fark ediyorum. Oturma odasından içeri süzülen bir parça ışık, yatak odamın girişini aydınlatıyor. Yüzünü tek bir gölge bile örtmüyor ve aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu varsayabilirim. Onun önünde tulumu çıkarmamın ya da seks yapmadan hemen önce herhangi bir garipliğe tanık olmasına izin vermemin imkanı yok. Daha rahat bir şey giymeliydim. Bir tarafında saçma sapan düğmeler olan, içinden çıkmak için kıvranmam gereken bir şey değil.

Seksi değil.

Hemen döneceğimi söyleyip banyoda üstümü değiştirmeyi tercih etmek üzereydim ki gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Yavaşça, sunabileceği şeylere karşı daha önce hiç sahip olmadığım bir güvenle. Yatağın kenarına oturuyor ve ayakkabılarını çıkarıyor. Gömleği nihayet çıktığında, vücudunun üst kısmının çarpıcı görüntüsüyle ödüllendirildim. Kıvrımlı kol kasları, sert karın kasları, belirgin göğüs kasları. Neredeyse salyalarım akana kadar nefesim kesiliyor. Gerçekten de bir tanrı gibi inşa edilmiş. Eğer bir sanatçı olsaydım, onu mermerde ölümsüzleştirirdim. Levhada "İzleyiciler, dikkatli olun." yazardı. Bu görkemli fiziğe bakmaktan meleklerin bile gözlerinin yandığını söylerler.

Theo'nun gözleri benimkilere dikilmiş, şeytani ve bilmiş bir sırtışla Bir eli pantolonunun fermuarına, diğeri de üst düğmeye yerleşirken dudaklarına bir öpücük konduruyor. Ayağa kalkıyor ve tek bir akıcı hareketle pantolon vücudundan düşüp ayaklarının dibinde birikiyor.

"Vay canına." Bir utanç ve mahcubiyet dalgası üzerime çökerken bile arzu yanaklarımı kızartıyor. "Tamam. Vay canına."

Söyleyecek sözüm kalmadı. Odadaki son giyinik kişi olan bana doğru ilerlerken gözleri kararıyor ve kapüşonlu bir hal alıyor. Ve sonra, haftalardır beynimin arka tarafına ittiğim düşünce hızla öne çıkıyor.

Böyle görünen bir adam beni nasıl isteyebilir ki?

Görüşüm bulanıklaşıyor. Kendime bunların hiçbirinin gerçek olmadığını söyleyerek bu kadar uzun süre bekledim.

Sadece dikkatimizi dağıtmak için

ve olmak istediğimiz yeri yansıtmak için dünyaya sunduğumuz bir gösteri. Alice'i atlatmak için beni kullanmayı bitirdiğinde, yollarımızı ayıracağız. Tabii ki onun gibi bir adamı asla çekemem. Bunu biliyorum. Beni gerçekten istemiyor, ama ona sağlayabileceğim kaçışı istiyor. Başka türlü benim ölçülerimde bir kızla asla çıkmayacak olması önemli değil.

"Hey." Sesi yumuşadı, elleri hafifçe yanaklarımı kavlıyor. Gözlerim umutsuzca kırpmaya çalıştığım yaşlarla doluyor. "Neyin var? Ne yaptım ben?"

"Hiçbir şey." Tanrım, sesim bile beni ele veriyor. Boğazımdaki yumruyu aşip tek bir kelimeyi zar zor söyleyebiliyorum. Kafamı sallıyorum, düşüncelerimi uzaklaştırmak için kendimi zorluyorum. "Bir saniye bekle. Gidip banyoda üstümü değiştireceğim-"

"Marcela." Ben arkamı dönmeye çalışırken kolumdan çekiştiriyor, elleri beni yerimde tutmak için omuzlarımı kavlıyor. "Sen üzgünken bunu yapmayacağız. Konuş benimle."

Sanki bu onun yanıldığını kanıtlayacakmış gibi, net görebilene kadar birkaç kez daha göz kırpiyorum. Sonunda iç çekerek yatağımın kenarına oturuyorum. Yanımdaki boşluğu dolduruyor, bir kolu omuzlarımı sarıyor.

"Ben... senin gibi değilim." Açıklama yaparken boğuluyorum, cesaretimi kaybetmeden önce kelimeleri zorla çıkarmaya çalışıyorum. "Yani, kendine bir baksana. Vücudunda bir santim bile yağ yok, değil mi?"

"Takım menajerinin katı diyet ve egzersiz rutinleri sayesinde. İşten ayrıldığım gün, yıllardır ilk kez bir parça cheesecake yedim. Yıllardır." Bu gerçeği bir iniltiyle vurguluyor.

"Dinle, bu benim için flört etmenin en sinir bozucu kısmı," diyorum ona. "Vücudumun neye benzeyeceği konusunda umutlanmanı istemiyorum."

Oh, Tanrım.

Liseye başlamadan önceki gece dolabımdaki her bir kıyafeti öfkeyle gözden geçiren on dört yaşındaki halim gibi konuşuyorum. Yanaklarımdaki bebek yağlarını ve yanlarımdaki kolları çimdikliyorum. Tabii ki, geriye dönüp

baktığımda

O zamanki fotoğraflarıma bakınca, çirkin olduğumu nasıl düşünebildiğimi merak ediyorum.

"Umutlanıyorum," diye tekrarlıyor, ifadesi fırtınalı. "Diğer erkekler umutlanıp hayal kırıklığına uğradıkları için mi? Bunu mu demek istiyorsun?"

Başımı sallıyorum, ona bakamıyorum. Vücudumu ilk gördüklerinde irkilen ama sonra yine de biraz alabilmek için bunu görmezden gelen insanlar oldu. Bir yanım Ben'le o noktaya gelemeden ayrıldığımız için memnun, her ne kadar onun tepkisinin ne olacağını hâlâ merak etsem de. Belki de bilmemem daha iyi.

"Sanırım kendimi seksi hissetmekte hep zorlanmışımdır." Onunla bu şekilde konuşmak daha kolay, onun yerine ayaklarımıza bakıyorum. Yine de gözlerinin ağırlığından yüzümün yan tarafı ısınıyor. "Birlikte olduğun diğer kadınlara kıyasla muhtemelen bir alt sınıfım."

"Marcela..." Sesi telaşla yükselir.

"Her zaman bu kadar güvensiz olmadığımı söz veriyorum," diyorum telaşla, sesindeki ani not yüzünden kalbim hızla çarpıyor. Bir düşüş mü? Tanrım, kendim hakkında hissetmek için ne berbat bir yol. Kendim hakkında ne hissettiğim bile önemli değil, Theo gibi birinin benim hakkımda ne hissetmesini beklediğim önemli. En iyi günümde, soyunma zamanı gelene kadar yaşadığım gibi, değerimi biliyorum. Neyi hak ettiğimi biliyorum. Ama hiç yaklaşılamayan bir sürü erkekle birlikte oldum.

"Sen şu ana kadar birlikte olduğum en geleneksel anlamda çekici erkeksin, sıradan ya da başka türlü, ve ben bunun... gerçek olmasından korktum."

"Bana bak." Sesi hiç duymadığım kadar yumuşak, ama yine de bunu yapmadan önce bir an tereddüt ediyorum. Yüzümdeki bukleleri düzeltiyor ve yardım edemiyorum ama dokunuşa doğru eğiliyorum. "Bu gece dairenden çıkmadan önce sana nasıl baktığımı çoktan unuttun mu?"

Ani ve her şeyi tüketen bir sıcaklık, hatırladığımda tenimi ısıtıyor. Şu anda bana bakışına çok benziyor ama aynı zamanda daha yumuşak bir ifade. Başparmağı

Gözleri oraya yerleşmeden önce ağzımın kenarını fırçalıyor.

"Seni inanılmaz bulmasaydım burada olmazdım. seksi." Sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor ve içim beklentiyle doluyor. Ve sonra ağzı benimkinin üzerinde, sert ve vahşi bir ihtiyaçla.

"Bana ihtiyacın olursa..." Öpücükleri çenemde geziniyor... "Sana göstermek için..." Boğazım.

"Ne kadar..." Boynum.

"Seni istiyorum..."

Bir nefes verdim.

"Bunu ayarlayabiliriz." Sırtışı şeytani bir hal alıyor. "Seni bu tulumdan çıkarmakla başlayalım."

Ayağa kalkmamı işaret ediyor ve biraz tereddüt ettikten sonra kalkıyorum. Dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıp bana yontulmuş vücudunu göstermesi, bu zımbırtıdan mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kurtulmam için gereken tüm cesareti veriyor. Sağ koltuk altımdaki düğmeleri açıp, yırtık kolları kollarımdan sıyrıyorum. Kumaş karnımı biraz sıkıyor, bu yüzden onu gövdemden aşağı doğru kaydırırken biraz içime çekiyorum. Kalçalarımın aşağıya inerken hafifçe irkiliyorum, kendimi beceriksiz hareketlerimin Theo'nun gözünde nasıl görüneceğini hayal etmemeye zorluyorum. Ama yüzüne bakma şansı bulduğumda, gözlerim boxer külotundaki belirgin şişkinliği geçemiyor.

Ağzım kendi sırtışımla kalkıyor. Tulumunu çıkardıktan sonra elleri üzerimde, beni tekrar yatağa çekiyor. Bileklerimi başımın iki yanına tuttururken vücudu benimkini örtüyor. Boynumu tekrar öpüyor, sonra omzumun kıvrımına ve kabaran göğsüme doğru ilerliyor. Nefesimi sakinleştirmeye çalışırken ellerim saçlarına dolanıyor. Öpücüklerinden biri sütyenimin kaplarının arasındaki boşlukta geziniyor, dudakları göğüs dekoltemin üstünde tüy gibi hafif.

"Önden kopçalı," diyor dişlerini göstererek. Bileğinin hızlı bir hareketiyle çözüyor, göğüslerim kısa sürede ellerini dolduruyor. "Tanrı korusun."

Başparmakları bana doğru uzandığında utanç verici bir inilti çıkardım.

meme uçlarımın etrafında dönüyor. Bu hareket doğrudan merkezime sıcak sinyaller gönderiyor, arzu en hassas yerlerimde birikiyor. Ellerim saçlarını çekiştiriyor ve dudaklarından çıkan kendi sesiyle ödüllendiriliyorum. Dizlerimi onun yanlarına doğru kaldırıyorum, kendimi daha da yaklaşıtıyorum. Ama boyu çok uzun ve bedenlerimiz arasında benim hoşuma gitmeyecek kadar çok mesafe var.

Dili karışıma eklendiğinde düşünce trenimi kaybediyorum, emmeden önce bir meme ucunu daire içine alıyor. Ciğerlerimden titrek bir nefes çıkıyor, inlemekten çok soluk soluğa kalıyorum. Diğer eli de ağızıyla aynı anda diğer meme ucumu sıkıyor ve bu sefer inliyorum. Yüksek sesle. Ve sonra ağız elinin yerini aldığında tekrar. Mükemmel, baş döndürücü bir simetri. Sonra başı aşağıya doğru iniyor, öpücükleri gövdemden aşağıya, açık bacaklarımın arasına kadar uzanıyor.

"Prezervatif mi?"

"Komodin. İlk çekmece," diyorum ona, başımla sol tarafı işaret ederek. Çekmeceyi açıp sarılmış folyoyu alıyor. Yanımdaki yatağa bıraktığında kaşlarım çatılıyor, ama eli külotumun içine indiğinde istemsiz bir inilti daha çıkarıyorum.

"Kahretsin, bebeğim." Sesi hırıltılı, dudakları kulağımın hemen altında geziniyor. "Bu kadar ıslanmanın daha uzun süreceğini sanıyordum."

Tek kelime etmiyorum, çünkü fiziksel olarak konuşacak durumda değilim. Parmakları klitorisimin üzerinde yavaş daireler çizerek çalışıyor, mümkün olan en dayanılmaz şekilde alay ediyor. Bir sonraki inlemem tam bir cinsel hayal kırıklığı. Ya eli daha hızlı gitmeli ya da bu acının hafiflemesi için ona içimde ihtiyacım var. Sanki bana işkence etmek onu eğlendiriyormuş gibi bir kıkırdama çıkarıyor.

"Theo," diye nefes alıyorum parmakları daha hızlı çalışırken, ama ona ihtiyacım olduğu kadar hızlı değil. "Tanrım, tam bir baş belasısın."

Bunun üzerine nefes nefese bir kahkaha atıyor ve eğilip beni öpüyor. Dili benimkine doğru kayıyor ve hemen dışarı çıkıp beni kupkuru bırakıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir

inilti daha çıkarıyorum ve çığlık atmamak için yüzümü yastığa gömüyorum. Çektiğim acıya sadece daha çok gülüyor.

"Çok muhtaçsın Marcela," diye azarlıyor. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Beni öyle bir becer ki kendi adımları ve senin adını unutayım, umarım."

Bu kadar kaba olabileceğimi hiç düşünmemiştim ama şimdiye kadar cinsel açıdan bu kadar hayal kırıklığına uğrayabileceğimi de bilmiyordum.

"Hâlâ tam cümleler kurabiliyorsan bunu düzgün yapmıyor olmalıyım," diyor ve bu sefer gülme sırası bende. Eli merkezimden ayrılıyor, sırlıklam külotumu tamamen çıkana kadar bacaklarımdan aşağı sürüklüyor. Açılmış bacaklarımdan arasına giriyor, yüzü tam oraya gelene kadar vücudu aşağı iniyor ve vücudumdaki her kas vahşi bir beklentiyle kıvrılıyor.

Yapacak mı?

"Bunu düzeltelim, olur mu?"

"Oh Tanrım!" Amımın kıvrımlarını öpüp diliyle açtığında kelimeler ağzımdan kendiliğinden çıkıyor. Dilinin bir fiske daha ve ben yıldızları görmeye başlıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, bacaklarımdan arasındaki görüntüsüne katlanmak çok zor. Ama o beni bu kadar kolay bırakmayacak.

"Gözlerini aç, Marcela."

Yapıyorum ve bu çok fazla. Kendini beğenmiş bir şekilde sırtlıyor, klitorisimi yalarken gözleri muziplikle parlıyor ve bakışlarını tutuyor. Tekrar inliyorum, daha fazlası için kalçalarını yüzüne doğru sallıyorum. Tanrım, ben ne zaman böyle biri oldum? Buna ne kadar ihtiyacım olduğu utanç verici. Kalçalarını yerinde tutmak için uzanıyor, dili tam da onun için en çok acı çektiğim yerde hızlı daireler çiziyor. Ellerim çarşafa tutunuyor, orgazm üzerime çöküp beni titretene kadar parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

Bir daha onun yüzüne doğru düzgün bakabileceğimden şüpheliyim. Kemiklerim sıvılaştı. Uzunlarım jöleye döndü ve vücut ısımın o etrafımdayken asla düzene girmeyeceğinden eminim. Ve henüz seks bile yapmadık. Ama bu çok yakında değişecek. Tanrıya şükür. O

Başımın yanındaki prezervatife uzanıyor, folyoyu yırtıyor ve tek bir yumuşak hareketle kendini örtüyor. "Böyle rahat mısın? Seni boğmak istemiyorum."

Bu pozisyonda o da olabilmış gibi hissediyorum ama ben de hiçbir zaman vücuduma üstte olacak kadar güvenmedim. Bedenime rağmen ya da bedenim yüzünden değil, beni istediğini açıkça belirtti. Tüm bu anlaşılmaya başladığımızdan beri, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde arzulandığımı hissettirdi. Sanki tereddütümü sezmiş gibi ekliyor: "Sadece deneyebiliriz. Eğer herhangi bir şekilde rahatsız olursan, dururuz."

Belki gözlerindeki yumuşaklıktan ya da ifadesindeki sefkatten, ama başımı sallıyorum. Ben onun üstüne çıkana kadar bizi döndürüyor ve bedenlerimizi birbirine yaklaştırıyor. Üzerine yerleştüğimde, onu hissettiğimde bir inilti çıkarıyorum. Bunu yapabileceğimi düşünmemiştim.

ama yeni pozisyon daha fazla kontrol ve onu içimde daha derinden hissetme imkânı veriyor. Ellerim kalçalarına yerleşirken, ikimiz de irkilene kadar kendimi özenle yavaşça aşağıya bırakıyorum.

Yavaşça kalçalarımı aşağı yukarı hareket ettirmeye başlıyorum. Bir inilti çıkarıyor, ellerim hareketlerimin hızlanmasına yardımcı olmak için kıcımı kavırıyor. Tanrım, sürtünme neredeyse beni uçuruma sürüklemeye yetiyor, ama eli klitorisimi hızlı, affetmeyen hareketlerle daire içine almak için aşağı uzanıyor.

Dayanamıyorum. Orgazm hızlı ve sert bir şekilde vuruyor, titreyen bacaklarım beni daha fazla dik tutamıyor. Eli bizi döndürmek için sırtımın alt kısmına yerleşiyor ve Theo kontrolü ele alıyor. Beni tamamen ezmek için dirseğiyle kendini tutuyor ve kalçaları yeniden hareket ediyor. Ben... Ondan önce bitirmiş olmamın imkânı yok. İlk çoklu orgazm anımı mı yaşadım?

Üzerimdeki baskı yeniden artmaya başladığında hâlâ bu vahyin etkisindeyim. Ellerim omuzlarını kavırıyor, tırnaklarım hassas etine batıyor. Bir tıslama sesi çıkarıyor ama zevkten mi yoksa acıdan mı olduğunu anlayamıyorum. Sonra ona bakıyorum

vücudu titremeye başlarken, gözleri başının arkasına doğru yuvarlanırken. Kesinlikle zevk. Ama az önce bitirmiş olsa da, tamamlamak için can attığım bir şeyi yeniden başlattı.

"Bana ne istediğini söyle, Marcela." Dudakları kulağımda titriyorum, tenimdeki sıcak nefesi duyularımı uyandırıyor. Belki de ona karşı kıvrandığımı hissetti, ama ben söylemeden nasıl anladıysa, minnettarım. "Yine elim mi ağzım mı?"

"Bakalım elin kendini affettirebilecek mi?" diyorum, çünkü kafasını bir gecede iki kez bacaklarımın arasında görmeye dayanabileceğimden emin değilim. Bana uyuyor, parmakları klitorisimi bulduğunda içimden çekiliyor.

Sesi tekrar kulağıma geldiğinde tam sınırdaydım. "Seni parçalanırken izlemeye bayılıyorum."

"Öyle mi?" Sesimi daha önce hiç bu kadar düzensiz duymamıştım. "Evet." Eli daha hızlı çalışıyor. "Tanrım, Marcela. Nasıl oldu da

Biri seni kaptı mı?" Nefes alış verişi ağır, sesi titrek. "Sen nasıl benimsin?"

Donup kalıyorum. Soru beni boğulmaya yakın olana kadar buzlu suya batırıyor.

Nasıl oldu da hala kimse seni kapmadı?

Ben'in yüzü önce zihnimde, sonra da gözlerimi sıkıp kapatırken göz kapaklarımın ardında dağlanıyor. O sıcak ela gözler, benim için ayrılmış o utangaç gülümseme. Ve sonra, yüz bana daha da tanıdık gelen bir yüze dönüşüyor. Eladan laciverte, utangaçtan şeytana. Güçlü çene, kül sarısı saçlar, ta ki aklımdan çıkaramadığım Theo'nun yüzü olana kadar.

Nasılsınız bakalım?

"Marcela?" Sesi bir soru gibi ve hareket etmeyi bıraktığını ancak şimdi fark ediyorum. Gözlerim çırpınarak açılıyor, yüzü görüş alanımı dolduruyor. Hatırladığımdan daha yakın. "İyi misin?"

"Özür dilerim." Doğrulmaya başladım. "Kendimi düşüncelerime kaptırmışım."

"Özür dileme," diyor, nefes almam için bana yer açmak üzere yana kayıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Ne?" Mırıldanıyorum.

"Düşündüğün şey," diye açıklıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı sallıyorum.

"Tamam," diyor. Duygu izlerini bulmak için kelimeyi kafamda evirip çeviriyorum. Kızgın mı? Hayal kırıklığına mı uğradı?

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Bir an tereddüt ediyorum ve sonra tekrar başımı sallıyorum. Nefes verirken göğsü düşüyor, sanki nefesini tutuyormuş gibi. "Kalmanı istiyorum," diyorum, ona karşı adil olup olmadığımdan emin değilim. Bundan sonra aramızdaki her şeyi değiştirebilecek bir şeyi yeni fark etmişken değil.

"Güzel." Beni kollarına çekiyor ve bir elini saçlarımda gezdiriyor. Gözlerimi kapatıyorum, parmakları buklelerimin arasında gezinirken yatıştırıcı darbelerle sakinleşiyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Buruşuk yorganı bedenlerimizin üzerine atıyor. Başımı omzunun kıvrımına yaslıyorum. Kafamın içinde nefeslerini sayıyorum, göğsünün elimin altında yükselip alçaldığı zamanları işaretliyorum. Çocuklar koyunları sayar. Yetişkinler sevgililerinin nefes alışlarını sayar. Bir... iki... üç...

Nasılsınız bakalım?

Nasıl, gerçekten.

On dokuz

Ertesi sabah tuhaf bir sesle uyandım. **Soluk** gözlerimi ovuşturup doğrulmaya çalışıyorum ama Theo'nun kollarının kafesi bunu yapmamı engelliyor. Yüzümü ona dönüyorum ama gözleri hâlâ kapalı, göğsü yavaş nefeslerle inip kalkıyor. Dudaklarım kendiliğinden yukarı kalkıyor ve sadece ona bakarken bile göğsümü bir mutluluk dalgası dolduruyor. Ama içinde başka bir şey daha var, daha fazla zaman için acı çekmeme neden olan bir burukluk. Başımızın üstündeki saati bir hile gibi yeniden kurmak ve bu -bizim- asla sona ermemesini sağlamak için.

Bir ribaunt hakkında böyle hissetmemeliyim.

Uykudan bulanıklaşmış gözlerini kırpıştırarak açana kadar ona bakıyorum. "Günaydın," diyor, sesi kısık, ağzı yumuşak bir şekilde kalkıyor

Gülümse. Başım göğsüne, omzunun hemen altına dayanana kadar beni kendine çekiyor.

"Günaydın uykucu," diyorum.

"Nasıl uyudun?" Kolları vücuduma dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Sesinde bir çekingenlik var ve ilk başta bunun nereden geldiğinden emin olamıyorum. Sonra dün gece nasıl ayrıldığımızı ve etrafımızı saran garip gerilimi hatırlıyorum.

Nasıl oldu da hala kimse seni kapmadı? Çünkü neredeyse on yıldır kardeşine aşığım.

Hayır, bu kesinlikle iyi gitmez.

Vücudu sıcacık ve ikimizin de hâlâ çıplak olduğunun belli belirsiz farkındayım. Daha fazla sınır için çok geç, ama şimdi daha net sınırlar koymamız gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Yatıya kalmak yok, sarılmak yok.

Bizi süper yapıştırıcı gibi birbirine bağlayacak, bu geri tepme sona erdiğinde ikimizi de ortadan ikiye ayıracak herhangi bir şey.

"İyi," diye yalan söyledim. Gerçek şu ki, kafamda dönüp duran düşünceler yüzünden neredeyse hiç uyumadım. Whataburger'de bana karşı hiçbir zaman bir şeyler hissetmeyeceğine dair söz veremeyeceğine dair söylediklerini düşünüp duruyordum. Tek söz verebileceğim şey sana karşı her zaman dürüst olmak, demişti. Keşke ben de aynı sözü verebilseydim. Ya da hala özlemini çektiğim kişinin onun kardeşi olmamasını.

Dışarıda gıcırdayan döşeme tahtalarının sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. Beni neyin uyandırdığını hatırlamadan önce başımı çevirdim. Açılan ön kapının gıcırtısıydı.

Kahretsin. Angela.

Sesini duyduğumda aniden doğruluyorum ve sonra hangi gün olduğunu hatırlıyorum. Pazar sabahları Leon Vadisi patikasında birlikte yürürdük. İçeri girmek için yedek anahtarını kullanmış olmalı. İki kere lanet olsun.

"Kim-" diye sormaya başladığında Theo'nun sözünü kestim.

"Gitmen gerekiyor." Yere atılmış giysilerimizi aramak için yataktan atlamak üzereydim, ama bunu yapamadan Angela içeri girerken kapı patlayarak açıldı. Gözleri yuvalarından fırladı. Şok olmuş bir çığlık atıyor, ela gözleri şişiyor ve iki eliyle ağzını kapatıp aynı hızla kapıdan dışarı fırlıyor.

Yüzümü bir elimle kapatıyorum, sanki bu utancımı gizleyecekmiş gibi. Theo hiç istifini bozmuyor, çenesini çıplak omzuma dayıyor. "Sence benden hoşlanıyor mu?"

Buna kesinlikle bir cevabım yok.

"Biliyordum!"

Angela aynı anda hem koşup hem de nasıl konuşabiliyor, asla bilemeyeceğim. Tepenin zirvesine ulaştığımızda nefeslerim kesik kesik geliyor. Kendimi tutmak için ellerimi

kalçalarırıma koymam gerekiyor.

çünkü eğildiğim anda işim biter. Ama Angela, bu yeni keşiften enerji alarak yavaşlama belirtisi göstermiyor.

Giyinmek için acele ettikten sonra oturma odasında karşılaştığımızda gözlerinin Theo'nun her hareketini nasıl takip ettiğini fark etmemek zordu. İkisi de tek kelime edemeden onu kapıdan dışarı ittim. Yine de bu, gitmeden önce alnımın yanından öptüğünde gözlerinin bilerek parıldamasını engellemedi.

"Takıldığınızı biliyordum." Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. Ta ki göz göze gelene kadar. "Ama anlamadığım şey, bunu neden benden bu kadar uzun süre sakladığın."

"Değildik," diyorum, ki bu teknik olarak sadece sevişmeyi takılmak olarak saymazsanız doğru. "Dün gece ilk kez bir şeyler oldu." Bu daha bariz bir yalan ve o bunu hemen anlıyor. Gerçeği söylememi beklerken kaşları beklentiyle kalkıyor. "Peki, tamam. Dün gece ilk kez seks yaptık. Birlikte içki içtikten sonraki sabah başka şeyler yaptık ve daha sonra her buluştuğumuzda tekrar yaptık."

"Diğer şeyler' derken tam olarak neyi kastediyorsun?" diye soruyor. Cevap vermeyince dramatik bir şekilde iç geçiriyor ve "Tamam, peki. Sırrı olan tek kişi sen değilsin. İtiraf zamanı mı? Önce ben başlayabilirim."

Başımı ona doğru eğiyorum, ilgimi çekiyor. Başımı salladığımda, "Pekâlâ, ben dönüyorum." diyor.

Bazen görmezden gelmeyi tercih ettiğimiz şeyleri arkamızı döndüğümüzde, size bakan başka bir yüzün baskısı olmadan itiraf etmek daha kolaydır. Angela benimkine değene kadar sırtını dönüyor. İki elini de tutup onu yolun aşağısına götürüyorum.

"Hiç kimseyle çıkmamış olmama rağmen nasıl mükemmel ilişki tavsiyeleri verdiğimi biliyor musun?"

"Ben'den kurtulmak için bana verdiğin tavsiyeyi mi kastediyorsun?"

"Daha da kötü bir dinleyiciden kötü bir örnek." Alay ettim, ama

kıkırdama cüretini gösterdi. "Her neyse, sanırım sonunda biriyle çıkma konusunda neden bu kadar uzun süredir kararsız olduğumu anladım." Derin bir nefes alırken bir hava sesi duyulur. "Ben aseksüelim."

"Tamam." Yola devam ederken tepkimi nötr tutmaya dikkat ediyorum. "Bunu fark etmene ne sebep oldu?"

"Hiç öpülmediğimi bilen tek kişi sensin." Bu Angela'nın bana söylediği ilk sırdı. Ben'e karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimi öğrendikten sonra kendimi daha iyi hissetmem için itiraf etmişti. Daha sonra "Sen benim sırrımı sakla, ben de seninkini saklayayım" demişti. Gerektiğinde iyi bir kılıf uydurur, ama her zaman insanların bunu öğrenip onu yargılamasından korkmuştur.

"Kuzenlerim her zaman kendi iyiliğim için çok seçici olduğumu söylerlerdi. Ve uzun bir süre onlara inandım. Neden kimsenin benim için yeterince iyi görünmediğinin tek mantıklı açıklaması buydu, değil mi? Neden bana çıkma teklif eden her erkeği reddediyorum? Ama..." Derin bir nefes daha alıyor. "Gerçek şu ki, kendimi hiçbir zaman onlarla birlikte hayal edemedim. Samimi olarak yani. Liseden sonraki yaz bir randevuya çıktım ve adam beni öpmeye çalıştığında çıldırdım. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunu iyi karşılamadığını söylemek hafif kalır." Bu itiraf karşısında kalbim onun için acıyor. Bana bundan hiç bahsetmemişi. "Yüzü benimkinden santimetrelerce uzaklaşana kadar onu öpmek istemediğimi fark etmemiştim. Ama bunu ona açıklamaya çalıştığımda, işler daha da kötüye gitti."

"Oh, Angela."

"Biriyle çıkmak ya da bir gün aşık olmak istemiyor değilim. Bunu o kadar çok istiyorum ki bazen içim acıyor. Ama sanırım kendimi biriyle çıkmaktan alıkoyuyordum çünkü her zaman seks ve aşkın birbiriyle bağlantılı olduğuna inanıyordum. Artık öyle olmak zorunda olmadıklarını bildiğimden, benim için her şey yerli yerine oturmaya başladı. Loveless'ı okuduğumdan beri, nihayet tüm bu şeyler için bir açıklamam var. Bir kimliğim var."

Haftalar önce masasındaki mor kitap hemen

aklıma geliyor.

"Bu muhtemelen sana iyi bir flörtçü olduğunu söyleyenlere neden inanmadığını da açıklıyor." O kadar kocaman gülümsüyorum ki bunu görememesinden nefret ediyorum. "Kitapların hayatları değiştirme gücüne sahip olmadığını kim söylemiş?"

"Kimse okur yazar değil." Angela kıkırdıyor, ellerimi sıkıca kavıyor. "Hâlâ kimliğimin tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Romantik olarak erkeklere ilgi duyduğumu hiç sanmıyorum, bu da bir erkek beni ilk kez öpmeye çalıştığında neden çıldırdığımı açıklıyor. Eğer-"

"Seni öpmeye çalışan 'güzel yüzlü' Krystal olsaydı ne yapardın?"

Başının arkası omzuma düşerken bir inilti çıkarıyor.

"Asla söylemeyeceğim. Şimdi sıra sende." Ellerimden birini bırakıp yanımda yürümeye başladı, diğerini hâlâ tutuyordu.

Kalbim daha hızlı atmaya başlarken bile başımı sallıyorum.

İkimiz de birbirimizden sır saklıyorduk ve bu olamaz. Her şeyde yanımda oldu. Hata üstüne hata yapmaktan korksam da, onun beni asla benim kendimi yargıladığım kadar sert bir şekilde yargılamayacağını biliyorum.

"Neden bana Theo'dan bahsetmedin?"

Dürüst olmak gerekirse tam olarak emin değilim. Pek çok insandan pek çok gerçeği saklıyorum. Ama en önemlisi, en çok yalan söylediğim kişi kendimim. Kafamda olmak istediğim kişinin bir görüntüsü var, bir de ben varım. Nişanlı bir adama aşık olan ve bununla başa çıkmak için kardeşini beceren.

Angela'dan sır saklamıyorum çünkü ona güvenmiyorum. Kahretsin, bir dizi güven sorunum varken muhtemelen hayatımdaki herkesten daha çok güvendiğim kişi o. Burada sorun benim. Çok geç olana kadar Ben'e sadece arkadaş olmak istemediğimi söylemekte tereddüt ettim. Hâlâ o hislere sahip olduğumu kimseye söylemeyi reddettim çünkü beni yargılamalarından korkuyordum. Ve şimdi, nişan partisinde olanlarla ilgili gerçeği bilen tek kişi Angela olduğu için

Theo ve ben takılmaya başladığımızda ona söylemedim çünkü kardeşine hala bağlı olduğumu bilen tek kişi o.

Nasıl bir pislige dönüştüğümü bilmesini istemiyorum. Ona ne kadar güvenirsem güveneyim, ne kadar alçalabileceğimi görmesini istemedim.

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok." Birden gözlerim yaşardı. "Sorunlarımın çoğunun Ben'den kaynaklandığını sanıyordum. Ama sonra, kardeşiyle takılarak onu unutmaya çalıştım." Başımı sallıyorum. "Nasıl bir insan bunu yapar?"

"Kardeşlerin arasında kaldın. Bunun bir CW dizisinde oynamayan birinin başına geldiğini söyleyemem ama şaşırdığımı da söyleyemem." Alaycı bir kahkaha atıyorum, mizahtan yoksun bir ses. "Ondan hoşlanıyor musun?" diye soruyor aniden. "Theo mu?"

"Biz arkadaşız." Sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor. "Ne?"

"Sizi birlikte gördüm." Başını sallıyor. "Buna inanmıyorum."

Buna söyleyecek iyi bir şeyim yok.

Tepelik araziye bakan yakındaki bir bankta mola veriyoruz. Ayaklarım buruşuk bir yaprak yığınının yerleşiyor, otururken onları yana doğru tekmeliyorum. Ağaçlar Ekim sonunda canlı kırmızılardan turuncu, sarı ve kahverengiye doğru renk değiştirmeye yeni başlıyor. Teksas'ta yılın bu zamanına kadar havalar soğumaya başlamıyor ve çevremiz de bunu yansıtıyor. Ülkenin geri kalanına kar yağmaya başlarken geç gelen sonbahar çiçekleri açıyor.

Angela'nın ifadesi bir anda düşünceli bir hal aldı ve ona sorunun ne olduğunu sorduğumda, "Bunu sana söyleyip söylememeyi tartışıyordum, çünkü bunun senin için işleri daha da kötüleştireceğini düşünüyordum. Ama sen ve Theo artık gerçekten takıldığınıza göre..." Sözünü kesiyor.

"Ne?" Ona sordum. "Neler oluyor?"

"Ben bana sürekli seni soruyor," diyor. "İlk başta

kardeşiyle birlikte olmandan endişe duyduğunu söylediğinde onu dinlemedim, ama sonra..." Dişlerinin arasından bir nefes üflüyor. Olamaz. Angela hiçbir zaman Ben'in büyük bir hayranı olmadı, o Alice'le çıkmaya başlamadan ve benim duygularımı öğrenmeden önce bile. Alice onların sürekli didişmelerinden o kadar bıkmıştı ki hepimizi oturtup herkesin önünde tartışmalarını istedi. Angela tüm bu olanlardan etkilenmemiş olsa da, Ben'le "iyi geçinemediği" dışında söyleyecek pek bir şeyi yoktu.

Ama ona karşı her zaman sağlam durdu, bu yüzden şimdi bu kadar parçalanmış görünmesine şaşırdım.

"Theo'nun ondan intikam almak için seni kullandığından endişeleniyor," diyor Angela sonunda. "Ve Alice'e karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini düşünürsek, bu çok da uzak bir teori değil."

"Beni kullanmak' nasıl?" Ben soruyorum. "Biz ribauntçuyuz. Bu işe başladığımızda ikimiz de başka insanlardan hoşlandığımızı biliyorduk."

"Bu farklı görünüyordu." Başını sallıyor. "Theo eskiden Ben'le çıktığını biliyor mu? Sanki Theo seninle çıkararak ondan intikam alabileceğini biliyormuş gibi konuştu. Geçmişiniz yüzünden." Geçmişimiz yüzünden mi? Ben gerçekten de düşündüğüm şeyi mi söylüyor? Ama sonra Angela bu düşünceyi patlatarak şöyle dedi: "Theo'nun seni bilerek inciteceğine inanıyor. Alice'le nişanlı olmasaydı kıskanç bir eski sevgili gibi davrandığını düşünürdüm. Beni o kadar çok arıyor ki."

Bunu hiç beklemediğim için irkildim. "O arıyordu Sen?"

"Ve mesajlaşıyor," diye ekliyor. "Sadece kafamın içine girmeye çalışıyor olabilir, ama seni uyarabileceğim bir şey yüzünden incinmeni göze alamam."

Su şişemden bir yudum alıyorum, böylece hemen cevap ver. Theo'nun benden sakladığı başka bir řey var mı? Dün gece onun ačısından her řeyi hallettiğimizi sanıyordum.

"Ona Ben'den bahsetmedim," diyorum. "Eğer Theo biliyorsa, ona söylediğim için değildir. Ama Ben hakkında ne hissettiğini biliyordu.

Alice birlikte olmadan önce."

"Bekle, ne?"

"Evet." Başımı salladım. "Başımdan beri biliyordu ve yine de onun peşinden gitti. Bu Theo'ya ondan intikam almak için bir sebep verecekti. Alice aslında uzun zamandır birbirleriyle konuşmamalarının sebebinin kendisi olduğunu itiraf etti. Ve Ben'in yanına taşındığından beri bunu değiştirmeye çalıştığını söyledi. Onları ayırdığı için kendini suçlu hissediyor."

"Theo, Ben ile arasını düzeltmek istiyor gibi görünüyor mu?"

Theo şehre nişanlarını bozmak için geldi. Ne zaman kardeşiyle etkileşime girse, ya gerginlik tırmanıyor ya da tamamen patlıyor. Ona çifte randevudan bahsettiğimde bir hafta boyunca benimle konuşmadı ve daha sonra bunun sebebinin kardeşi olduğunu itiraf etti. Alice değil.

"Hayır." Sonunda başımı salladım. "Hayır, istediği bu gibi görünmüyor." Dürüst olmak gerekirse, Ben de ilişkileri üzerinde çalışmak istiyor gibi görünmüyor.

"Bakın, burada kime güveneceğimi bilemiyorum," diyor Angela. "İkisini de benden daha iyi tanıyorsun, bu yüzden sanırım kime daha çok güveneceğin önemli. Ben'e mi Theo'ya mı?"

Bir ay önce, bu cevaplaması en kolay soru olurdu. Yüzde yüz Ben'in yanında olurdum. Şimdi ikisi arasında kime inanacağımı bilemiyorum.

"Theo telafi etmek istemiyorsa, sence başka bir şey mi istiyor?" Angela dikkatle sorar. "Sence onu incittiği için Ben'den intikam almanın ötesinde bir şey mi istiyor?"

"Ben... Bilmiyorum." Theo'nun görüntüsü aklıma geliyor. O geniş mavi gözler. Nazik gülümsemesi. Bana karşı her zaman dürüst olacağına dair verdiği söz. Bilerek bu kadar kötü niyetli bir şey yaptığını hayal etmek zor. Benim için.

"Belki de bunu düşünmelisin," diyor Angela. "Onun hakkında aldığın tüm uyarıları bir düşün. Alice bile ilişkiniz konusunda endişeliydi. Ya onda düşündüğümüzden daha fazlası varsa? Ve sen bunu göremiyorsun çünkü o sana gerçek yüzünü maskeleyecek kadar çok şey söyledi."

motivasyon?"

Kaşlarımı çatıyorum, söylediği şeyi her açıdan değerlendiriyorum ama bu hiç mantıklı gelmiyor. Benim yanımda her zaman çok açık, niyetlerinde çok samimi görünüyor.

Size karşı her zaman dürüst olacağıma söz verebilirim.

Bu gerçekten bir yalan olabilir mi? Onunla takılmak muhakeme yeteneğimi gölgeledi mi?

"Gitmeliyim," diyorum aniden.

Angela bana "Dikkatli ol," dedi. İnsanların bana Theo hakkında kaç kez aynı şeyi söylediğini unuttum. "Ve benden daha fazla sır saklama."

Yirmi .

O zamandan beri iş yerinde telefonumla bu kadar haşır neşir olmamıştım... belki de hiç.

Theo yeni dairesini dekore etme sürecinde olduğu için hafta içinde buluşmak için çok fazla zamanımız olmuyor. Bunu telafi etmek için durmadan mesajlaşıyoruz. Theo'nun bana gönderdiği yeni yatak odası fotoğrafının altındaki mesaja gülümsüyorum. Yatak duvara dayalı, sabah ışığı gözleriyle neredeyse aynı renkte olan lacivert yorganına vuruyor. Yanında siyah bir komodin duruyor.

Theo: Vaftiz etmemiz gereken yeni bir yatağımız var. 😊

Ben: 🏃🏃🏃

Ben: Acele et de seni görebileyim!

Sabırlı ol kadın. Ziyaret edebilmen için her şeyin mükemmel olması gerekiyor.

Ben: Mükemmel schmerfect. Seni özledim.

Göndermeden önce mesaja bakıyorum. Sınırları çoktan aştık, ama kısa mesajla da olsa onu özlediğimi söylemek pek doğru gelmiyor. Sanki ona henüz görmesine izin vermediğim bir tarafımı gösteriyormuşum gibi. Dikkatli ol. Angela'nın uyarısı beklenmedik bir şekilde geldi.

Korkarım bunun için artık çok geç.

Başımı sallıyorum. Sadece paranoyaklaşıyorum. Theo'nun o adam olmasına imkan yok. Ayrıca, birini dostça özlemekte bir sorun yok ve bu da bundan ibaret. Dostça.

"Yanakların kırmızı."

Andy dolaşım masasının diğer tarafında, bir kolunun altında bir yığın YA kitapla başımda dikiliyor. Telefonumu hızla bir çekmecenin içine atıyorum ve yığını bana uzatması için işaret ediyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Erkek arkadaşınla mesajlaşıyor muydun?" Kahverengi gözleri muzipçe parlıyor. "Sana müstehcen bir şey mi gönderdi?"

Yeni yatağının fotoğrafı hemen aklıma geliyor.

"On dört." Bana kütüphane kartını uzatırken başımı sallıyorum. "On dört yaşındasın. Annenle bir konuşma daha yapmama gerek var mı?"

"Hayır, hanımefendi." Hemen küçülüyor. Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarımı yukarı çekiyor. "Seni mutlu ediyor mu?"

Yüzünde mahcup bir ifade var ama gözlerinde parlayan umudu saklayamıyor. Soru basit ama nefes alamayacak kadar içimi burkuyor.

"Evet." Bu itiraf midemi bulandırıyor ama ona gerçeği borçluyum. Çok uzun süre doğru olmayacak olsa bile kendime gerçeği borçluyum. "O beni mutlu ediyor."

Bir sırtıtma tüm yüzünü kaplıyor.

"Erkek arkadaşlarımdan hiçbiri sadece onları düşünürken bile beni bu hale getirmedi Bayan Ortiz." Gözlerimi devirmeye direniyorum, ama onun bunu fark edeceğinden bile şüpheliyim. "Ona söyleyecek misin?"

"Kapa çeneni ve kitaplarını oku."

"Ona söylemelisin." Neşeyle gülümsüyor. "Kitaplarda okumayı çok sevdiğimiz o sonsuza dek mutlu yaşamı yaşa."

Ŗu anda Ben için enerjim yok, özellikle de saat gece onu geçtiğinden ve yatmaya hazırlandığımndan beri. Ama bu onun benden enerji almasına engel değil.

Benden kaçıyor musun?

Mesaj, en son gnderdiğ i dört memi okunmuŖ olarak bıraktıktan sonra Instagram DM yoluyla geldi. The Undoing'de üç bölüm gerideyim ve yetiŖmek için motivasyonum yok, bu yüzden memler benim için anlamsız. Onu okunmuŖ olarak bırakmak, ifte randevumuzda Theo'ya davranıŖ Ŗeklinden dolayı dar grŖl olmamdan kaynaklanıyordu. Evet, aslında ondan kaçıyorum. Gerçi bir haftadan kısa sürede fark etmesine ŖaŖırdım.

Onu tekrar okumaya bırakıyorum ve arkadaşlığımızın hasar kontrolüne ihtiyaı olduğuna karar vermiŖ olmalı çünkü otuz dakika sonra telefonumda onun fotoğrafi yanıyor. Bu bir selfie.

Birkaç yıl önce Austin City Limits Müzik Festivali'nde ikimiz. Kolunu omuzlarıma atmıŖ, kameraya gülümserken yanaklarımız neredeyse birbirine değiyor. Bu benim en sevdiğim fotoğraımız, ama Ŗimdi bunu onun iletiŖim fotoğrafi olarak bu kadar uzun süre sakladığım için utanıyorum. O kadar çok çift gibi görünüyoruz ki, ona bakarken bile midem bulanıyor. Bize.

Telefonu aamadan ekran kararıyor ve yatak odam karanlığ a gömülüyor. Yarın. Onunla yarın ilgileneceğim.

Ertesi sabah, kapının alınmasıyla uyandım. Saati öğrenmek için telefonuma baktım. Henüz dokuz bile olmamıŖtı. Tekrar kapı alınıyor ve kendimi yataktan kaldırırken inliyorum. Üzerime bir bornoz geçirip koridorda ilerlerken Ŗimdiden özlediğim sıcak, rahat yatağımı.

Neredeyse Theo'nun kapının arkasında olmasını, izinli olduğum sabah bana kahve ve kahvaltıyla Ŗrpriz yapmasını bekliyordum. Ama dn bana haftanın büyük bir bölümünü

Eşyaları boşaltmak ve satın almak. Benden zaten çok şey istediğini söyleyerek birçok yardım teklifini geri çevirdi. Centilmen olmaya çalıştığını biliyorum ama onu görmeyeli birkaç gün oldu ve ben... onu özlemekten acı çekmeye başladım. Bir toparlanmayı özlemem gerekenden çok daha fazla.

Belki de kapıdaki Angela olabilir, çünkü işe gitmesine daha bir saat var. Ama geçen Pazar beni Theo'yla yatakta yakalama fiyaskosundan sonra ilk o mesaj atardı. Sonuçta ikisi de değil.

Ben.

Muhtemelen ilk kez onu gördüğümde tüm bedenim sönüyor. Artık ondan etkilenmediğimden değil. Hayır, açık kahverengi saçları yüzünden geriye doğru taranmış ve bir eli açık renk kot pantolonunun cebine gömülmüş halde hala iyi görünüyor. Ela gözleri kısık ve hemen gözlerinin içine çekilmediğim için rahat bir nefes alıyorum. Yeşille beneklenmiş o açık kahverengi gözlerin derinliklerine bakarak çok fazla hatayı affetmişimdir. Diğer elinde bir kutu Starbucks içeceği taşıyor, bir adak gibi vücudunun önünde tutuyor.

"Bütün bunlar da ne?"

"Bir barış teklifi. İçeri girebilir miyim?" Sonunda, beni gerçeğe kör etme tehlikesi taşıyan o gözlerle karşılaştım.

Sırf getirdiği karamelli macchiato harika koktuğu için eşikten geçmesine izin verdim. Yemekte yediği halattan sonra bile bedava kahveyi geri çevirmek aptallık olurdu, değil mi?

Bana kağıt bardağı uzatıyor ve ben de sıcak içecekten dikkatli bir yudum alıyorum. Sonra koltuğuma oturuyor ve penceremin dışında kararan bulutların arasından süzülen gri ışıktaki görünmemesi için ışıkları açıyorum. Eğer yağmur yağarsa, günümü işten eve getirdiğim yeni kitap yığını okuyarak geçirebilirim.

Ben gittikten sonra yani.

"Çifte randevu için özür dilerim. Haklıydın. Ben bir

Dick," diyor yanına oturduğumda. "Sadece seni kardeşimle görmekten nefret ediyorum."

Birkaç hafta önce olsa bu itiraftan büyük keyif alırdım. Sözleri günlerce kafamın içinde tekrar tekrar çalardı, kalbim dolu ve kafam bu tatlı, hiçbir şey kelimeleriyle sarhoş olurdu. Çünkü sonuçta onlar da öyle. Hiçbir şey. Ve şimdi ilk düşüncem Alice. Başkasıyla birlikteyken bana nasıl böyle bir şey söyleyebilir? Bunu kastetmediğini gayet iyi bildiği halde nasıl olur da aklıma kıskançlık fikrini sokar? Öyle olsaydı başkasıyla birlikte olmazdı.

"Böyle şeyler söylememelisin." Konuşmam bitene kadar üzerime çöken öfkeyi fark etmiyorum. Ses tonum sert, kesecek kadar keskin.

Ayakkabılarına bakarken bir elini ensesine koyarak azarlanmış gibi görünme nezaketini gösteriyor.

"Sadece sana göz kulak olmaya çalıştığımı biliyorsun, değil mi?" diye soruyor sessizce. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Marcela. Seni kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

Suçluluk duygusu midemin çukuruna bir taş gibi yerleşiyor. Belki de Theo'yla yeniden bir araya gelmemin uzun vadede Ben'le arkadaş kalmama yardımcı olacağını düşünerek saflık ettim. Bu sadece aramızı daha da derinleştirdi ama Ben'in davranışları bana bir şey gösterdiyse, bu ihtiyaç duyulan bir şeydi.

"Sana daha önce söylemek istedim ama Alice beni söylememem için ikna etti." Kendi kendine alay ederek başını sallıyor. "Onu neden dinlediğimi bilmiyorum. Gerçeği bilmen gerekiyordu."

"Beni kolladığın için sana minnettar olsam da, buna gerek yok," diyorum ona. "Bana zaten her şeyi anlattı."

"Biliyor muydun?" Kaşları şaşkınlıkla kırışıyor. "Ve sen hala..." Başını bana doğru sallıyor. "Neden?" O küçücük kelimenin içinde o kadar çok suçlama var ki.

"En başından beri bana karşı açık davrandı."

"Onun sana verebileceğinden çok daha iyisini hak ediyorsun. Bunu nasıl göremiyorsun anlamıyorum." Gözlerinden taşan endişeyi görmezden gelmek zorunda kalıyorum.

"Biz ciddi değiliz." Ama bu artık doğru gelmiyor. Bunu ne kadar uzun süre sürdürürsek, birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, gerçek bir şey olabilirmişiz gibi davranmak o kadar kolay oluyor. Daha iyi bilmem gerekirken bile.

"Hadi, Marcela." Eli omzuma düştü. "Böyle devam edersen sonunda sana zarar vereceğini biliyorsun."

Söylediklerine neden inandığı anlaşılıyor. Kardeşi hakkında bildiklerimi başından beri biliyordu. Daha önce çıktığım erkeklerdeki gerçek ya da hayali tüm kırmızı bayraklar arasında Theo'nunki muhtemelen en kötü suçtu. Ama benimki de öyle ve o Ben'e olan hislerimi bile bilmiyor. Bu işe başlarken neye bulaştığımı biliyordum. O bilmiyordu.

Ben haklı ama. Theo ile aramızdaki şey ikimiz için de iyi bitmeyecek.

Ama bu sefer o kadar kolay pes etmeyeceğim.

"Bak, Ben." Gözlerimiz buluştu. "Theo ile kendi sorunların olduğunu anlıyorum. Hatta koruyucu bir yerden geldiğini düşünmeni de anlıyorum ama yanlış olduğunu düşünsen bile benim seçimlerime saygı duymalısın. Bana kiminle çıkacağımı söyleyemezsin. Bu yüzden ya ilişkiyi hoş karşılayacaksın ya da..."

"Yoksa ne olur?" Ses tonunda tehlikeli bir şeyler var. Cevap vermiyorum, çünkü ona böyle büyük bir ültimatoma vermeye hazır olduğumdan emin değilim. O Alice'e ait. Bunu ona yüklemeye hakkım yok. Ya da arkadaşlığımızı bitiririz.

Ama bu noktada, bu çok mu kötü olurdu? Bir dizi duyguyu derinlere itmeden onun yanında olmaya bile zor dayanırken birbirimize ne faydamız olur?

"Yoksa ne olur, Marcela?" Gözlerini bana dikti.

Ağzım açılıyor ama kelimeleri söyleyemiyorum. Henüz söyleyemem. Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi daha yeni fark etmişken olmaz. Ondan sonsuza dek ayrılma şansım varsa, tüm boş anlarımı onunla geçirmeye devam edemem. Onu düşünerek. Hayatlarımızın farklı olmasını dileyerek. Daha fazla zaman kaybetmeme izin vermeyeceğim.

Onu yatıştırmak ya da ona karşı olan lanet duygularımın peşinden gitmek.

Babam gittiğinde, bundan çıkarılacak en büyük ders, kalan kişiyi sevmekti. Ben yıllar önce benden ayrıldığında yıkılmış olsam da o yine de kaldı. Benim geride bırakılamayacak kadar önemli olduğumu söyledi ve dokuz yıl içinde hayatımın en önemli demirbaşlarından biri haline geldi. O kalmak istedi, ben de gitmesini istemedim. İstediğim şekilde birlikte olamasak bile.

Ama yaklaşık on yıldır beni bıraktığı yerde sıkışıp kalmış ve fikrini değiştirmesini bekliyorsam, kalmasının bana ne faydası oldu? Hiçbir erkeğin senin için yeterince iyi olmadığını söylediğinde, gerçekten de sonunda senin için tek kişi olduğumu fark ettiğimi kastettiğine dair gizli bir umuda asla tutunmamalıydım.

Sanki öyle bir şey olacakmış gibi.

"Belki de birbirimizden biraz uzak kalmaya ihtiyacımız var," diyecek cesareti kendimde buluyorum.

İfadesindeki öfke kaybolur. Kaşları düzleşiyor ve sonra saç çizgisine doğru yükseliyor, gözleri fincan tabağı kadar geniş. Ağzı şok içinde açık kalıyor. Bir kez göz kırpmıyor. İki kez.

"Theo ile olan ilişkim senin için açıkça bir sorun," diyorum. "Sadece beni gözettiğini düşünmeni anlıyorum, gerçekten de öyle ama sanki benim için neyin en iyi olduğunu bildiğime güvenmiyorsun. Riskleri biliyorum. Bu ilişkiye isteyerek girdim." İlişki kelimesinin üzerinden geçiyorum. "Bu yüzden, destekleyici olmayı kendinde bulana kadar, sanırım birbirimize biraz ara vermeliyiz."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, gözleri benden uzaklaşıyor. "Gerçekten onu bana tercih mi ediyorsun?" dediğinde gitmesini söylememe bir saniye kalmıştı. Sesi çok küçük, yıllardır duymadığım bir şekilde çekingen.

"Hayır," diyorum, bu kadar kolay pes ettiğim için şimdiden nefret ediyorum. "Ben, ben sadece-"

"Boşluğa ihtiyacım var." Sesi aniden sertleşti, bir duvar

yüz hatlarını kapattı. "Evet, anladım."

Bir nefes alıyorum ve tutuyorum. "Lütfen nereden geldiğimi anlamaya çalışın. Ben sadece normal bir ilişki kurmaya çalışıyorum."

"Kardeşimle yaşadığın şeyin bir ilişki olduğunu düşünüyorsan aldanıyorsun." Verdiği yanıt beni şaşkına çevirdi. Gerçeğe sandığından daha yakın. Ama ses tonu içimde biriken öfkeyi harekete geçiriyor ve öfkeye tutunmak için her şeyimi harcıyorum. Eğer tutmazsam bunu atlatamayacağım.

"Tamam, eğer böyle davranacaksan şimdi arayabiliriz." Sesimdeki bir şey başını kaldırmasına neden oldu. Odayı geçip ön kapıya yöneldim ve kapıyı öyle bir kırarak açtım ki gürültüyle duvara çarptı. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup gözlerimi Ben'e dikiyorum. Gözleri yine o geyik bakışlı haliyle açılıyor.

"Devam et," diyorum, yüz ifadesine bir an bile inanmayarak. "Beni desteklemek istemiyor musun? Neredeyse on yıldır dostum dediğin kişiyi? Çık dışarı."

"Elbette seni destekliyorum." Karşıya geçerken sesi daha yumuşak

Oturma odasından bana doğru geliyor. Ellerime uzandı ama ben ondan uzaklaştım. "Haklısın. Elbette, kesinlikle haklısın. Seni olması gerektiği gibi desteklemedim ama bunun tek nedeni incindiğini görmek istememem. O seni kullanırken olmaz."

Angela da birkaç gün önce benzer bir şey söylemişti. "Ne olduğumuzu biliyorum Ben. Sen bilmiyorsun." Ama yine de içimde her şeyi bilmediğime dair garip bir his var. Hâlâ eksik bir şeyler var.

"Belki de biliyorsundur. Ya da en azından, belki benim düşündüğümünden daha fazlasını biliyorsun," diyor. "Ama beni korkutan şey, seni sadece benden intikam almak için kullanıyor olması."

"Ne için senden intikam alacağım?" Sadece Alice olamaz.

Nefes alıyor. Nefes verir. "Biz boktan kardeşlerdik

birbirimize. Bunu biliyorum. O da biliyor. Yaptığım ve gurur duymadığım şeyler var." Gözlerini benden kaçırıyor. "Mesele şu ki, sana ne kadar değer verdiğimi biliyor. Seni bana düşman etmenin bana ne yapacağını biliyor. Ve şu halimize bak" -bir elini aramızdaki boşluğa doğru kaldırıyor- "işe yarıyor."

Ne kadarının gerçek, ne kadarının manipölasyon olduğundan emin değilim. Ben'i uzaklaştırmamın sebebi Theo değil. Bu uzun zaman önce yapmam gereken bir şeydi.

"Zamana ihtiyacım var."

"Ne kadar?" diye sorar, boyun eğerek.

"Bilmiyorum." Bir nefes verdim. "Ama seninle tekrar konuşmaya hazır olduğumda sana haber veririm."

Başını sallıyor. Kahverengi saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor. "Tamam. Lütfen beni sonsuza kadar bekletme. Beklerim ama beni zorlama." Ağzı hüzünlü bir gülümsemeyle kalkıyor. İfadelerindeki bir şey beni etkiliyor.

Beni sonsuza kadar bekletme.

Ayrıldığımızdan beri yaptığım şey bu değil miydi?

"Seni kaybedemem Marcela," diyor ve ben yeniden eriyorum. "Kaybedemem."

Gülümsemem yorgun ve muhtemelen biraz içi boş. Kolları beni sardığında, yardım edemiyorum ama onun tanıdık sıcaklığına gömülüyorum. Ona duyduğum aşk hâlâ içimde ama hatırladığımdan daha sönük. Aramızda hala bir çekim var, kendimi sadece kafamda olduğuna ikna etmeye çalıştığım bir çekim. Ya da romantikle karıştırdığım dostça bir şey.

Göğsü benimkine değiyor, eli kısa bir an için benimkinin üzerine kapanıyor. Gözlerimizin buluştuğu ve kilitlendiği kısa, süper şarjlı bir an. Gözleri benimkilere kayarken dudakları hafifçe aralanıyor.

Ne haltlar dönüyor?

Başı benimkine yaklaştığında damarlarımda bir enerji dalgası oluşuyor. Kalbim göğüs kafesimin altında çılgınca çarpıyor, elimi geri çekip iki hızlı, sıçrayarak

geriye doğru adım atıyor. Onun menziline kadar tekrar düzgün nefes alamıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ama ne için özür dilediğimden tam olarak emin değilim. Ya da olanları doğru yorumladığımdan bile. Ben olmasaydım ne olurdu?

"Devam et." Garip bir şekilde onu açık kapıya doğru yönlendirdim.

Başını eğiyor, gözlerimle buluşamıyor. Ben de kendimi onunkilerle buluşturamıyorum. Aceleyle vedalaşıp gidiyor. Arkasından kapıyı kapattığımda kafam her zamankinden daha karışık.

Bu da neydi böyle?

Yirmi Bir

Ben beni öpmeye çalıştı.

Sanırım.

Ve uyuyamıyorum, o anı kafamda evirip çeviriyorum, her açıdan analiz ediyorum. Dönüp duruyorum, sanki bu aptalca düşünceyi beynimden atmama yardımcı olacakmış gibi yumruğumla yastıklara vuruyorum. O bunu yapmaz. Alice'le birlikteyken yapmaz. Ayrıca, arkadaş olarak daha iyi olacağımızı söyleyen oydu ve bir kez bile fikrini değiştirdiğine dair bir işaret vermedi. Beni öpmeye çalışmazdı.

Ama eğer yaptıysa.

Eğer beni gerçekten öpmeye çalıştıysa, her zaman istediğim bu değil miydi? Bir çeşit ilgi göstermesini? Böyle bir şans gelseydi hemen atlardım diye düşünmüştüm. Tanrı biliyor ya, bu konuda sayamayacağım kadar çok hayal kurdum.

Bazen fantezilerimde Alice'i terk edeceğini açıkladıktan sonra öpüşürdük. Çünkü onun için tek kişinin ben olduğumu fark etmişti. Ben de onu asla unutamadığımı itiraf ederdim ve o da cümlemi yarıda kesip dudaklarını dudaklarıma yapıştırırdı. Ben de onu, arzu karnımda birikip başımı döndürene kadar öperdim. Diğer zamanlarda, bugün olduğu gibi, an bize gizlice yaklaşırdı. Hızlı adımlarla odayı geçip ağzını benimkinin üzerine kapatmadan önce tek gereken özlem dolu bir bakıştı.

Ama fantezimi yeniden yaşamak yerine zıplayarak uzaklaştım. Menzilinden çıktım, dili tutulmuş bir aptal gibi kekeledim ve hiçbir şey için özür diledim. Kesinlikle hiçbir şey için. O tamamen

beni öpmeye çalıştı ve ben ondan uzaklaştım. Çünkü onu öpmek istemiyordum.

Onu öpmek istemedim.

Bu muazzam bir ilerleme, değil mi? Yaptığı şey bu olmasa bile, benim düşündüğüm şey buydu. Ve ben doğru olanı yaptım, ahlaki bir sebepten dolayı değil, çünkü o-

Yeni, ani farkındalık bana bir tuğla duvarın gücüyle çarpıyor. Theo. Onu öpmek istemedim çünkü o Theo değil, öpmek istediğim tek kişi. Dişlerimin arasından bir nefes üfledim.

Ne yaptım ben?

Theo'nun dairesi nihayet kendi standartlarına göre mükemmelleştirildiğinde, Cumartesi günü gelip görmek isteyip istemediğimi soran bir mesaj attı.

Ben'le yaptığım konuşmayı ona anlatmadım ve anlatmalı mıyım emin değilim. Ona sormak istediğim o kadar çok şey var ki, örneğin Ben'in Theo'nun benimle sadece ondan intikam almak için birlikte olduğunu söylerken ne demek istediği gibi. Ama kardeşine olan hislerimi açığa vurmadan Theo'ya bu konuyu açmanın iyi bir yolunu bulamıyorum.

Theo ve ben yeniden birleşmeden önceki kadar güçlü değiller. Açıkçası, ayrıldığımızdan beri beni ilk kez öpmeye çalıştığında Ben'den kaçtım. Ama bunun yeterli olup olmadığından emin değilim. Eğer dikkatli olmazsam, hala geri adım atabilirim.

Bu sırrı ondan bu kadar uzun süre saklamış olmam sahtekârlık, ama bunların hiçbirisi gerçek değilse, o zaman önemli olmadığını düşündüm. Theo ve ben gerçekten çıkmıyoruz, bu yüzden bir rebound'a ihtiyaç duymamın nedeninin Ben olduğunu bilmesine gerek yok. Ama takılmaya devam ettikçe, bunun doğru olduğuna daha az ikna oluyorum.

Theo'nun apartmanı, yaprakları renk değiştiren uzun bir meşe ağacının yanına sıkışmış durumda. Üzerimde kalın siyah bir balıkçı yaka ve savaş botlarının içine sokulmuş dar bir kot pantolon var. Hava nihayet kırk dereceye kadar soğudu ve çok az kullanılan kışlık gardırobum bundan daha mutlu olamazdı.

Gelirken Target'a uğrayıp yeni eve taşınma hediyesi olarak kurabiye çeşitleri aldım. Dairesine doğru yürürken çantayı yanımda taşıyorum ama kapıyı çalmaya fırsat bulamadan aniden yükselen sesler karşısında donup kalıyorum.

"Umurumda değil!" Derin baritonun Theo'nun sesi olduğunu hemen anlıyorum. "Onunla yaşadığın tuhaf, bağımlı ilişkiye kendimi dahil etmiyorum. Ve kesinlikle Alice'i seninle evlenerek hayatının en büyük hatasını yaptığına ikna etmeye çalışmıyorum, bu yüzden buna hakkın yok-"

Ciğerlerim durdu. Theo'nun söylediklerinin geri kalanını ya da Ben'in cevabını duymuyorum çünkü Theo'nun sözleri beynime yapışıyor. Hayatının en büyük hatası. Buna inanacak kadar onu gerçekten seviyor mu? Titrek bir nefes almaya çalışıyorum ama tam olarak başaramıyorum. İkinci kez denediğimde bile.

Sana hiçbir şey borçlu değil, kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Ama bu sözler bir yumruk gibi. Yaptığımız şeyin gerçekliğine dair çok ihtiyaç duyulan bir uyandırma çağrısı.

"... bunu sadece benden intikam almak için yapıyorsun!" Ben'in bağırarak verdiği cevabın sonunu yakaladım. "O bizim pisliğimize bulaşmayı hak etmiyor! Bana ne söyleyeceksen, durma söyle."

"Tamam. Alice'in peşinden gitmekle hata ettin, o da sana izin vermekle hata etti. Onu bu kasabaya bağlayacaksın ve o da bunun için sana kızacak."

Başka bir şey söylese de yakalayamıyorum. Kulak misafirliğine o kadar dalmışım ki, kapı açılıp da diğer taraftan kırmızı suratlı Ben çıkınca irkiliyorum. Rüzgar

Saçlarını geriye savuruyor, alnının ortasındaki büyük bir damar uzaydan görülebiliyor.

"Ben, bekle!"

Ona neden seslendiğimden emin değilim. Bu noktada iyi olduğundan emin olmak neredeyse bir refleks. Arkasını döndüğünde, varlığıma şaşırmış gibi bile görünmüyor.

"Benden bu kadar. Ne istersen yapabilirsin, tamam mı? Hayatını mahvetmesine izin mi vermek istiyorsun? Tamam. Ama sonra ağlayarak bana gelme." Ve bununla birlikte arabasına binip otoparktan kaçıyor. Gidişini izliyorum, içi boş ve işe yaramaz bir halde.

Arkamı döndüğümde Theo'nun gözleri yüzüme dikilmişti. Yüz ifadesi hiç de hoş değil, mavi gözleri kısılmış ve ağzı hafifçe açık. Gözleri beni delip geçiyor, beni tedirgin edecek şekilde analiz ediyor. Gözlerime dolan yaşları kırıştırtarak uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bu gün nasıl bu kadar ters gitmiş olabilir?

Kollarım göğsümün üzerinde çapraz duruyor, rüzgâra ve Theo'nun delici bakışlarına karşı korunuyorum. Benden Ben'in otoparktan çıkan arabasına bakıyor.

Sanki bir şeyi yeni fark etmiş
gibi. "Bu o, değil mi?"

"Ne o mu?" Gözlerinin içine bakamıyorum. Elimdeki hediyeyi ona uzatmaya çalışıyorum ama almıyor.

"Aşmak için beni kullandığın adam." Alay etti. "Bana üniversitede çıktığınızı söyledi. Unutmaya çalıştığın eski sevgilin o, değil mi?"

Bunu bu şekilde ifade etmesine kızmalıyım -üstesinden gelmek için beni kullandığın adam- sanki aynı şeyi bana yapmıyormuş gibi, ama tek hissettiğim utanç. Keskin ve soğuk havaya rağmen yüzüm ısınıyor, tüm vücudum onun bakışları altında ısınıyor.

Alice'i en başından beri biliyordum. Bana karşı her zaman dürüst olacağına söz verdi ve ben ondan en büyük sırrı sakladım. Ve tüm bu yeniden başlayan ilişki en başta benim fikrimdi. Alice ve ben arkadaş değildik.

Ama Ben onun kardeşi. Ve zaten aralarında bir kız var.

Devam ederken sesi hiç duymadığım kadar sertti. "Onun hakkında bana söylemediğin bir şeyler olduğu hissini haftalarca görmezden gelmeye çalıştım. Arkadaşlıktan çok daha fazlası gibi hissettiren bir şey. Ama görmezden geldim." Alay etmekle mizahsız bir kahkaha arasında bir ses çıkarıyor. "Kendime bunun önemsiz olduğunu, önemsiz olmasa bile beni ilgilendirmediğini söyledim. Hepimizin geçmişi var."

"Sanırım o kadar da geçmiş değiller," diye mırıldanıyorum, yarı yarıya rüzgârdan beni duymamasını umarak. Onun hakkında konuştuğum kadar kendim hakkında da konuşuyorum ama hâlâ kardeşine söylediğı şeyi unutamıyorum. Hâlâ bu anlaşmamızın benim üzerimde onun üzerinde olduğundan daha iyi çalışıp çalışmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Sanırım değil," diyor kuru bir sesle, işaret ederek. Gözleri kararmış, beni daha önce hiç olmadığı şekilde delip geçiyor. Her karşılaşmamızda Alice'in gözlerindeki bilmiş parıltıyı hatırlıyorum, ama bu çok daha kötü.

"Sana her şeyi anlattım. Biliyorum, anlatmamayı seçmiş olman seni incitmemeli, çünkü biz..." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bak, ne olduğumuzu biliyorum. Ama lütfen Marcela. Bana sadece şu kadarını söyle. O adam mı?"

Onunla tekrar yüzleşmeye cesaret ettiğimde, daha kırgın mı yoksa kızgın mı olduğunu anlayamıyorum. Her iki durumda da bildiğim bir şey var. Bunun geri dönüşü yok. Ona gerçeğı söylediğimde, her şey bitecek. Ben de benimle bir şey yapmasını istemezdim.

"Haklısın," diyorum. "Adamımız Ben ve bunu sana daha önce söylemeliydim."

Şu anda bana bakmayan o. "Hepimiz tam bir aşk karesi oluşturuyoruz, değil mi?"

Beni geri çevirmesini bekliyorum. Kapıyı suratıma çarpmasını ve kurtulduğumu ilan etmesini. Bunun yerine kapıyı açık tutuyor ve beni içeri davet ediyor. Bir milim bile kıpırdamıyorum, kaşlarım çatık, onunla ön kapı arasına bakıyorum,

Kafam karıştı.

"Benim ne tür bir insan olduğumu düşünüyorsun?" Başını sallıyor, bir elini yüzüne sürüyor. "Bana yalan söylediğin için sana çok kızgınım ama ben de bir aziz değilim." Derin bir nefes alıyor ve tekrar konuştuğunda ses tonunda bir miktar sakinlik var. "İçeri gel. Bunu konuşalım."

Hâlâ hareket etmiyorum, nişan gecesi ona gösterdiğim zarafetin aynısını bana da gösterdiğini fark ettiğimde gözlerim yine bulanıklaşıyor. Bir eli ağzımı kapatmak için kalktı. Gelen bir hıçkırığı bastırıyorum. Gerçek duygularımı, aslında ne kadar kötü bir insan olduğumu saklamak için o kadar zaman harcadım ama o beni geri çevirmiyor. Alice'e her şeyi itiraf etmek üzere olduğunu öğrendiğimde böyle mi hissetti? Tüm hayatı çözülüyormuş gibi mi?

Beni rahatlatmak için kapıdan ayrılmıyor ve bir yanım ona minnettar. Onun iyiliğini hak etmiyorum. Ama başka bir yanım da umutsuzca onun kollarının beni bir koza gibi sarmalamasını ve asla ayrılmak zorunda kalmamayı istiyor.

"Marcela."

O sözünü bitirmeden kapıdan geçip gidiyorum, banyosunu bulmak için acele ederken çantalarımı bırakıyorum. Girdiğim ilk kapı bir koridor dolabı ama umurumda bile değil. Kıçım yere değene kadar duvardan aşağı kayıyorum ve sonunda hıçkırıkların içimi parçalamasına izin veriyorum.

Yirmi İki

Theo, duygu sistemimden geçip beni bitkin ve tükenmiş bırakana kadar araya girmiyor. Kapı açılmadan önce karanlıkta birkaç sessiz dakika geçiriyorum. Altın sarısı ışıktaki tepemde dikiliyor, şiş gözlerime ve bulaşmış rimelime bakıyor. Dolaptan çıkmaya hazır değilim ama sonsuza kadar burada kalamam. Teslim olmuş bir iç çekişle kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum.

"Bana sarılma." Kaşları soru sorarcasına kırışıyor. "Beni hiçbir şekilde rahatlatmaya çalışma. Bunu hak etmiyorum ve bu yaptığım her şey için kendimi daha kötü hissetmeme neden olacak. Sana yalan söyledim ve bu Ben'le aranızdaki gergin ilişkinin arasına girdi. Sorularını yanıtlayacağım ve sonra beni bir daha görmek istemezsen anlayışla karşılarım."

Kaşlarını çattı. Az önce söylediğim her şeyi tamamen görmezden gelmeden önce başını sallıyor. Beni göğsüne çekiyor, her zamanki sarılmalarından bile daha sıkı sarılıyor. Gözyaşlarım yeniden akmakla tehdit ediyor ama göğsüne o kadar gömülmüşüm ki düşemiyorlar. Ona olabildiğince sıkı tutunuyorum, ani ve anlık bir rahatlama tarif edemeyeceğim bir şekilde içime doluyor. Biz şu anda gelişigüzel takılan iki insan değiliz. Birbirini anlayan iki insanız.

"Ağlama, Marce." Başparmağıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor. "Ne hissettiğini anlamadığımı mı sanıyorsun?"

Tabii ki öyle düşünmüyorum. Şu anda ne hissettiğimi anlayabilecek tek kişi o. Acaba o da benim kadar kendini azarladı mı?

yıllarca. Kardeşinin ilişkisini bozmaya çalıştığı için kendinden nefret ediyorsa, ben de ondan bu kadar büyük bir sır sakladığım için kendimden nefret ediyorum.

İkimizin arasında daha kötüyüm, hayatımda bir kez olsun doğruyu söyleyemeyecek kadar başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü konusunda endişeliyim.

"Berbat durumdayım." Sesim boğuk çıkıyor. Gözlerimi ondan kaçırmaya, yeni başlayan gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum ama çenemdeki bir el beni olduğum yere kilitliyor.

"Berbat değilsin." Parmakları saçlarımı gözyaşı lekeli yüzümden uzaklaştırıyor. "Aynı gemideyiz. Ve kim bilirse bilsin batacak."

Ne kadar tuhaf bir benzetme olsa da, tam da işe yarıyor. Şaşkın bir kahkaha attım ve ağzının kenarı hüzünlü bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı. Kazağımın ucuyla burnumdaki sümüğü silerken, "Çok doğru bir noktaya değindin," diyorum.

"Buraya gel." Elimi tutuyor ve beni kanepesine götürüyor. "Bir şey ister misin? Su, kahve..."

"Daha sert bir şey var mı?" Çoğunlukla şaka olsun diye soruyorum ama başını salladığında biraz hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamıyorum. "Yazık. Sanırım onun yerine kahve alacağım."

Bir tencereye başlar ve geri döndüğünde gözlerinde tereddütlü bir bakış vardır. "Dinle. Bana güvenmediğin için sana kızamam ama neden güvenmediğini sorabilir miyim? Yani, muhtemelen seni bu yüzden yargılayabilecek tanıdığın son kişi benim."

"Güvenin bununla hiçbir ilgisi yok," diyorum. "Benim hakkımda farklı düşünmeni istemedim. Seni düşündüğümde daha çok kendimi düşünüyordum. Aptalca ve bencilceydi, özür dilerim."

"Seni affediyorum," diyor ve bu kolay bağışlanma vicdanımı rahatlatıyor. Gerçekten bu kadar kolay mı? "Ama güvenin bununla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyemem."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana karşı dürüst olacağıma söz verdim çünkü sana güveniyorum." Gözleri sabit bir şekilde üzerimde.

"Beklediğim için değil

Aynı şeyi senden de duydum, çünkü sen beni doğru olanı yapmakla sorumlu tuttun ve bunun tersini istediğim için beni hiç yargılamadın."

Ve şimdi ona yalan söyleyerek güvenini kırdım. En başta sahip olduğumu hiç bilmediğim bir şeyi kaybettiğim için üzülmemeliyim, ama bu onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığımın bir başka hatırlatıcısı. Onu gerçekten sadece bir ribaunt olarak görseydim, umurumda olmazdı, değil mi?

"Bana güvenmeni istiyorum, Marcela." Ona bakarken kalbim göğsümde çarpıyor, sesi kulak zarımı dolduruyor. "Bunu yapabilir misin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum ve bunun tek nedeni Angela'nın geçen haftaki uyarısı ya da Ben'in tekrarlaması değil. Benden intikam almak için seni kullanıyor. Artık kime inanacağımdan emin değilim ama şu anda önemli olan bu değil. Şu anda kalbimin dengesiz atmasına neden olan şey bu değil.

"Bu adil"- sert bir nefes üflüyor-"bunu duymaktan ne kadar nefret etsem de. Başladığında bunun ne olduğunu biliyorduk. Güven inşa etmek için fazla yer bırakmıyor."

Sorun şu ki, ona karşı gardımı düşürdüğüm o kadar çok zaman oldu ki. Yaptığımız şeyin bir anlamı varmış gibi davranmama izin verdiğim zamanlar. Gerçekler beni geri çekene kadar neredeyse ona her konuda güvenmeme izin verdiğim çok zaman oldu. On günlük sessizlik. Arkadaşlarımdan gelen uyarıların ardı arkası kesilmedi.

Ve kesinlikle Alice'i seninle evlenerek hayatının en büyük hatasını yaptığına ikna etmeye çalışmıyorum.

Onun üzerinde hiçbir hakkım yok; uzun zamandır gömülü olan terk edilme sorunlarımın yeniden su yüzüne çıkması için hiçbir neden yok. Alice ve Ben'in ilişkisi hakkındaki görüşlerinden dolayı yıkılmaya hakkım yok. Ama lanet olsun ki yine de bu beni çok etkiledi. Bu adamın beni etkilemeyeceğine, ikimizin de bundan zarar görmeden çıkacağına inanacak kadar aptaldım.

"Dürüst olmak gerekirse birbirimize güvenmemiz pek akıllıca olmaz." Omuz silkmeye çalıştım ama çok gergindim. Aniden,

gök gürültüsü ifadesi de yardımcı olmuyor.

"Ben öyle demezdim," diyor sessizce, ama bakışlarındaki yoğunluk kendini tuttuğunu gösteriyor. Boğazını temizliyor. Sert bir elle saçlarını geriye tarıyor. Öyle yüksek bir inilti çıkarıyor ki neredeyse koltuktan fırlayacak gibi oluyorum. "Tanrım, bundan nefret ediyorum."

"Sıradan bir ilişki değil, ha?" Yüzündeki mutlak öfke ifadesi karşısında kendi kendime kıkırdıyorum. Sonra, daha ciddi bir şekilde, "Dinle, güvenin söz verebileceğim bir şey olup olmadığını bilmiyorum. En azından hemen değil. Ama bundan sonra sana karşı dürüst olacağıma söz veriyorum."

Başını salladı. "Bu hoşuma gider."

"Tamam." Cesaret verici derin bir nefes alıyorum. "Bu sırrı senden saklamamın gerçek nedeni ne? Kimseye söylemememle aynı sebep. Angela'nın bilmesinin tek nedeni yıllar önce anlamış olması. Bunu itiraf etmekten hoşlanmıyorum çünkü doğru olmaması gerekiyor," diye açıklıyorum. "Keşke olmasaydı. Keşke kendi duygularımı kontrol edebilseydim ve Ben'i bir arkadaştan fazlası olarak görmeseydim. Bu sadece işleri herkes için çok daha kolay hale getireceği için değil, aynı zamanda bu kişi olmaktan bıktığım için." Kimseye söylemeye cesaret edemediğim bu itiraf karşısında yine gözlerim yaşıyor. Angela'ya bile.

"Ben iyi bir insan değilim. Olmak istediğim kişi imajını korumak için her gün, her zaman yalan söylüyorum. Ben'e karşı hissettiklerime rağmen onunla hâlâ arkadaş olabileceğimi düşündüm ve bu bir yalandı. Başka biriyle takılarak onu unutabilirsem, onunla arkadaşlığımı sürdürebileceğimi düşündüm."

"Ama ona tutunmak, onu hayatımda tutmak için bahaneler uydurmaya devam etmemin nedeni, bir gün... Alice'i benim için terk edeceğini ya da başka bir şey yapacağını ummam. Şimdi bunu yüksek sesle söyleyince kulağa inanılmaz derecede berbat geliyor." Boğazımın arkasından mizahsız bir kahkaha yükselirken bile başımı sallıyorum. "Muhtemelen bu yüzden şimdiye kadar hiç söylemedim. Ve ona söyleyemem. O başkasıyla nişanlıyken bu hislerimi ona itiraf edemem ama ben

sadece arkadaş kalmaya razıymışım gibi davranmaya devam edemem. Bunu yapamam. Her gün içimi kemirirken olmaz. Kendimi yatıştırmak için yeni yalanlar uydurmak zorunda kaldığımda."

Theo tek kelime etmiyor, yılların yükünü üzerimden atmama izin veriyor. "Ama son birkaç haftada öğrendiğim bir şey varsa, o da... Artık onun arkadaşı olamayacağım. Bu benim için de Alice'le olan ilişkisi için de iyi değil. Bir keresinde benimleyken nerede olduğu konusunda ona yalan söylerken yakaladım. Ve bu iyi hissettirdi." Başımı sallıyorum, kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz kendimden nefret ediyorum. "Eğer bir ilişkiyi bitirirken böyle hissedebiliyorsam..."

"O zaman bu beni de aynı derecede kötü yapar," diyor. "Beni durdurdun, hatırladın mı? Aynı şeyi yapmama ve bunun getireceği faydalardan yararlanmama kolayca izin verebilirdin. Ama yapmadın. Düşündüğün kadar kötü bir insan değilsin. Bunu bilirdim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordum. "Belki de en çok kardeşini inciteceğini bildiğim için birlikte olabileceğim onca erkek arasından seni seçtim."

"Ve belki de ona zarar vermeyi çok istediğim için bunu kabul ettim," diye karşı çıkıyor.

Ayağa kalkıyorum, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi değerlendiriyorum. "Sen de benden bir şey sakladın," diye hatırlatıyorum ona.

suçlayıcı bir şekilde. Birbirimizden sakladığımız sırlar arasında onunkiler benimkilerden çok daha küçüktü. "Bana zaten bildiklerini söylemedin."

"Haklısın." Göğsü bir nefesle yükseliyor. "Söylemedim."

"Neden bana söylemedin?" Ona soruyorum.

"Dürüst olmak gerekirse? İhtiyacım olacağını düşünmemiştim," diyor. "Sen bana çifte randevudan bahsedinceye kadar. Sonra da sana söylemedim çünkü onlara bir şey kanıtlamak için seni kullandığımı düşünmeni istemedim. Mesele bu değildi. Hem de hiç."

Onun itirafıyla Angela ve Ben'in yanıldığını anladım. Bir araya gelmemizde kasıtlı bir şey yoktu. Biz sadece insanlara karşı hisleri olan iki aşk hastasıydık.

Yapmamalıydık, karmaşık bir durumun en iyisini ve en kötüsünü yapmalıydık.

"Bunu bütün gece tartışabiliriz, çünkü aşk tuhaftır ve bize anlatıldığı gibi değildir. Hepimiz sadece bir parçasına sahip olmak için en kötü ahlaksızlıkları yapabiliriz, ama asıl mesele bunları yapmamamızdır. Ne istediğimizi düşünürsek düşünelim, kötü yanlarımızın kazanmasına izin vermeyiz. İyi bir insan olmanın anlamı budur."

Başımı sallıyorum ama henüz tam olarak ikna olmuş değilim. Elleri yanaklarımı kavlıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Bunun nasıl başladığı umurumda değil Marcela. Önce sen beni kullanmışsın ya da ben kullanmışım, ama şu anda önemli olan yolumuza devam ediyor olmamız. Alice'ten sonsuza dek uzaklaşmaya hazırım. Şimdi asıl soru şu:" -başparmaklarıyla ıslak yanaklarımı siliyor- "Sen Ben'den uzaklaşmaya hazır mısın?"

Ciğerlerimde tutarak titrek bir nefes alıyorum. Gözleri benimkileri delip geçiyor, sorguluyor. Başımı salladığımda tüm enerjimi toplamaya çalışıyorum. "Öyleyim." Umutsuzca bunun doğru olmasını istiyorum ama kendime söylediğim başka bir yalan olup olmadığını anlayamıyorum. Tıpkı diğer yalanlarım gibi.

"Güzel." Kesin bir ifadeyle başını sallıyor ve yarı kapalı gözlerle bana bakıyor. "Bilmem gereken tek şey bu."

Bana doğru eğiliyor ve ağızlarımız içimi burkan bir öpücükle çarpışıyor.

Theo beni morartacak kadar sert öpüyor ve ben de ona aynı güçle karşılık veriyorum; ellerim saçlarını çekiştiriyor, tırnaklarım kafa derisini kazıyor. Eli kot pantolonumdan aşağı iniyor ve külotumu kenara çekiyor. Çoktan ıslanmıştım, eli klitorisimde hızlı daireler çizerken ağzına doğru inliyorum. Benim elim de ona karşılık vermek için kotundan aşağıya, sertleşmiş sikine doğru ilerliyor.

Bizi ayıran kumaştan sıyrılıp birbirimize zevk verirken şakacı bir alay ya da edepsiz bir konuşma yok. Sadece nefes alış verişlerimizin ve ağır pantolonlarımızın sesi var, birbirimizi uçurumun kenarına getirirken göz temasından kaçınıyoruz. Prezervatifleri evimde bıraktım, bu yüzden başka bir şey bulmalıyız.

Birbirimizi tatmin etmenin yolları.

Kanepede altımda, dizlerim onun üzerinde. Dudaklarım boynuna öpücükler kondururken, ellerim onun boyunda aşağı yukarı hareket ediyor. Eli saçlarımı çekmek için uzanıyor, eğer bu kadar tahrik olmasaydım acı verecek şekilde çekiştiriyor. Çözülürken yüzünü izliyorum, seslerini tutmak için elinin içini ısıyorum. Boşalırken onu öpüyorum, dudakları dudaklarıma değiyor.

Elim kot pantolonundan ayrılır ayrılmaz, sırtım minderlere çarpına kadar beni ters çeviriyor. Siyah fırtına gözlerinde şeytani bir parıltıyla üzerimde geziniyor, gözlerinin kenarında ise mavinin bir ipucu var. Gösterilecek biri değilim, pantolonunun içindeki elimi ağzıma götürüp parmaklarımı yalıyorum.

Homurdanıyor, iki bileğimi de başımın üzerinde sabitliyor ve beni tekrar öpüyor, boynumdan köprücük kemiğime doğru bir yol açıyor. Sırada ne olduğunu tahmin ederek nefesimi içime çekiyorum. Başparmağı diğeriyle oynarken, dili bir meme ucunun üzerinde geziniyor, döndürüyor ve daireler çiziyor. Kalçalarım kendiliğinden kalkıyor, onunla buluşmak için can atıyorum. Allah kahretsin. Neden yanımda prezervatif getirmeyi akıl edemedim ki?

Ağzı sivri meme ucunun üzerine kapanıyor, eli diğerini kısıtırırken emiyor ve içimin titremesine neden oluyor. Bu pozisyonda sürtünmek için kucağına ulaşamıyorum ve umutsuzca daha fazla sürtünmeye ihtiyacım var. Tırnaklarım omuzlarının derisine batıyor, kan akıtacak kadar sert. Ama o hiç sesini çıkarmıyor, eli bacaklarımın arasına dalıyor ve ihtiyaçlarımı tahmin ederek diğer meme ucunu emiyor.

Öpücükleri yumuşak karnımdan aşağıya, kasık kemiğimin hemen üstündeki deriye kadar iniyor. Bunu daha önce de yapmıştı ama dilini amımda hissetmek için yeniden can atıyorum. Külotumu kenara itmesi ve beni tekrar cılgına çevirmesi uzun sürmüyor. Başımı geriye atıyorum, dili içime girerken ağzımdan çıkan sesleri umursamıyorum. Orgazmın çökmesi de uzun sürmüyor

Dalgalar halinde üzerime geliyor, tüm bedenim bunun gücüyle titriyordu.

Bitirdiğimizde tatmin olmuş bir iç çekiyorum, birbirimizin kollarında dinleniyoruz. Elleri saçlarımla oynuyor, çenesi başımın tepesinde duruyor. İçimde çok fazla duygu dönüp duruyor, artık ne olduğunu anlayamayana kadar dönüp duruyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bir sonraki iç çekiş hayal kırıklığından doğuyor.

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

"Kalmak istiyor musun?" Theo elleriyle çıplak omuzlarımı rahatlatıcı darbelerle ovarak soruyor. "Netflix'e bir film koyarız ve her şeyi konuşuruz. Her zamanki şeyimiz bu, değil mi?" Hemen cevap vermeyince gergin bir kahkaha atıyor. "Ya da konuşmayabiliriz. Seçim senin Marce."

"Um." Kendimi onun bedeninden kaldırıyorum. "Sanırım gitsem iyi olacak."

"Oh." Hayal kırıklığını gizlemiyor ve bu neredeyse fikrimi değiştirmeme neden oluyor. Ama beni zorlamıyor, sadece "Tabii. Yarın takılmak ister misin?" diyor.

"Evet." Başımı sallıyorum, atılmış kıyafetlerimi ararken gözlerini ondan kaçırıyorum. Bu nasıl bir duygu yoğunluğuysa, kendi başıma çözmem gerekiyor. "Seni arayacağım."

"Marcela." Bileğime uzanıyor, kanepede otururken beni kendine doğru çekiyor. Elleriyle yüzümü kavrayıp bana bakıyor. Bu şekilde neredeyse göz göze geliyoruz, o oturuyor ve ben ayakta duruyorum. "Konuş benimle. Neyin var?"

"Sanırım biraz zamana ihtiyacım var. Çok fazla duygu var." Başımı sallarken gözlerim sınıksız kapanıyor, bunu ona gerçekten itiraf ettiğime inanamıyorum.

"Anlıyorum. Ben'i düşünmek istemiyorsun," diyor ve bir an ne diyeceğimi bilemiyorum. Kardeşini düşünmüyordum bile, ama onu düzeltmiyorum. "Sadece lütfen ortadan kaybolma. Tamam mı?"

Ona giymeyeceğimi söyledim ve giyinmeme izin verdi. Ben kot pantolonumu ve kazağımı giyerken o tanımadığım bir odaya giriyor ve geri döndüğünde ayakkabılarımı

giyiyorum

Pijama altı ve soluk bir Cowboys tişörtüyle.

Ön kapıya vardığımızda "İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor, sanki gitmemi istemiyormuş gibi ellerini belime doluyor. Başımı sallıyorum ama kendimi bile ikna edemiyorum.

"Olacağım," diyorum onun yerine, elimle yanağını kavıyorum.

Vedalaşırken öpüşmelerimizin en iffetlisidir. Eğer arkasında bir sıcaklık izi olsaydı kalbim buna dayanabilir miydi bilmiyorum. Bu şekilde devam ettikçe, kendi hislerim konusunda kafam daha da karışıyor. Ona karşı. Ben'e karşı. Bildiğimi sandığım her şey dönüp dolaşp hiç tahmin etmediğim bir şeye dönüşüyor.

Theo. Onun geldiğini hiç görmedim.

Yirmi Üç

Ertesi gün de kafamdaki karışık düşüncelere pek yardımcı olmuyor. Yürüyüşümüzden sonra, daireme döndüğümüzde sonunda yıkıldım ve Angela'ya her şeyi anlattım. Son konuşmamızdan sonra bunu yapmak zorundaydım.

"Sence Ben'in bir sorunu mu var?" diye soruyor, onunla olan konuşmamı anlattıktan sonra, neredeyse öpüşmemizi rahatlıkla atlayarak. Ya da en azından benim neredeyse bir öpücük olduğunu düşündüğüm şeyi. Kendimin bile tam olarak emin olmadığım bir şeyi ona söylememe gerek yok. Ama şimdi bana şüpheli bir bakış atıyor ve bu neredeyse doğru olduğuna inandığım şeyi yeniden düşünmeme neden oluyor.

"Bilmiyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyorum. Henüz Theo ile gerçekten konuşmadım. Onunla benden daha fazla zaman geçirdin, bu da... seni ilgilendirir," diye sinsice ekliyor, sırtışı da bir o kadar sinsi. Ama elindeki konuya döndüğünde sırtışı düşüyor. "Taraf tutmak istemem ama ben ikna olmadım."

"Tamam. Bu adil," diyorum. "Peki ya onunla takılırsan? Kendin görürsün ve bana ne düşündüğünü söylersin."

Bunu önererek kendi sınır kuralımı çiğniyorum. Ama Theo'nun niyetleri konusunda tereddütlü görünmesi hoşuma gitmiyor. Eğer onunla takılırsa, fikrini değiştirebilir. Tıpkı onun Ben hakkındaki fikrimi değiştirip durduğu gibi.

Tehlikeli bir alana giriyorum ama en iyi arkadaşımın ondan hoşlanmasına ihtiyacım var. Ama bunun nedenini araştırırsam, cesaretimi kaybederim.

Gözleri düşünceli bir şekilde kısılr ve sonunda "Peki.

Devam edin ve kurun."

"Peki ya şimdi?" Telefonu çoktan kulağıma götürmüşken soruyorum. O başını sallayamadan telefon çalmaya başlıyor. Cevap verdiğinde, onu Angela'yla tanışmaya davet ediyorum ve kabul ediyor, sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar heyecanlı geliyor. "Tanrım, bu muhtemelen kötü bir fikir."

"Buna ben karar vereceğim." Kendi iyiliği için fazla kendini beğenmiş.

Theo kısa süre sonra gelir, gözleri Angela'yı görene kadar dairenin içini arar. Kanepeden doğrulur ve iki adımda zemini geçerek elini uzatır. "Angela. Birkaç kez karşılaşmıştık."

"Biliyorum," diyor. "Birkaç yıl önce brunch'ta bize bedava mimoza kazandıran sendin. Tüm masaya bedava içki için flört edebilen birine saygı duyarım. Tebrikler."

"Oh, bu çok tatlı," diye fışkırıyor, bir elini Kalbini. "Bu özelliğimle tanınmayı seviyorum!"

"Tabii ki biliyorsun." İçimi çektim. Dirseğimi alaycı bir şekilde dürtüyor. "Peki, yemeğe ne dersin?"

Beni mutfağa kadar takip edip bar taburelerine oturuyorlar. Tabakları hazırlamak için arkamı döndüğümde Angela'nın "Peki, en iyi arkadaşımın niyetin tam olarak nedir?" diye sorduğunu duyuyorum. Neredeyse tavayı düşürüyordum, spatulayı yüzüne doğrultmak için arkamı döndüm.

"Cevap verme," diyorum Theo'ya. "Bu bir tuzak. Onu görmezden gel."

Theo beni tamamen görmezden gelerek, "Biz birbirimizin ribaundayız," diye cevap veriyor. Angela başını eğerek yanında oturan adamı değerlendiriyor. "O benim bütün yükümü biliyor, ben de onunkini biliyorum. Böyle söyleyince kulağa biraz sağlıksız geldiğini biliyorum ama emin olun, ikimiz de birbirimize karşı dürüst davranıyoruz. Belki zaman zaman biraz fazla dürüst."

"Huh," diyor, dudakları eğlenerek yukarı kıvrılıyor. Sonra bana dönüyor ve İspanyolca'ya geçiyor. "Bu adamdan hoşlanıyorum."

"Çok uzun sürmedi," diye karşılık veriyorum. "Sen

İkna olmak için daha fazla zamana ihtiyacın olmadığına emin misin? Daha yemeğe bile oturmadık."

"Kahvaltıya kalıyorum, merak etmeyin." Theo kaşları çatık bir şekilde bir ileri bir geri bakıyor, şüphesiz neler olup bittiğini merak ediyor. "Ama benim onayımı aldın. Sanırım ağabeyi onun hakkında yanılıyor ve bizim de bunu öğrenmemiz gerekiyor."

Gözlerimi deviriyorum, yine o neredeyse öpüşme anını düşünüyorum. "Kardeşi saçmalıyor."

Angela güler ve başını hafifçe eğerek Theo'yu işaret eder. "Bunu söylediğine göre bu adam gerçekten işini yapmış olmalı."

"Uzun zamandır en iyi arkadaşımın onayını bu kadar hızlı almamıştım." Theo'nun ağzı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Kız ona dönüyor, gözleri eğlenen bir şaşkınlıkla kocaman.

Angela İngilizce olarak "Ve dili öğreniyor," dedikten sonra bana dönerek "Onu tutmalısın," dedi.

"Göreceğiz," diye İngilizce cevap veriyorum, Theo'nun her kelimeyi anlamayı nasıl başardığını merak ederek. Cevap vermiyor, sadece gözleri muziplikle parlıyor.

Sanki onlarla aynı odada değilmişim gibi bütün bir saati benim hakkımda konuşarak geçiriyorlar. Angela konuyu kütüphaneye getirdiğinde Theo'nun gözleri parlıyor.

"Bir sonraki kitap kulübü ne zaman bu arada?" Theo soruyor. "Bir dahaki sefere kimin gibi giyineceğimi bilmem gerekiyor."

"Belirlenmiş kurallar yok. İstedğin gibi giyinebilirsin," diyor Angela. Sonra bir adım öne çıkıyor ve meraklı bir bakışla ona bakıyor. "Bana Thor titreşimleri veriyorsun."

"Öyle mi?" Gözlerini bana dikti, kaşları müstehcen bir şekilde oynuyordu. "Kim daha çok senin tipin? Thor mu, Kaptan Amerika mı?"

Angela kahkahasını bastırmak için iki eliyle ağzını kapatır. Theo iyi huylu bir şekilde gülüyor, yanakları pembe pembe kızarıyor. "Bir kitap karakteri gibi giyinmen gerektiğini sanıyordum?"

"Şart değil." Omuz silkiyorum. "Geçen sefer çocuklara istedikleri gibi giyinmelerini söylemiştik. Bu sadece bir tercih meselesi."

"Tercihin nedir?" Tanrım, bu işin peşini asla bırakmayacak. "Bahse girerim sen daha çok Kaptan Amerika kızsın."

"Yanılmıyorsun," diyor Angela ben daha onaylamadan.

"Bir takım elbise almalıyım," diyor düşünceli bir şekilde, sonra beni tekrar bir döngüye sokuyor. "Bu bana bir kitap tavsiyesine ihtiyacım olduğunu hatırlattı."

Daha dik oturuyorum. "Bekle... gerçekten mi?"

"Oh hayır. Bunu söylememeliydin." Angela'nın sesi uğursuz bir ton aldı. "Artık onu asla susturamayacaksın."

"Sanki senin favorilerin benim favorilerim değil mi? Sen de benim kadar heyecanlanmıyormuşsun gibi davranma." Yerimden fırlayıp Theo'nun elini tutarken gözlerimi deviriyorum. Sonunda ona gurur ve sevincimi gösterme zamanı gelmişti. Angela arkamızdan geliyor. Onu yatak odamın karşısında duran kapıya götürüyorum ve kapıyı bir hamleyle açıyorum.

İkinci bir yatak odası olması gereken yer, benim kendi ev ofisim-kütüphaneme dönüştürüldü. Toplam sekiz adet tavandan tabana kitaplık her duvarı kaplıyor. Haftalarca renk seçimi için uğraştım ve sonunda beyaz raflarda karar kıldım. Bunun tek istisnası kapının iki yanına yerleştirilmiş iki demir yarım raf. Masam odanın ortasında, dairenin ofis çatısının hiç de çarpıcı olmayan manzarasına sahip pencereye bakıyor. Theo'nun gözleri nereden başlayacağından emin değilmiş gibi odanın her santimini tarıyor.

"En sevdiklerim burada." Masamın yanındaki alçak kitaplıkları gösteriyorum. "Yetişkinlerin favorileri solda, YA ve orta sınıflar sağda."

"Burada seçim yapabileceğimiz çok fazla şey var." Theo çömeliyor demir rafları inceliyor, gözleri açılıyor. Başını arkasında durduğum yere çeviriyor ve suçlayıcı bir parmak kaldırıyor. "Bana ilk beş listesi lazım."

"Beşe indirmemi mi istiyorsun?" Bu cüret karşısında başımı sallıyorum. "Sana on tane verebilirim, belki, eğer dizileri saymazsak."

"Tamam ama sıraya koyun." Yerden kalktı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerim ona dikildi. Sanki böyle bir şey yapabilirmişim gibi. "Hadi, halledelim şu işi." "Peki neden birdenbire bu korkunç oyunu oynamaya başladık? duygularımla?" Göğsümü tutarak isteksizce kitaplıklara doğru yürüyorum. "Bu en sevdiğin çocuğu seçmek gibi bir şey."

"Dalga geç benimle."

Titiz bir özen ve büyük bir acıyla favorilerimi masanın üzerinde sıralamaya başlıyorum. Süreç boyunca pek çok kez fikrimi değiştiriyorum ama Theo bana karşı şaşırtıcı derecede sabırlı davranıyor. Ben hiç işim olmayan kararlar vermek zorunda kalırken, o Angela ile havadan sudan konuşuyor ve masaya yerleştirdiğim her kitabın içeriğini inceliyor. Bir noktada sosyal medya adreslerini değiş tokuş ediyor gibi görünüyorlar ama çoğunlukla favorileri sıralamaya o kadar dalmışım ki emin olamıyorum.

Theo, en iyi on kitabım için seçtiğim her kitap hakkında tahmin ettiğimden daha uzun süre gevezelik etmeme izin veriyor. Uygun yerlerde başını sallıyor ve hatta en sevdiğim karakterler ve hangi kitapların en iyi olay örgüsüne sahip olduğu hakkında sorular soruyor. Sanki bu adamın gerçek olduğuna tam olarak inanmıyormuş gibi ona kısıp gözlerle bakıyorum. Ama yine de hepsine cevap veriyorum, bir kez bile geri çekilmiyorum.

"Nasıl oluyor da bunların bazıları imzalı, bazıları değil?" diye soruyor aniden, gelişigüzel yığınımdan rastgele bir kitap alarak. "Eğer bunlar senin favorilerinse, hepsinin imzalı olması gerekmez mi? Hiç etkinliğe gitmiyor musun?"

Angela ona neşeli sarı döşemeli koltuktan, "Az sayıda ve çok uzakta," diyor. Odanın iki yanındaki köşelere yerleştirilmiş iki okuma koltuğum var, çünkü tek bir koltuğum varken Angela'nın bu koltuğa sahip olmak gibi bir alışkanlığı vardı. Tanrıya şükür ki, her şeyi bilen bir anneyle büyüdüm.

nasıl tasarruf edileceğini biliyor. "Birlikte birkaç etkinliğe katıldık ama sadece Austin'dekilere. Dallas ya da Houston'daki bir etkinlik için her şeyi bırakacak kadar zamanımız ya da paramız yok."

"Yani sadece bu etkinliklerde mi imzalı kitap alabiliyorsunuz?" diye soruyor.

"Bazen sen olabilir Sipariş imzalı kopyalar kitapçılardan ya da yazarların web sitelerinden. Ayrıca Depop'ta da çok fazla aradım," diyorum ona. "Ama zaten bir kopyam varsa, sırf imza için ikinci bir tane almaya değmez. Kaç kez aklım çelinmiş olursa olsun."

"Ancak ne zaman sen Bağışla senin favoriler ve ihtiyaç yedek kopyalar," diyor Angela.

"Ne?" Theo'nun kafası bana doğru döndü. "Ama bunlar senin değerli eşyaların. Neden bağışlayasın ki?"

"Çünkü ben bunu yapmadan önce lise kütüphanemde en son Divergent serisi YA kitapları vardı." Bildiri olması gerektiği gibi inmiyor. Theo başını eğiyor ve omuz silkiyor. "Distopya çılgınlığının sona ermesinin üzerinden kaç yıl geçtiğini biliyor musun? Bu türden nefret etmiyorum ama bir kütüphanenin elindeki en yeni kitaplar on yıldan daha eski olduğunda başının belada olduğunu bilirsiniz."

"Ve kendininkini isteyerek mi veriyorsun?" Başını sallıyor. "Ne kadar azizsin sen?"

İltifatı el sallayarak geçiştirdim. "Ben aziz değilim, inan bana. Ben sadece kendi yaşında hiç arkadaşı olmayan tombul bir kızdım. Büyürken tüm arkadaşlarım öğretmenler, kütüphane çalışanları ve hayali karakterlerdi." Gözlerinin yumuşamasını görmezden geliyorum. "Ben neredeyse halk kütüphanesinde büyüdüm ama herkesin yürüme mesafesinde bir kütüphanesi yok. Özellikle o yaştaki çocuklar için çok çeşitli okuma materyallerine sahip olmak ve okudukları kitaplarda kendilerini görebilmek çok önemli. Buna benden daha çok ihtiyaçları var."

Şu anda bana nasıl baktığını, gözlerini nasıl bir duygu fırtınasının kapladığını anlayamıyorum. Angela zorlukla gizlediği bir ilgiyle ona bakıyor. Bana dönüp baktığında,

sırtışı aynı anda hem bilmiş hem de alaycı.

"Yani..." Theo boğazını temizliyor, yüz ifadesi daha önce onu tıkayan her türlü duygudan arınıyor. "Şu anda kaç tane yedek kopyaya ihtiyacınız var?"

"Goodreads." Angela bana parmaklarını şıklattı.

"Zaten üzerinde çalışıyorum," diyorum, masamın arkasına oturup bilgisayarımı açıyorum. "Aslında tam burada sekmem var." Theo'ya Tekrar Satın Al başlıklı rafı gösteriyorum. "Ooh, Depop'ta imzalı kopya var mı bir bakalım."

Theo uzanıp dizüstü bilgisayarımı kapatıyor. Ona en iyi köpek yavrusu gözlerimle kaşlarımı çatarak bakıyorum. Ancak o benim bu ifademden etkilenmiyor. "Bir kitap tavsiyesine ihtiyacım var. Hatırladın mı?"

Oh, doğru ya. Ona kütüphanemi göstermemin amacı da buydu zaten.

Angela, ben Theo'nun sevebileceği bir kitap bulduktan hemen sonra gidiyor. En sevdiğim kitaplardan biri değil çünkü beğenmezse büyük ihtimalle ölürüm.

"Peki, geçtim mi?" Theo o gittikten sonra soruyor. Dönüp ona bakıyorum, kaşlarım bir şaşkınlık ifadesiyle çatılıyor. "Hadi ama. Bir test gördüğümde anlarım."

"Başarıyla," diyorum ona. "Angela tüm bunlar sona erdiğinde benden daha fazla yıkılmış olabilir." Sevimli gülümsemesi kaşlarını çatarak kayboluyor. Dilimi ısırıyorum, yüzüm buruşuyor.

Ayak, ağızla buluşsun.

"Özür dilerim." Başımı salladım. "Böyle olmasını istememiştim."

"Özür dileme. Anlıyorum," diyor ayakkabılarına bakarak. "Başından beri bunun ne olduğunu biliyorduk, değil mi?"

"Evet." Başımı sallıyorum, bu doğru gelmese de. Çünkü onun ışıltılı mavi gözlerine bakıp daha fazla zaman dilediğimde böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Şu anda ilişkimiz her neyse bir son tarih belirlemiş değiliz, ama bitecek ve bittiğinde berbat olacağımı biliyorum. "Alice'ten uzak kalmak sana iyi geldi mi sence?"

"Kesinlikle." Başını sallıyor. "Ben hala onun bir

ama onun yoluna çıkmayacağım." Elimi tutuyor ve dokunuşuyla kollarımın derisinde tüylerim diken diken oluyor. "Peki ya sen? Ben'i unutmaya yaklaştığını düşünüyor musun?"

"Sanırım öyle," diyorum ona, karmanın iyiliği için gerçeği küçümseyerek. Henüz onu tamamen unuttuğumdan emin değilim ama geçen gün doğru yönde atılmış büyük bir adımdı. "Ve sanırım bu toparlanma biraz fazla iyi gidiyor."

"Gerçekten mi?" Sesi alçak ve boğuk, öyle ki bana son birkaç günü hatırlatıyor. Beni kollarına çekiyor, elleri belime yerleşiyor. Tam bunu bir adım daha ileri götüreceğini düşünürken, "Benimle çıkmak ister misin?" diye sorarak beni tamamen hazırlıksız yakalıyor.

Ondan bir adım geri çekiliyorum, ona doğru düzgün bakabilmek için kafamı kaldırıyorum. "Ne?"

"Bu dünyadaki en kötü fikir olmazdı, değil mi?" Yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim bir şekilde savunmasız. İkimiz de birbirimizin önünde her türlü şekilde savunmasız olduğumuz için en şaşırtıcı olan da bu olabilir. "Ben sadece... unut gitsin diye düşündüm." Başını salladı. "Boş ver."

"Hayır, ne?" Onu geri döndürmek için elini çekiştirerek soruyorum. "Söyle bana."

"Sadece farklı bir şey yaparsak iyi olur diye düşündüm. Bir kez olsun senin ya da benim dairemin dışında biraz zaman geçirelim. İyi bir geri dönüşün seks kısmı kadar flört kısmı da önemli değil mi?"

"Haklı olabilirsin," diye kabul ediyorum. "Pekâlâ. Aklında ne var?"

Gülümsemesi göz kamaştırıcı ve inanılmaz derecede bulaşıcı. Kalbim göğsümün içinde daha hızlı çarparken bile ona bakarken kendi dudaklarım titriyor. Bunun bir beklenti mi yoksa omuriliğime yayılan bir korku mu olduğunu bilemiyorum. Ama her iki durumda da, tüm bunlar sona erdiğinde perişan olacağımdan hiç şüphem yok.

Yirmi Dört

Bir randevuyu planlamak için iki haftaya ihtiyacı olan bir adamla hiç tanışmadım.

Üstüne üstlük Theo nereye gittiğimizi bile söylemiyor, her şeyin sürpriz olmasında ısrar ediyor. En azından bana rahat ayakkabılarla rahat bir şeyler giymemi ve randevunun akşam kısmı için daha şık bir şeyler giymemi söylüyor. Cumartesi öğleden sonra kot pantolon, siyah tişört ve rengini kaybetmemiş beyaz koşu ayakkabıları giymeye karar veriyorum çünkü onları çok nadir giyiyorum.

Dürüst bir randevunun iyi bir fikir olduğundan hâlâ emin değilim ama Theo'nun romantizm anlayışının ne olduğunu da merak ediyorum. Haftalar önce söyledikleri beynimde dönüp duruyor, ta ki kulaklarımda alarm zilleri gibi bir çınlama olana kadar.

Bir ribaundun tüm amacı, başka birine karşı hala bir şeyler hissedebileceğinizi kendinize kanıtlamak değil midir?

Theo'ya karşı hislerim var. Sadece cinsel duygular değil, gerçek, tam gelişmiş romantik duygular. Artık bunu inkar edemem. Sonunda Ben'i unutuyor olabilirim, ama bu beni bir dizi yeni sorunla baş başa bıraktı. Bu yüzden her ne yaşıyorsak bir an önce bitirmemiz daha iyi olur, böylece ileride birbirimizi daha fazla incitmeyiz. Bugünü atlatmak için kendime bunu söylemek zorundayım.

Theo kapımın önüne geldiğinde üzerinde eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört vardı, saçları dışarıdaki soğuk rüzgâr yüzünden dağılmıştı. Hava neredeyse geri çekilmek için yeterli, ama sonra kıyafetine tekrar bakıyorum. Şimdi

antrenman montajı sırasında Rocky gibi giyinmiş, kotun doğru karar olduğundan emin değilim.

"Hazır mısın?" Ben dışarı çıkmak için hiçbir hamle yapmayınca o içeri adım atıyor.

"Zerre kadar değil," diyorum, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Bu koşmayı da içeriyor mu? Çünkü şu anda biliyor olmalısın: Ben koşmam."

"Biraz koşmayı gerektirebilir." Omuzlarıma kocaman bir kol dolayıp beni kapıya doğru götürürken umursamaz bir tavır takınıyor. "Hadi, iyi olacaksın. Hoşuna bile gidebilir."

Bundan şüpheliyim.

Gideceğimiz yere varmadan önce araba yolculuğumuz yaklaşık on dakika sürüyor. Döndüğümüzde Northside Futbol Stadyumu tamamen terk edilmişti. Arabayı park ederken gözlerinden muziplik fışkırıyor. Gürültülü bir inilti çıkarıyorum ama o sadece yüzüme gülüyor.

Demir kapıya doğru yürürken, "Randevumuzun ilk bölümünde seni en sevdiğim eğlenceyle ve onun gerektirdiği her şeyle tanıştıracam," diyor. "Bagaj kapağından başlayarak."

Kapalı bir yiyecek kamyonunun yanında durur ve arka kapıyı açmak için cebinden bir anahtar çıkarır. Kamyon, camın hemen altındaki logoyu oluşturmak için asimetrik bir desenle noktalı mavinin daha açık tonları ile cerulean boyanmıştır: Marco'nun Taco Kamyonu. Şaşırmış bir halde Theo'ya bakıyorum. Kapıyı açarken bana hınzırca bir sırıtış fırlatıyor, ben de peşinden gidiyorum. İçeride karnıyarığın nefis kokusu burun deliklerime doluyor. Bana içinde iki taco olan kırmızı bir sepet uzatırken midem onaylarcasına homurdanıyor. "Oyun öncesi bir şeyler atıştırmadan oynayamayız."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, ilk ısırığımı alırken başımı sallıyorum. "Bu iyi bir kural."

"Ve hiçbir oyun öncesi alkol olmadan tamamlanmış sayılmaz." Mini buzdolabına uzanıyor ve iki Angry Orchard elma şarabı çıkarıyor. "Bunları seviyorsun, değil mi?"

İlk aklıma gelen Ben olmamalıydı, ama etiket ona

zihnimin ön saflarına. Biradan nefret ettiğimi biliyor, bu yüzden evimi ziyaret ettiğinde her zaman yaptığımız şey bu olmuştur. Neredeyse on yıllık bir gelenek. Ama ikinci düşüncem Theo'nun düşünceliliği. Ona en sevdiğim markanın Angry Orchard olduğunu hiç söylemedim. Bilmek için onları mutfağında yeterince gördü. Beni gerçekten ne kadar tanıdığını fark ettiğimde göğsüm sıkışıyor.

Kapağı çevirirken boğazımı temizliyorum, hızla atan nabzımı gülümsemeye zorluyorum. "Şerefe."

Şişeleri tokuşturup yudumluyoruz.

"Aslında yalan söyledim. Birinci sınıfta bir maça gitmiştim," diyorum birden hatırlayarak. Neşeleniyor ama tek maç gerçeğini vurguladığımda gözlerini deviriyor.

"Peki karar ne oldu?"

"Arkadaşım ve ben çok sıkıldık, devre arasında park yerinde sarhoş olmak için ayrıldık." Ona söylemediğim şey, arkadaşımın Alice olduğu, hala yakın olduğumuz zamanlardı. Öfkeli bir inilti çıkarıyor ve iki elini yüzüne sürüyor. "Her zaman bir futbol maçının en iyi kısmının arka kapı ve devre arası olduğunu hayal etmişimdir."

"Oof, sanırım ruhum birazcık öldü." Sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi elini kalbinin üzerine koyuyor. "İşte bu kadar. Rebound bitti, haklıydın. Başından beri lanetlenmiştik."

"Kapa çeneni!" Koluna vurarak bağıriyorum. Bir eliyle yumruğumu yakalıyor ve parmak eklemlerimi öpmek için ağzına götürüyor. Bu jest o kadar tatlı ki kalbimin daha da sıkışmasına neden oluyor. "Tamam, peki! Sözümü geri alıyorum."

"Geldiğini gördüğüme sevindim." Gerçekten göz kırpmıyor. Sevimsiz bir hareketi nasıl bu kadar seksi gösterebiliyor? "Tamam, hadi. Tacolarını bitir de sana ne yapacağımızı göstereyim. "

Yemeğimizi bitirdiğimizde elimi tutuyor ve beni tarlaya götürüyor.

"Lütfen bana gerçekten bir oyun oynayacağımızı söyleme." Sahayı daha iyi görebilmek için parmak uçlarıma kadar yükseliyorum. Neyse ki boş görünüyor, sadece geniş bir yeşil alan

Sonsuza kadar uzanan çim. Bütün bir stadyum ikimize ayrılmıştı. "Bugün kendimi diğer insanların önünde utandırmak istemiyorum."

"Ben de diğer insanlar gibi sayılıyor muyum?" Theo kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırarak soruyor.

"Hayır," diyorum ona sırtarak. Suratını asmaya başladığında ekliyorum, "Hayır, bu iyi! Yakın çevreye girdiğini böyle anlarsın. Diğer insanlar gibi olmak istemezsin."

"Sen öyle diyorsan." Kapıya ulaştığımızda sırtışıma karşılık veriyor, sonra beni sahayı işaretleyen beyaz boyalı çizgilerin dışındaki cılız bir tahta bankın yanına götürüyor. "Merak etme Marcela, bugün sadece biz varız. Sana nasıl futbol oynanacağını öğreteceğim."

Ona boş boş bakıyorum.

"Sanırım bunu yeniden ifade etmeniz gerekiyor."

"Neye? Al." Bana lacivert bir forma uzattı, önünde beyaz renkte 29 numara vardı. Formayı çevirdiğimde, soyadı numaranın üzerinde yazıyordu. Young. Kumaş yıpranmış, sanki birkaç kez yıkanmış gibi.

"Aman Tanrım, bekle. Bu senin gerçek forman mı?" Başını sallıyor, gözlerimin içine bakıyor ve onda bulabildiğime hâlâ şaşırdığım bir kırılmanlık sergiliyor. Üzerime oturup oturmadığını ölçmek için gövdem üzerinde tutuyorum. "Vay be. Çıktığım erkekler arasında kıyafetlerimi paylaşabildiğim ilk erkek sen olabilirsin."

"Tüm kaslarım gevşediğinde beni hâlâ seveceğine söz verir misin?" Gülümsemesi sevimli bir şekilde koyunsu, kendini bırakma düşüncesinden mi yoksa aşk kelimesini bu kadar gelişigüzel kullanmasından mı, bilemiyorum.

Hangi kısmın nabzımı hızlandırdığını çok iyi biliyorum.

Başımın üzerindeki formayı çekerek ona cevap vermekten kaçınıyorum. Gerçekten de tam oturdu. Sahaya geri geri koşuyor, böylece hâlâ bana dönük duruyor ve futbol topunu ellerinin arasında savuruyor. "Sana kolay bir şeyle başlayacağız."

"Senin için kolay mı, benim için kolay mı?"

Sorumu duymazdan geliyor ve önündeki, kendisinden bir adım ötedeki çizgiyi işaret ediyor. "Şu beyaz çizginin üzerinde dur." Gösterdiği yere doğru koşuyorum, ama homurdanmadan değil. "Ne kadar uzağa atabileceğini görmek istiyorum."

"Büyük hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim," diyor. "Hadi ama."

Topu ilk attığında yüzümü kapatmak için kollarımı kaldırdım. Top komik kemiğime çarparken anlayamadığım bir şeyler bağılıyor. Titreşim dirseğimden bileğime doğru yayılıyor, ta ki kolumda aşağı yukarı bulanık bir his kalana kadar. "Ow."

"Bir kez daha." Ayağımın dibine düşen serseri topun peşinden koşuyor. "Ve bu sefer yakalamaya çalış."

"Peki onu yakaladığım için ne alacağım?" Müstehcen bir tonda soruyorum.

Kaşlarından biri aynı derecede imalı bir şekilde kalkıyor. "Sanırım bir tür anlaşmaya varabiliriz."

"Konuşmaya devam et."

"Yapamam." Topu iki eliyle kavıyor, ikinci bir atışa hazırlanıyor. Futbolu neredeyse seksi gösteriyor. "Sürprizi mahvetmek istemem." O beyaz çizgisine dönerken kaşlarım yukarı kalkıyor. Sürpriz mi? Ne demek istediğini soramadan, "Pekâlâ, hazırlan." diyor.

Beklenmedik bir şeye hazırlanmak için ellerimi uzatıyorum.

Theo bana "Dizlerini biraz bük" dedi. "Ve kollarını vücuduna daha yakın tut."

"Neden buraya gelip bana göstermiyorsun?" Gözlerimi masumca kırıştırıyorum. "Hadi romantik komedilerde erkeğin kıza sportif bir şey yapmayı öğrettiği, böylece ellerini kızın üzerinde romantik bir şekilde gezdirmek için bir bahanesi olduğu bölümü yeniden canlandıralım."

"Sana dokunmak için bir bahaneye ihtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama belki de ellerini üzerime koymayı istediğimi söylemek için bir bahaneye ihtiyacım vardır."

"Kesinlikle değilsin." Ama vazgeçti, boşluğu kapattı

ve arkamdan geliyor. İç çekerek göğsüne yaslanıyorum. Parmakları kollarımda tüy hafifliğinde bir aşağı bir yukarı geziniyor. Dokunuşuyla uyanmış gibi tüylerim diken diken oluyor. Yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor, saçları burnumu gıdıklıyor. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek için elimi kaldırıyorum.

Omzuma bir öpücük kondururken bile "Odaklan," diye uyarıyor. "Omuzlarını düz tut." Söylediği gibi omuzlarımı düzeltiyorum. Kollarımı indiriyor ve göğsüme yaklaştırıyor. "Şimdi savaş duruşunu hazırla."

"Yine mi geldin?" Omzumun üzerinden bakmak için dönüyorum. "Benim 'savaş duruşum' nedir?"

"Dizlerini bükülü tut," diyor ve ben ona sırtınca gözlerini deviriyor. "Her an saldırmaya hazır ol." Benden uzaklaşıp çizgiye doğru koşmaya başladığında suratımı asıyorum. "Başlangıçta topu sana doğru atacağım ama bu giderek zorlaşacak. Hazır mısın?"

"Hayır dersem, durabilir miyiz?" Gülüyor. "Hiç şansın yok."

Kolu geriye doğru bükülüyor ama yavaşça öne doğru getiriyor. Top mükemmel bir şekilde bana ve ellerime doğru kavis çiziyor. İleri fırlayıp topu göğsüme bastırarak yanından hızla geçerken ikimizi de şaşırtıyorum. Beyaz kale direğine doğru koşarken arkamdan sesleniyor ve nereye gittiğimi soruyor. Ona gülümsemek için başımı çeviriyorum ama o da peşimden koşmaya başlayınca başım düşüyor. Ben çığlık attığımda, diyaframından gümbür gümbür bir kahkaha çıkarıyor.

"Beni asla yakalayamayacaksın!" Adımlarımı hızlandırıyorum, olabildiğince hızlı koşuyorum. Ama eski bir NFL oyuncusuna denk değilim. Theo bana ulaştığında zor nefes alıyorum, alnımın kenarından ter damlıyor. Ama beni durdurmaya çalışmıyor. Kaleye ulaşip topu direklerin arasına atana kadar yanımda koşuyor, hızıma ayak uyduruyor.

"Gol!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum, yere düşen topun üzerinde daireler çizerek dans ediyorum. "Gol attım!"

Theo onaylarcasına uluyor ve bu o kadar belirgin bir ilkel ses ki gülmekten kendimi alamıyorum. Uzattığı kollarına atlıyorum ve beni etrafında döndürüyor, beni yerden kaldırırken kollarıyla göğsüne bastırıyor. İkimiz de gülüyor ve çığlık atıyoruz. Ayaklarımı tekrar yere koyarken beni öpüyor ve ben de kollarımı boynuna doluyorum.

"Bu inanılmazdı!" diyor. "Teknik olarak gol sayılmaz ama yine de inanılmazdı."

"Öyle mi?" Yanaklarım ısındı. "Gerçek bir futbolcuya layık mıyım?"

"Sen gerçekten de değerli bir rakipsin, Marce." Başımın üstünü öpüyor ve neredeyse olduğum yerde eriyorum. "Hadi, tekrar yapalım!"

Kaç saat geçtiğinden emin değilim. O kadar uzun süre oynuyoruz ki, ancak güneş batmaya başlayıp gökyüzünü canlı bir turuncuya çevirdiğinde duruyoruz. Öğleden sonra, o dev kollarıyla beni sardığında sona eriyor ve ben ikimizi de çimlerin üzerine düşmeye zorluyorum. Bedenlerimizi kaplayan toprak ve çimenler sayesinde uzuvlarımız hiç alışık olmadığımız bir şekilde birbirine dolanıyor. Theo ağzını benimkinin üzerine yerleştirdiğinde, neredeyse sahadan ayrılmak zorunda kalmamayı dileyeceğim.

Belki de futbol o kadar da kötü değildir.

Yirmi Beş

Kirden ve çimden arınmak için duş aldıktan sonra ne giyeceğime dair dolabımı inceliyorum. Theo randevunun ikinci kısmının daha resmi bir kıyafet gerektirdiğini söyledi, ben de taraklı yakalı ve ortasından sahte düğmeler dikilmiş soluk pembe bir elbisede karar kıldım. Tam kapı çaldığı sırada ayaklarımı uyumlu babetlere geçiriyorum. Kaşlarımı çatarak telefonuma baktım. Erken gelmiş.

Ön kapıyı açtığımda nefesim boğazımda düğümleniyor. Theo'nun üzerinde siyah bir pantolon ve yakası bol, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış soluk mavi bir düğme var. Onu en son nişan partisinde bu kadar şık görmüştüm ama o zaman da takım elbise ceketi ve kravat eklenmişti. Sanki her şeyin başladığı zamana geri dönmüş gibiyim.

Bir fark daha var: Elindeki çiçek buketi ve gözlerinin oturma odasında gergin bir şekilde dolaşması. Güllerin elbisem kadar pembe olması sadece bir tesadüf olmalı.

"Bunlar benim için mi?" Kalbim düzensiz atıyor ve daha fazla bir şey söylemek için kendime zor güveniyorum.

"Tabii ki." Bana gülleri uzattı. Gülleri titreyen elleriyle kollarıma yerleştirirken ikimiz de göz temasından kaçınıyoruz. "Umarım onlar için vazo gibi bir şeyiniz vardır, bunu düşünmemiştim bile."

"Var," diye onu temin ederim. "Gidip onları suya koyayım."

Buketin sığabileceği büyüklükte bir cam vazo bulmadan önce dolapları karıştırırken kendi ellerim titriyor. Bu gece için ne planladığından emin değilim.

ama bu benim endişemi en üst seviyeye çıkarıyor. Bunu istememeliyim, hele de Theo'yla. Onunla aramızdaki bu şeyin bu kadar uzun sürmesine izin vermek benim hatam mı? Bu randevu gecesinde eğlenerek birbirimizi kandırıyor muyuz?

Oturma odasına döndüğümde vücudunu sabit tutamıyor gibi görünüyor. Uzun bacakları kanepeyi boydan boya katediyor, başı eğik, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama ben ona yaklaştığımda hemen toparlanıyor. Nişan partisinin olduğu geceye geri dönüyorum, sarhoş haliyle karşılaşıyorum, Alice'e itiraf etmek için kendisiyle konuşuyorum.

Sadece, o sarhoş değil ve ben de Alice değilim, bu yüzden onun sinirlerine ne yapacağımdan emin değilim.

"Hazır mısın?" Sesi normalden bir oktav daha yüksek çıkıyor.

Başımı sallayıp gülümsüyorum ama yüzüme yapışmakta zorlanıyorum. O an için yatışmış görünüyor, kapıdan geçebilmemiz için kolumu koluna bağlamak üzere öne doğru adım atıyor. Umarım kalbimin ne kadar hızlı attığını hissetmiyordur.

Araba yolculuğu sessizliğimizle gergin geçiyor, ikimiz de kendi kafalarımızın içinde kilitleniyoruz, ta ki o kütüphanenin otoparkına girene kadar. Yüzüne bir göz atma şansım olduğunda kaşlarım çatılıyor. Kütüphane bir saat önce kapanmıştı. Bu gece ilk kez gözleri muziplikle parlıyor, dudakları o tanıdık hınzır sırıtışla kıvrılıyor. Tekrar kütüphaneye bakıyorum ama içeride ışıklar kapalı. Theo kapımı açmak için arabanın etrafından dolanıyor, her zamanki centilmenliğiyle.

"Haneye tecavüz mü ediyoruz?" Kaldırıma çıkarken sordum.

"Anahtarınız varsa haneye tecavüz sayılmaz." Çift camlı kapıya ulaştığımızda beklentiyle bana bakıyor. Ben şaşkın şaşkın ona bakarken, kapıyı açmam için eliyle işaret ediyor. Sonunda anahtarı almak için çantama uzanıyorum, doğru anahtarı bulana kadar parmaklarım kayıyor ve kilidin içine sokuyorum.

Rafların derinliklerinden gelen uzak, altın rengi bir parıltı dışında içerisi neredeyse boğucu bir karanlığa bürünmüştü. Theo'ya tekrar soru dolu gözlerle bakıyorum ama tek fark edebildiğim omuz silkerken omuzlarının yükselip alçalması. Sanki bütün bu geceyi en başından planlayan o değilmiş gibi. Genel kurgu raflarına doğru ilerlerken ağzının kenarlarında kendinden memnun bir gülümseme beliriyor.

Bırakın ışığın kaynağını, ışığın nereden geldiğini bile hâlâ tespit edemedim. Yemin ederim ki tamamen  ıradan oluşan bir binada gerçekten mum yakarsa, onu terk etmemi kolaylaştıracak. Özellikle de şimdiye kadar sahip olduğum en önemli işi korkunç, korkunç bir şekilde yanlış giden ayrıntılı bir randevu yüzünden kaybedersem. Eğer görüldüğü kadar çok mum varsa, geceyi itfaiyede bitireceğiz. Ya da daha kötüsü, ambulansa üçüncü derece yanıklardan ve duman solumaktan öleceğiz. Bunun romantik bir tarafı yok.

Arka duvarın alçak raflarına ulaştığımızda ilk mumu geçiyoruz, burada bütün bir sıra sağı bakan bir ok şeklinde yanıyor. Onları söndürmek için ileri atılıyorum ama ışıklar kıpırdamıyor. Daha yakından incelediğimde, fitil olması gereken yerde yapay bir alev şekli olduğunu görüyorum. Elim plastiğı dokunuyor ve tüm vücudumu saran bir rahatlama hissi yaşıyorum.

Onlar gerçek mum değıl. Pille çalışıyorlar.

"Gerçekten de iş yerinizde yangın tehlikesi yaratacağı mı düşündünüz?" Theo sahte bir hayal kırıklığıyla başını sallar. "Oh, Marce. Ne kadar da inan sızsın."

"Beni suçlayamazsın." Koluna vurdum. "Bugün sürprizlerle doluydun."

"Lütfen. Henüz en büyüğünü görmediniz."

Oklar YA bölümüne yönlendiriyor, burada raflarda yüzlerce çay lambası mekânı aydınlatmak için duruyor. Gözlerim akşam yemeğı düzenimize takıldığında bir nefes alıyorum. Çevreleyen rafların ortasında, YA kitap kulübünün

Açılır kapanır masaların ve plastik koltukların yerini beyaz bir masa örtüsüyle kaplı daha küçük, kare şeklinde ahşap bir masa ve ona uygun iki ahşap sandalye almıştır. Yer minderlerinin üzerine, pille çalıştığı anlaşılan iki uzun saplı mumun önünde bir akşam yemeği kurulmuştur.

Sanki en çılgın hayallerimden kopup gelmiş bir şey. Ergenlik çağımdaki benliğimin çok arzuladığı, yaşlandıkça asla gerçekleşmeyeceğini kabul ettiğim bir şey. Ahşap kitap raflarının üzerindeki alçak, altın rengi parıltı, kütüphanenin en sevdiğim bölümünü sihirli bir şekilde yakalıyor.

Theo önüme geçip bana bir sandalye uzatıyor, yüzümdeki şaşkın ifadeye bakarak gülümsüyor.

"Leydim?" Ve tam her şeyi gördüğümü sandığım anda Theo bana yeni bir gülümseme bahşediyor. İki sıra beyaz dişi parıldarken, ağzı zaferden başka bir şey olmayan bir sırtışla olabildiğince genişliyor. Bir kahramanın gülümsemesi, altınla yakalanmış.

"Bütün bunları benim için mi yaptın?" Duyguların sesimi boğmasından soruyu zar zor çıkarabiliyorum. Boğazımı temizlemeye çalıştığımda, pek işe yaramıyor.

Theo'ya bakıyorum ve sonra ona bakarken silüetinin dans eden gölgesi çok zor geliyor. En çılgın hayallerimden koparılan sadece kurgu değil, Theo'nun kendisi de. O bir peri masalından ya da daha iyisi, en sevdiğim aşk romanlarından koparılmış bir şey. Bir kahramanın ışıltılı gözleri, sevgilisiyle birlikte olmak için krallıkları devirecek bir adamın kararlı duruşu. Dizlerinin üzerine çökmek üzere olan bir adamın kırılganlığı.

"Tüm zamanların en sevdiğim kitaplarıyla çevrili özenli bir akşam yemeği mi planladın?"

"Bu hoşuna gittiği anlamına mı geliyor?" Gözlerim yaşarmaya başladığında gülümsemesi yumuşuyor. Yine de masayı işaret edişinde bir tedirginlik var. Sanki evimde ilk kez fark ettiğim o gerginlik henüz geçmemiş gibi. "Angela planlamama yardım etti. "Angela planlamama yardım etti.

İlk bölüm tamamen futbol olduğu için randevu senin etrafında planlanacaktı. Sen hazırlanırken bunu ayarlamama yardım etti."

"Bu mükemmel." Gülümsemeye çalışıyorum, ama eminim sulu çıkıyor. "Neden benim için bu kadar zahmete girdin?"

Bu soru neden şimdi ortaya çıktı bilmiyorum ama birden bilmek zorunda kaldım. Sadece ribaunt yapıyor olmamız gerekiyordu ama tüm bu buluşma başıma gelen en romantik şey ve birlikte bile değiliz. Pek sayılmaz. Bu ribaundcuların birbirleriyle çıktıkları türden bir randevu değil, eğer çıkıyorlarsa bile. Akşam yemeği ve sinema. En fazla şehir merkezindeki River Walk'ta bir gece gezintisi. Planlamak için en iyi arkadaşından yardım almayı gerektirecek bir şey değil.

"Hadi oturalım," diyor, sorduğum soruya cevap vermeden uzaklaşırken. Daha önce benim için çektiği sandalyeyi işaret ediyor ve diğer tarafa yürüyüp kendisi de oturuyor. "Yemekten sonra bir sürprizim daha var, o yüzden hemen gözyaşlarına boğulma." Gergin bir kahkaha atıyor ve her şey çok fazla geliyor. Zihinsel bir çöküşün eşiğindeyim ve daha tek bir lokma bile yemedik.

"Başka bir sürpriz mi?" Ağzım bu gece bininci kez şaşkınlıktan açık kalırken gülümsemesi utangaç bir hal alıyor. "Sen çok fazlasın." Sesim kısık çıkıyor. Tekrar normal konuşabilmem için boğazımı iki kez temizlemem gerekiyor. "Makarna güzel görünüyor." İçinde bulunduğumuz koşullar düşünüldüğünde, bu zayıf bir gözlem.

Çay ışıklarının üzerinden bana gülümsüyor ve sonra konuya giriyoruz. "Ee, kütüphanede bir gün nasıl geçiyor?" diye soruyor hafifçe, sanki aklım zaten binlerce farklı yönde dönmüyormuş gibi.

"Gününe göre değişir," diyorum, düşüncelerim beni gerçekten cevap vermekten alıkoyuyor. Sonunda başımı sallıyorum ve aklımdaki asıl soruyu soruyorum. "Theo, tüm bunlar ne için? Biz

Gerçek bir restoranda yemeğe gidebilir ve sonrasında belki bir film izleyebilirdiniz. Bunu yapmak zorunda değildin..." İnançsız bir sesle etrafıma işaret ediyorum. "Bütün bunları yapmak zorunda değildin."

"Belki de sadece senin için özel bir şey yapmak istedim." Tam olarak ne sorduğumu ölçerken kaşları çatılıyor. Ağzı hafifçe çatılıyor ama elimde olmadan bunu benim için neden yaptığını sorgulamaya devam ediyorum. Anı mahvediyorum ama bilmek zorundayım. "Buna inanmak gerçekten bu kadar zor mu?"

"Evet!" Ben patladım. "Bu, nişanlanmadan hemen önce biri için planladığın türden bir randevu. Ben bile Alice için bu kadar ayrıntılı bir şey planlamamıştı. Öylesine görüştüğün bir kız için böyle bir şey yapmazsın."

"Tamam, o zaman bunu konuşalım." Koltuğunda dik oturuyor. "Artık seninle sıradan şeyler yapmak istemiyorum."

Bir an için kalbim durdu. İşte bu kadar. Her neyse onun sonu. Ama açıklamak için ağzını açtığı anda, beni tekrar şaşırtıyor.

"İlişkiler tam olarak benim güçlü yanımda değil. Daha önce hiç gerçek bir ilişki yaşamadım ama..." Bana bakıyor, gözleri öyle bir yumuşuyor ki savunmasız olan benmişim gibi hissediyorum. "Marcela, birine karşı çok sık böyle hissetmiyorum ama seninle daha fazlasını istiyorum. Sadece Ben'i unutmaya yardım eden kişi olmak istemiyorum. Alice'in nişan partisini mahvetmesini engellediğin ve yanlışlıkla birlikte olduğun adam olmak da istemiyorum. Belki seninle daha derin bir şeyler istemek saflık ya da umutsuzluk olabilir ama ben istiyorum."

Seninle daha fazlasını istiyorum.

Bunu bitirmiyor. Bana bir şey soruyor. Sıradan bir ilişkiden daha fazlasını istiyor. Dilim zımpara kağıdı gibi. Ağzımı açmak için kendime güvenmiyorum, çünkü açarsam ne çıkacağından emin değilim. Ama boğazım o kadar kuru ki, bir şey çıkabileceğinden bile emin değilim.

Koyu mavi gözleri altın rengiyle çevrili, beni dikkatle izliyor ve itirafının etkisini bekliyor. Ama ben donup kalmışım, bakışlarına hapsolmuşum.

"Marcela," diyor uzun süre sessiz kaldığımda. "Senin de aynı şeyleri hissetme ihtimalin var mı?"

Yirmi Altı

Evet. İstiyorum. Tabii ki var. Ama aynı zamanda... hayır. Hayır.

Yapamayız.

Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu.

"Nasıl..." Başımı sallayarak başladım. "Hâlâ başkalarını unutmaya çalışırken bu nasıl mümkün olabilir?"

"Tüm cevaplara sahip değilim. Tek bildiğim, senin hakkında böyle hissetmeyi hiç beklemiyordum," diyor bana. "Ve geçen gün söylediklerimde ciddiymdim. Alice'ten sonsuza dek uzaklaşıyorum. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım ama şimdiye kadar bunun için gerçek bir nedenim olmamıştı. Marcela, ben-"

"Theo, yapamayız." Gözleri kapanana kadar yüzü düşer. Omuzları hayal kırıklığıyla çöküyor ama gözlerini tekrar açtığında ifadesi kararlı bir hal alıyor. Zihnimin onu tekrar alt etmenin yollarını düşünmeye başlamasından nefret ediyorum ama bunu yapamayız. "Alice'ten uzaklaşmanın sebebi ben olamam. Bu iş yürümezse -ya da gerçekten yürümezse- ne olacak? Koşarak ona geri mi döneceksin?"

"Hayır," diyor, başını sallarken sesi sertleşiyor. "Hayır, ben-"

"Emin misin?" Bastırıyorum. "Geçen gün söyledin... Nişanlanmalarının büyük bir hata olduğunu düşünüyorsun. Buna hâlâ inanıyor musun? Ondan uzaklaşıyor olsan bile mi?"

"Bu farklı." Masanın üzerinden ellerime uzanıyor ama ben onları uzanamayacakları şekilde tutuyorum. "Benimle birlikte olması gerektiği için hata yaptığını düşünmüyorum. Ona karşı hissettiklerimin bununla hiçbir ilgisi yok." Şimdiki zaman. Nasıl hissettiği değil, nasıl hissettiği. Bu da sorunun bir parçası. Eğer

bu daha uzun süre devam ederse, beni kıskanç, paranoyak bir aptala dönüştürecek. Onu kaybedeceğim ve buna hiç şaşırmayacağım.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Ona soruyorum. "Ona karşı hissettiklerinin kararlarını etkilemediğinden? Yani, şu anda Ben'le birbirinizden nefret etmenizin nedeni o değil mi?"

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes veriyor. "O sebebin sadece bir parçası ama asıl sebep o değil. Sebep Ben. Eğer bu kadar ahmak olmasaydı, belki de bu kadar uzun süredir savaşıyor olmazdık."

"Bu bana hiçbir şey anlatmıyor!" Bağırarak istememiştim ve ses tonumdan irkildi. "Hayatın boyunca ona aşkıydın ve öz kardeşin onu senden çaldı. Tabii ki onun bir ahmak olduğunu düşünüyorsun. Bana göre sorunun kaynağının o olduğu açıkken Alice nasıl oluyor da sorunun sadece bir parçası oluyor?"

Onun ikinci tercihi olamam. Bir daha kimsenin ikinci tercihi olmayı reddediyorum. Alice'i unutmuş olsaydı belki farklı hissederdim ama fikrini bu kadar çabuk değiştirmesini bekleyemem. Ben hakkında benimki değişmiş olsa bile.

Nefes alıp veriyor, gözlerini benden kaçırıyor. Sonra dedi ki, "Haklısın. Senden bir şey istediğim için aptalın tekiyim. Ama bilmelisin ki kardeşimle arama giren Alice'ten çok daha fazlası var."

"Başka ne var?"

Ağzı bir açılıp bir kapanıyor, o an geçene kadar tek bir kelime bile söylemiyor. Alice'ten başka bir şey olduğuna inandığımdan emin değilim.

"Ama nereden geldiğimi anlamıyor musun?" Onun yerine ben sordum. "İkimizin arasında adil bir şans vermek için çok fazla yük var. Çünkü-"

Çünkü ondan nefret etsen de Ben senin kardeşin ve hiçbir yere gitmiyor ve eski kalıplara düşmemek için kendime güvenmiyorum.

Çünkü eski kalıplara girmeyeceğinize ben de güvenmiyorum.

Çünkü bir keresinde neredeyse bu işi bırakıp gidiyordun ve tekrar denemeyeceğine güvenmiyorum.

Ama bunu ona yüklemem adil değil. Hiçbirini. Başladığımızda bunun ne olduğunu biliyordum. İkimiz de biliyorduk. Belki de sorun, bu kadar uzun sürmemesi gerekiyordu. Sadece geçici olması gerekiyordu, ve bizim toparlanmamızın sona ermesi çok gecikti.

"Çünkü ne, Marcela?" Sesi yumuşak, daha derine inmek istememe neden olacak şekilde ikna edici. Tüm korkularımın kökenine inmek ve bunları onun incelemesi için ortaya dökmek. Ona yük olarak kendimi yükten kurtarmak. Ama fikrimi değiştirmesini istemiyorum. Ve belki de küçük bir parçam onun fikrinin değişmesine de hazır değil.

Onun yerine, hiçbir şey söylemiyorum. Çünkü bu konuda iyiyim. "Denemezsek nasıl bilebiliriz ki? Marcela-" diye patladı

oturduğu yerden kalktı ve masanın etrafından dolaşarak yanıma diz çöktü. "Bir saniyeliğine Ben ve Alice'i unut. Onlar yokmuş gibi davran," diye yalvarıyor bana. "Benim hakkımda ne hissediyorsun?"

Gözlerim kapalı. Şimdi gözlerine bakarsam beni ikna edebilir ve bu istediğim son şey. "Theo, öylece unutamam-"

"Soruya cevap verin lütfen." Kocaman elleriyle yanaklarımı kavırıyor. "Marcela, bana bak. Nasıl hissediyorsun?"

"Seni önemsiyorum." Kafamın içindeki sesin kaçmam için bağırmasına rağmen kelimeler otomatik olarak geliyor. "Tabii ki seni önemsiyorum. Nasıl umursamayayım? Sana nasıl aşık olmam-" Sözümü kesiyorum, ona her şeyi anlatmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Onun neşeli ifadesi karşısında gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum, çünkü çok uzun süre böyle hissetmeyecek. Bunu yapamayız. "Sana karşı dürüst olacağıma söz verdim ama bu kadar dürüst olmamı istiyor." Başımı sallıyorum, ona, kendime, yerle bir etmek üzere olduğum bu çılgın romantik randevuya.

Elleri benimkilere uzanıyor, parmaklarımız iç içe

geçiyor. "Anlat bana." Sesi alçak, canlandırıcı. "Bana her şeyi anlat

hisset, Marce. Lütfen."

Derin bir nefes çekiyorum. Bunun için benden nefret edecek.

"Birbirimize güvenmemizin muhtemelen aptalca bir fikir olduğunu söylerken ciddiymdim. Başkalarına aşık olduğumuzu ve onları atlatmak için birbirimizi kullandığımızı açıkça itiraf ettik. Aramızda hiçbir beklenti yok, gerçekten yok. Gerçek ilişkiler böyle yürümez."

İkimizin de bildiği bir şey değil. Ama bildiğim bir şey varsa o da omuzlarımıza farklı beklentiler yüklediğimiz anda birbirimizi hayal kırıklığına uğratma olasılığımızın arttığıdır. Birbirimizi daha da kötü şekillerde incitebiliriz.

"Beklenti yok. Bu yüzden Alice'e karşı ne hissettiğini bildiğim halde seninle fiziksel bir ilişkiyi kabul edebildim. Bu yüzden Ben'e olan hislerimi senden saklamamı haklı çıkarabildim ve bu yüzden Ben ve Alice'in seninkileri zaten bildiğini bana söyleme ihtiyacı hissetmedin. Bu yüzden iz bırakmadan ortadan kaybolduğun için sana olan öfkemi içimde tuttum. Arkadaşların yaptığı gibi birbirimize yaslandık, sevmekle işimiz olmayan insanları unutmak için kendimizi birbirimizde kaybettik. Ama bunun yerine birbirimizi sevebileceğimizi düşünmeye hiç hakkımız yok. Bu işler böyle yürümez."

"Beklenti yok," diye tekrarlıyor, sesi hiç duymadığım kadar sert ve alaycı. "Bunca zamandır sana böyle mi davrandık gerçekten?"

"Başka ne olabilirdik ki?" Bunun yerine ben karşı çıkıyorum. "Bunlar en başından beri senin şartlarındı. Sıradan. Başka bir şey değil."

"Belki fikrimi değiştirmişimdir. Bana değiştirmedini mi söylüyorsun? Benimle daha fazlasını yaşama ihtimalini hiç düşünmediğini mi?"

Elbette öyle yaptım. Gerçeği kabul ettiğimden daha fazla birbirimiz için gerçek bir şeymişiz gibi davranmama izin verdim. O bunu çok kolaylaştırdı.

"Fark etmez," diyorum. "Bunu yapamayız, Theo. Nasıl yapacağımızı bilmiyoruz."

Ama bundan da öte, tek kalan olmaktan çok yoruldum.

geride. Fiziksel, duygusal, zihinsel olarak. Birinden uzaklaşmanın pek çok yolu vardır. Babamın kendi isteklerini annemin isteklerinin önüne koymasının kolay bir seçim olup olmadığını merak ediyorum. Benimkinden önce. Ben için daha iyi biri geldiğinde beni geri plana atmak kolay mıydı, bilinçsiz bir düzeyde bana sunduğu her hurdayı altın olarak kabul edeceğimi biliyor muydu?

Theo'yu benim incindiğim gibi incitmek istemiyorum. Ama kendimi onu sevmenin ve kaybetmenin acısından kurtarmayı, onu şimdi beni kaybetmenin acısından korumaktan daha çok istiyorum.

"Geçen gün kastettiğin şey buydu." Ani ve dehşet verici bir farkındalıkla bana bakıyor. "Güvenin bununla hiçbir ilgisi olmadığını söylediğinde. Bana güvenmediğini kastetmedin. Bize güvenmiyorsun."

"Sen yanlış bir şey yapmadın," diyorum ona. "Sen benim her şeyim oldun, Theo. Hak ettiğimden çok daha fazlası. Sadece sana istediğini veremiyorum."

"İstediğim sensin," diyor kararlı bir şekilde, beni yeniden kırıyor. "Sana güveniyorum. Sana karşı gerçek hislerim var. Senden bana verdiğinden daha fazlasını beklemiyorum. Nasıl başladığımıza ve şu anda düşünebileceğin her şeye rağmen, sahip olduğumuz şey uzun zamandır sadece seksten, sıradanlıktan ve 'beklentisizlikten' daha fazlası. En azından benim için öyleydi. Ve sen de aynı şeyleri hissetmediğine beni ikna edemezsin."

Bir çıkmazdayız, çünkü o haklı olsa da, gerçek bir ilişkimiz olamayacağını iliklerime kadar biliyorum. Koltuğumdan kalkıyorum ve kas hafızamla çıkışı arayarak karanlığa doğru koşuyorum. Theo arkamdan adımını sesleniyor ama arkamı dönmüyorum. Yan girişi bulup camı iterek açıyorum ve boş otoparka doğru koşuyorum.

Theo'nun arabasına ulaştığımda duruyorum. Bir an sonra kütüphanenin kapısı çarparak açıldı. Theo'nun uzun bacakları alanı kaplarken, gözleri beni karşıdan görüyor. Hızını yavaşlatıyor,

ama göğsü hızla inip kalkıyor.

"Kaçtığını sanıyordum," diyor yaklaşırken, omuzları rahatlamış bir şekilde çökmüş.

"Öyleydim." Sürücü tarafını atlayıp doğruca bana geldi. Ondan bir adım geri çekiliyorum ve o da hemen duruyor.

O mavi gözler, yüzümü inceleyip değerlendirirken keskinleşiyor. İleriye doğru dikkatli bir adım atıyor ve ben hareket etmeyince bir adım daha atıyor. Elleri yanaklarımı kavrayıp beni olduğum yere kilitlediğinde arkamı dönmemi engelliyor. Midem bulanıyor, kalbim öyle hızlı çarpıyor ki bayılacak gibi oluyorum.

"Neden bu kadar korkuyorsun?" diye soruyor sonunda, sesi o kadar kısık ki zar zor duyuyorum.

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum. Ellerim bileklerine geliyor, nazıkçe yüzümden ayırıyorum. "Özür dilerim Theo," diyorum sonunda, çünkü elimden gelen tek şey bu. "Beni eve götürebilir misin?"

Uzun süre cevap vermiyor. Sonunda titrek bir nefes veriyor ve "Gecenin böyle geçeceğini düşünmemiştim" diyor.

Gözlerimi ondan kaçırıyorum, suçluluk duygusu her türlü nedenden dolayı içimi yakıyor.

"Marcela-"

"Sadece eve gidebilir miyiz, lütfen?" Arkamı dönüp elimi kapının koluna koyuyorum. Yapmak istediğim son şey konuşmak. Eninde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum ama şimdi değil. Duygularım milyonlarca farklı şekilde çalkalanırken olmaz.

Araba yolculuğu sessizliğimizle geriliyor -onun sessizliği bozmak için inatçı arzusu ve benim sessizliği korumak için inatçı girişimim. Gözleri birkaç saniyede bir benden ön cama kayıyor, herhangi bir değişiklik için ruh halimi değerlendiriyor. Dikkatimi ondan uzaklaştırıp yolcu penceresinden dışarı bakmaya zorluyorum. Daireme vardığımızda, istediğim gibi hemen arabadan inmeye direniyorum.

Kapıyı açmak için elimi kaldırdığımda bunun bir hata olduğu ortaya çıkıyor ve Theo bir hışırtıyla kapıları kilitliyor. Şaşkınlıkla ona baktım. Yüzü okunmaz haldeydi,

sanki

Arabanın kapılarına ek olarak kendisinin bir parçasını da kilitledi. "Geceyi bu şekilde bitiremeyiz," dedi bana. büyük bir eliyle yüzünü okşadı. "Konuş benimle. Seni gerçekten geride tutan şey ne?" Elime uzanıyor ama tutmakta tereddüt ediyor. Sanki havayı test ediyormuş gibi aramızdaki boşlukta öylece duruyor.

"Hâlâ başkalarına karşı bir şeyler hissediyorsak hiç şansımız yok," diyorum ve bu doğru olsa da sorusuna tam olarak doğru bir cevap değil.

"Biliyorum." Yavaşça başını sallıyor. "Birbirimize güvenemezsek hiç şansımız yok."

"Oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum." Sesim bir fısıltı, bir başarısızlık itirafı. "Alice'i tamamen unutmanı beklemiyorum, özellikle de bu kadar çabuk. Hayatının çoğunu ona aşık olarak geçirmişken olmaz. Ve benim... benim kafam hala karışık. Her şey hakkında." Başımı sallıyorum. İstediğimden daha fazla gerçeği itiraf ediyorum. "Sadece seks ve birbirimizi yaklaşan bir evliliği bozmaktan alıkoymakla ilgili olduğu zamanlar farklıydı. Aramızda tüm bu... duygular yokken."

"Tam olarak hangi duygular?" diye soruyor, yüz ifadesi umudun tekrar ortaya çıkmasına izin verecek kadar açılıyor. Ağzımı kapalı tutuyorum ve o da sinirli bir nefes veriyor. "Biliyor musun, bunu neredeyse bitiriyordum." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Çifte randevudan önce. Artık nasıl başladığımız hakkında yalan söylemek istemiyordum ve kesinlikle Ben ve Alice'le bütün bir akşam yemeği boyunca oturmak istemiyordum. Kararımı verdiğim anda bitirmek istedim ama telefonuna cevap vermedin. İş yerine gelmeden önce dairenin önünden bile geçtim. Daha fazla beklersem cesaretimi kaybedebileceğimi düşündüm."

Biliyordum.

Bütün hafta boyunca mesajlarımdan kaçtı ve bunun bir nedeni olması gerektiğini biliyordum. Neredeyse bu işi bırakıp gideceği konusunda haklıydım. O şifreli mesaj kilit ekranımı aydınlattığında, konuşabilir miyiz, bunu hissetmiştim.

"Belki de yapmalıydın," diyorum. "Bunun için orada olduğunu sanıyordum. Beni görmezden geldiğin için sana kızmamak için çok uğraştım ve sonra sen birden ortaya çıkıp planlamak için çok uğraştığım bir gecede beni terk ettin." İşte o zaman, daha iyisini bilmeme rağmen kendimi ona aşık olurken yakaladım. O bana böyle düşüncelerin ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatmadan önce neredeyse gerçek bir şey olabileceğimize inanmama izin veriyordum. Kendime ona güvenmenin sadece daha fazla kalp kırıklığına, zaten yaşadığım terk edilme sorunlarına ek olarak daha fazla terk edilme sorununa yol açacağını söyledim.

"Bunun yerine, tüm o gençlerin önünde bir sahneyi canlandırmam için beni zorladın." Ağzının köşesi yukarı kalkıyor, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme oluşuyor.

"O anda aklıma gelen tek ceza buydu." Omuz silktim. "Ama bence sen bundan çok zevk aldın."

"Ben yaptım." Yumuşakça kıkırdıyor. "Fikrimi tamamen değiştirecek kadar."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

"Sana bir kez baktım ve yapamadım. Belki klişe olacak ama sadece sana bakarken bile göğsümün sıkıştığını hissettim." Elini kalbinin üzerine koyuyor, sanki bu hissi işaret ediyormuş gibi. "Seni bu kadar uzun süre görmezden gelmem boktan ve korkakça bir davranıştı ama seninle yüz yüze görüşmenin tüm kararlılığımı sınavacağını biliyordum. Sadece sınamak değil." Başını sallıyor. "Yok etmek. Ve öyle de oldu."

Gözlerim yanıyor. Gözyaşlarımı öfkeyle geri kırıyorum ama yine de dökülüyorlar.

"Seni incittiğim için özür dilerim." Elleri direksiyonda kenetlenmiş, sanki dokunuşuyla beni rahatlatmamak için her şeyini ortaya koyuyor. "Ve sana bunu gösteremeyeceğini hissettirdiğim için de özür dilerim. Beklentiyi istiyorum, lanet olsun. Benden daha fazlasını talep etmeni ve bunu sana verebileceğime inanmanı istiyorum."

"Theo, yapma-"

"Eskiden Alice'in benim için tek kişi olduğunu ya da ilişki

kuracak türden biri olmadığımı düşünürdüm. Ne olduğunu bildiğimi sanırdım.

Gerçek aşk buydu ve Alice'e karşı hissettiklerimi başka hiç kimse karşılayamazdı." Başını sallıyor. "Hiçbir şey bilmiyordum. Senden önce bilmiyordum. Ve tek yapmam gereken şansımı denemeye açık olmaktı."

Yolcu kapısının kilidini kendi tarafından açıyor ve başka bir şey söylemeden koltuğunda öne doğru dönüyor. Beklediğim kovulma buydu, ama bu konuda hiçbir şeyden hoşlanmıyorum. Sonunda arabasından indim. Arabayla uzaklaşmasını izlediğimde kafam her zamankinden daha çok karışıyor.

Yirmi Yedi

Dünyada bu tür bir acıya yetecek kadar empanada **yok**.

Sadece bu sabah beş tanesini yırtıp attım ama nedense kendimi daha da kötü hissediyorum. Uyanır uyanmaz, dün geceki olaylar bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktü ve nefesimi yeniden kesti.

Neredeyse her şeyi bitiriyordu. Theo'nun kitap kulübü sırasında kütüphaneyi ziyaret ettiği o geceyi tekrar tekrar yaşıyorum. Onu gördüğümde göğsümde oluşan şaşkınlık. Yazdığı mesajı okuduğumda damarlarıma sızan dehşeti.

Her şeyi bitirmeye çoktan karar vermişti. Öyle olsaydı her şeyin ne kadar farklı olacağını hayal ederken bile kalbim küt küt atıyor. Hiç düşünmeden hayatımdan çıkıp giden bir kişiyi daha işaretlemiş olurum ama bunu atlatırdım. Hep atlattım, değil mi?

Ama bir kez daha düşündüm. Denemeden Theo'nun fikrini değiştirdim.

Bundan ne anlam çıkarmam gerekiyor?

Bir inilti çıkardım ve parlak pembe bir concha ısırardım çünkü empanadalarım bitmişti. Theo hayatıma girmeden önce hafta sonları ne yapıyordum? Evimdeki kütüphaneye giriyorum ve okunmamış kitaplarımı sakladığım kitap raflarının diplerini tarıyorum. Küçük bir yığın alıp oturma odasındaki kanepeye dönüyorum ve her kitaptan bir bölüm okuyarak bir tanesinin beni etkilemesini umuyorum. Hiçbiri ilgimi çekmediğinde, işlemi tekrarlamak için tekrar raflara dönüyorum.

Hiçbir şey çıkmayınca Angela'yı arıyorum, ama ona dün geceyi anlatmak zorunda kalacağımı anlayınca, cevap vermeye fırsat bulamadan telefonu kapatıyorum. Yarın beni ayakta Pazar yürüyüşümüze sürüklediğinde ona hikayeyi anlatacağım. Bana söyleyeceklerinden şimdiden korkuyorum.

Bir saat sonra kapım çalındığında hâlâ ne yapacağımı düşünüyordum. Diğer tarafta kimin olabileceğinden korkarak donup kalıyorum. Eğer gelen Angela ise, sanırım kendimi toparlamam ve dün geceki korkunç olayları itiraf etmem gerekecek. Eğer Ben ise, tek bir kelime bile edemeden kapıyı suratına kapatacağım. Ama eğer Theo ise.

Gözetleme deliğinden gizlice bakıyorum ve sırtımdan aşağı ürperti akıyor. Kapıyı açtığımda Theo karşımda duruyor, saçları ve kıyafetleri ruhumun hissettiği kadar dağınık. Gözlerinde koyu halkalar var, sanki sadece bir gece geçmiş olmasına rağmen günlerdir uyumamış gibi.

"Uzun süre kalmayacağım, sadece sana bunu vermek istedim," diyor bana bir anahtar uzatmadan önce. Anahtara bakarken kaşlarım çatılıyor. Şeklini hemen tanıyorum - kütüphanenin konferans salonunun anahtarı. "Randevunun sürpriz kısmına hiç gelemedik. Masanın altındaki bir kutuda seni bekliyor."

"İstersen geri verebilirsin," diyorum ona, sesim boş çıkıyor. Dün gece bahsettiği sürprizi tamamen unutmuştum. "Pazartesi günü alabilirim ve-"

"Geri istemiyorum," diyor bana, gözleri yalvarıyor. "O senin, tamam mı? Bize ne olduğu önemli değil. Sadece senin olmasını istiyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için bir şey söylemiyorum. Gitmek için döndüğünde, ona kalmasını söylememek için kendimi zor tutuyorum. Ama eskisi gibi olamayız. O kendini ortaya koymuşken ve ben tüm korkularıma tutunmuşken olmaz. İlişkimizle ilgili her şey değişmişken olmaz. Tam kapıyı kapatmak üzereyken arkasını döndü, gözlerinde kararlılık gibi bir şey parlıyordu.

"Bu benim için bitmedi," diyerek beni bir kez daha şaşkına çeviriyor. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama bana fırsat vermiyor. "Ben hâlâ bu işin içindeyim Marcela. Bir şansımız olduğuna inanmıyor olabilirsin ama ben inanıyorum. Keşke bunu sana kelimelerden daha fazlasıyla kanıtlayabilseydim. Keşke bize güvenmeni nasıl sağlayacağımı bilseydim."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden çenemi kapalı tutuyorum.

"Artık benimle birlikte olmak istemiyorsan, seni zorlamayacağım," diyor. "Haftalar önce tüm bunlar ilk başladığında sana söylediklerimde ciddiydim. Benimle olmasa bile, hak ettiğin sonsuz mutluluğa ulaşmanı destekliyorum." Koridorun karşısında gözlerimle buluşuyor. "Benden ne istediğini söyle."

"I-" Bir nefes alıyorum. O yaklaşırken yavaşça bırakıyorum. "Bilmiyorum."

Gözlerini kapatıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. "Bu her şeyin bittiği anlamına mı geliyor?"

Bitti. Bu kaçınılmazdı, değil mi? Ama sorumluluğun bende olmasından nefret ediyorum. Onunla olduğu yerde buluşamamaktan, güvenine karşılık verememekten nefret ediyorum. Diğer ayakkabının düşmesini beklemeden beni ne kadar mutlu ettiğine güvenememenden.

"Deneyebilir misin?" Eli saçlarımda, beni daha yakına çağırıyor. "Denemek isteyen bir parçan var mı?"

"Elbette var," diyorum ona dürüstçe. "Ama bu duygunun uzun süreceğine ne kadar güvenmediğimden korkuyorum." Başımı sallıyorum, gözlerimdeki nemi geri kırıpmaya çalışıyorum ve başaramıyorum. "Eğer bunu denersek ve işe yaramazsa, bu beni yıkar. Şu anda seninle ilişkiyi bitirmekten daha çok kırar beni."

Gözlerim son kez görüyormuşum gibi yüzünü tarıyor. Sarı saçlarının tek tük uçları, kaşlarını çatarken ağzının etrafındaki çizgiler, gözlerinin derin, çivit mavisi derinlikleri. Her santimini ezberliyorum; omuzlarının çökük duruşunu, tişörtündeki kırıksıklıkları, evim gibi hissettiren o güçlü kollarını.

Söyleyecek başka bir şey yok, o yüzden tekrar arkasını dönüyor. I

Arabasına varmadan önce son bir kez arkasını dönüp dönmeyeceğini merak ederek giderken arkasını izler. Ama dönmüyor. Tabii ki dönmez. Arabası titreyerek canlanırken donup kalıyorum, otoparktan çıkıp gözden kayboluşunu izliyorum.

Son kez söylüyorum.

Pazartesi sabahı işe bir saat erken geldim. Amfinin koridorunda adımlıyor, anahtarlığı parmaklarımın arasında döndürüyor ve bunun bana daha ne kadar zarar vereceğini düşünüyorum. Pantolon yerine bile geçmeyen siyah taytım ve bol ceketimle tam bir enkaz halindeyim, kıyafet yönetmeliği ihlaline karşı zavallı bir Hail Mary girişimim. Umursadığımdan değil. Asıl endişem Theo'nun bu "sürprizi" her ne ise o.

Zemin katta ön kapı açıldığında sığıyorum ama balkondan aşağı baktığımda Angela'nın kıvrıkcık başını görüyorum. Antreden beni fark ediyor ve yüz ifademdeki bir şey, Pazar günü sorgusunun saldırısından sonra bana biraz merhamet göstermesi için yeterince acınası olmalı. Cevaplayamayacağım başka sorular sormak yerine, cevaplayabileceğim bir soru soruyor.

"Nasılsın?"

"Kötü," diyorum ona, kıyafetimi işaret ederek. "Belli ki."

Sanki bu çok açılmış gibi başını sallıyor. "Daha bulamadın mı?"

Sürprizden bahsettiğini varsayıyorum. Theo'nun randevuyu planlamasına yardım eden kişinin o olduğunu bilmek durumu daha da kötüleştiriyor. O benim en iyi arkadaşım olabilir ve sevgisi koşulsuz olabilir ama ben utançla dolup taşıyorum. Onu reddettiğim için kötü bir insan olduğumu düşünmesinden utanıyorum, özellikle de geceyi özel kılmak için o kadar uğraştıktan sonra. Konferans salonunun kapısına dönüyorum, sonra omuz silkerek Angela'ya dönüyorum. "Hayır, hâlâ cesaretimi toplamaya çalışıyorum."

"Benim de gelmemi ister misin?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Teşekkürler, ama böyle iyiyim."

Konferans salonunun kapısına ulaştığımda kapıyı çekip açıyorum ve içerideki ışıkları yakıyorum. Karton kutuyu hemen fark ediyorum ama yerinden oynatmak o kadar kolay değil. Yerden kaldırmaya çalışırken dizlerim titriyor. Neden bu kadar ağır? Bilmek istiyorum ama bilmiyorum da. İçinde her ne varsa, hak ettiğimden çok daha fazlası olduğunu biliyorum.

Onun yerine pes ediyorum.

Sanki üst katta üzerinde adım yazılı büyük bir kutu yokmuş gibi günümün geri kalanına devam ediyorum. Angela bana sürprizi sorduğunda, ona kaldırılamayacak kadar ağır olduğunu söylüyorum. Günün sonunda taşımama yardım edeceğine söz veriyor ama vardiyası bittiğinde ikimiz de her şeyi unutmuş oluyoruz. Ya da en azından o unuttu. Aklımın bir köşesinde duruyor ve gün bitene kadar her işime musallat oluyor.

Lanet şey arabamın bagajına girene kadar iki gün geçiyor ve oradan da masamın altındaki son evini bulana kadar birkaç gün daha geçiyor. Eğer şimdi açarsam Theo'yu arayıp hediye için teşekkür etmek için bir bahanem olacak ama aynı zamanda sona bir adım daha yaklaşmış olacağım. Eğer açmazsam, bana gönderdiği son mesajın gizemi cevapsız kalacak ama bir açıdan da henüz bitmediği anlamına gelecek.

Bu iş benim için bitmedi, demişti.

Ama benim için öyle. Bir noktada onun için de öyleydi, ta ki fikrini değiştirene kadar. Merak ediyorum, benim fikrimi değiştirmem için ne gerekiyor?

Yirmi Sekiz

Sonraki birkaç gün sıradan işler ve saplantılı düşüncelerle bulanık bir şekilde geçer. Ben iki kez mesaj attı. Theo hiç ulaşmadı, ulaşmasını beklediğimden değil. Hafta sonu geldiğinde, sonunda yıkıldım ve Angela'ya her şeyi anlattım. Futbol maçı ve bire bir becerilerimdeki zayıflık, mahvettiğim mum ışığındaki akşam yemeği, Theo'nun gerçek bir çift olmamızı istemesi, evimin önünde bitip bitmediğimizi sorduğu acı sona kadar.

Angela her şeyin yoluna gireceğini ya da bunu atlatacağımı söylemiyor, çünkü o bir yalancı değil. Bunun yerine, beni bildiği tek yolla rahatlatmayı tercih ediyor.

"Sorunlarınız için ucuz votka mı?" Elindeki kahverengi kâğıt torbayı kaydırarak bir şişe Smirnoff çıkarıyor. Yüzümü buruşturuyorum. "İyi olanından mı alsaydım?"

"Kendimizi kandırmayalım. İyi bir tür yok." Kanepede yanıma oturduğunda uzun bir iç geçirdim. "İçki içip kendimi iyi hissedecek bir ruh halinde değilim. Uzun bir hafta oldu."

"Oh, şükürler olsun." Rahat bir nefes aldı. "İçki içemeyecek kadar yorgunum. Muhtemelen ikiden sonra yerde bayılacağım. Tanrım, yaşıyoruz." Şişeyi sehpanın üzerine bırakıyor.

"Olgunlaşıyoruz," diye düzeltiyorum. "Hatta bazıları sorunlarınızı içkiyle geçiştirmemeyi büyüme olarak adlandırabilir."

"Olgunlaşmak." Ağzı, el değmemiş likörden bir ağız dolusu yutmuş gibi bükülüyor. "Ben buna sonun başlangıcı diyorum. Bugün içemeyecek kadar yorgunuz. Gelecek hafta sonu

örgü şişlerini çıkarıp çaydanlıktan yaptığımız çayı yudumluyoruz. Bu şişeyi vermeye çalıştığım üçüncü kişi olduğunu biliyor musun? Yirmi iki yaşındaki kuzenim bile almadı."

"Aslında bu iyi bir fikir," diye takılıyorum. "Yeni bir hobi edinmek istiyordum. Ve sanırım dolapta bir yerlerde nane çayı poşetlerim var."

"Kulağa sağlıklı geliyor. Theo'yu unutmak için başlangıç paketin bu mu? İçki şişelerinin tozlanmasına izin vermek ve örgü örmek mi?" Cevap vermeyince devam etti. "İkimiz de başından beri onun kötü bir fikir olduğunu biliyorduk, değil mi? Artık hayatına devam edebilirsin. Theo ve Ben'den."

"Hmm." Theo'dan ayrılan ben olmama rağmen, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmesinden anlaşılmaz bir şekilde nefret ediyorum. "Bu mantıklı bir ilk adım olurdu ama ne yazık ki son birkaç aydır pek mantıklı davranmıyorum."

"Özellikle mantıklı olmayan neydi?" Sessizliğim karşısında kaşları çatıldı. "Pekâlâ. Bana söylemediğin şey ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Theo," diyor. "Onun hakkında gerçekten ne hissediyorsun?" "Saate bakar mısın? Bu-" Blöf yapıyorum

Telefonumdaki saatin sekizi bir dakika geçtiğini fark edene kadar onu sırtımdan, hatta belki de dairemde atmaya çalışıyordum. "Vay be, hâlâ erken. Belki de yaşılanıyoruzdur."

"Yaşlı değil. Olgunlaşıyorum." Kollarını kavuştururken sırtıyor ve kaşlarını kaldırarak hiçbir yere gitmeyeceğini söylüyor. "Soruya cevap ver. Onun hakkında ne hissediyorsun?"

Yorgun bir iç çekiyorum ama sesimdeki umutsuzluğu gizleyemiyorum. "Önemli değil."

"Oh, Marcela. Hayır." Bir şeyi fark ettiğinde gözleri açılıyor. "Ona karşı kötü hislerin var, değil mi?"

"Başka biri için böyle hissedebileceğimi düşünmemiştim, biliyor musun? Yıllardır her şey Ben'le ilgiliydi. Ve ilk kez onunla ilgili değil, kardeşiyle ilgili olmak zorunda."

"Bu iyi bir şey, Marcela." Omuzlarımı kavradı.

"Bütün bunların amacı Ben'i unutmaktı!" "Ama Theo-"

"Alice'e hala aşık mı?"

Ve kesinlikle Alice'i seninle evlenerek hayatının en büyük hatasını yaptığına ikna etmeye çalışmıyorum.

Benimle birlikte olması gerektiği için hata yaptığını düşünmüyorum. Onun için hissettiklerimin bununla hiçbir ilgisi yok.

Hisset. Şimdiki zaman.

Omuz silkiyorum. Gerçek şu ki, yaşadığımız onca şeyden sonra hâlâ hiçbir fikrim yok. Bana sadece onunla ilişkisinin tamamen bittiğini söyledi ama duygularının gerçekten değişip değişmediği hakkında hiçbir şey söylemedi. Belki de bir mucize eseri onun da onunla ilgili fikrini değiştirmişimdir. Tıpkı onun da benim Ben hakkındaki fikrimi değiştirdiği gibi.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda. "Teraziler eşitken onunla birlikte olmak daha kolaydı. Artık eşit hissettirmiyorlar."

"Çünkü sen Ben'i unuttun ve o Alice'i unutamamış olabilir."

"Theo ile yakınlaştıkça Ben'i daha çok unutmaya başladım," diyorum. "Gerçek yüzünü göstermeye başladığı için değildi. Tam olarak değil. Bu sadece ona alıştığı ilgiyi göstermeyi bıraktığımda oldu. Sanırım bir keresinde beni öpmeye çalıştı ama tek düşünebildiğim Theo'ydu. Theo'nun öpmek istediğim tek kişi olduğunu."

Angela'nın bana bakışına bakarsan, ikinci bir kafamın çıktığını sanırsın.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Şaşkın ifadesinden kurtulup başını sallıyor. Yüzü düşünceli bir ifadeye büründüğünde hâlâ bana söylemediği şeyin ne olduğunu merak ediyorum. "Theo'nun da seninle birlikteyken aynı şeyi yaşadığını düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum," diye tekrarlıyorum. "Öyle olduğunu söylemedi."

"Ona söyledin mi?" diye karşı çıkıyor. "Ben'i unuttuğunu?"

"Hayır."

"Gördüğüm kadarıyla siz ikiniz ayna gibisiniz." Avuçlarını uzatıyor, birbirlerine bir santim aralıkla bakmalarını sağlıyor. "Birbirinize çekildiniz çünkü birbirinizi kimsenin anlayamayacağı bir şekilde anladınız. Nişanlı bir çiftin bir yarısına aşık iki çılgın. İlişkiye girmek berbat bir fikir olmalıydı." Dramatik bir etki yaratmak için ellerini tokatlıyor. "Korkunç bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Ama belki de değildi. Birbirinizin büyümesine yardımcı oldunuz, birbirinizi sorumlu tuttunuz, birbirinizi daha iyi insanlar yaptınız. Senin için bunu nasıl yapacağını bilen tek kişi oydu, tıpkı senin onun için bunu nasıl yapacağını bilen tek kişi olduğun gibi."

Söylediği her şeyi tersine çeviriyorum, göğsümü bir sıcaklık kaplıyor.

"Ben'in nişanının sana ne yapacağından endişeliydim," diyor, yüz ifadesi mahcup, belki de bunu bana itiraf etmekten utanıyor. "Onu durdurmadan önce Theo'nun yaptığı kadar ileri gideceğini düşündüğümünden değil, ama benzer şekilde aptalca bir şey deneyeceğini düşündüm. Ben'in kıskançlığından faydalanabileceğini, bunu kendi lehine kullanabileceğini düşünmüştüm ama hiç yapmadın."

"Gerçekten birbirimizi daha iyi insanlar yaptığımızı mı düşünüyorsun?" Şüpheli bir şekilde sordum. Ama belki de bizi bu şekilde görebileceği için umutluyum.

"Birbirinizin kötü niyetlerine olanak tanımak sizin için çok kolay olabilirdi. Bunun yerine, ondan daha iyi olmasını beklediniz. Sizin için değil, kendisi için. Ve bence bu senin de kendin için daha iyi olmayı istemene neden oldu." Avuçlarını tekrar uzatıyor. "Aynalar."

"Aman Tanrım." Sonunda anladım. "Sanırım aslında haklısın."

"Tabii ki haklıyım. Beni daha sık dinlemiyor olman çok yazık," diyor omuz silkerek. Ona kaşlarını çatıyorum ama bunu uzun süre tutamıyorum. "Alice'e karşı kalan hislerinin, her ne olursa olsun, buradaki sorun olduğunu sanmıyorum."

"Söyle bana, ey bilge kişi," diyorum alaycı bir tavırla. "Benim sorunum ne o zaman?"

"Neden daha önce hiç ciddi bir ilişkiniz olmadı?" Gözleri beni delip geçiyor. "Ben yüzünden değil. Flört ortamı berbat olduğu için değil. Gerçek sebep ne?"

"Flört sahnesi gerçekten berbat ama." Cevap vermeyişim karşısında gözlerini deviriyor. Bununla nereye varmak istediğini biliyorum ama ona istediğini vermeyi reddetmek istesem de yapamıyorum. "Peki. Çünkü daha önce kimse beni sevmemi."

"Ha!" Ani çıkışına karşı kollarımı kavuşturup savunmaya geçiyorum. "Onu kütüphane randevunuzdan önce ve sonra görmeliydin. Adam yıkılmıştı! Onun için kötü olduğunu mu düşünüyorsun? O da öyle. Lanet olsun. Senin için kötü, Marce." Bana taktığı lakabı öyle aniden bırakıyor ki, kafamı ona doğru çeviriyorum. Yüksek sesle, manyakça bir kıkırdama çıkarıyor ve yüzümdeki şaşkınlığa daha çok gülüyor. "Ne? Bana bunu bilmediğini söyleyemezsin."

"Orada mıydın?" Nefes nefese kaldım. "Sonra mı?"

"Evet. Sen onu asılı bıraktıktan sonra koca adamın ortalığı temizlemesine yardım etmek zorunda kaldım." Omuz silkiyor. "Berbat durumdaydı." Yolunda durdu. "Bekle, bunu sana söylemeli miyim? Oh, kahretsin. Bunu bilmek bunu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapar?"

"Emin değilim." Normalde çok korkak olduğum bir şeyi sormak için cesaretimi toplayarak ona bakıyorum. "Her şeyi berbat ettim, değil mi?"

"Önce şuna cevap ver" diyor. "Denemekten korkmanın gerçek nedeni ne?"

"Onu kaybetmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bir ay ya da bir yıl sonra hata yaptığımızı anladığımızda ayrılmamızı istemiyorum. Annemin evliliği dağıldığında yaşadığı kalp kırıklığını yaşamak istemiyorum. Terk edilmeyi, kırılan güveni ya da birine izin vermenin getireceği başka bir şeyi istemiyorum. Onu hayatımdaki karmaşanın içine sokmak, ona bir göz atmasını ve onsuz daha iyi olacağına karar vermesini istemiyorum. Bensiz."

"Onun pisliğini sizinkinden daha iyi yapan nedir?"

sayaçlar. "Hepimizin bir bagajı var. Seninkini çoktan gördü ve yine de onun için doğru kişi olduğuna karar verdi. Neden onun sana güvendiği gibi sen de ona güvenemiyorsun?"

İçinizde denemek isteyen bir parça var mı?

"Belki de buna ihtiyacımız vardır." Votka şişesini alıp mutfağa gidiyorum. "Burada karıştırıcı olarak kullanabileceğimiz bir şey olmalı."

Angela omzumun üzerinden buzdolabına bakarak beni takip ediyor. "Sağlıklı başa çıkma mekanizmaları için çok fazla. Şu kola şişesi işe yarayacaktır."

"Düz olduğundan oldukça eminim." İçkileri karıştırmak için tezgâha koymadan önce buzla doldurmak için iki bardakla birlikte yine de alıyorum. "Bunu vermeyi denediğin üçüncü kişi ben olduğuma göre bunu da kullanabilirim. Bunu yapmamak savurganlık olurdu."

"Savurgan." Sırıtarak başını sallıyor. "Doğru."

"Kapa çeneni de kolanı ve votkanı iç." "Sen nasıl istersen."

Bardakları tokuşturup yudumluyoruz. Sessizlikte, Angela'ya itiraf ettiğim her şeyi düşünmeden edemiyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Onunla konuşmadan önce, ayrılmanın kaçınılmaz olduğunu düşünüyordum. Ama belki de...

"Onu seviyorum." Angela şaşkınlıkla bana baktı. Kelimelerin bu kadar kolay söylenmesine ben bile biraz şaşırdım. "Denemekten korkan bir insan olmak istemiyorum. Onu uzaklaştırmanın ikimize de bir faydası yok. Sadece ikimize de şimdi zarar veriyor, belki de gerçekten yürütebileceğimiz ve ikimizin de incinmek zorunda kalmayacağı daha sonra değil."

"Aşk, ha?" Gülümsemesi titrek, hissetmemek için savaştığım korkuyu maskeliyor. "Bu büyük bir kelime."

"Ciddiyim." Sanki bunu yüksek sesle söylediğim için kendimi ödüllendiriyormuşum gibi, ikinci bir kadeh doldurmadan önce içkimin kalanını yudumluyorum. "Bu gerçekten o kadar çılgınca mı? Her şeyden sonra birbirimizi sevebileceğimizi düşünmek?"

"Hayır." Angela yumuşuyor, sonra da büyük bir açıklama

yapacakmış gibi içkisini yudumluyor. "Sadece
unutmayacağına söz ver.

Theo'yla her şey yoluna girdiğinde benim hakkımda konuşacaksın."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Onu kucaklamak için çekiyorum ve kolları bir mengene gibi omuzlarımı sarıyor. "Asla."

"Ona anlatmalısın," diyor heyecanla. "Bana anlattığın her şeyi. Gerçekten nasıl hissettiğini bilmeyi hak ediyor."

Nefesimi içime çekiyorum, bu düşünce damarlarımdaki endişeyi artırıyor. Ama buna başka bir şey eşlik ediyor, göğsümdeki organın daha sert pompalanmasına neden olan baş döndürücü ve sersemletici bir şey. Heyecan.

"Haklısın." Başımı salladım, arka cebimden telefonu aldım. "Ona söyleyeceğim."

"Evet!" Angela kolunu omuzlarıma atıyor. "Ona nasıl hissettiğini söyle! Ama belki sabaha ya da günün daha uygun bir saatine kadar bekle."

"Haklısın," diyorum ama bu baş döndürücü enerji hiçbir yere gitmiyor. Aksine endişeye dönüşüyor. "Ama ya sabah cesaretimi kaybedersem?"

"Mesajları planlamak mümkün değil, değil mi?" Ben başımı sallarken kaşlarını çatıyor. "Kahretsin."

"Saat daha on bile olmadı." Ona saatin görüntülediği kilit ekranımı gösteriyorum. "Şu anda ona mesaj atmak ne kadar kötü olabilir ki? Ona söylemeliyim ve bunu cesaretimi kaybetmeden önce yapmalıyım."

"Ver şunu bana." Ben tepki veremeden telefonu elimden kaptı. "Bunlara ne kadar votka koyuyorsun? Telefonları kilitlemenin zamanı gelmiş olabilir."

"O kadar çok koymuyordum." Ama yarısı boş içki şişesine bir bakışım beni yalanladı. O kadar da sarhoş hissetmiyorum. Belki biraz çakırkeyif. İstemeden yerde kestirmekten iki dakika ve yavaş bir göz kırpma uzakta, elbette. Ama sarhoş değilim.

Sonunda, ben kanepeye uzanırken Angela yere yığılan kişi oldu. İkimizin de yatağa ulaşamaması, alkolün üzerimizdeki etkisi hakkında bize bir şeyler anlatmalı. Gözlerimi açtığımda zamanın geçip geçmediğini anlayamıyorum. Işıklar hâlâ açıktı. Angela yerde derin bir uykuya dalmış, sırtı hafifçe kalkıp iniyor.

Nefes alışları. Onun telefonu sehpanın üzerinde duruyor, benimki ise kot pantolonunun sağ arka cebinde. Kilitli kutuya hiç ulaşamamış.

Sadece saate bakacağım, diyorum kendi kendime, kanepeden uzanıp başparmağım ve işaret parmağımla telefonumun kenarlarını sıkıştırırken, dikkatlice kaydırmadan önce ona dokunmadığımdan emin oluyorum. Kıpırdamıyor.

Ancak, kendimi mesaj uygulamasını açarken bulmadan önce saati bile kaydetmedim. Çok geç kalmadığımı umarak hızlı bir mesaj yazarken elime doğru esniyorum. Artık benimle hiçbir şey yapmak istemediğine çoktan karar vermemiştir. Bu hatanın zaten izin verdiğimden daha fazla büyümesine izin veremem. Nasıl hissettiğimi bilmeli ve beni affedip affedemeyeceğini öğrenmeliyim. Bu bekleyemez. Göğsümdeki bu ağırlıkla doğru düzgün uyuyamayacağım.

Gönder tuşuna basar basmaz, artık üzerimde hiçbir yük yokken, gözlerim kapanıyor ve tekrar uykuya dalıyorum.

Toleransım eskisi gibi olmasa gerek, çünkü sabah uyandığımda başım çatlayacak gibi oluyor. Angela gece yarısı ışıkları kapatmış olmalı. Oturma odası pencereden gelen ışık dışında karanlık. Hâlâ yerde uyuyor, kollarını üşümüş gibi omuzlarına sarmış. Odama gitmek için onun üzerinden geçiyorum ve bir battaniyeyle dönüyorum.

"Mmf." Angela dönüyor, battaniyeyi üzerine örttüğümde gözlerini kırpıştırarak uyanıyor. "Saat kaç?"

"Bilmiyorum. Henüz kontrol etmedim."

Dün gece bana geri döndüğünde kanepeden telefonumu alıyorum: telefonumu arka cebinden gizlice alıyorum, mesaj uygulamasını açıyorum-

"Olamaz."

"Ne oldu?" Angela hala yarı uykulu bir halde soruyor.

yüzüme bakıyor, yüzümde nasıl bir donuk ifade varsa ona.
"Marcela, ne oldu?"

"Dün gece Theo'ya mesaj attım." Tek düşünebildiğim şey bu olana kadar anılar akıp gidiyor. Tanrım, ona o mesajı gönderdiğimde saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum. Ne düşünüyor olmalı? Bildirimlerden arınmış, boş kilit ekranımdan bunu bilmemin hiçbir yolu yok.

Elimdeki telefonu görünce kırışmış kaşları düzeliyor.
"Seni küçük sinsi hırsız."

"Kilit kasasına hiç ulaşamadın. Burada suçlanması gereken biri varsa, o da sensin."

"Eski sevgiline gecenin bir yarısı sarhoşken mesaj atmadım, değil mi?" Kollarını kavuşturdu ve bana bir bakış attı.

"O kadar da sarhoş değildim." Yine de yüzündeki sert hayal kırıklığının her zerresini hak ediyorum. "Sadece... uykuluydum."

"Ne zaman gönderdin?"

Başparmağım mesaj uygulamasının üzerinde geziniyor, sinirlerim tepeme çıkıyor. Neden dün gece o mesajı göndermenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? En azından daha makul bir saati beklemeliydim. Ona nasıl hissettiğimi yüz yüze konuşmayı teklif etmeliydim, dün gece aceleyle düşündüğüm mesajı göndermeyi değil.

Angela ekranıma daha iyi bakabilmek için dizlerinin üzerine kalkıyor. Theo'ya gönderdiğim felaketi görmesine izin vermekten neredeyse korkuyorum, ama uzun zamandır ilk kez, bu olaydan doğacak sonuçlarla baş etmek için yalnız kalmak istemiyorum. Sonunda mesaj simgesine dokunduktan sonra, hemen metin zincirimiz açılıyor. Mesaj yaklaşık olarak gece 2:48'de gönderilmiş.

Fikrimi değiştirdim. Senden sonsuza dek uzaklaşamam. Lütfen bana hala aynı hissettiğini söyle.

Bize ikinci bir şans vermek istiyorum.

Aman Tanrım.

Elbette her kelimesinde ciddiydim, ama bu mesaj yoluyla duyması gerektiği anlamına gelmiyor. Aramızda ya da ikimizin de araya girmeye çalıştığı insanlar arasında hâlâ bir çözüm yok. Ama belki de -eğer beni affetmeye istekliyse, yani- denemek için risk almaya değer. Bu düşünce beni endişelendirmekten çok rahatlatıyor, ki bu da ileriye doğru atılmış önemli bir adım olmalı.

Theo'yu istiyorum. Belki nasıl hissettiğimi bilmesini bile istiyorum. Tam da bunun iyi bir şey olduğunu düşünmeye başlamışken,

Şans eseri Angela'ya bakıyorum. Ancak baktığımda yüzündeki kan çekilmişti ve genişlemiş gözlerinde dehşeti buldum. Başını öfkeyle sallayarak bana bakıyor. Ekrana dönene kadar kaşlarım sessiz bir soruyla çatılıyor. İşte o zaman ilk gördüğü şeyin ne olduğunu fark ediyorum. Çünkü ekranımın üstündeki Theo'nun adı değildi.

Ben'in.

"Siktir." Bir nefes verdim, göğsüm kabardı. "Lanet olsun! Ne yapacağım-" Mesajın altındaki durum okunacak şekilde değişirken yüksek sesli bir nefes verdim. Sonra kulakları delen bir çığlık attım. Angela irkildi ve telefonu kaptığı gibi odanın diğer ucuna fırlattı. Koridorda bir yere çarparak düştü.

"Tamam, tamam, sakinleşelim ve düşünelim." Angela sert bir şekilde omuzlarıma uzandı. "Bu kötü, evet, ama bunu düzeltebiliriz."

"Nasıl?" Patladım, panik damarlarımda dolaşıyordu. "Nasıl düzeltebiliriz-"

Koridordan gelen yüksek bir titreşim ikimizi de sıcratıyor. Arıyor.

Angela yalvarırcasına gözlerime bakıyor, sanki "Bunu yapma" der gibi. Ama geri dönüş yok. Tek çıkış yolu içinden geçmek. Gerçek olmamasını umutsuzca istediğim bu gerçekten kaçarak yıllarımı harcadım ve bunun bana kazandırdığı tek şey bir sis perdesi oldu.

Bundan daha iyi olmak istiyorum.

Theo'yla konuşmadan önce Ben'le aramı düzeltmem gerekiyor. Mesaj onun için atılmamış olabilir ama bir noktada olabilirdi. Kaçmak için savaştığım duygularımla bir kez ve sonsuza dek yüzleşmenin zamanı geldi. Ondan ayrılma sözümü yerine getirebilmemin tek yolu bu.

Kanepeden kalkıyorum, uyuşukluk üzerime çöküyor, kendimi telefonumun düştüğü yere taşıyorum, yerden alıyorum ve cevapla tuşuna basıyorum.

Yirmi Dokuz

Kalmamı ister misin?" Telefonu kulağıma götürdüğümde Angela fısıldıyor. Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. Bu kendi başıma yapmam gereken bir şey.

Angela, ön kapı arkasından kapanmadan önce iyi şanslar dileyerek dairemde sessizce ayrılıyor. İç çekerek kanepeye oturuyorum, Ben'in diğer hattaki sesi bir ton tuğla gibi çarpıyor yüzüme.

"Ne oluyor, Marcela?"

Belki de olmamalıyım, ama itiraf etmek için bu kadar beklediğime memnunum - Ben'e itiraf etmek en başta yapmayı planladığım şey olmasa bile. Çok teşekkürler, Sarhoş Marcela. Ama artık gerçek kısmen ortaya çıktığına göre, daha çok Theo gibi olmak istiyorum. Diğer insanlara karşı dürüst olmak istiyorum ama daha da önemlisi kendime karşı dürüst olmak istiyorum. "Bak, Ben, üzgünüm-"

"Neden şimdi?"

Donup kaldım, açıklama dilimde can çekişiyordu. Kafanı karıştırdıysam özür dilerim. Sarhoştum ve o mesaj senin için değildi. Sesi şaşırmış gibi gelmiyor.

Neden şimdi?

Sesi kısık, boğuk bir fısıltı, hoparlörden açılıp kapanan bir kapının gıcirtısı geliyor. Nerede olduğunu bilmiyorum ama Alice'ten saklandığını hemen anlıyorum. Alice odada onunla birlikte olsaydı böyle bir soru sormazdı.

O biliyordu. Başından beri biliyordu.

"Ben nişanlıyım," diyor, sanki unutmam mümkünmüş gibi.

"Nişanlandım mı?"

Bu yüzden mi son zamanlarda bu kadar garip davranıyorsun? Neden onca insan arasından kardeşimin peşine düştün?"

"I-" Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Artık neden bahsettiğimizi bile bilmiyorum. Bildiğini itiraf mı ediyor? Satırın üzerinden alay ediyorum. "Theo'nun peşinden gitmedim. Sadece bir şekilde... oldu," diyorum, ki bu çoğunlukla doğru.

"Gerçekten mi?" diye soruyor bana inanmadığını belli eden bir ses tonuyla. "Nişan partimin olduğu gece kardeşimle takılıyorsun. Sonra da dönüp bana dün gece ne yaptığını mesaj atıyorsun. Şimdi Theo'yla ilişkinin benimle hiçbir ilgisi olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

Sersemlemiş bir sessizlik içindeyim, hak ettiğim şekilde cezalandırıldım. Ona göre, kafasını karıştırıyorum, şu anda karışık duyguları neyse onunla. Bunu asla istememiş olmamın, kendi duygularımı o kadar uzun süre saklamış ve yalan söylemiş olmamın bir önemi yok.

"Sana karşı bir şeyler hissediyordum," diyorum ona ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzüm buruşsa da, kendimi ölçülemeyecek kadar rahatlama hissediyorum. "Geçmiş zaman. Muhtemelen bana inanmayacaksın ama o mesaj senin için değildi. Sana nasıl hissettiğimi asla söylemeyecektim. Bu ikimizin de iyiliği için saklı tutmak istediğim bir sırdı. Alice'in de iyiliği için."

Bu, yıllardır ona karşı en dürüst olduğum an olabilir. Tüm bunları ona itiraf etmek ne kadar zor olsa da, sonunda itiraf ettiğim için mutluyum.

"Dün gece bir hataydı. O mesajı almamalıydın, başkası içindi ve aldığın için üzgünüm. Seni ya da Alice ile olan ilişkini incittiysem özür dilerim."

Derin bir iç çekiş ve hayal kırıklığı. "Bu noktada ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum."

"Olanları unut gitsin," diyorum ona, sanki bu kadar kolaymış gibi. Ama unutmak zorunda. İkimiz de zorundayız. "Çünkü hiç olmaması gerekiyordu."

"Marcela-"

O sözünü bitiremeden telefonu kapatıyorum, çünkü ben bittim. Bitti. Bitti mi?

Kapanış böyle mi hissettiriyor? Telefonumu yere bırakırken ellerim titriyor, tüm sinirlerim gergin ve gergin. Beklediğim duygu bu değildi ama yakındı. Sonsözden önceki son bölüm. Ama oraya varmadan önce, yeni bir sayfa açmaya hazırım.

Konuşabilir miyiz?

Fazla düşünmeden gönder tuşuna bastım. Bunu istiyorum. Eğer söylediklerinde ciddiye ve hala bu işin içindeyse.

Bir saat sonra kapım çalındı. Hemen ayağa fırlıyorum ve Theo'yu kapının arkasında, sanki gönderdiğim mesajla çağrılmış gibi hayal ediyorum.

Aynada kendime hızlıca bir göz atıyorum. Gözlerim uykusuzluktan kararmış ve çukurlaşmış, saçlarım ise karmakarışık bukleler halinde. Bir chongo ile geriye doğru çekiyorum ve kapıya cevap vermeden önce yapmam gereken düşük bir topuz yapıyorum.

Ama diğer taraftaki Theo değil. Alice.

Aman Tanrım. Ne halt ettim ben?

Normalde tertemiz olan saçları düz ve yağlı, başının arkasında düşük bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış. Siyah taytının üzerine kabarık bir ceket ve UTSA sweatshirt'ü giymiş. Roadrunner logosu midemi bulandırıyor (belki de akşamdan kalmalığımıdır), Ben'e özlem duyduğum o üniversite günlerini hatırlatıyor, daha çiğ ve içgüdüsel olarak ön plana çıkıyor.

"Konuşabilir miyiz?"

"Evet," diyorum, içeri girmesine izin vermek için geri çekiliyorum.

Sol elini alnına koyuyor, sanki baş ağrısını dindirmeye çalışıyor. Bariz yorgunluğunun yanı sıra, onda farklı bir şeyler var. Henüz ne olduğunu anlayamıyorum. Yanına oturduğumda nihayet iç geçiriyor. "Ben'e gönderdiğin mesajı gördüm."

Midem, diğerleriyle birlikte yere düştü.

Temel organlar, eminim. Göğsüm sıkışıyor, havanın ciğerlerime ulaşmasını engelliyor. Bunca zamandır, zaten biliyor olmasından çok korkuyordum. Ya da en azından şüphelenmesinden. Keskin gözleri beni delip geçiyor, ama bu sefer sanki bir yabancıya bakıyor gibi.

"Arkadaşlığımızı mahvettiğim için hep nefret etmişimdir," diyor aniden.

"Alice, sen-" Başımı sallıyorum ama o elini kaldırıyor. Yalan söyleyen ve onu tamamen unuttuğumu söyleyen bendim.

"Bana izin verdiğini biliyorum ama yine de hoş değildi. Tanrı aşkına, bu bir kız kuralı." Kollarını iki yana açtı. "Bu aramızın açılmasına neden oldu. Belki sen kalan hislerin yüzünden uzaklaştın, ama ben uzaklaştım çünkü"-kendini çelikleştirir gibi derin bir nefes alıyor

-"Çünkü kıskanmıştım."

Kaşlarım çatıldı, ona bir an bile inanmadım.

Kıskandın mı? Beni mi?

"Geçmişinizi bildiğim için ikinizin bu kadar yakın olmasından nefret ediyordum. Hiçbir zaman özel olmamanız önemli değildi. Sanki bunun gerçekten bir önemi varmış gibi." Gözlerini deviriyor. "Ama seni hayatında tutmak için ısrar etti. Senin iyi bir insan, en iyi arkadaşı olduğunu söyledi. Senden bahsetme şekli, ilk çıktığımız zamanlarda benim hakkımda konuşmasını dilediğim şekildeydi."

"Alice, mesaj hakkında-" diye başlıyorum, ama bitirmeme izin vermiyor.

"Bana biraz Theo'yu hatırlattı aslında," diyor üzerimden ve irkiliyorum. Yaşadıkları onca şeyden sonra bile Theo'nun ondan son derece saygılı bir şekilde bahsettiğini hayal edebiliyorum. Sadece onu düşünmekten gözleri parlıyor. "Lisedeyken benim yanımdaykenki hali. Kalbi kırıldığında bile korkmadan onu koluna takmasına her zaman hayran olmuşumdur. Ben hiçbir zaman öyle olmadı."

"Evet," diyorum, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum.

"Birlikte iyi görünüyorsunuz," diyor aniden, gözleri bana dönüyor. "Sen ve Theo. Aralarındaki farklar ne olursa olsun, bu genç adamların kadın zevkleri ürkütücü derecede benzer."

Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. Alice'in gözleri, yüzümde nasıl bir ifade olması gerekiyorsa, mizahla parlıyor.

"Alice, Ben'in hiçbir zaman benim hissettiğim gibi hissetmediğini bilmelisin. Ona böyle bir mesaj göndermek istememiştim ve başınıza açtığım bela için ne kadar özür dilesem azdır. Suçlanması gereken kişi benim-"

"Dur." Yorgun bir eliyle işaret ediyor. "Ben'le olanlar için tamamen suçlu olduğunu düşünerek kendini kandırma. Her zaman iyi içgüdülerim oldu, ama hatam onları hiç dinlememek oldu. Yıllarca kendime aranızdaki şeyin sadece arkadaşlık olduğunu söylemeye çalıştım."

Gözlerim onun eline takılıyor ve aniden onda neyin farklı olduğunu anlıyorum. Nefesim kesildi.

Yüzük yok.

Görüş açımı yakalıyor ve çıplak eline bakıyor. "Oh, evet. Bitirdik. Lütfen kendini suçlu hissetme. Bunun için seni suçlamıyorum. En azından tamamen değil."

Yutkunuyorum, yine de kendimi son derece ve acı verici bir şekilde suçlu hissediyorum. "Neden olmasın?" diye soruyorum. Onun yerinde olsaydım kesinlikle kendimi suçlardım.

"Duygusal destek için sana gelmeye devam etmemeliydi. O şekilde değil ve kesinlikle benimleyken değil," diyor bana. "Fiziksel sınırlar aşılmamış olsa bile."

Başını sallıyor ve gözlerini tekrar açtığında empatiyle parlıyorlar. "Ama eğer teselli olacaksa, Theo ağabeyine hiç benzemiyor. Kendisinin tek bir parçasını bile kimseden saklamadı. Ne görürseniz onu alırsınız."

"Evet," diye kabul ediyorum, gözlerim doluyor. "Evet, o harika birini hak ediyor."

Alice'in kaşları çatıldı. "İkinizin..." Başımı salladığımda sözünü kesiyor.

gözleri. "Çok yazık. Seni önemseydiğini söyleyebilirim."

"Öyle," diyorum. Sonra, muhtemelen sorduğuma pişman olacağımı bildiğim halde, "Nasıl oldu da onun duygularına hiç karşılık vermedin? Ya da bir noktada karşılık verdin mi?"

Benden uzağa bakarak iç geçirdi. "Bir an vardı, lisedeki ilk yılımda. Bir futbol maçını yeni bitirmişti ve ben de galibiyetten dolayı onu tebrik etmek için maçtan sonra kalmıştım. Gözleri içimi delip geçiyor gibiydi ve bir an için... Bilmiyorum. Kalbim yerinden fırladı ve sanki onu ilk kez görüyordum."

Onun itirafı karşısında benim de içim burkuldu. Theo bilseydi, bu onun için her şeyi değiştirirdi, değil mi? Aniden başını sallıyor. "Ama sonra NFL'den ve nasıl büyük bir gazeteci olacağımdan bahsetmeye başladı. Her hafta sonu Skype'tan konuşuyor ve iki ayda bir birbirimizi ziyaret ediyorduk. Tüm bu irtibatta kalma planları lise biter bitmez suya düştü."

"Ben ile aramızdaki bu anlaşmazlık benim hatammış gibi geldi, bu yüzden bunu düzeltecek kişinin ben olmam gerektiğini düşündüm. Düğünden önce sorunlarını çözmelerini istedim. Yeniden birbirlerinin gerçek kardeşi olmalarını. Ama elimi uzattıkça komik bir şey oldu." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Theo bana unuttuğum tüm hayallerimi hatırlattı. Büyük bir şehir için Teksas'ı geride bırakmak. New York. Chicago. BAŞKENT. Yolun bir yerinde, Ben'le birlikte, hayatım gerçekten başlamadan önce yerleştiğimi hatırlattı."

Ne dediğini tam olarak anlayamadan ona bakıyorum.

"Senin yüzünden ayrılmadık," diyor yüzüksüz elini kaldırarak. "Benim yüzümden. Aylardır gizlice eyalet dışındaki işlere başvuruyordum. Gerçekten ayrılmak istediğim için değil. Öyle olsaydı Ben'e evet demezdim," diye hızlıca açıklıyor. "Ama geçen hafta Washington Post'tan bir iş teklifi aldım. Her şeyi geri çevirmeye hazırdım, ta ki bu sabah Ben'in telefonunda senin mesajını görene kadar."

Gözlerim açılıyor, duygularım farklı yönlerle savruluyor. Şaşkın bir kahkaha attım. "Seni tebrik mi etmeliyim, yoksa...?"

Başını sallıyor, ağzı geniş bir sırıtışa dönüşüyor. "Evet, bu bir başlangıç olur." Gülüyor. Onu kucaklamak için çekiyorum, kabul edip kollarını omuzlarıma doladığında yarı şaşıyorum. "Sadece bir stajyerlik pozisyonu olduğu için kirayı nasıl karşılayacağım hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu bir başlangıç noktası."

"Bu inanılmaz," diyorum ona. "Gerçekten. Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler," diyor saçlarını kulağının arkasına iterek. "Theo'yla artık birlikte olmamanızın nedenlerinden biri de bensem, artık benim için endişelenmene gerek yok."

"I..." Başlıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Alice ve Ben'in ayrılması bir şeyi değiştirir mi? Benim açımdan, değiştireceğini sanmıyorum. Ama Theo için? Eğer bir parçası hâlâ Alice'i romantik bir şekilde önemsiyorsa, bunun ötesini görmeme imkân yok.

Sonunda başımı salladım. "Bilmiyorum."

"Umarım yakında kafan biraz netleşir," diyor bana, koltuktan kalkarken. "Benimle konuştuğun için teşekkür ederim. Ve kendini çok fazla hırpalama."

Gülümsediğinde, Theo'nun onda ne bulduğunu görebiliyorum. Sıcaklığı ortaya çıkıyor, gözleri sanki dünyanın geri kalanından sakladığımız bir sırrın içindeymişiz gibi parlıyor. Onu kapıya kadar uğurluyorum ve uzaklaşırken dimdik duruyor. Arkasına bakmıyor ama bakmasını da beklemiyorum. Alışkın olduğum o kıskançlık balonu içimi doldurmuyor. Ona saygıdan başka bir şey duymuyorum.

Kapıyı kapatıyorum, iç çekerek arkama yaslanıyorum. Gerçekten bittiler. Neredeyse on yıldır kaç kez tam da bu anın gerçekleşmesini bekledim? Heyecanlanacağımı hayal ettim. Arabama koşacağımı ve otoyoldan hızla onun yaşadığı yere gideceğimi, kapısını çalmadan önce tereddüt edeceğimi ve sonra... fantezi her zaman orada sona erdi. Sonucun benim lehime olacağını bir kez bile hayal etmedim.

Ama Şimdi, daha azını istemeyi hayal bile edemiyorum.

Otuz.

İki gün sonra, Ben'le işten önce bir kafede buluştuk.

Kötü fikirler arasında bu en iyisi. Ama "konuşmak için" yüz yüze görüşmek konusunda ısrarcıydı. Benden nefret ediyorsa, halka açık bir ortamda beni azarlamak isteyecek kadar mı nefret ediyor? Onun yerinde olsam ben de kendimden nefret ederdim. Alice'le artık birlikte olmamalarının sebebi kısmen benim.

Bir pencerenin yanında oturmuş, ellerini dev bir kırmızı kupayla ısıtıyor. Büyük olasılıkla iki pompa vanilyalı ve badem sütlü bir latte. Gri bir sweatshirt üzerine jean ceket giymiş, sağ bacağı masanın altında titriyor. Saçları onu son gördüğümde olduğundan daha kısa ve ürünle şekillendirilmiş. Alice'le ayrıldığını hayal ettiğim onca zaman boyunca, gerçekliği hiç beklemiyordum. Gözleri berrak ve parlak, altlarında koyu halkalardan eser yok. Kıyafetleri mükemmel bir şekilde ütülenmiş ve yıkanmış görünüyor. Girişte beni fark ettiğinde ağzının kenarında bir gülümseme bile belirdi.

Belki de benden nefret etmiyordur. Tuhaf.

Evlenmek üzere olduğu kadın Alice, üç gün önce onu terk etmiştir. Evden çıkmaya dayanamayan, kalbi kırık bir adam olması gerekirdi. Ama onda neredeyse hiç rahatsız olmamış gibi görünen bir şey var.

"Selam." Karşısındaki koltuğa oturdum. "Dinle, Ben. Alice için çok üzgünüm."

"Bu senin hatan değil." Endişemi geçiştirirken bile gülümsemesi gergin geliyor. Ama o mesajdan sonra neden zahmet ettiğini anlamıyorum. "Gerçekten, Marcela. Suçlama

kendin."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Başımı sallıyorum. "Sen..." Ona sormak üzere olduğum aptalca soruyu örtbas etmek için boğazımı temizliyorum. "Nasılsın?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, tamam," diyor ve ben buna nasıl inanabileceğimden emin değilim. "Belki de birbirimiz için yaratılmamışızdır."

"Olması ya da olmaması birlikte geçirdiğiniz sekiz yılı silmiyor," diyorum. "Alice hakkında ne hissediyorsan onu hissetmekten korkmamalısın-"

"Bakın, onun hakkında gerçekten konuşmak istemiyorum," diyor, ifadesi donuklaşıyor. İşte orada. Gerçekten nasıl hissettiğinin bir izi, rahatsız olmayan yüzünün hemen altında. "Ama geçen gün en hafif tabiriyle bir uyandırma çağrısıydı. Buraya gelmek için yaptığımız tüm seçimleri düşünmeme neden oldu ve ben-" Başını sallıyor. "İşlerin bu noktaya nasıl geldiğini anlayamıyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum ama düşüncelerim yüzlerce farklı yöne dönüyor.

"Bu işi yürütebilir miydik diye hiç düşündün mü?" diye soruyor aniden. "Eğer kendimize gerçek bir şans verseydik?"

Şu anda ne haltlar dönüyor?

Benimle buluşmak istemesinin sebebi bu muydu? Neredeyse on yıldır kendime sorduğum soruyu bana sormak için mi? Dokuz yıl. Dokuz yıl, sarhoş bir mesaj ve kardeşinin

Bana bu soruyu sormasını sağlayamam. Artık çok geç. Tanrım, yıllar önce çok geç olmalıydı.

"Öyle mi?" Soruyorum, çünkü belki de sonunda cevabı bulmayı geçmişteki benliğime borçluyum.

"Evet," diyor. "Son zamanlarda, evet. Bu konu hakkında çok düşünüyorum."

Hem yorgun ve bitkin olup hem de omuzlarımdan yılların yükünün kalkmış olması nasıl mümkün olabilir? Aynı anda hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış olmak?

"Yakın zamanda mı?" diye sordum. "Alice'le ayrılmadan önce bunu hiç düşünmedin mi?"

"Yani"-koltuğunda kayıyor-"Gerçekten hiç zorunda kalmadım. Alice'le birlikte olmanın doğru seçim olduğunu düşündüm. Birbirimiz için mükemmel olduğumuzu, bazen ilişkimiz öyle olmasa bile," diye devam ediyor, ama ben çoktan kontrol ettim. Cevabımı aldım ve bu en az şaşırtıcı sonuç.

Ben onun ikinci tercihiyim.

Ben onun daha iyi bir seçim için kenara attığı kızım. Şimdi daha iyi seçim gittiğine göre, beni sıraya dizmiş ve gitmeye hazır. Ama tüm suç onda değil. Ona bunu sorun etmeyeceğim fikrini verdiğim için ben suçluyum. Suçlanacak bir şey kalmadı ama utanç devam ediyor. Ve bu beni içten dışa yakıyor.

"... ama sen her zaman benim yanımdaydın." Söylediklerinin çoğunu kaçırmıştım ama bu son kısımda dikkatimi geri veriyorum. "Ne zaman sana ihtiyacım olsa, hep yanımda oldun. Yargılamadan, şikâyet etmeden. Her zaman kalan kişi oldun. Ve bunu hafife aldığım çok zaman olduğunu biliyorum." Şaka yapmıyorum. "Ve bunun için üzgünüm. Tanrım, Marcela, bunun için inanılmaz derecede üzgünüm. Ama bil ki sana ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem." Elini benimkini tutacakmış gibi uzattı. Yüzümdeki ifadeden olsa gerek son anda tereddüt ediyor. "Sorun nedir? Söylediklerim doğru değil miydi?"

"Ben tam bir aptalım." Kelimeler kendi iradeleriyle patladı. Gözlerim kapanıyor, çünkü ona bir saniye daha bakmaya dayanamıyorum. "Tanrım, ben tam bir aptalım. Ve senin hiçbir fikrin yok."

"Marcela-"

"Bunu söylemeni ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilmiyorsun." Belki de biliyordur. Neden şimdi? Mizahsızca gülüyorum. "Yıllardır, Ben. Gerçek yıllar, oturdum ve fikrini değiştirmeni bekledim. Ve kardeşine aşık olmasaydım bu asla gerçekleşmeyecekti."

İşte yine o kelime. Aşk. Ve işte ikinci kez Theo olmayan birine nasıl hissettiğimi söylüyorum. Ama

Şu anda buna ya da Ben'in yüzündeki şaşkınlığa odaklanamıyorum.

"Mesele bu değil." Odağımı Ben'e yönelttim. Yüzeyin hemen altında taşan öfkeye. "Ama zamanda geriye gidelim ve bunu düşünelim. Neden arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu düşündün?"

"Bilmiyorum," diyor ama yüzünde ona inanmamamı sağlayan bir şey var. "Çok uzun zaman önceydi. Ama senin hayatımda olmasını istediğim biri olduğunu biliyordum. O zamanlar aramızdaki duygusal bağı hiçbir yerde bulamazsın. Nadir bulunur."

"Ama yeterli değildi." En azından onun için yeterli değildi. "Nedenmiş o?"

"Sanırım o zamanlar bizi o şekilde görmüyordum," diyor ve işte orada. Haftalardır bu şekilde olmamızın neredeyse hiçbir önemi yok. Bunca zaman görmemişken neden görsün ki? Benim onu gördüğüm gibi o da beni görmedi mi? Arkadaşlık uygulamalarında tanıştığım erkeklerden sürekli aldığım şifreli mesajların aynısı. Onun o adamlardan farklı olduğuna, kurduğumuz bağı bundan daha güçlü olduğuna inanmak için kendimi kandırdım. Romantik olarak yürümese bile bunun ikimiz için de bir anlamı vardı. Ama yürümemesinin tek nedeni, yürümeyeceğine karar vermiş olmasıydı.

"Bizi 'o şekilde görmedin'," diye tekrarlıyorum, çılglık atmamak için kelimeleri neredeyse tükürüyorum. "Beni o şekilde görmedin demek istiyorsun. Fiziksel olarak."

"Aptaldım," diyor. "O zamanlar aramızdaki bağı takdir etmemiştim. Arkadaş olarak daha iyi çalıştığımızı düşündüm."

"Daha iyisini yapabileceğini düşündün ama her ihtimale karşı beni yanında istedin," diye tercüme ettim.

"Hiçbir şey söylemedin." Yüzü utançla renkleniyor. Tam isabet ettiğimi biliyorum çünkü artık gözlerimin içine bakamıyor. "Benimle aynı fikirde olduğunu sanıyordum."

Hayır, ona nasıl hissettiğimi hiç söylemedim. Kısmen bu kadar yanlış düşünemeyecek kadar aşağılanmış olduğum için, kısmen de onu hayatımda tutarsam fikrini değiştireceğini düşündüğüm için. Kapanış istemedim ama buna ihtiyacım vardı. Çaresizce.

"O zaman sana bir şey sorayım." Omuzlarımı dikleştiriyorum. "En başta benden hiç etkilenmediysen, adil bir şans vermediğimiz için nasıl pişman olabilirsin? Bu senin için bir tür oyun mu, yoksa yalnız kalmaktan bu kadar mı korkuyorsun?"

Çenesi kasılıyor ama cevap vermiyor.

"Beni kancada tuttun, başka kimseye yaslanamadığında bana yaslandın. Ve sonra Alice'le birlikte oldun." Ben konuşmaya devam ettikçe omuzları çöküyor. "Beni ikinci tercihin yaptın. Seni beklemekten bıktım, Ben. Hiç kimse on yıl beklemeye değmez. Kesinlikle hiç kimse, hele de sen."

Koltuğuna geri oturur, ağzı açık kalır.

"Seni asla ikinci bir seçenek haline getirmek istemedim," diyor.

Üzerime bir hayal kırıklığı dalgası çöküyor. "O zaman ben neden buradayım?" Yanımızdaki masadan başlarını çevirip baktıklarında utanmayacak kadar kızgınım. "Alice seni terk etti ve sen aniden geçmiş mi yâd etmek istiyorsun? Beni ne hale getirdiğini sanıyorsun? Artık çok geç Ben."

"Theo yüzünden." Ağzı buruştu. "Ona aşık olduğunu düşündüğün için mi?"

"Evet, ona aşığım," diyorum. "O hiç de öyle göstermeye çalıştığın gibi biri değil. İyi kalpli, açık ve komik biri ve en başından beri bana karşı hep açık sözlü oldu." Sözümü kesmek için ağzını açıyor ama ben izin vermiyorum. "Bu senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. Bana her şeyi anlattı. Alice ve seninle olan ilişkisi hakkında, aranızdaki bu garip düşmanlık hakkında. Tam olarak anlamıyorum ya da düzeltilebilir mi bilmiyorum ama berbat bir durum."

"Eğer sana gerçekten doğruyu söyleseydi, bunun sadece benimle ilgili olmadığını, ikimizle ilgili olduğunu bilirdin." Devam edemedi kendini durdurur.

üzerinde. Nefes alır. "Kendi payıma düşen suçu üstlendiğimi biliyorum. Onu asla incitmek istemedim ve aylarca bu konuda kendimi çok kötü hissettim. Ama ona yavaşlamasını söylediğimde beni dinlemedi bile." O devam ederken kaşlarım çatıldı. İlk başta Alice'le çıkmaya başladığı zamandan bahsettiğini sanmıştım ama son kısmı hiç mantıklı gelmiyor. "Dizine kalıcı hasar verebileceği ve kariyerinin birkaç yılında emekli olmak zorunda kalabileceği konusunda onu uyaran doktorları bile dinlemedi."

"Bekle-"

"Ama bu onun beni dışlamasını ve ilk etapta bunun için beni suçlamasını engellemedi," diyor. "Bunu bilerek yaptığımı düşünüyordu, tüm o sataşmalar ve saçma sapan konuşmalar için ondan öç almak için."

Theo'nun ACL'si yırtıldı. Eski bir sakatlıktan kaynaklandığını ve bir türlü iyileşmediğini söyledi ama bunun sebebinin Ben olduğunu bana hiç söylemedi. Konuşmayı kesmelerinin sebebi Alice değil. Her şey o sakatlığa dayanıyor. İlişkilerindeki çatlağın kökü bu.

"Bunu asla yapmam," diyor Ben. "Bu bir kazaydı, ama bir kez olsun bunu yaşamama izin vermedi. Kaç kez özür dilediğim önemli değil, umurunda değil. Her fırsatta her şeyi elinden aldığım için beni suçlayabildiği sürece umurunda değil."

Theo'nun onu bunun için suçladığını sanmıyorum. En azından artık değil.

"Gitmek zorundayım." Aramızda hâlâ bitmemiş bir iş olup olmaması umurumda değil. Ben bitirdim ve önemli olan tek şey bu. Kafeye doğru koşarken bana sesleniyor ama ben durmuyorum.

Ben çok uzun zamandır hepimiz için acı kaynağı oldu. Theo'nun NFL hayalleri kısa sürdü. Alice'in kariyeri durdu. Romantik ilişkilerim, lanet bir şaka. İlk defa, sonunda onu açıkça görüyorum. Ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Çarşamba gecesi, Theo kütüphanenin dışında bir bankta oturuyordu. Mesajıma hiç cevap vermedi. Bütün hafta sisler içinde dolaştım, her titreşiminde telefonumu kontrol ettim, hiç gelmeyen bir cevap bekledim.

Şimdi burada, kahverengi paltosu ve zeytin yeşili beresiyle, ısınmak için ellerini ceplerine sokmuş. Onu burada gördüğüme o kadar şaşırdım ki, beslenme çantamı düşürdüm. Bir beslenme çantasını taşımaktan daha aptalca ne olabilir? Hâlâ aşık olduğun ribaundu görünce onu düşürmek. Daha da kötüsü, onu almak için eğildiğimde o kadar heyecanlıyım ki yanlışıyla öne doğru tekmeliyorum. Zavallı çiçek desenli çanta kaldırımdan uçup Theo'nun bacağına çarpıyor. Tam da daha fazla aptallaşamayacağımı düşünürken.

"İşte." Çantayı betondan alıyor, sonra banktan kalkıyor ve hemen üzerimde yükseliyor. Utançtan yüzümü buruşturarak çantayı elinden alıyorum.

"Seni korkutmak istememiştim. Mesajını aldım ama seni şahsen görmek istedim." Nefesini üflüyor, gözleri kapanıyor. "Ve duyup duymadığını görmek için-"

"Evet," dedim ona. "Alice bana ayrıldıklarını söyledi."

Ona kim söyledi merak ediyorum, Alice mi Ben mi? Sebebin benim mesajım olduğunu biliyor mu? Tanrım, umarım bilmiyordur. Ona kendim söylemek istiyorum, böylece başkasının ağzından ona ihanet etmişim gibi görünmeyecek. Ama şimdi burada olduğuna ve Alice'in bekâr olduğunu bildiğine göre, benim hakkımdaki fikrini değiştirmiş olmasından korkmadan edemiyorum.

"Evet." Başını sallıyor. "Sanırım bunun bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğini merak ediyordum." O mavi gözler beni inceliyor, yüz ifademde sorduğu soruya dair bir ipucu verebilecek herhangi bir şeyi ölçüyor. Yanından geçip banka doğru yürüyorum, otururken eşyalarımı kaldırıma bırakıyorum. O da bana dönüyor ve yanımda yer kaplıyor. Kalçası benimkine hafifçe dokunuyor. Geri çekilmiyorum ama neredeyse çekmek istiyorum.

Onun yanındayken düşüncelerimi düzgün bir şekilde sıralayamıyorum.

Benim için bir şeyleri değiştiren Ben ve Alice'in ilişkilerinin bitmesi değil. Bitmelerinin sebebi kısmen benim ve Theo'ya göndermek istediğim bir mesaj yüzünden. Ayrılıkları hakkında tek bir şey bile hissetmiyorum ama onun ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bilmiyorum," diyorum çünkü önce onun cevabını duymak istiyorum. "Bu senin için bir şeyi değiştirdi mi?"

Alice'in sözleri kafamın içinde tekrarlanıp duruyor. Bir an vardı. Theo bilseydi ne yapardı diye düşünmeden edemiyorum. Alice ile o anı yeniden yaratma şansı için beni bir saniyede bırakır mıydı? Burada yeni bir işe yerleşti ama duyguları onu ülkenin öbür ucuna kadar takip edecek kadar güçlü mü? Bir keresinde, eğer ben müdahale etmeseydim, onun koridorda yürümesini engellemeye çalışacak kadar güçlüydü.

"Pek sayılmaz." Theo omuz silkiyor. "Sana söylediklerimde ciddiydim. Alice beni asla o şekilde görmeyecekti ve görse bile-"

"Ne?" Sözünü kestim. "Öyle olsa bile, ne? Onun yerine onunla birlikte mi olacaksın?"

"İstediğim kişi o değil." Ses tonunda beni duraksatan bir şey var. Ona inanmak istememe neden olan bir ciddiyet. Ona inanmayı çok istiyorum. Bana bakarken gözleri yumuşuyor ve ona nasıl görüldüğümü merak ediyorum. Herhangi bir umut izi beni ele verirse.

"Birini tamamen unutmak ne kadar zaman alır bilmiyorum, tabii bu gerçekten olduysa. Ama geçtiğimiz birkaç ayı sen..." Boğazını temizliyor. "Koşullar göz önüne alındığında hayal edebileceğimden çok daha iyi."

Ne demek istediğini anlıyorum. Beni şaşırttı. Hayatımda fırtınalar estirdi ve doğru bildiğimi sandığım her şeyi yerle bir etti. Benden daha fazlasını istemeden çok önce, bir ribaunttan çok daha fazlası oldu. Şimdi onsuz hayatımın neye benzeyeceğini hayal bile edemiyorum.

Ve bu beni korkutuyor.

"Peki ya sen?" diye tekrar sorar. "Eğer Ben de senin gibi hissediyorsa, sen de..." Soruyu tamamlayamadan sözünü kesiyor. Belki de sarhoşken attığı mesajdan haberi yoktur. Hemen cevap vermeyince benden uzaklaşıyor. "Doğru. Tabii ki. Bizi ayrı tutmak için ne kadar uğraştığını düşününce bilmem gerekirdi."

"Theo-"

"Hayır, yapma." Banktan kalkıp kaldırım boyunca volta atıyor. Sesi öfkeyle yükselmiyor. Onun yerine, dikkatle kontrol ediliyor. Kararlı. "Fikrini değiştirebileceğimi düşünmekle aptallık ettim. Seninle ilgilendiği çok açık ve eğer ona bir şans vermek istiyorsan, seni durduramam. Ne kadar istesem de ve inan bana..." Ses tonundan adını koyamadığım bir duygu akıyor aniden. Tam önümde diz çöküyor, lamba ışığı mavi gözlerine yansıyor. "Ben de istiyorum. Ama bizim için savaşılan tek kişi olmak istemiyorum. Özellikle de istediğin kişi ben değilsem."

Elleri dizlerimin üzerinde duruyor, kotumun kumaşını ısıtıyor. Ona doğru uzanıyorum, ellerim soğuk yanaklarını kavlıyor. Ona dokunmadan o kadar uzun zaman geçirmişim ki, dokunduğum anda rahat bir nefes alıyorum. Şu anda bile, tüm karışık duygularımla, bu sadece doğru hissettiriyor. Kimin önce hareket ettiğini, kimin kimi önce öptüğünü söylemek zor, sadece dudaklarımız birbirine değdiği anda onun içinde eriyorum. Elleri sırtımda ilerliyor, beni kendine çekiyor. Ona yapışıyorum, kollarım boynunun arkasında kıvrılıyor. Ağzının sıcaklığında, haftalardır özlemine çektiğim dokunuşunda kendimi kaybediyorum. İstedğim şey o. Artık bunu inkâr edemem.

O haklı. Bizim için savaşılan tek kişi o olmamalı, ama bunu yaparsak savaş henüz bitmemiş olacak. İçimden bir ses hiçbir şeyin bizi Alice ve Ben'in ayrılığından daha fazla sınamayacağını söylüyor. İsteddiği kişinin ben olduğumu söylediğinde ona inanmayı o kadar çok istiyorum ki. Artık özgür olduğu için Alice'e koşmayacağına. Zamanla onun kalbine sahip olan tek kişi ben olacağım, tıpkı benim kalbime sahip olan tek kişinin o olduğu gibi.

"Marcela-" Ben boynunu öperken nefesini içine çekiyor. Tırnaklarım ensesini sıyrıyor, parmaklarım oradaki yumuşak saçlarda kıvrılıyor. "Bunun bir şey olduğunu sanmıyorum- Siktir."

Sıcak elim karnının çıplak teniyle buluşup yan tarafına doğru ilerlediğinde haykırıyor. "Durmamı istiyor musun?" Çene çizgisine karşı soruyu sorarken kirli sakalı dudaklarımı gıdıklıyor. Gözlerimiz bir an için kilitleniyor ve ben onun çıkış yapmasını bekliyorum. Bunun için onu suçlamıyorum bile. O haklı. Bunu şimdi yapmamalıyız, hiçbir şeyi çözememişken değil.

Dışarı çıkmıyor. Onun yerine beni öpüyor ve bu sefer hareketlerimizde bir aciliyet var. Dili benimkine doğru kayıyor, arıyor, ikna ediyor. Elleri belime yerleşirken kollarım boynuna dolanıyor ve beni hızlı bir hareketle banktan çekip çıkarıyor. Onun içinde yeniden boğuluyorum, bir kez olsun temiz hava almak için can atmıyorum.

Otuz Bir

Onun evine geri dönüyoruz.

Hiç vakit kaybetmeden birbirimizi kışlık katmanlardan soyuyoruz. Önce paltolarımız, sonra ikinci kat dış giysilerimiz, nihayet son katlar da çıkana ve ten tene kalana kadar. Theo beni oturma odasında geriye doğru yürütürken, parmakları kot pantolonumun üst düğmesini bulurken boynumdan aşağı öpüyor. Beni kapıya doğru itiyor, pantolonumu çıkarıp yana atarken elleri sırtımda geziniyor. Bir sonraki kıyafetim sütyenim oluyor ve sonra yatak odasının kapı kolunu çevirerek açıyor ve beni içeri götürüyor.

Dizlerimin arkası yatağın kenarına çarpıyor ve her şey gerçek oluyor. Belki de bunu yapmadan önce konuşmalıyız. Her şeyi yeniden gözden geçirdiğimden, her şeye rağmen ona aşık olduğumdan, gerçek bir ilişkiyi yürütebileceğimizden hâlâ emin olmasam da onu sonsuza dek kaybetmeye de hazır olmadığımдан haberi yok. Ama bu bizi, korkumun bizim için yarattığı belirsizlikten başka nereye götürür?

"Bekle." Komodininin üst çekmecesini karıştırırken duraklıyor. Omuzlarına uzanıyorum, kollarım başını sararken ellerim saçlarında kıvrılıyor. "Buraya gel."

Onu yavaşça öpüyorum, kelimelerimle anlatamadığımı bedenimle anlatıyorum. Parmaklarım kotunun kemer halkalarına takılıyor ve onu kendime çekiyorum. Kotunun düğmesini ve fermuarını buluyorum, sonra onu üzerinden itiyorum. Ellerim kotunun üst kısmını

ve vücudu tepki olarak titriyor. Ama ince kumaşın arasından ona dokunduğumda.

"Siktir." Başını boynumun kıvrımına gömüyor. Elimi boxer'ının içine soktuğumda, ismim şeklinde gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. Omzumu ısıırıyor, derimi kırmayacak kadar hafif ama tıslamama neden olacak kadar sert. Dişlerinin yerine dudaklarını koyuyor ve hafif acıyı hafifletmek için o noktayı öpüyor.

Elini benimkinin üzerine kapatıp sikinden uzaklaştırıyor. Ona baktığımda gözleri puslu. Diğer eli belime yerleşiyor ve beni geriye doğru yatağa yatırıyor. Dizleri yatağın iki yanına yerleşiyor. İlk randevumuzu mahvetmeden önce bu yatağı hiç vaftiz edememiştik. Onun yatak odasına ilk kez giriyorum. Belki de son kez.

Sanki düşüncelerimi bastırmama yardımcı olacakmış gibi gözlerimi kapatıyorum. "İyi misin?"

Sorusuna cevap vermedim. Bunun yerine kollarımı boynuna dolayıp onu aşağı çekiyorum. Ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum, bu anın dışındaki tüm düşünceler dağılana kadar onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum. Elleri saçlarımdan aşağı, sırtımdan aşağı iniyor ve sonra göğsüme geliyor. Göğüslerim ellerini dolduruyor ve ağzının içine bir inilti bırakıyorum. Evet.

Parmakları sivri meme uçlarımin etrafında dönüyor. Ağzı sağdakinin üzerine kapandığında tırnaklarım ensesinin derisine batıyor. Nefesini içine çekiyor ama ben zar zor nefes alıyorum. Diğer eli dolaşmaya devam ettiğinde ya da külotumun içine indiğinde değil.

"Marcela." Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde sesi soluğu kesiliyor, iki parmağı klitorisime ulaşmak için nazikçe yukarı hareket ediyor. Alnını benimkine yaslıyor. Penceresinin loş ışığında yüzü acılı bir ifadeye bürünüyor. "Sakin bana bunun son olduğunu söyleme."

Ben daha cevap vermeden, doğru düzgün bir karşılık vermeyi düşünmeden beni öpüyor. Göğsümün içinde bir delik açan bir öpücük, bir zevk dalgası yükselirken bile

Damarlarım. Eli hızlı çalışıyor ama ağzı daha hızlı hareket ediyor. O kadar hızlı ki ona zar zor ayak uydurabiliyorum, bu yüzden hızlanmasına izin veriyorum. Geri çekildiğinde neredeyse sızlanacaktım, ta ki komodininde prezervatif aradığını fark edene kadar.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, ben onun üstüne çıkana kadar bizi ters çevirdi. Ben kucağındayken kendini oturur pozisyona getirene kadar bizi yukarı kaldırıyor, başı yatak başlığına yaslanıyor. Gözlerimiz bu gece ilk kez buluşuyor ve kilitleniyor. Soluk ay ışığının altında obsidyen rengindeler, nötr bir ifadeyle parıldayan siyah kayalar. Dudaklarını çekiştiren kendini beğenmiş bir gülümseme yok, alışkın olduğum sinsi sırıtişlardan eser yok. Bu kafa karıştırıcı.

Ambalajı yırtıyor ve hızlı bir hareketle kendini kılıfına sokuyor. Bu sefer, kendimi onun üstüne doğru yönlendirmek için yardıma ihtiyacım yok. Neredeyse omzuna uzanacaktım ama onun yerine bir elimi yatak başlığına koyarak kendimi sabitledim. Yüzlerimiz bu şekilde çok yakın, göğüs göğüse. Onda daha önce hiç görmediğim o temkinli ifadeyi takındığında rahat edemeyeceğim kadar yakın. En başta benim yüzümden kendini korumak zorunda kaldığını bildiğimde.

Yavaşça kalçalarımı aşağı yukarı hareket ettiriyorum. Kendimi yukarıda tutmak için yatak başlığını daha sıkı kavriyorum ve Theo'nun yüzüne bakmamak için gözlerimi kapatıyorum. Elleri kalçalarımaya yaklaşp sıkıyor ve hareketlerimi hızlandırmaya yardımcı oluyor. Sanırım adımı söylediğini duyuyorum ama emin olamayacak kadar kendi kafamın içinde sıkışp kalmışım. Dudakları omuzlarımı sıyrıyor, boynumu, çenemi öpüyor ve sonunda ağzı benimkinin üzerine kapanıyor.

"Theo," diye inliyorum adını ağzına doğru. Yatak başlığını bırakıp ona doğru uzanıyorum. Kollarım vücudunu sarıyor, ellerim saçlarının arasında kıvrılıyor. Neredeyse aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranana kadar onun içinde eriyorum. Bu bizim son gecemiz değilmiş gibi. Ne kadar saçma bir düşünce. Bu kadar iyi hissettirirken neden ikimizden biri bundan vazgeçsin ki?

Benden kısa bir süre önce bitiriyor, bir zevk dalgası
üzerimden geçene kadar eli sikinin yerini alıyor. Üzerine
yığıldık

hızlı ve sığ nefes alıyorlardı.

"Kal." Sesinde bir yalvarma notası mı var, yoksa bu benim kendi çarpık, hüsnükuruntum mu? "İkimizin de yola çıkması için artık çok geç. Lütfen."

"Tamam." Artık yüz hatlarını seçemiyorum. Yatak odası tamamen karanlık. Belki böylesi daha iyidir. "Ben kalacağım."

Beni sert göğsüne bastırana kadar vücuduna çekiyor, başını omzumun kıvrımına gömüyor, bir eli ensemdeki saçlarımın altına yerleşiyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, duygular boğazımı düğümlüyor. Kalp atışlarımı tenimden hissetmemesine imkân yok.

Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama bunun bir veda olmasını istemiyorum. Onu kaybetme düşüncesi tüm gecelerimizin böyle olmasını istememe neden oluyor, kollarında kıvrılmış, uykuya dalarken nefesini dinliyorum. Belki de sonunda bu bana adım atma cesaretini veren şeydir.

"Denemek istiyorum." Konuştuğumu zor duyuyorum, kalbim çok hızlı atıyor. Vücudu yanımda hareketsiz, bekliyor. "Ama bu benim için çok zor. Sen uzun zamandır başıma gelen en iyi şeysin ve ben bunu mahvetmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın." Bu iki küçük kelime tüm vücudumdan daha fazla inanç taşıyor. "Ben de yapmayacağım."

"Bu söz verebileceğin bir şey değil," diyorum. "Ben zaten sıçtım batırdım. Ayrılmalarının sebeplerinden biri de benim. Ben'e senin için bir mesaj gönderdim ve bu onların ilişkisini mahvetti."

Vücudu benimkinden uzaklaşıyor ve bir an için fikrini tekrar değiştirdiğini düşünüyorum. Ona gerçeği daha önce, birlikte yatmadan önce söylemeliydim. Belki de birlikte gerçek bir ilişkinin başa çıkılamayacak kadar zor olduğunu ve denemekle aptallık ettiğimizi fark ediyordur. O lambayı yakarken gözlerimi ışığa karşı kısıyorum. Theo oturuyor, sırtını yatak başlığına dayıyor.

"Açıkla." Yüzünde dikkatle kontrol edilmiş bir tarafsızlık var.

Durumu elimden geldiğince açıklıyorum, kendi kendime konuşuyorum.

Angela ile olan duyguları ve ardından gelen içkiler ve bunun yanı sıra uykusuzluğun o mesajı yanlış kardeşe göndermesine nasıl katkıda bulunmuş olabileceği.

"Alice mesajı o n d a n önce gördü ve sonra, şey. Gerisini biliyorsunuz."

Bir süre sessiz kaldı, düşünceliydi. "Bu senin hatan değildi."

"Artık birlikte olmamalarının sebebi o mesaj." Başımı salladım. "Tabii ki benim hatam."

"Hayır." İşte yine o inanç. Keşke birazını benimle paylaşabilseydi. "Öyle değil. Eğer ilişkileri daha güçlü olsaydı, bunun üstesinden gelebilirlerdi. Üstesinden gelmeleri gereken daha derin sorunları vardı ama bunu yapamadılar."

Sanırım haklı. Alice başka türlü eyalet dışındaki işlere başvuramaz ve bunu Ben'den saklamazdı. Bana stajını anlatırken nişanını anlattığından daha mutlu görünüyordu. Belki de ayrılmak için bir sebep arıyordu. Belki de ben ona bir sebep verdim.

"Gittiği için üzülüyor musun?"

"Hayır." Lambayı kapatıyor ve yataktaki yerine dönüyor, kollarını bedenime doluyor. Eli sırtımı nazikçe okşuyor. "Hayır, üzgün değilim. Lisedeyken yıllarca bunun hakkında konuştuk. Nişanlanmalarının bir hata olduğunu söylememin nedeni, onun hiç denemeden hayallerini bir kenara atmasıydı. Ben-" Nefesini dışarı üflüyor. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Konuşmayı bırakmadan önce, liseden sonra gitmemi istemiyordu."

"Ne?" Ben soruyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet, NFL'e girersem onu terk edeceğimi düşünüyordu. Ailemiz zaten dağılıyordu. Beni de kaybetmek istemedi. Ve bir bakıma, sanırım haklıydı." Başını sallıyor. "Kardeşimi tanırım. Sevdiği insanlara inanılmaz derecede sıkı tutunur. Sözlerinizi yıllarca suçluluk duyacağınız bir şeye nasıl çevireceğini bilir. Hırsınızı bencilliğe dönüştürür, eğer içinde

bir şekilde, ama özellikle de onu geride bırakmak anlamına geliyorsa."

Seni kaybedemem. Evet, Theo'nun ne demek istediğini çok iyi biliyorum.

"Çok yorucuydu. O benim kardeşimdi ve onu seviyordum. Hâlâ da seviyorum," diye açıklıyor. "Ama bazen, yakın olduğumuz zamanlarda ondan daha çok nefret ettiğimi düşünüyorum."

O zaman farkına vardım. Eğer söyledikleri doğruysa, ki öyle olduğuna dair en ufak bir şüphem yok, o zaman Ben, Theo'nun gidememesi, hayallerine asla ulaşamaması ve Ben'i terk edememesi için her şeyi yapardı.

"Seni bu yüzden mi incittiğini düşünüyorsun?" Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Bu beni ilgilendirmez. Theo'nun omuzları dokunuşumla geriliyor. "Özür dilerim. Sadece onu birkaç gün önce gördüm ve yaralanmana en başta kendisinin sebep olduğunu ağzından kaçırdı. Eğer o olmasaydı
."

"Tanrım, bunu nasıl yapıyorsun?" Sesi, rüzgâr onu kovmuş gibi çıkıyor.

"Ne yapacağım?" Beni göremese de küçülüyorum.

"En kötü yanlarımı bul." Benden uzaklaşıyor. "Bunu yüksek sesle söylememe bile izin vermedim ama sanki en bencil düşüncelerime sızmışsın gibi. Yaralanma bir kazaydı. Yıllar içinde bunu kabullendim, çünkü alternatifi..." Sanki bunu dile getirmekten korkuyormuş gibi sözünü kesiyor. "Alternatif beni pek çok kez neredeyse kırıyordu. Bu fikri pek çok kez düşündüm ama hiçbir zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Öz ağabeyimin bunu bana bilerek yapıp yapmayacağını merak etmekten bıktım. Gerçeğin artık bana bir faydası yok. Her şey bitti."

Kendi kendime başımı salladım. Konuyu şimdi kapatmak ve geçmişte bırakmak daha iyi. Eğer bu onun iyileşmesine yardımcı olacaksa.

"Bunun bir önemi yok. Yine de ayrıldıysam ve ayrıldığımda onu dışladıysam," diyor Theo. "Bunun onu inciteceğini biliyordum ama yine de yaptım. Belki bencilim ama birini sevmenin doğru yolunun bu olduğunu hiç

düşünmedim. Onlara o kadar sıkı sarılırsın ki, nefes alacak yer bırakmazsın. O da aynı şekilde

Alice'i seviyor. Ve seni."

Alice'in gazetecilik okuduğunu hayal meyal hatırlıyorum ama Theo'nun bahsettiği hayallerden hiçbirisi yoktu. Aslında, o zamanlar geleceği hakkında konuştuğunda, çoğunlukla Ben'in etrafında dönüyordu.

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim," diyorum. "Muhtemelen babam yüzünden böyle düşünmemeye şartlanmışım."

Hiçbir şey söylemiyor, devam etmemi bekliyor. Daha fazla bir şey söylemeyi planlamıyorum ama onun rahatlatıcı sessizliği, bizi saran karanlık ve denemek için verdiğim söz beni devam etmeye zorluyor.

"Bizi terk ettiği için ondan nefret ettim. Hiç kimseden ondan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Şimdi bile onu uzun süre düşündüğümde tüm vücudum yanıyor. Yıllarca, sevdiğin birine yapabileceğin en kötü şeyin iz bırakmadan gitmek olduğunu düşündüm." Theo'ya karşı da onun bana karşı olduğu kadar dürüst olmak için kendimi zorlayarak sakın bir nefes alıyorum. "Bu yüzden Ben'e onun bana tutunduğu gibi tutunmaya devam ettim. Çünkü ona asla istediğim gibi sahip olamasam bile, beni asla terk etmeyeceğini biliyordum. Aşkın bu olduğunu sanıyordum. Asla terk etmemek."

Bir süre sessizlik. "Hâlâ böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Beni gerçekten sevseydi, bana bu şekilde tutunmazdı. Beni bu kadar kolay bir kenara atmazdı. Birbirimizin hayatında bu şekilde kalmak bizim için iyi değildi. Bunu fark etmem çok uzun sürdü."

"Tamam," diyor, başımı çenesinin altına sıkıştırarak. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Denemek?"

"Mm-hm." Bir esnemeyi elimle kapatıyorum. Aklımdan bunun ne anlama geldiğini konuşmamız gerektiği geçiyor ama çok yorgunum ve onun bedeninin sıcaklığı çok rahat. Ona gömülüyorum, haftalardır uyuduğum en iyi uykuya dalıyorum.

Alarmı çaldığında saat erkendi. Perdeler hâlâ karanlık, işe gitmek için kalkmam gerekenden çok daha erken olduğunu bu şekilde anlıyorum. Giyinirken arkasını dönüyor, dudakları alnıma değdiğinde bile beni uyandıracak başka bir ses çıkarmamaya dikkat ediyor. Dün gece kabul ettiğim şey yüzünden hâlâ şoktayım.

Denemek istiyorum.

Tam olarak neyi denemek? Bir ilişkiyi mi? Bize güvenmeyi mi?

Bitişikteki banyoda bu düşünceleri kafamda evirip çeviriyorum. Hızlı bir durulama için duşa giriyorum ve onun vücut yıkamasının okyanus kokusunu içime çekiyorum. Bütün gün onun gibi kokacağım. Kokuyu her aldığımda, büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak edeceğim. Belki her seferinde farklı bir cevabım olacak. Şimdilik çekincelerimi geride bırakmayı ve ona söylediğim şeyi yapmayı seçiyorum. Dene bakalım.

Mutfağa doğru ilerlerken koridordan kahve ve pastırma kokusu yayılıyor. Çırpılmış yumurta dolu iki tabağı hazırlarken sırtı bana dönüktü. Boğazımı temizlediğimde arkasını dönüyor. Bana gönderdiği gülümseme kararsız, yarı temkinli yarı umutlu.

"Günaydın." Elindeki tabağı tezgâha doğru itiyor. Hareket etmediğimde gözlerinin kenarları kırışıyor. "Neden bu kadar uzaktasın?"

Kendimi yaslandığım duvardan itiyorum, nasıl yürüyeceğimi unutmuş gibi görüldüğümü zar zor fark ediyorum. "Özür dilerim."

"Üzülme." Tabağıma bir çatal koydu. "Ye."

"Tamam." Alanı geçip bir bar taburesine oturuyorum. "Yapabilir misin-"

Bana bir fincan kahve doldurmaya başladı bile, tam sevdiğim gibi kremalı ve şekerli. Pastırmadan bir ısırık alıyorum, fincanı kolumun yanına koyduğunda ona gülümsüyorum.

"Yani," diye başlıyorum. Bana bakıyor, gözleri şaşırtıcı derecede mavi ve

Tüm cesaretimi kaybettim. "Yemek yapabildiğini bilmiyordum."

"Temel bilgileri biliyorum. Normalde işten önce bu kadar çok yemek yapmam ama bugün işe gitmeden önce fazladan zamanım var." Tabağının yarısını çoktan mideye indirdi. "Konuşmalıyız."

Midem bulanıyor ama küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Yapmalıyız."

"Bu sadece anlık bir konuşma değildi, değil mi?" diye soruyor ve bir yanım bunun gerçekten istediğim şey olduğundan emin olduğu için minnettar. "Hazır olmadığın bir şey için seni zorlamak istemiyorum."

"Söylediklerimde ciddiydim," diye onu temin ederim. "I..." Seni seviyorum. Bunu ona söylemeye henüz hazır değilim, bu yüzden taktiğimi değiştiriyorum. "Seni kaybetmek istemiyorum. Sen benim için önemlisin, Theo. Eğer bunun işe yarayacağını düşünüyorsan-"

"Olabilir." Gözlerinde kararlı bir ifade belirir. "Yapabileceğini biliyorum."

Kendinden o kadar emin ki. Nasıl başladığımızı bilmesine rağmen bizden çok emin. Masaya getirdiğimiz tüm yükler olmasa bile, ilişkiler her zaman bir kumardır. Eğer bunu yaparsak, birbirimizi kaybedebiliriz. Theo'yla ya hep ya hiç. Ve bu beni korkutuyor.

"Denemeye hazırım." Keşke ona bundan daha fazlasını verebilseydim, temkinli umudumdan daha fazlasını. Kendisi gibi her şeyini ortaya koyan birini hak ediyor. Ama yeterince çabalarsam belki ona ulaşabilirim.

"Hâlâ başaramayacağımızdan mı korkuyorsun?" diye soruyor, sesi sakın.

"Ah evet." Gülmeye çalışıyorum ama nefesim kesiliyor. "Bu kesin. Nasıl olmayacağımı bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım, Theo. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ben de öyle," diyor ellerime uzanarak. "Bunların hepsi benim için de yeni. Bu yolda birlikte ilerliyoruz."

Kulağa hoş geliyor. Birlikte.

"Bununla birlikte" -derin bir nefes alıyor ve vücudumdaki her sinir ucu alarma geçiyor- "Yeni keşfettiğin güvenini bu kadar çabuk test etmek istemem ama Alice'e yardım etmeyi

kabul ettim.

yarın gece dairesinden taşınacak." "Oh."

"İstersen iptal edebilirim," diyor hemen. "Eğer bu konuda rahat değilsen."

Theo'ya aptalca bir şey yapmayacak kadar güvenmeme rağmen, birlikte yalnız oldukları düşüncesi beni iyi hissettirmiyor. O, aylar önce neredeyse nişan partisini mahveden adam değil. O zamandan bu yana ikimiz de uzun bir yol kat ettik ama ilişkimizi bu kadar erken bir teste tabi tutmaya da hazır değilim.

İptal etmesini istemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan "Seninle gelebilir miyim?" cümlesi çıkıyor.

İsteğime şaşırmış görünüyor ama başını sallayıp "Elbette. Muhtemelen fazladan yardımı takdir edecektir" diyor.

"Harika." Başımı sallıyorum, hiç de öyle hissetmiyorum. "Bunu gerçekten yapıyoruz, ha?"

"Gerçekten öyleyiz." Tezgâhın etrafından dolaşıp yanımdaki tabureye oturuyor ve yüzümüz birbirimize dönük olana kadar beni döndürüyor. Güneşle yarışan bir gülümseme yaydı yüzüne. "Bu sana kız arkadaşım diyebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum." Eli yanağımı okşamak için kalktığında onun içinde eriyorum. "Bu sana erkek arkadaşım diyebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Bana ne istersen onu söyle," diyor dudaklarıma karşı. "Sana benim diyebildiğim sürece."

Otuz -iki

Keşke bir kameram olsaydı.

Kapıyı açtığında Alice'in yüzündeki ifade ve ardından gözlerinin Theo'nun benim elime takılması paha biçilemez.

"Bu da ne?" Ağzı daha önce onda hiç görmediğime emin olduğum geniş bir sırtışa dönüşüyor. "Siz tekrar birlikte misiniz?"

Theo'ya bakıyorum, bu konuda liderliği onun almasına izin veriyorum. "Yeniden bir araya gelmek" doğru bir tanımlama olur mu emin değilim ama çok da uzak değil. Ayrıca Alice neden görüşmeye başladığımız gerçeğini bilmiyor, bu yüzden onun bakış açısından "yeniden bir araya gelmek" mantıklı.

Theo utangaç bir gülümsemeyle gözlerime bakıyor, kenetlenmiş ellerimizi ağzına götürüp parmak eklemlerimi öpüyor ve "Onun gibi bir şey" diyor.

"Buna sevindim." Adamın omzuna vuruyor, temas sadece bir saniye sürüyor ve sonra kolu tekrar yanına düşüyor. "İçeri gel. Yapacak çok işimiz var."

Kapı bir karton kutu tarafından açık tutuluyor ve hoş geldin paspası yerinde yok. İçeride bir yığın kutu kanepeyi kapatıyor ve eski gazetelere sarılmış mutfak eşyaları granit tezgahın her yüzeyini kaplıyor. Ben Alice'in mutfakta toparlanmasına yardım ederken Theo da daha önce paketlenmiş olan kutuları arabasına yüklüyor. Geniş televizyon kutusunu omzuna yasladığı zaman hariç, homurdanmadan her birini kolayca kaldırıyor. Çok geçmeden alnında ter boncukları belirir.

Cildi parlıyor.

"Ne zaman gidiyorsun?"

"Gelecek hafta," diyor Alice, boş bir kutu ve bir rulo bant alarak. "Bu arada Christine ile kalıyorum. Amacım gün sonuna kadar tüm eşyalarımı buradan taşımak."

"Çok yakında," diyorum. "Heyecanlı olmalısın."

"Şu anda daha stresliyim. Theo dışında son dakikada kimseden yardım alamadım, bu yüzden seni getirdiğine gerçekten sevindim. Christine dün beni ekmeden önce yaklaşık bir saat yardım etti. Ama eminim her şeyi hallettiğimde heyecan da peşimden gelecektir." Oturma odasını kaplayan kutu yığınının bakıyor. "Bütün bunların arabama sığmasının imkânı yok."

"İkinci bir yolculuğa ihtiyacınız olacak mı?"

"Ben de bundan kaçınmaya çalışıyordum." İçini çekti. "İ bugün buradan çıkmamız gerekiyor."

Uzun bir süre ona baktım. "O kadar kötü, ha?"

Bana kendini belli eden bilmiş bir bakış gönderdi. Televizyonu almasına şaşmamalı. Eğer boş dolaplar bir gösterge ise, neredeyse her şeyi alıyor.

"Araba doldu," diye anons ediyor Theo, kalan kutu yığınının bakarken bizi izliyor. "Taşınırken bunların hepsini gerçekten yanında mı götürüyorsun?"

"Tabii ki hayır." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sadece benim olanı alıyorum."

"Bu, bu eşyaların herhangi birini vereceğiniz anlamına mı geliyor?" diye soruyor. "Espresso makinesi benim olabilir mi?"

Adam kıza şakacı bir şekilde dirsek atıyor, kız da başını sallayarak ama bıkkın bir sevgiyle gülümseyerek onu başından savıyor. Onları bir arada görmenin benim için bir şeyleri yerine oturtan bir yanı var. Lisede de böyle birlikte olmuş olmalılar, hayat boyu arkadaşların yaptığı gibi birbirlerine takılıyorlar. Theo'nun yüzünde artık özlem dolu bakışlar yok, ona karşı hissettiği duyguların görünür bir izi yok.

Onu unutmuş olması mümkün mü?

Kız gelecek hafta ülkenin öbür ucuna taşınıyor ve adam nişan gecesini olduğu gibi enkaz halinde değil. Onun yerine, mutlu bir şekilde toplanmasına yardım ediyor ve geride bıraktığı her şeye sahip çıkıyor. Tam olarak bana söylediği şeyi yaptı, değil mi? Gitmesine izin verdi.

"Belki de yapmamalıyım, ama Ben için üzülüyorum," diyor, gözleri çıplak daireyi tararken. "Ona fazla bir şey bırakmıyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyor ama omuzlarının umursamaz hareketine pek inanmıyorum. "Seksiyonel koltuğu ona bıraktığım için şanslı."

"O şanslı," diyorum. "Benimkinden çok daha güzel."

"Boynum bunu anlatabilir." Theo başını ağır ağır daireler çizerek döndürüyor ve boynu çatırdayan bir sesle kırılınca ikimiz de irkiliyoruz. Gözlerini şakacı bir suçlamayla bana dikti. "Kanepende bir gece geçirmeden önce bunu yapamazdım."

Tam gözlerimi devirip ona dramatik diyecektim ki Alice'in yüzü şekil değiştirdi.

"Ne zaman onun kanepesinde yattın?" Kadın kafası karışmış bir şekilde ona bakar. Yaptığı hatanın farkına vardığında gözlerini yere dikmiş, hareketsiz duruyor.

"Um." Hâlâ bir çıkış yolu bulmak için beynimi zorluyorum ki farlar panjurların arasından süzülüyor ve dışarıdan bir araba motorunun alçak gürültüsü duyuluyor. Bu konuşmadan çıkış yolumun onu da içermesi benim şansım. "Düşündüğüm kişi bu mu?"

öyle mi?"

"Ne?" Alice benim baktığım yere dönüyor. "Az önce biri geldi," diyor Theo.

Arabanın kapısı çarparken sessizce bekliyoruz. Bir an sonra bir anahtar kilidi çeviriyor ve ön kapı açılıyor.

Oturma odasına girerken omuzları çökmüş, gözleri çökmüş. Bu yüzden ilk başta bizi görmüyor. Başını kaldırıp gözleri bana kilitlendiğinde bir an donup kalıyor. Önce Alice'e, sonra Theo'ya dönüyor ve işte o zaman tüm vücudu geri çekiliyor.

"Ben-"

Kardeşinin açıklamasını beklemez. Ben topuklarının üzerinde döner ve az önce girdiği kapıdan dışarı çıkar. Theo onu dışarıda takip etmeden önce tereddüt etmez.

Alice ve ben birbirimize bakıyoruz, ikimiz de takip etmeli miyiz diye düşünüyoruz. Bu bir hesaplaşma gibi hissettiriyor. Aylarca birbirlerinin etrafında dolandıktan sonra, bu yüzleşme yaklaşıyordu. Sorunlarını dürüst bir şekilde çözmek için bir şansa ihtiyaçları var. Aralarına girmek ya da ilişkilerini düzeltmelerine yardımcı olmak bizim sorumluluğumuz olmamalı.

Bir kez başımı salladım ve dışarı çıktık.

"Burada ne halt ediyorsun?" Ben soruyor. "Planladığın konuşmayı saklayabilirsin, o kararını verdi. O staja başvurması bile senin suçun."

"Bu sefer konuşacak bir şeyim yok." Ellerini teslimiyetle havaya kaldıran Theo'nun sesi kuru. "Benden taşınmasına yardım etmemi istedi ve ben de sadece bunu yapıyorum."

Bu sefer. Her şeyin nasıl başladığına dair bir geri dönüş, ama Ben bunu bilemez, değil mi? Theo'nun özel ifadesine tepki vermiyor, bunda garip bir şey fark etmiyor gibi görünüyor. Ama sonra, pek bir şey fark edemeyecek kadar sinirlendi.

"Bu onun senin yüzünden gittiği gerçeğini değiştirmez." Theo'nun göğsünü iter ve Theo düşmese de neredeyse dengesini kaybeder.

"Ben, dur!" Alice'in sesiyle durdu, kafasını çevirdi, gözleri öfkeyle şişti. "Ben... dokuzdan önce dönmeyeceğini sanıyordum." Alice ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Sadece toplanmama yardım ediyorlar."

"O kadar insan arasında onlar olmak zorundaydı. Hâlâ iyi ilişkiler içinde olduğum başka birini arayamazsın." Gözlerini Alice'ten ayırmıyor, belki de üçümüz arasında yüzleşmeye katlanabildiği tek kişi o olduğu için. Zehirli ses tonu hiçbirimizle bir şey yapmak istemediğini gösterse bile. Bir bakıma onu suçlayamam. Aklınca, oksijeni üç düşmanla paylaşıyor.

Kabul etmektense gömmek istediği hatalarını yansıtan üç hayalet.

"Nişanımızı bozman ve ülkenin öbür ucuna taşınman yetmedi, şimdi de beni kendi evimde küçük düşürmeye mi çalışıyorsun? Yeterince yapmadın mı?"

"Onunla böyle konuşma." Bir adım öne çıkarak Alice'in önünü kestim. "Buna hakkın yok. Sen de en az onun kadar suçlusun-"

"Ben mi? Bunun benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun? Ne oluyor lan?" Bir kahkaha atıyor, esprisiz ve vahşi. Yüzü gerilene kadar ellerini saçlarında gezdiriyor. Bu kadar kızgın olmasaydı neredeyse komik olacaktı. "Sen olmasaydın hâlâ nişanlı olacaktım! O lanet mesaj tüm hayatımı mahvetti!"

Tamam, o zaman bunu açık alanda yapıyoruz. Yanımdan geçen her arabanın farkındayım, hatta birkaçı yavaşlayıp bana bakıyor. Yabancıların merakına rağmen, bunu içeride halletmeye kalkışırsak ortaya çıkacak kaostan çok daha fazla korkuyorum. İçeride KIRILABİLİR etiketli koca bir kutu var; herhangi birimiz cephane bulmak için onu açmaya kalkışabilir.

"Senin hayatını o mahvetmedi," diye araya giriyor Alice. "Ben patlattım. I

ilişkimizi bitirmeyi seçti ve sakın nedenini bilmiyormuş gibi davranmaya kalkma."

"Metni benden önce gördün!" Sesini yükselterek kolunu uzatıyor. "Açıklamama bile izin vermedin-"

"Buna gerek yoktu. Bunca zamandır gözümün önünde olan şey gözlerimi açtı. Ne zaman kavga etsek kaçtığın kişi o oldu. Kaç kez benden ayrılmak için bir neden, herhangi bir neden arayıp aramadığını merak ettim biliyor musun, onun yerine onunla birlikte olabilmek için?"

Karnıma yediğim bir yumruk bile ciğerlerimdeki havayı bu soru kadar dağıtamazdı.

Kavgalarından hiç haberim olmadı. Her zaman düşündüm

Ben ve Alice mutluydular, birbirlerine aşıklardı ve uzun süredir birlikteydiler. İlişkilerindeki çatlakları bir kez bile ima etmedi. Bilseydim bir gün ona sahip olma umuduna ne kadar bağlanırdım merak ediyorum.

"Yıllardır sana kariyerimden ne kadar memnun olmadığımı anlatmaya çalışıyorum ama her denememde bunu bir saldırı olarak algıladın. Beni hiç dinlemedin, ne istediğimi hiç sormadın, bir kez bile. Bana geride bıraktığım hayallerimi hatırlattığı için Theo'yu ya da tek bir mesaj için Marcela'yı suçlayamazsın. Nişanımızı onlar bozmadı." Başını sallıyor. "Bizi hayatımızın en kötü hatasından kurtardılar. Ben, biz çalışmıyoruz."

Ben'in yüzünden yaşlar süzülene kadar gözlerindeki parıltıyı fark etmedim. Elleriyle yüzünü gizlemeye çalışıyor ama artık çok geç. Geçmişte acımızı paylaştığımız onca zaman, birlikte yaşadığımız onca kötü an arasında onu hiç böyle görmemiştim. Onu hiç yıkılmış görmemiştim.

Birbirimizi diğer insanların anlamadığı bir şekilde anlardık. Bu yüzden hep ona çekildim. Kendimi içinde gördüğüm ilk erkek oydu. Birlikte olmamızın sebebinin bu olduğuna inanarak ona bağlandım. Ama belki de birbirimize çok kötü yönlerden benziyoruzdur.

Ben bunun nasıl olduğunu anlamıyorum ama ben anlıyorum. Bir keresinde bana bunun en büyük korkusu olduğunu söylemişti. Babası gibi olmak, sevdiği herkes tarafından terk edilmek. Şimdi bunun gerçek zamanlı olarak gerçekleştiğini görüyorum.

"Neden her şey hep benim suçum?" Sesini sabit tutmak için harcadığı çabadan dolayı sesi bozuk çıkıyor. "Neden burada suçlanacak tek kişi benim? O mesajı hiç görmemiş olsaydın, hâlâ birlikte olurduk."

"Belki." Alice sustu. Şimdi o da ağlıyor. "Ama bu çözemediğimiz sorunlarımız olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Evlenmek onları çözmezdi."

"Tamam. Güzel. Bir kez daha sorun benim." O bir kambur

derin bir nefes alarak kendini toparladı. "Gitmek için bir neden arayanın sen olduğunu ve bunu benim kontrolümde olmayan bir şey şeklinde bulduğunu boş ver. Ama tabii ki burada kötü adam benim."

"Ben asla öyle bir şey demedim-"

"Yapmak zorunda değildin." Artık ona bakmıyor. Suçlayacak birine ihtiyacı var ve gözleri beynindeki tek mantıklı kaynağa sabitlenmiş durumda. Kardeşine.

"Tam da istediğin şey buydu, değil mi?" Ben sorar. "Tebrik ederim. Yıllar önce senin hayatını mahvettim, şimdi de sen benimkini başarıyla mahvettin."

"Bunu hiç istemedim." Theo başını sallar.

"Ve sana inanmıyorum," diye öfkeleniyor Ben. "Aksi takdirde en çok değer verdiğim iki insanı bana karşı kıskırtamazdın."

"Yeter." Theo bitkin bir halde elini yüzünde gezdiriyor. "Bu

Sadece birkaç ay oldu ve aynı saçmalığa geri döndük. Alice ile olan ilişkin hakkındaki hislerimi en başından beri açıkça belirttim ama o kendi kararını verdi. Ben onu hiç etkilemedim. Ve sana bir şeyi daha açıklığa kavuşturayım: Marcela ile olan ilişkimin hiçbir kısmı senden intikam almak için değildi. Bunu bu şekilde görmeyi seçen sendin. Bu asla bir oyun değildi, bir hayatta kalma yöntemiydi. İkimiz için de. En azından böyle başladı. Bundan sonrası seni hiç ilgilendirmez."

Göğsü çöküyor, omuzları rahatlıyor. Nasıl başladığımız yalanının ona ne kadar yük olduğunu hiç fark etmemiştim, ama sonunda gerçek ortaya çıkınca Theo daha sakin görünüyor. Kendinden daha emin.

"San Antonio'ya aileme daha yakın olmak için döndüm, ama kendi yaptıkların için beni suçlamaya devam edersen, bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor." Bir adım öne çıktı. "Artık bu kötü muameleye katlanmayacağım. Herhangi bir kısmını. Bu noktada, sadece ismen kardeşiz. Öyle de kalabiliriz."

"Sen düşündüğün gibi bir şehit değilsin." Ben dişlerini gıcırdatıyor. "Bütün suçu bana yükleyemezsin! Kendin söyledin.

sadece birkaç ay önce döndüm ve hayatım senin yüzünden patladı!"

Theo neşesiz bir kahkaha atar. "Elbette şehit olmadığımı biliyorum. Ama senin hayatını mahveden ben değilim. Bir keresinde neredeyse deniyordum," diye itiraf ediyor, kardeşinin yüzüne bakarak. Onunla göz göze gelmeye çalışıyorum, başımı sallıyorum, bu kadar ileri gitmek zorunda olmadığını, bu kadar dürüst olmak zorunda olmadığını sessizce anlatmak için her şeyi yapıyorum ama bana bir bakış bile atmıyor. "Hayatını mahvetmemin neye benzediğini bilmiyorsun ve bunun için Marcela'ya teşekkür etmelisin."

Ben'in kaşları kırışıyor, ifadesi temkinli bir hal alıyor. Yüzünü bana döndü. "Neden bahsediyor bu?"

Alice de bana bakıyor, yüzünde Theo'nun kanepemde ne zaman yattığını sorduğu zamanki şaşkınlığın aynısı var. Acaba şu anda bile, Theo'nun en büyük utancını itiraf etmesini beklerken, aralarında nasıl bir bağ olduğunu çözmeye çalışıyor mu?

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Elini tutuyorum, gözlerimle buluşmasını sağlıyorum. "Her şey çoktan bitti. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Bana bakarken bakışları sabit. Hafifçe başını sallayarak bana iyi olduğunu söylüyor, sessizce bunun yapması gereken bir şey olduğunu iletiyor ve işte o zaman aklıma geliyor.

Artık yalan söylemek istemiyorum.

Daha önce yaşadığımız ilişkiden bahsetmiyordu, gerçekten. Bu hiçbir zaman bir yalan olmadı, kendime öyle olduğunu söylerken bile. Kastettiği yalan buydu. Aylarca ikisinden de sakladığı sır.

"Neredeyse sana kardeşimle evlenmemeni söyleyecektim," diyor Alice'e. "Nişan partinde. İlişkinize karışmaya hakkım yoktu ve Marcela beni durdurduğu için minnettarım. Bu şekilde davrandığım için kendimden utanıyorum.

ama o geceyle ilgili pişman olduğum pek bir şey olduğunu söyleyemem." Birbirine kenetlenmiş ellerimizi göğsüne götürüyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Bana baktığında göğsüm doluyor, gözleri yumuşak. "Geleceğimize dair duyduğun şüphe dışında. O geceyle ilgili her şeyi farklı yapabilseydim ve sonunda yine de seninle yürüyebilseydim, sana layık olmak anlamına gelseydi bunu şu anda yapardım."

Kim daha çok şaşırmış görünüyor bilmiyorum, Alice mi Ben mi? Alice gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırıp duruyor. Bir an için Ben donup kaldı. Theo'nun kardeşine gerçeği açıklayarak neyi başaracağını düşündüğünden emin değilim, vicdanını rahatlatmak için mi yoksa ilişkimiz hakkında hala içimde barındırdığım şüpheleri gidermek için mi bilmiyorum ama nedeni her ne olursa olsun Ben'in eline verdiği cephaneye değmez.

Alaycı bir el çırpışı ve esprisiz bir kahkaha havayı dolduruyor. Artık kızgın görünmüyor.

"Ne kadar romantik, değil mi?" Gülümsemesi acımasız ve doğrudan beni hedef alıyor. "Nişanlımla kaçmasını ne yaparak engelledin? Kendini ona atarak mı?" Bir kahkaha daha. "Eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Ben, yapma-" Alice dener ama yarım ağızla söyler. İstifa etti.

"Hayır, hayır, kendilerini neyin içine soktuklarını bilmeliler," diyor onun üzerinden. "Bundan gerçek bir şey olarak çıkabileceğinizi düşünerek kendinizi kandırmayın. Sen bundan daha akıllısın, Marcela." Bana hem tanıdık hem de azarlayıcı bir bakış atıyor. "Beni incittiği gibi seni de incitecek. Bunu sana daha önce anlatmıştım, değil mi?"

Yaptı ama çok fazla şeyi de atladı. Theo'nun neden en azından bir süreliğine ondan uzaklaşmak istediğini anlayabiliyorum. Sonunda geri döndü. Belki o zamanki dönüşünde Alice'in etkisi vardı ama acaba tek neden o değil miydi? Theo geri gelmeye devam etseydi

Ben ile olan ilişkisinde bir şeylerin iyi yönde değişeceğini düşündü.

"Nişanlısı yok, en iyi arkadaşı yok, kardeşi yok. Ve her şey o geri taşındığında başladı. Gerçekten bunun bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Bu riski almak istiyor musun?"

Acaba Ben en kötü korkularımı bana karşı kullanmanın bir yolunu bulduğunu, onları büküp göğsümün tam ortasına sapladığını biliyor mu? Ama sonunda beni geri çeken, kendini kurban olarak göstermek için onları çarpıtma şekli. Çünkü her şey onun ne istediğine geri dönüyor.

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum. Bence bu seni boktan bir insan yapıyor."

"Hayal görüyorsun." Bana daha önce de böyle demişti, değil mi? Geriye doğru adım attı, kot pantolonunun cebinden arabasının anahtarlarını aldı ve sürücü tarafına doğru yürüdü. "Benden bu kadar. Hepinizle." Başını sallayıp arabasının içine saklanmadan önce sırayla her birimize bakıyor.

Arabası otoparktan çıkarken derin bir nefes alıyorum, köşeyi dönüp gözden kayboluşunu izliyorum. Theo, kardeşinin düşündüğü gibi biri değil. Bunu başından beri biliyordum. Söylediklerinin beni rahatsız eden kısmı bu değil.

Bundan gerçek bir şey olarak çıkabileceğinizi düşünerek kendinizi kandırmayın.

Bunun başlangıcında kendime benzer bir şey söylemeye çalıştım, değil mi? Bu yüzden sınırlar koydum, onları ne zaman ihlal ettiğimize aldırmadan. Bu kadar uzun sürmemesi gerekiyordu ama sürdü. Birbirimize aşık olmamamız gerekiyordu ama olduk. Gerçek bir şeye dönüşmememiz gerekiyordu ama dönüştük.

Olasılıkları daha önce yendik, o halde tekrar yapamayacağımızı kim söyleyebilir?

Alice içeri geri döner, ancak Theo bunu yapmak için hiçbir harekette bulunmaz.

"İyi misin?" diye soruyor sonunda. Ona, uzun zaman önce kaybetmiş olmam gereken bu adama bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Bunu benim sana sormam gerekirdi." Kendini kardeşinden koparan o. Ben ne kadar boktan olursa olsun, bu yine de canını yakıyor olmalı. "Öyle misin, Theo? İyi misin?"

Derin bir nefes alarak kendini dengeliyor. "İyi olacağım, Marcela."

Bence yeterince doğru. Şu anda iyi değil ama zamanla iyi olacak. Kollarımı ona doluyorum, ihtiyacı olduğunu bildiğim rahatlığı ona veriyorum. Kolları sırtıma dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

"Uzun zamandır bekliyordum," diye devam ediyor. "İlişkimizi düzeltmeden önce aramızda bir şeylerin değişmesi gerekiyor. Tabii bu ikimizden birinin yapmak istediği bir şeyse. Ve şu anda, bu istediğim son şey."

"Seni suçlamıyorum. İnan bana. Onun istediklerini yapmayı bıraktığımda arkadaşlığımız bozuldu. Ben de pek çok hata yaptım ama benim için geri dönüş yok. Senin de neden dönemediğini anlıyorum. Neden hiç dönemeyebileceğini de."

"Ondan ne kadar nefret etsem de kapıyı tamamen kapatamıyorum," diyor. "O benim kardeşim, ama bu her zaman onun saçmalıklarına maruz kalmam gerektiği anlamına gelmiyor. Ne yazık ki bu aynı zamanda onu her zaman önemseyeceğim anlamına da geliyor. Hiç değişmese bile."

Ona bunun sorun olmadığını söylemek istiyorum. Fikrini istediği zaman değiştirebilir, Ben'e istediği kadar şans verebilir ya da hiç şans vermeyebilir.

"Yanılıyor, biliyorsunuz," diyor. "Hayal görmüyoruz. Bu işe en başından beri açık gözlerle girdik."

"Ama sen değil," diye hatırlatıyorum ona. "Ben sana söylemedim-"

"Adını söylememiş olabilirsin ama bana bir adam olduğunu söyledin," diye karşı çıkıyor. "Bana karşı olabildiğince dürüst davrandın. Bunun için seni suçlayamam." Başımın tepesini gıdıklayan bir iç geçiriyor. "Ne düşünüyorsun?"

Başımı alacakaranlık gökyüzüne doğru eğiyorum. Cevap vermek yerine **o n a** Alice'e yardım etmemiz gerektiğini, böylece burada sıkışıp kalmayacağını söylüyorum.

Başka bir gece. Sonraki iki saati Alice'in tüm hayatını Ben'le birlikte kutulayarak geçiriyoruz, ta ki duvarlar çıplak kalana, oturma ve yemek odaları neredeyse boşalana kadar. Theo'nun arabasıyla geldiğimiz için, arabayı Alice'in kalan eşyalarıyla doldurarak hayatımın en yüksek riskli Tetris oyununu oynuyoruz.

Christine'in dairesinde her şeyi boşaltmayı bitirdiğimizde, Theo Alice'e veda etmek için sarılıyor ve ben bunun sürdüğü üç saniyeyi sayıyorum. Bir süre sessizce konuşuyorlar, yolcu kapısının yanında durduğum yerden duyamadığım kelimeler. Birbirlerinden uzaklaşırken el sallıyorlar, Alice içeri girmeden ve Theo sürücü koltuğuna tırmanmadan önce son bir uğurlama.

Eve dönerken Theo elimi tuttu ve "Benim evim mi senin evin mi?" diye sordu.

Ona, henüz ayrılmak zorunda olmadığım bu adama gülümsüyorum.

Otuz Üç

Görünüşe göre, "ciddi" bir ilişki içinde olmak, her hafta sırayla birbirlerinin evine bir gece çantası götürmek; buzdolabında fazladan yiyecek ve banyoda banyo malzemeleri bulundurmak; ve Netflix'te ne izleyeceğimize, nerede yemek yiyeceğimize ve hafta sonunu evde mi yoksa dışarıda mı geçireceğimize karar vermek için taş kağıt makas oynamak anlamına geliyor.

Theo ikimizden daha yüce gönüllü olduğunu kanıtlıyor, son kararı benim verdiğim gecelerde asla hayal kırıklığına uğramıyor. Ancak, aynı şeyi şehrin öbür ucunda patateslerimizi yakan ve siparişlerimizi yanlış alan bir hamburgerciye sürüklendikten sonra benim için söylemek mümkün değil. Bütün gece masanın öbür ucundan ona hançer gibi bakıyorum, ta ki o bunu benim seçtiğim bir yemekle telafi etmeyi teklif edene kadar.

"Bana karşı çok iyisin." Arabayı çalıştırırken başımın yanıyla omzuna vuruyorum. Bana gülümsüyor ve neredeyse söyleyeceğim. Daha fazlasını istediği gecedan beri içimde tuttuğum üç küçük kelime.

"Mümkün değil." Kendi kendine kıkırdıyor. "Muhtemelen yeni bir yer denemeden önce incelemelere bakmalıydık."

"Muhtemelen," diye kabul ediyorum, o rampaya yanaşırken pencereden dışarı bakıyorum. "Biliyorsun, bu ilişki olayı daha önce yaptığımızdan çok farklı değil. Gerçi muhtemelen benim dairemde başka bir yerde geçirdiğimizden daha fazla zaman geçiriyorduk."

"Bu yüzden her zaman daha fazla dışarı çıkmak için oy kullanıyorum." Şöyle bir bakar

orta şeride geçtiğinde bana. "Biz sadece kapalı kapılar ardında, etrafta bir şey kanıtlayacak kimse yokken gerçektik. Artık her yerde gerçek olabileceğimize göre, kaybettığım zamanı telafi ediyorum."

Yaptığı açıklama kalbimi eritti. "Bu durumda, buna nasıl hayır diyebilirim?"

Döndüğümüzde evim buz gibiydi. Bu da ne böyle? Theo ve ben termostata koşmadan önce birbirimize bakıyoruz. Altmış derecede takılı kalmış ama daha da soğuk hissettiriyor. Ne olduğunu anladığımda Theo ön büroyu aramayı teklif ediyor. Theo'nun dairesinde olacağımı bildiğim için günler önce kapatmıştım.

"Gerek yok," diyorum düğmeyi tekrar otomatiğe çevirip ısıtıcıyı açarken. "Eski koruma alışkanlıkları zor ölür."

"Sanırım bu arada ısınmalıyız." Kollarıyla beni göğsüne çekerken gözlerinde muzip bir parıltı belirliyor. "Birkaç fikrim var."

"Oh?" Kanım beklentiyle ısınıyor. "Önce birkaç battaniye alalım." Üstümü değiştirmek için yatak odama girerken ona çamaşır dolabını işaret ediyorum.

Theo döner dönmez üzerimde bir saniye bile durmayacak en kalın pijamalarımı giydikten sonra, bir şeyi gözden kaçırdığım hissinden kurtulamıyorum. O dönene kadar ne olduğunu hatırlamıyorum.

Kapı açılır. Theo kollarında battaniye yerine büyük, açılmamış bir kutu tutuyordu. Mahvettiğim randevuda bana verdiği son hediye. Açmaya cesaret edemediğim, tıpkı ona söylemeye cesaret edemediğim üç küçük kelime gibi.

"Hiç açmadın." Hayal kırıklığından çok kafası karışmış gibi. "Neden?"

"I..." Ağır bir iç çekiş göğsümü söndürüyor. "Bilmiyorum. Sanırım doğru anı bekliyordum ve sonra onu kaldırdığımda tamamen unuttum." Tam olarak yalan değil ama kesinlikle gerçeğin tamamı da değil.

"Bu aslında daha iyi olabilir," diyor kutuyu yerleştirirken

verde. "Birlikte açabiliriz. Zaten ben de böyle olacağını düşünmüştüm. Gidip bir bıçak alayım-"

Bir elimi bileğine dolayarak onu durduruyorum. Yüz hatlarına yeniden şaşkınlık yerleşiyor. Bana yaklaşıyor, şu anda yüzümün nasıl görünmesi gerektiğini değerlendiriyor.

"Bekle." Onu durdurmak için iyi bir sebebim yok. Kendimi kutuyu açarken hayal ettiğimde yalnızdım. Kendimden daha emindim, Theo'nun kalbini benim için masaya koyduğu zamanki gibi. Ben ve Alice'e karşı olması gerekenden daha dürüsttü. Her şeyin sonunda yine de beni seçtiğinde.

O geceyle ilgili her şeyi farklı yapabilseydim ve sonunda yine de seninle yürüyebilseydim, sana layık olmak anlamına gelseydi bunu şu anda yapardım.

Burada değersiz olan o değil. Değersiz olan benim.

Onun bende gördüğü kişi olmak istiyorum ama onun hediyesi, ondan kaçtığım zamanki halimi hatırlatıyor. Denemekten korktuğum için onun kalbini kıran ve büyük jestini mahveden kişi. Belki de bu kutuyu açtığımda ona ne kadar layık olmadığımı anlayacağımdan korkuyorum. Gerçek bir şeyi sürdürme konusunda ne kadar aciz olduğumu. O benim için çok şey yaptı ama ben onu kendimden uzaklaştırmaktan başka ne yaptım?

Ama dramatik davranıyor olmam da daha olası. Onları serbest bırakmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen korkularımın beni yönetmesine izin veriyorum. Söylemesi yapmaktan daha kolay. Haftalardır resmiyiz ama hâlâ ikimizin de kendimizi tuttuğumuz hissinden kurtulamıyorum. Söylemediğim sözler ve hiç açmadığım kutu. Bazen yanlış bir şey yapmaktan ya da söylemekten korkup beni çok ileri götürmek için bana bakıyor. Benim de onun gibi her şeyi berbat etmekten korktuğumu fark ettiğinden emin değilim.

Şimdi de bana aynı şekilde bakıyor, yumuşak gözleri ve yorgun gülümsemesiyle. Sormak yerine iç geçiriyor ve başımın üstünü öpüyor. "Sorun değil," diyor bana. "Bekleyeceğiz. Ama inan bana, bu kadar uzun süre beklediğin için kendine kızacaksın.

"Sonunda açtığında."

"Daha fazla beklemeyeceğim," diye onu temin ediyorum. İkimiz de yatağında kozalandığımızda, birbirine dolanmış uzuvların karışımında, kendimi de temin ederim.

Artık beklemek yok.

Artık geri durmak yok.

Annem beni büyüüttüğü evde yalnız yaşıyor. Neşeli sarı boya taze görünüyor ve ön kapının canlı mavisi de öyle. Ahşap çit ardına kadar açık, ki bu da annem dışarıda görünmediği için garip. Bu tür konularda dalgın olmak ona göre değil. Tam onu aramak üzereydim ki, hasır güneş şapkası ve parlak turuncu bahçe eldivenleriyle arka bahçeden çıktığını fark ettim. Rahat bir nefes aldım.

"Mija, burada ne yapıyorsun?"

Beni ön kapıda, sarmaşıklarının rengi neredeyse beyaza dönmüş gül ağacının yanında karşılıyor. Bunu nasıl başardığından emin değilim, ama ne kadar sert bir kış geçirirse geçirsin, baharın sonlarına doğru gülleri her zaman tam çiçek açıyor. Yüzümü incelerken şaşkınlığı endişeye dönüşüyor. Her ne gördüyse kaşları çatılıyor, kaşları çatılıyor.

"Hadi seni içeri alalım."

Kapıdan geçerken eldivenlerini çıkarıyor, düzgün bir şekilde yerleştirmek için zaman ayırmak yerine verandaya fırlatıyor. İçeride, "Elimi yüzümü yıkamam için bana biraz izin ver. Sabahtan beri ot öldürücüyü kullanıyorum ve bunu tamamen bırakmam gerekiyor. Yan komşumuz Yolanda bu ilacın geçen yıl kendisini kanser ettiğine inanıyor. Şirketle bir davası var, biliyorsun." Banyoya doğru giderken onu takip ediyorum.

"Hatırlıyorum, son ziyaretimde bana bundan bahsetmiştin," diye hatırlatıyorum ona. En azından bütün hikâyelerini dinlemiştim.

Üç kez. "Zehirle çalışmak dışında, nasılsın?"

"Oh, biliyorsun buralarda pek bir şey değişmiyor," diyor. "Ama tahmin edeyim, salsa ve tortilla için buradasınız, değil mi? şanslısınız. Dn biraz yapmıştım. Baheyle işim bittiğinde seni arayacaktım. Onları bırakmamı isteyip istemediğini soracaktım ama sanırım artık gerek yok." şimdi o söyleyince stoklarımın yine azaldığını fark ettim.

"Bu... oh, şey, teşekkür ederim." Başımı salladım. "Aslında duymak isteyebileceğinizi düşündüğüm bazı haberlerim var."

"Ne haberi?" Kafasını kapıdan dışarı uzattı. Bahçe kıyafetlerini çıkardığı için onu daha iyi anlayabiliyorum. Saçlarının dipleri ağarmış, sanki istediği kadar rötuş yaptırmıyormuş gibi. Ama yine de onu ge gösteren gözleri. Büyük, kahverengi ve gözlerimin içine bakarken heyecanla dolup taşıyorlar. "Umarım iyidir?"

"Kesinlikle iyi." Ona söyleyeceklerim için sinirlerime hakim olmaya çalışarak başımı sallıyorum. Ona en son çıktığım adamdan bahsettiğimde, baş döndürücü heyecanımın ötesini göremeyecek kadar safmışım. şimdi ise mutluluğun yüzüme bakarken nasıl göründüğünü anlayamayacak kadar bıkkın olup olmadığımı merak ediyorum.

Banyodaki işini bitirdikten sonra beni geçen yıl aldığı parlak yeşil koltuğa götürüyor. Kadife kumaşına bir dokunuşla ne kadar rahat olduğunu anlıyorsunuz, özellikle de benim büyüdüğüm yıllanmış, yıpranmış kanepeye kıyasla. Bu şeyin üzerinde uyukladığından övgüyle bahsetmesine şaşmamalı.

"Adı ne?" Bunun bir erkekle ilgili olduğunu nasıl hemen anladığından ya da sadece umutlu olup olmadığından emin olamıyorum.

"Biriyle grştğm nereden biliyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Adı ne?" diye tekrarlıyor, gözleri parlıyor. "Nasıl?"

tanıştınız mı? Ve daha da önemlisi"-gözlerimin içine bakıyor-"onunla ne zaman tanışacağım?"

"Kendini fazla kaptırma." Ona henüz tek bir şey bile söylemedim ama yanaklarımın pembeleşmeye başladığını şimdiden söyleyebilirim. "Adı Theo."

"Soyadı?" Telefonunu çıkarıp onu Google'da aramaya hazırlanıyor. Tanrım, bu kadın Angela'dan daha iyi değil.

"Anne!" Başımı ona doğru sallayarak telefonu elinden alma isteğime direniyorum. "Kaldır şu telefonu. İşte bu yüzden sana hiçbir şey anlatmıyorum, Tanrım."

"Sana göz kulak olduğum için özür dilerim." Kaşlarını çatıyor ama dediğimi yapıyor. "Onu sonra ararım," diyor nefesinin altından.

"Theo Young." İlk farkına varma belirtisi için yüzüne bakıyorum. "Bu onun adı. Onunla tanıştım..." Tehlikeli bir bölgeye doğru gidiyoruz.

"Young mı? Ben Young gibi mi?" Ben'in ağabeyi olduğunu söylediğimde gözlerinin arkasına anlayış yerleşiyor. Ona Ben'le çıktığımı söylediğimde, her zaman ne kadar mutlu görüldüğümünden bahsetmeye özen gösterirdi. Sonra ayrıldığımızda ve ona arkadaş kalacağımızı söylediğimde bana öyle acıyarak baktı ki dayanamadım. Şimdi gözlerinde ilk ihtiyat belirtileri belirmeye başladı. "Anlıyorum. Sen ve kardeşi hakkında ne düşünüyor?"

Benden bu kadar. Hepinizle.

Hayatımdan gelip geçen onca insan arasında Ben'den önce yüzleşmenin tatminini hiç yaşamamıştım. Temiz bir ayrılık, en başta buna neden olan karmaşa ne olursa olsun. Artık konuşmuyor olsak bile nihayet birbirimize karşı nerede durduğumuzu bilmek iyi hissettiriyor.

"Artık arkadaş değiliz," diyorum. "Son birkaç haftada çok şey oldu. Muhtemelen hikâyenin tamamını bilmek istemezsin." "Tabii ki bilmek istiyorum!" Sesi yükseliyor ve belki de onu ton bileşik ile ve dört duvarlar . çocukluk evim etrafında aniden beni hissettiriyor

tekrar küçük bir çocuk gibi. Eskiden ettiğimiz kavgalar, onun kontrolü dışındaki bir şey için ona yüklediğim suçlar. "Sen benim kızımsın. Eğer acı çekiyorsan, bunu bilmem gerek. Söyle bana."

Ben de öyle yapıyorum. En başından başlayarak içimi döktüm. Nişan partisi, Alice'e olan hislerini keşfetmesi, bunları itiraf etmesini engellemesi. Ona arkadaşlığımızdan bahsediyorum ama anlaşmamızı itiraf etmekte tereddüt ediyorum. Bu tam olarak annemin onayladığı bir konuşma konusu değil, ama etraflıca açıklıyorum ve o da anlıyor. "Ona aşık olmamam gerekiyordu. Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu."

"Aye, mija. Beni kollarına çekti. "'Olması gereken' diye bir şey yok. Bu işler böyle yürümez. Kalbinin kimi istediğine sen karar veremezsin."

"O zaman neye ben karar vereceğim?" Sesi titreyerek ona soruyorum. "Neyi kontrol edebilirim?"

"Çok fazla değil, korkarım." Yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor. "Sadece bu konuda ne yapacağımı."

Bu da ne demek oluyor? Tam soracaktım ki devam etti. "Kalmanın çekeceğin acıya, onu elinde tutmak için yapman gereken fedakârlıklara, hayatına kattığı tüm iyi şeylere değip değmeyeceğine sen karar vereceksin. Sınırlarınıza ve gerektiğinde ne zaman çekip gideceğinize karar vermelisiniz. Bunların hiçbirisi kolay kararlar değildir ama gereklidir. Hem sizin hem de onun mutluluğu için."

"İşler yolunda gitmezse bu başarısız olduğun anlamına gelmez." Yüzümdeki saçları düzeltiyor, yanaklarımdan süzüldüğünü fark etmediğim gözyaşlarımı siliyor. "Bu hayatta hiçbir şey kesin değildir. Bunu çoğu insandan daha iyi biliyoruz."

"Onu seviyorum," diyorum ona ve sesim şimdiye kadarki en inandırıcı tonda çıkıyor. "Onun için kalmaya değer. O her şeye değer."

"O zaman ona inan, Marcela." Kolları sırtıma dolanıyor, küçük ama güçlü. "Kendine de inan."

İnanç. Başından beri özlediğim şey buydu.

Benden onu anlatmamı istediğinde, en başından başlıyorum. Onun ve benim hatalarımızı, bunların üstesinden gelmek için birbirimize nasıl yardım ettiğimizi anlatıyorum. Ona Şafaktan Önce filminin son sahnesini canlandırdığımı, vücudumu eğip yanağımdan öptüğünde kalbimin nasıl yerinden fırladığını ve sonrasında Andy'nin önderliğindeki genç kalabalığın nasıl kükrediğini anlatıyorum. Ona planladığı randevu sırasında yaptığım "golü" ve daha sonra akşam yemeğinde korkumla neredeyse her şeyi nasıl mahvettiğimi anlatıyorum.

"Babanın gidişinin seni bu kadar incitmesinden nefret ediyorum. Keşke seni bu şekilde etkilemesini engelleyebilseydim." Kolunu omuzlarıma doladı.

"Ben de öyle. Ama ne var biliyor musun?" Ona bakıyorum ve aniden yüzüme yayılan küçük gülümsemeye engel olamıyorum. "Artık korkmuyorum."

"Peki onunla ne zaman tanışacağım?" diye tekrar soruyor ve dirseğiyle yan tarafımı dürtüyor.

"Hmm, bilmiyorum." Düşünceli bir şekilde çeneme vuruyorum. "Bu parmağında bir yüzük olduğunda onu kendime getireceğim." Sol elimi kaldırıp yüzük parmağımı oynatıyorum. Gözlerini göğе doğru yuvarlıyor ve derin, yorgun bir iç geçiriyor. "Ya da belki seni törene davet ederim ve onunla daha sonra tanışırsın."

"Komik olduğunu mu sanıyorsun?" Sesi alaycı ama gözleri parlıyor. Ciddi olmamı söyleyerek elime şakacı bir tokat atıyor, bu da benim bir adım daha ileri gitmeme neden oluyor.

"Ya da belki büyükanne olana kadar beklerim."

Öfkesini kükrüyor ve ben de karnım ağrıyana kadar gülüyorum.

Otuz Dört

Artık inançsız bir aptal değilim.

Hepsi içinde. Ben varım. Bunu kendime ne kadar çok söylersem, o kadar çok inanıyorum.

Makası bant üzerinde kaydırmadan önce derin bir nefes alıyorum, kartonu delmemeye dikkat ediyorum. Theo eve gelmeden önce yarım saatim ve son hatalarımdan biriyle yüzleşmek için yeterli cesaretim var.

Bir solukta karton kapakları bıraktım. Kutunun içinde, yüzü yukarı bakacak şekilde, Küllerdeki Kor'un en yeni kapaklı ciltli baskısı duruyordu. Theo en sevdiğim kitapları sorarken sandığımdan daha dikkatli davranıyordu. Hatta kapak değişikliklerinden ve beni ne kadar rahatsız etse de yeni kapakları satın almak istemediğimden yakındığımı bile hatırladı. Serinin ikinci kitabını diğer kitapların altında gömülü buldum. Aslında tüm kutu Goodreads'teki Tekrar Al rafımdaki kitaplarla dolu. O listede eksik olan tek bir kitap bile yok. Kutunun en altında dağınık bir karalamayla benim adımın yazılı olduğu bir zarf var. Şimdiye kadar onun el yazısını hiç görmemiştim. Kartı çıkarıp açıyorum ve içinden el yazısıyla yazılmış bir mektup çıkıyor.

Marce (hayır, sana öyle demekten asla vazgeçmeyeceğim),

Bunu sana henüz söylemedim ama senden sonsuz ilham alıyorum. Tanıdığım herkes arasında en büyük kalbe sahip olan sensin.

Şaşırtıcı olan, bunun farkında bile olmamanızdır. Hak etmeseler bile insanlara her zaman kendinizden daha fazlasını vermeye çalışıyorsunuz. Belki ben de o insanlardan biriyim, ama muhtemelen bana aksini söyleyeceksiniz. Her neyse, en kötü durumlarında bile insanların içindeki iyiliği görmenin senin için bu kadar kolay olmasını seviyorum.

Bir süredir nezaketinin karşılığını vermek istiyordum ve bu kutunun içeriğinden de anlayabileceğin gibi nihayet birkaç hafta önce bu fikre kapıldım. Okuma sevginizi paylaşma konusunda sizin kadar tutkulu birini daha önce hiç görmemiştim. İlk kitap kulübünü kurduğun gece sana hayran kalmıştım. Kimse kitaplar hakkında senin gibi konuşamaz. Senin gibi güçlü bir kadının büyürken kendini bu kadar yalnız hissetmesi beni öldürüyor ama sanırım seni şu an olduğun kişiye dönüştürdüğü için teşekkür etmem gereken çok sayıda kitap var.

Her ay kendi koleksiyonunuzdan bir yığın kitabı lisenizin kütüphanesine bağışladığınızı söylediğinizde, bu bana başkaları için yaptığınız sonsuz iyiliği tekrar hatırlattı. Bu insanların hafife aldığı bir şey ve bende karşılığında sana bir şey verme isteği uyandırdı. En sevdiğin kitaplardan asla mahrum kalmamalısın.

Eğer izin verirseniz, tüm zamanların en sevdiğiniz kitaplarının her birinin yazarları tarafından imzalanmasını sağlayacağım. Çünkü kişisel koleksiyonunuzda özel kitaplara sahip olmayı hak ediyorsunuz.

Theo

Bu adam hak ettiğimden çok daha fazlası. Eğer şanslıysam, hayatımın geri kalanını onu nasıl hak edeceğimi öğrenerek geçireceğim.

İçine baktığımda, her bir kopya

Yazar. Bazıları başka okurlar için kişiselleştirilmişti, ama diğerleri asla alamayacağım özel baskılardı. Her bir kitabı kutuya geri koyup masamın altına iterken beni tanıyor, diye düşünüyorum. Ama ben de onu tanıyorum.

Theo geldiğinde zihnim olasılıklar üzerinde dönüp duruyordu. Bana birden fazla kez yüzümdeki sinsî gülümsemenin nedenini soruyor ve ben de birden fazla kez onun soru yağmurunu savuşturuyorum. Akşam yemeğinde bana Cuma günkü sezonun son maçından bahsettiğinde bir fikir tamamen şekilleniyor. Onu yarın geceyi evinde geçirmeye ikna etmek için fazla bir şey gerekmiyor ama çatık kaşlarında sessiz bir soru duruyor.

"Bu gece neden bu kadar mutlusun?" diye soruyor, başparmağım kaşlarının arasındaki gerginliği yumuşatmak için uzanırken.

Başımı sallıyorum, yakında öğrenirsin deme isteğime bile direniyorum. Onu tanıyorsam, bunu yanıma bırakmasına imkan yok. Bu gece son kez kulağına müstehcen bir şeyler fısıldayarak dikkatini dağıtıyorum ve çatalını bırakıp beni yatak odasına sürüklüyor. Ne yazık ki bu, kalbimden geçen her şeyi ona söylemememi daha da zorlaştırıyor.

Seni seviyorum. Sana güveniyorum. Bize inancım var.

Ama kendimi beklemeye zorluyorum, çünkü beklediğimde çok daha özel olacak.

Tüm o çılgın heyecanım ve büyük planlarım arasında göz ardı ettiğim önemli bir gerçek var: yarım hafta büyük bir jest planlamak için yeterli bir süre değil.

Günlerce kendi vasatlığım için endişelendim ve sonra antrenman sahasına giderken neredeyse Theo'nun kampüsünden kovulduğumda her şeyin boşa gideceğinden endişelendim. Theo'nun bu büyük projeyi hayata geçirmesinin iki hafta sürmesine şaşmamalı.

jest. Ama ona nasıl hissettiğimi söylemek için çok uzun süre bekledim. Daha fazla beklemeyeceğim.

Ona jest yapmak için sabırsızlanmamla ilgili tek sorun, zaman darlığı içinde yapabileceğim pek bir şey olmamasıydı. Hayatımda hiç kimseye jest yapmamış olmam ve tam antrenman sahası görüldüğünde dışarıda devriye gezen yaşlı bir öğretmenin koridor kartımı görmek istemesiyle öğrenci sanılmam bir yana. Durumu açıkladıktan sonra bana giriş yapabileceğim ön büroyu işaret etti. Ne yazık ki bunun için başladığım yere iki kat geri dönmem gerekiyordu. Harika.

Antrenman sahası gürültücü gençlerle dolu. Hiçbir parçam, zaten görmekte zorlandığım Theo'ya ulaşmak için onları itmekten heyecan duymuyor. Ayak parmaklarımın ucuna kadar kendimi zorluyorum, kalabalığı uzun boylu, iri yarı sarışın bir adam için tarıyorum, yetersiz kaldığımda kendi kendime kaşlarımı çatıyorum.

Hangi cehennemde o?

Tabii ya. Sahaya çıkma zahmetine katlandım ama görünürde yok. Bu işte çok kötüyüm.

"Ne giyiyorsun?"

Dönerken bir elimle göğsümü tutuyorum. İşte orada, eşofman ve kapüşonlu tişörtüyle tam karşımda duruyor, bir elinden pano sarkıyor ve yarım haftalık vasat planlamayı mahvediyor.

"Hayır!" Bana sarılmaya çalıştığında göğsüne ponponla vuruyorum. "On dakika önce neredeydin? Her şey ters gidiyor!"

"Katılımcıları bırakıyordum," diyor şaşkın gözlerle kıyafetimi tepeden tırnağa tarayarak. "Benim formamı giyiyorsun."

Sadece onun formasını giymiyorum, aynı zamanda yanaklarımda onun numarasının yazılı olduğu bir yüz boyası var. Saçlarım atkuyruğu şeklinde ve sadece bu saç modeli bile beni on yıl yaşlandırmaya yetiyor. Kıyafetimle birlikte, üzerinde rulo yapılmış bir poster olan bir sırt çantası

ve ponponlar, personelin kafasının karışmasına şaşmamalı.

"Her şeyi planlamıştım," diye sızlanıyorum. "Bütün çocuklar gidene kadar bekleyecek, sen yalnızken kapıdan gizlice girecek ve YouTube'dan öğrendiğim şu aptal tezahürat gösterisini yapacaktım."

Ben konuştukça gözleri daha da büyüyor. "Benim için bir tezahürat rutini mi öğrendin?"

"Evet, yaptım." Yanaklarımdaki boyayı bulaştırmamaya dikkat ederek ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Hatta arabada videoyu tekrar izledim çünkü hareketleri unutmaktan korkuyordum. Sonra sen gittin ve planlarımı mahvettin ve şimdi onları yine unuttum."

Bana gülme cüretini gösterdiğinde omzunu itiyorum.

"Hiç komik değil!" Bu sefer ona bir ponpon kürküyle saldırıyorum. Sırtışının gücüyle gözleri kapanıyor, açık ve berrak gökyüzünün altında kahkahası daha da yükseliyor. Ponponları kolayca savuşturuyor, beni vücuduna yapıştırıyor ve eğilip beni okul bahçesine yakışmayacak bir şekilde öpüyor.

"Seni seviyorum." Kolları sırtıma dolanıp beni kendine çekerken kelimeler içimden hızla dökülüyor. Göğsüm bir duygu seliyle doluyor. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve beni en başından mahkûm eden o muhteşem mavi gözlere bakıyorum. "Bunu söylemek için çok erken değil, değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Bana hayranmış gibi başını sallıyor. "Seni korkutup kaçırmayacağımı düşünseydim bunu ilk ben söylerdim, hem de çok daha önce."

"Benden uzak duruyorsun, değil mi?" Utangaç bir şekilde ona bakıyorum. "Eğer ikimiz de öyleyse, sanırım bu benim hatam. Bunun sana artık denemek zorunda olmadığımı söylememin bir yolu olması gerekiyordu. Ben varım, Theo."

"Her şey tamam, ha?" Saç örgülerimden birini çekiştiriyor, parmakları saçlarımda etrafında kıvrılıyor. Daha önce hiç kimse bana onun baktığı gibi bakmamıştı, öyle bir sevgi ve şefkatle ki sanki göğsüm

her an patlayabilir.

"Tamamdır." Ona başımı salladım. "Artık kendimi tutmuyorum. Seni seviyorum, Theo. Sana güveniyorum. Bize inanmayı seçiyorum çünkü senden başka birlikte olmayı tercih edeceğim kimse yok."

Sonunda bu sözleri söyleyebilmek içimi rahatlattı.

Beni yerden kaldırıp daireler çizerek döndürdüğünde bir çığlık atıyorum. Kollarım boynuna dolanıyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Başka birini sevmenin beni bu kadar mutlu edebileceğini hiç bilmiyordum.

Beni yere bırakıp narin parmağıyla göğsünü dörterken, "Hâlâ söylemedin," diye hatırlatıyorum. "Eğer ciddi değilsen ya da önce biraz daha zamana ihtiyacın varsa söylemek zorunda değilsin."

Hızlı bir öpücükle beni susturdu.

"Seni seviyorum, Marcela." Bir el saçlarımı geriye tarıyor, ben ona bakana kadar enseme kavırıyor. "Sakin aksini düşünmeye cüret etme."

"Yapmayacağım," diyorum ona. "Söz veriyorum."

"Görünüşe göre saha temiz." Hınzırca bir sırıtış attı, o çok sevdiğim sırıtış. Her şeyi başlatan. "Yaptığın şu rutini görelim."

Onu bir banka oturtuyorum ve onun için yaptığım posteri çıkarıyorum. Theo'nun gözleri mavi ve gümüş parıltılarla doluyor. Tabelada GO COACH THEO yazıyor ve ardından yaklaşık dokuz ünlem işareti var, 29 sayısı her santim boş alana değişen renklerde yazılmış.

"Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama bunlar bizim renklerimiz değil," diyor gülümsemesini bir elinin arkasına saklamaya çalışarak ve başarısız olarak. "Bunlar rakibimizin renkleri... ve bu gece onlarla oynuyoruz."

"Ama..." Ona surat astım. "Onlar Cowboys'un renkleri."

"Biliyorum." Sırt çantamda durmaktan kenarları kıvrılmış posteri elimden alıyor ve ona şimdiye kadar verilmiş en güzel hediyeymiş gibi bakıyor. Bana dönüp baktığında gülümsemesi kalbimin yeniden erimesine neden oluyor. "Bunun için teşekkür ederim."

"En iyi kısmı bu bile değil." Telefonumu çıkardım ve

Spotify'da bulduğum bir tezahürat şarkısını açtım. Öğrendiğim hareketleri hatırlamam biraz zaman alıyor ama dansı beceriksizce yapmama aldırıyor gibi görünüyor. Rutinin yarısında ayağa kalktı ve beni de yanına çekti.

"Hey!" Mavi bir ponponla göğsünü itiyorum. "Bunun kirli olmaması gerekiyor."

"O zaman eve gidelim ve bunu kirletelim." Gözlerindeki sıcaklıktan kalçalarım sıkıştı. "Senin için uygun mu?"

Evde. Benim ya da onun evinden bahsetmesi fark etmez. Theo'nun olduğu her yer ev gibi geliyor.

"Maç ne zaman başlıyor?" diye sordum. Bana söylüyor ve ben de bunun bize ne kadar boş saat verdiğini hesaplıyorum. "İki buçuk saat, sürüş süresini saymıyorum."

"O zaman evimin daha yakın olması iyi bir şey." Kulağımı ısıırıyor ve ben ürpermek için kendimi zor tutuyorum. "Hadi, beni kovdurmadan önce."

"Bunu kirleten söylüyor." Onunla şakacı bir şekilde alay ettim.

Arabaya doğru attığımız her adımda başım dönüyor, üstelik birazdan yapacağımız "seni seviyorum" seksi yüzünden bile değil. Arabasına ulaştığımızda, bagajın yanında durduğumda bana şaşkınlıkla bakıyor. Metale iki kez vurup duruyorum.

"Biz dönmeden önce bu şeyi kontrol etmek isteyebilirsin."

Ben geri çekilmeye çalışırken bir kolunu uzatıyor, otoparkın birkaç adım aşağısındaki kendi arabama doğru hızlı bir kaçış yapıyorum. "Marcela Ortiz, bagajıma ne sakladın?"

Elindeki anahtarları işaret ediyorum. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Bagajını açan düğmeye basıyor ve kanımdaki tüm o baş döndürücü heyecan, zonklayan bir endişeye dönüşüyor. Ya nefret ederse? Ya da daha kötüsü, ya bana söylemeden bir tane sipariş ettiyse? Sürprizimin ilk yarısını mahvetti bile.

Eğer bunu da mahvederse gökyüzüne çılglık atacağım.

Fermuarı açtığında yüzü yarım saniye içinde temkinli bir şaşkınlıktan Noel sabahına dönüşür.

giysi çantası, ve ben bunu indirdiğimi biliyorum. "Yapmadın." Bana baktı, sonra tekrar kostüme baktı.

"Bir sonraki kitap kulübü için," diyorum parmakları takım elbisenin ceketini sıyrırken. "Kaptan Amerika olabilirsin. Yoksa Thor daha mı iyi olurdu? Belki de sormalıydım."

Beni bir öpücükle daha susturdu.

"Bunu benim için gerçekten yaptığına inanamıyorum."

Gülümsemesini durduramıyor ve bu hayatımda gördüğüm en muhteşem şey. "Bana bir kutu özel baskı verdiğine inanamıyorum."

Beni kendine çekiyor, bana öyle bir hayranlıkla bakıyor ki, ayaklarının dibinde bir yapışkan su birikintisi olmadığımı şaşıyorum. "Dünyalarımızı nasıl birleştireceğini gerçekten biliyorsun. Benim büyük jestimin fikrini sadece seninkinden aldım ve onun yarısı kadar bile iyi değildi."

"Elbette öyleydi." Alnımdan öpüyor. "Düşünce tarzını seviyorum. Dünyalarımızın ayrı olması için hiçbir neden yok. Bir araya geldiklerinde çok daha iyi olacaklar."

"Ben hareketlerini bilmediğim tezahüratları yapıyorum, sen iş etkinliklerinde cosplay yaparak kirli hayallere ilham veriyorsun." Aptal gibi sırtıyoruz. "Senin ve benim dünyam."

"Senin ve benim dünyam," diye tekrarlıyor. "Arabaya bin. Eve gidelim ki sevdiğim kadına onu ne kadar takdir ettiğimi gösterebileyim." Kelimeyi imalı bir şekilde, beni ön koltuğa koşturacak şekilde söylüyor. Arabamı sorduğumda, maçtan sonra geri dönebileceğimizi söylüyor.

Dört saat ve aynı sayıda orgazmdan sonra, soğuk tribünde omuzlarıma bir battaniye sarmış, elimde Kindle'ımla oturuyorum. Theo arada bir dönüp bana şakacı bir kaş çatma hareketi yapıyor. Ben de her seferinde ona dilimi çıkararak karşılık veriyorum.

Bölümümü bitirdiğimde yerimde zıplıyorum ve Theo'nun arabada bırakmam için yalvardığı tabelayı havaya kaldırıyorum. Theo'nun adını bağırdığımda velilerin ve personelin tuhaf bakışlarını ya da sahada neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim olmamasını umursamıyorum bile. Sesimi duyunca irkildi ama sahada olanlardan duyduğu

hayal kırıklığı

Oyun bana bir bakışta şekil değiştiriyor, bir elinde kıvrırma işareti, diğerinde ponpon. Yüzünde dişlerini gösteren geniş bir sırıtış beliriyor. Başını bana doğru hafifçe sallıyor ama kızmış gibi bile yapamıyor.

"Üzölme," diyorum ona ma bittikten sonra, skor tabelası 21-26'lık bir mağlubiyeti gösteriyordu. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa ponponları tekrar çıkaracağım."

"Sevdiğim kadının ponponları varken nasıl üzgün olabilirim ki?" Birden beni arabaya doğru o kadar hızlı yönlendiriyor ki, kendi ayaklarıma takılmamak için çaba sarf ediyorum.

Evde, nihayet birbirimize tekrar atlamak için mahremiyetimiz olduğunda, acele etmiyoruz. Acelemiz yok, olmamız gereken bir yer yok, başımızın üzerinde asılı duran bir son kullanma tarihi yok. Sadece ikimiz varız ve dünya kadar zamanımız var.

Sonsöz

BİR AY SONRA

Çıldırдың mı?"

Theo avuçlarını kot pantolonuna sürtüyor, sanırım terli oldukları için. Mavi boyalı kapıdan uzaklaşıp geniş ve endişeli gözlerle bana bakıyor. Gülümsemesi titrek, ama (gerçekten de terli) ellerine uzandığımda, daha rahat bir hale geliyor.

"Belki biraz," diye itiraf ediyor.

"Endişelenmeyi bırak! Seni sevecek."

"Elimde değil." Sesi normalden daha yüksek çıkıyor. Paspastan bir adım geri çekiliyor ve beni de yanına çekiyor. Göz hizasında konuşabilmek için en üst basamakta kalıyorum. "Daha önce hiç ebeveynlerle tanışma durumunda bulunmamıştım. Aslına bakarsan, seni uzak durman için uyardıkları adamın ben olduğuma eminim."

"Sen hiçbir zaman o adam olmadın." Gözlerimi deviriyorum. Omuz silktiğinde ellerini sıkıyorum. "Ve tek bir ebeveyn, yani bu baskıyı yarıya indirir. Gel hadi." Onu ön kapıya doğru çekiyorum, bunu başarmamın tek nedeni gardının düşmüş olması. Annemin evinin zilini çaldığımda gözleri komik bir şekilde büyüyor.

"Mija!" Annem beni kemik kıran bir kucaklamanın içine çekiyor ve ben de onun sıcaklığına gömülüyorum. Ondan uzaklaşmadan önce siyah saçlarını okşuyorum. Koyu kahverengi gözleri omzumun üzerinden kayıyor. "Ve bu da seni benden alan acemi çocuk olmalı. İçeri gel, içeri gel."

Sonra Theo'ya sarılıyor. Adam onun üzerinde yükseliyor, kızın başı göğsüne ancak ulaşıyor. Ellerinin kızın omuzlarını şefkatle sıktığını, gözlerinin onu selamlarken gülümsemesinden dolayı kırıştığını izlerken kalbim ısınıyor.

Onu koridordan yemek masasına kadar takip ediyoruz. Theo'nun gözleri duvarlarda asılı resimlerde geziniyor. Büyüdüğüm ev, üniversiteye gittiğimden beri pek değişmemiş. Oturma odasındaki açık mavi boya, tonu aynı kalsa da taze görünüyor. Ön kapının yanındaki kiraz ağacından masa, postalar ve anahtarlarla dolu seramik bir kâse ile dolu. Mutfaktan annemin yemeklerinin kokusu yayılıyor, burun deliklerimi baharatlı kıyma ve taze ekmek kokusuyla dolduruyor. Artık burada yaşamıyor olabilirim ama bu ev her zaman evim olarak kalacak.

Theo, oturma odasının şöminesinin üzerindeki devasa altın resim çerçevesinin önünde duraksıyor. On iki yaşındaki ben beyaz bir fonun önünde durmuş, mor bir folklorik elbisenin uzun eteklerini tutuyorum. Sırtarak tombul, ergen yanaklarımı işaret ettiğinde yüzüm yanıyor. Elini savuşturuyorum, bileğini kavriyorum ve tüm gücümle onu mutfığa sürüklüyorum.

"Ocakta conchita'larım ve kömür ateşinden yeni çıkmış tortillalarım var, aç olsanız iyi olur."

"Ben hep açım," diyor Theo anneme. Dişlerini gösteriyor ve ondan şimdiden hoşlandığını söyleyebilirim.

Annemin devasa, birbiriyle uyumsuz servis kaselerinde çorba ve tortilla servis ediyoruz ve yemek masasına oturuyoruz. Annem bize ne içmek istediğimizi soruyor ve söylediğimizde buzdolabından iki kutu kola alıyor.

Theo'nun sinirleri annemin yemeklerini överken buharlaşıyor. İltifatlar karşısında annemin yanakları pembenin hoş bir tonuna bürünüyor ve hatta annem masadan kalkıp ona ikinci tabakları servis ediyor. Benimkinin hâlâ sıcak olduğunu düşünürsek, ilk kâsesini rekor sürede bitirdi.

Theo, "Yemek için teşekkür ederim Bayan Ortiz," dedi.

Kibar. Annemden bir buçuk metre uzun olmasına rağmen, sesi korkmuş bir dokuzuncu sınıf öğrencisinininkine benziyor. Titremesini durdurmak için bir elimi dizine koyuyorum. Duruyor, yüzüme bakıyor ve derin bir nefes alıyor.

Annemin gülümsemesi çok nazik. Öğle yemeği konusunda gergin olduğu konusunda onu önceden uyarmıştım. "Tabii ki! Korktuğunu bildiğim halde geldiğin için teşekkür ederim." Donup kalıyor ve annem onu rahatlatmak için acele ediyor. "Hayır, hayır, sorun değil! Marcela'nın büyükanne ve büyükbabasıyla ilk tanıştığım da gergindim. Tabii o sırada hamileydim."

"Hikâyeyi yeniden anlatmamıza gerçekten gerek yok," diyorum ama annem iç çekerek beni tamamen görmezden geliyor.

"Hayatım planladığım gibi gitmedi ama kızımın iyi bir hayatı olmasını sağladım." Devam ediyor. "Ona erkekleri görmezden gelmesini ve okula odaklanmasını söyledim. Ve şimdi ona bir bakın - sadece bir değil, iki derece!" Biraz memnun olsam da yüzüm kızardı. "Ve bir kariyer! İngilizce okumak istediğini söylediğinde endişelenmişim."

"Anne-"

Beni görmezden geliyor. "Özellikle de öğretmenlik yapmak istemediğinde ısrar ettiği için, ki ben de bunu yapmasını istiyordum. Bu alanda her zaman iş güvenceniz olacak. Haberlerde her zaman söylüyorlar, öğretmenlere ihtiyacımız var, yeterince öğretmenimiz yok-"

"Ben öğretmen değilim," diyorum, dinlemiyor olsa da. Theo'nun dikkati annemin üzerinde. "Amaç kütüphaneci olmaktı, ki şu anda öyleyim."

"Ya da hemşirelik!" Sanki yeni hatırlamış gibi parlıyor. "Hiçbir zaman yeterince hemşire de olmaz. Ve eminim çok daha fazla para kazanırsın, ama o zaman da daha fazla saat çalışman gerekir-"

Bu sefer araya girmeye çalışmıyorum. Bu onun tarzı, asla ona göre olmayan büyük fikirler hayal ediyor. İlk noktaya geri dönene kadar devam ediyor, ki bu da gerçek bir şekilde utanç verici oluyor.

"... Bu yüzden ona prezervatif verdim.

üniversiteye."

İçkimi yudumlarken boğuluyorum, köpük burun deliklerimi yakıyor.

Theo gülümsemesini bir eliyle kapatır.

"Sonu benim gibi olmasın diye." Gözleri yumuşadı. Ellerime uzanıyor, ben de isteksizce ona uzatıyorum. Theo bana bakıyor, endişeyle kaşlarını çatıyor. "Doğru olanı yaptın. Okulu bitirip iyi bir işe girene kadar bekledin. Yuva kurmak için bir erkek bulmadan önce kendine öncelik verdin. Yapman gereken de bu."

Bu ima karşısında tenim ısınıyor. "Sanki evleniyormuşuz gibi konuşuyorsun." Başımı sallıyorum. Birdenbire gergin olan ben oldum.

Annem elini sallıyor, sanki bu da başka bir tartışma konusuymuş gibi. Ona göre, sanırım öyle. "Yapacaksın." Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. Theo elinin arkasına bir kahkaha -bana- gizleme cüretini gösteriyor. "Belki Theo'yla, belki başka biriyle. Ya da belki hiç evlenmeyeceksin." Başımı eğiyorum, ikinci bir teğet geçmek üzere olup olmadığını merak ediyorum. "Önemli olan şu ki, hayatında ne yapmayı seçersen seç, seninle gurur duyuyorum." Theo'nun eline uzanıyor. Theo'nun devasa eliyle kıyaslandığında onunki küçük ve kemikli kalıyor. Adamın eli onunkinin etrafında nazıkçe kıvrılıyor. "Hayatını kiminle geçirmeyi seçersen seç. Sana güveniyorum, mijita de mi vida."

Gözyaşlarımı kırptıştırmaya çalışsam da gözlerim acıyor. I Sana güveniyorum. Çok uzun zamandır, bu kararı vermek için kendime bile güvenmiyordum. Ama şimdi.

Annemin sıcak kahverengi gözleriyle karşılaşıyorum, bana verdiği, köşeleri kırışmış gözlerle. Sonra Theo'nunkilere bakıyorum. Onların ikiz fırtınalar olduğunu düşünürdüm, ama onlar şimdiye kadar baktığım en sakin gözler. Üzerimde huzur saçan ışıltılı bir okyanus.

"İşte. Ben söyleyeceğimi söyledim," diyor annem çarpık bir gülümsemeyle. "Gidip fotoğraf albümünü getireyim. Paylaşacak çok hikâyem var."

Ben başımı arkaya atıp bir inilti çıkarırken Theo başını kaldırıyor, gözlerinde heyecanlı bir parıltı var. Çok fazla

Daha çok utanç verici hikayeler. Annem masadan kalkıyor ve Theo da onu takip etmek için kalkıyor. Yavaşça masadan kalktığımda bana geri dönüyor.

"Sorun ne?" diye sorar.

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum ve gülümsememin sulu olduğundan şüpheleniyorum. "Sadece ilişkilerin böyle olabileceğini bilmiyordum."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum..." Doğru kelimeleri bulmak için bir an bekledim. "Günden güne aldığın bir şey gibi."

Gülümsemesi kolayca geliyor. "Hey. Buraya gel." Masadan kalktım ve uzanmış kollarına gömüldüm. "Ait olduğum yerdeyim. Ya sen?"

Göğsüne doğru başımı sallıyorum.

"Önemli olan tek şey bu," diyor bana.

Annem yatak odasından çiçek desenli üç devasa albümle döndüğünde, bizi albümlere bakmamız için oturma odasına çağırıyor. Theo ve ben iki yanında dururken, ilk erkek arkadaşımı fotoğraflar aracılığıyla çocukluğumla tanııştırıyor. Ribaund olarak başlamış olmamız ya da bunun daha büyük bir şeyin sadece bir durağı olması umurumda değil. Hiçbir şey bundan daha büyük hissettiremez.

Şu anda, olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

GABRIELLA'NIN BİR
SONRAKİ KİTABINI
KAÇIRMAYIN

2025 YAZINDA GELİYOR

YOUR BOOK CLUB RESOURCE

Okuma Grubu Rehberi

THE NEXT BEST FLING ÇALMA LISTESİ

Sevgili okuyucu,

Benim için her yeni yazma projesinin başlangıcı aynı zamanda yeni bir yazma çalma listesinin de başlangıcıdır. Müzik, yarattığım bu yeni karakterlerin ve yaşadıkları dünyanın kafa yapısına girmek için sürecimin ayrılmaz bir parçası. Bu açıklamaların bazıları spoiler içeriyor, bu nedenle kitabı bitirene kadar bu listeyi okumak için beklemek isteyebilirsiniz. Daha fazla uzatmadan, The Next Best Fling'in yazma çalma listesinde bulabileceğiniz bazı şarkılar:

1. Taylor Swift'ten "Right Where You Left Me": Bu şarkı Marcela'nın yaklaşık on yıldır Ben'e duyduğu özlemin zirvesidir. Adam çoktan hayatına devam etmiştir ve Marcela hâlâ geçmişte takılı kalmıştır.
2. Kelsea Ballerini'den "The Other Girl" (Halsey ile birlikte): Marcela ve Alice arasındaki dinamik ilginç bir dinamik. Tam olarak arkadaş değiller ama birbirlerine kızmıyorlar ya da kötü niyet beslemiyorlar.
3. HUNGER'dan "Taste": Marcela ve Theo arasında ne zaman cinsel gerilim yaşasam arka planda bu şarkı çalıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse Mosaik albümünün tamamı, ama eğer bir favori seçmem gerekirse kesinlikle bu olurdu.

4. Blake Rose'dan "Hotel Room": Vibe kusursuzsa sözlerin her zaman gerçek hikayeye örtüşmek zorunda olmadığını kanıtlayan bu şarkı, çekim sırasında o kadar çok çalındı ki Spotify'da ilk 5'ime girdi. Benim için bu şarkı o kadar yüksek yoğunluklu bir cinsel gerilim şarkısıydı ki, şarkının partnerinizi sizi aldatırken yakalamakla ilgili olduğunu öğrenmek beni şok etti... ama bu listeden çıkarmak için yeterli değildi.
5. Conan Gray'den "Overdrive": Bu şarkı Marcela ve Theo'nun ilişkisi hakkındaki tehlikeli ve belirsiz her şeyi yakalıyor. Birlikte sıradanlıktan başka ne yapabileceklerini bilmiyorlar, hatta "sıradanlık" artık birbirlerine karşı hissettikleri duyguları içeremiyor.
6. Florrie'den "Hours": Marcela ve Theo'nun ilişkisini bundan daha iyi anlatan bir şarkı olamaz. Bu şarkıyı keşfetmek tesadüf gibi geldi. Şarkıcı geçmiş bir ilişkiyi geride bırakmış değil, yeni sevgilisi de öyle. Her ikisi de birbirlerinin geçmişlerini ve bu geçmişlerin, birbirlerine karşı giderek artan hislerine rağmen, birbirlerine tamamen bağlanmalarını engelleyen yönlerini kabul ediyor ve anlıyorlar.
7. Harry Styles'tan "Golden": Uzun zamandır Swift dinleyenler bir Taylor Swift şarkısında altın tanımının ne anlama geldiğini bilirler. Ben sadece bunu Swift ayetinden çıkarıp her yere, hatta bir Harry Styles şarkısına bile uygulayacak kadar aptalım. Marcela Theo'ya aşık olduğunda, onu altının tonlarında görmeye başlar. Ama tıpkı Harry gibi, kalbinin bir güneş tarafından kırılmasından korkuyor.

çok parlak parlıyor.

8. Taylor Swift'ten "Champagne Problems": Marcela ve Theo'nun kütüphane randevusu sırasında bu şarkı tekrarlanıyordu. Bu bir evlilik teklifi değil ama tıpkı Taylor gibi Marcela da kendisinden daha fazlasını isteyen iyi bir adamı hayal kırıklığına uğrattığını biliyor.
9. Caroline Kingsbury'den "Fall In Love": Arabanızda patlatabileceğiniz ve sözlerini haykırabileceğiniz büyük duygu yüklü şarkılara bayılırım. Marcela'nın Theo ile gerçek bir ilişki kurup kuramayacağından emin olamadığı üçüncü bölümde bu şarkıyla katartık bir an yaşadığını hayal edebiliyorum. Tıpkı Caroline Kingsbury gibi, o da hiçbir zaman gerçekten aşık olmak istemedi.
10. Aly & AJ'den "Symptom of Your Touch": Marcela ve Theo'nun sıkıntılı barışması sırasında bu şarkı tekrarlanıyordu. Birbirlerinin içine girmelerine rağmen, Marcela hala Theo'ya geri dönmenin her ikisi için de doğru şey olup olmadığından emin değildir. Ama bildiği bir şey var: Aralarındaki çekime direnmeyi bıraktı.

TARTIşMA SORULARI

1. Marcela'nın Ben'e olan hisleri neredeyse on yıldır karşılıksızdır. Siz hiç karşılıksız aşk yaşadınız mı?
2. Sizce eski sevgililer ilişkileri bittikten sonra gerçekten arkadaş olabilirler mi? Neden ya da neden olmasın?
3. Marcela ve Alice yakın arkadaşlardı ama Alice ve Ben çıkmaya başladıktan sonra yavaş yavaş birbirlerinden uzaklaştılar. Marcela'nın Alice'i saf dışı bırakıp Ben ile yakın arkadaş kalmayı seçmesine katılıyor musunuz? Sizce geçmişinde farklı seçimler yapmış olsaydı bugün hayatı nasıl olurdu?
4. Birinin bir düğünü mahvetmek üzere olduğuna tanık olsaydınız (gelinle/damatla kaçarak veya başka bir şekilde), ne yapardınız? Marcela'nın yaptığı gibi müdahale mi ederdiniz, yoksa kaosun ortaya çıkışını uzaktan mı izlerdiniz?
5. Marcela kendini aşktan ve ilişkilerden uzak tutuyor çünkü küçükken anne babasının evliliğinin dağıldığını görmüş. Onun seçimleriyle empati kurabildiniz mi? Kararlarından dolayı hayal kırıklığına uğradığınız zamanlar oldu mu?
6. Geri tepen ilişkiler genellikle küçümsenir

Çünkü kimse ikinci tercih gibi hissetmek istemez. Sizce Theo Marcela'nın ikinci tercihi mi, yoksa tam tersi mi? Ribauntlar devam edebilir mi?

7. Theo, bir aile kavgasının ardından babası ve erkek kardeşiyle iletişimi kesmekten bahsediyor. Hiç sınırlarınızı aşmaya kararlı bir aile üyesinden uzak durmaya ihtiyaç duydunuz mu? Bu durumu nasıl çözdünüz?
8. Bir noktada Marcela, başkasına bağlı olmasına rağmen Ben'e karşı beslediği güçlü duyguların kendisini kötü bir insan yapıp yapmadığını merak eder. Ancak, Alice ile aynı çıkmazda olmasına rağmen Theo için aynı şeyleri hissetmiyor. Sizce bunun nedeni nedir?
9. Theo, Marcela'ya ilişkilerinden daha fazlasını istediğini söylediğinde, Marcela ona "gerçek" bir ilişkiyi nasıl yaşayacaklarını bilmediklerini söyler. Böyle düşünmekte haklı olduğuna inanıyor musunuz?
10. Hiç birisi için büyük bir romantik jest planladınız mı ve/veya tam tersi oldu mu? Nasıl bir deneyim oldu?

VISIT **GCPClubCar.com** to sign up for the **GCP Club Car** newsletter, featuring exclusive promotions, info on other **Club Car** titles, and more.

@grandcentralpub

@grandcentralpub

@grandcentralpub

TEŞEKKÜRLER

Çoğu zaman hayatımdaki bu büyük anlara geldiğimde bu kadar ilerlediğime inanmadığımı düşünürüm. Kendimi bildim bileli yayınlanmış bir yazar olmanın hayalini kurdum ve hala yazar olabileceğime inanmadığım anlar oluyor. Bu sayfayı yazmak, pek çok insanın yardımı olmadan buraya kadar gelemeyeceğimi hatırlatıyor. En baştan başlamama izin verin. Her zaman sevgi dolu ve destekleyici oldukları için ve özellikle de ben inanmadığım zamanlarda bile bunun başarabileceğim bir hayal olduğuna inandıkları için aileme çok teşekkür ederim. Hepiniz en iyisisiniz.

En iyi arkadaşlarım ve sonsuza dek ilk okuyucularım olan Asha ve Justine'e teşekkür ederim. Sürekli övgüleriniz ve bu yazma işinde gerçekten iyi olduğuma dair inancınız olmasaydı, ilk etapta çalışmamı ortaya koyma cesaretine sahip olamazdım. Natalia Sanchez'e özel teşekkürler, CP extraordinaire. Sen olmasaydın bugün olduğum yazar olamazdım ve benimle birlikte yayınlanacağın günü iple çekiyorum. Sırada sen varsın. Herkes önce burayı okusun. Erken okuma ve geri bildirim için Lexie Bowman ve Shannon Bright'a da teşekkürler, hepiniz en iyisisiniz!

Hayallerimin menajeri Samantha Fabien'e, beni mükemmelliğe teşvik ettiği ve endişe verici bir sektörde umutsuzca ihtiyaç duyduğum sakinleştirici varlık olduğu için teşekkür ederim. Bana ve hikâyelerime inandığınız için teşekkür ederim. Teşvikiniz ve rehberliğiniz benim için paha biçilemez.

Junessa Vilorio, Marcela ve Theo'yu benim kadar sevdiğin için teşekkür ederim. Ama her şeyden öte, en büyük

Size ve Sabrina Flemming'e bu hikâyeyi inanılmaz derecede gurur duyduğum bir şeye dönüştürmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Bu kitap, sizin harcadığınız onca emek ve uzun geceler (evet, o e-postalardaki zaman damgalarını okudum) sayesinde şimdi eskisinden çok daha iyi. Bu kitabın gerçekten özel bir şey olabileceğine inandığınız için inanılmaz derecede minnettarım.

Mari C. Okuda ve Shasta Clinch'e tüm yankılarımı, zaman çizelgesi hatalarımı ve kopya düzeltmelerindeki konumlandırma tutarsızlıklarımı tespit ettikleri için teşekkür ederim. İkiniz sayesinde bu sayfalardan artık çok daha az utanıyorum. Leni Kauffman'a gözlerimin şimdiye kadar bakmaktan zevk aldığı en güzel, en çarpıcı, en muhteşem kapak için çok teşekkürler. Gerçekten harika bir iş çıkarmışsın! Forever Pub ekibinden kaçırmış olabileceğim herkese teşekkürler. Perde arkasında göremediğim o kadar çok şey var ki, yayıncılık perdesinin arkasına bakamayan yazarlar tarafından fark edilmeyebilecek o kadar çok sıkı çalışma var ki; bu yüzden bu kitabın gerçekleşmesi için harcanan küçük ve büyük tüm şeyler için, kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Son olarak, size. Evet, sevgili okur, bu kitabı aldığın için sana. İster yerel kitapçınızdan fiziksel bir kopyasını satın alın, ister e-kitap veya sesli kitap indirin, ister yerel kütüphanenizden bir kopyasını ödünç alın (Marcela onaylardı). Bu kitap hayatınıza hangi yolla, şekilde ya da biçimde girmiş olursa olsun, desteğiniz benim için gerçekten çok değerli.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

FOREVER

Çeviri Kitaplar

Telegram

YAZAR HAKKINDA

Gabriella Gamez Güney Teksaslı Meksika kökenli Amerikalı bir yazar. UTSA'dan İngilizce alanında lisans derecesine sahiptir. Yazmadığı zamanlarda, bol miktarda kahve içerken, video oyunları oynayarak çok fazla zaman harcarken ve başkalarının kitaplarına takıntı yaparken bulunabilir.

Daha fazlasını öğrenin:

- » GabriellaGamez.com
- » X [@GabbyWritesALot](https://twitter.com/GabbyWritesALot)
- » Instagram [@GabbyWritesALot](https://www.instagram.com/GabbyWritesALot)
- » TikTok [@GabbyWritesALot](https://www.tiktok.com/@GabbyWritesALot)